fantasia 304

Tim Powers

REGELE PESCAR

EDITURA BARICADA

Tim Powers

REGELE PESCAR

Traducere de
Iulia Kreiner şi Doina Lereanu

„De-şi are creştinul al său pahar
Grijile-s în zadar.“

Sir William Ashbless

PROLOG

31 octombrie 1529,
ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor

Cu o grijă aproape hazlie, moşneagul duse ulciorul de bere, prin camera inundată de lumină, până la insul încă şi mai uitat de timp, care zăcea, sprijinit între perne, în patul de lângă fereastră. Lipită de piciorul patului, se vedea o grămăjoară de noroi închegat.

— Beţi, Sire – spuse el, turnând băutura întunecată în cana de lut pe care o luase de pe măsuţa de lângă pat.

Regele duse cana plină la buze şi îi încercă aroma.

— Ah, oftă el. De data asta, a ieşit mai tare. Până şi mirosul e întremător!

Celălalt aşeză ulciorul pe masă, dând la o parte un vârf de lance ruginit, care stătuse lângă cană.

— Câteva uncii tot lipsesc, mărturisi el. S-a furişat aici, jos, în seara de Paşti şi a furat o cană plină.

Regele luă o sorbitură şi închise ochii, în extaz:

— Ah, asta mai zic şi eu, bere!

Deschise ochii şi-l privi lung:

— Ei, nu cred c-am avea motiv să-i purtăm pică pentru o cană din aşa licoare, Aurelianus. După toate cele întâmplate, chiar nu cred c-ar fi drept să-i purtăm pică!

CARTEA ÎNTÂI

„Nimic din cele cunoscute
N-a rămas, nici vreun copac cu ramura în floare,
Nici marea, 'naltul cer, nici câmpul crud,
Doar uriaşe, nefireşti făpturi, făr' de-asemănare
Cu muritorul neam, călcat-au ziua, visul, neîndurătoare,
Venind pe-al minţii drum, agale.“

William Wordsworth

CAPITOLUL I

Întreaga noapte vântul fierbinte suflase peste Marea Adriatică şi, de la docurile înghesuite jos, lângă arsenal, până la Isola di San Chiara, la gura vestică a lui Gran Canale, bătrânul oraş scârţâia pe piloni ca o imensă şi ostenită navă; nori zdrenţăroşi ca pânzele sfâşiate ale unei vele se perindau pe faţa lunii pline, încolăcindu-se în sute de spirale şi bolţi fermecate.

Pe canalul Rio de San Lorenzo, totuşi, lampa de gaz fumegândă de la prora gondolei arunca pe suprafaţa apei mai multe reflexe decât luna şi Brian Duffy se aplecă peste copastie ca să răsfire cu degetele apa întunecată, multiplicând punctele de lumină gălbuie. Se răsuci anevoie pe banchetă, stânjenit că de data asta călătorea pe banii altuia.

— Trage la fondamenta, mormăi el într-un sfârşit. De aici am să merg pe jos până la vasul meu.

Gondolierul înfipse ascultător prăjina lungă în canal şi mica ambarcaţiune se înclină pieziş, se opri şi apoi se ridică pe valuri până la nivelul debarcaderului, zgâriind cu prora o treaptă aflată sub apă.

— Mulţumesc.

Duffy se aplecă brusc sub tendă şi făcu un pas lung până la scară, în timp ce marinarul ţinea gondola pe loc.

Ajuns pe caldarâm, irlandezul se întoarse:

— Marozzo te-a plătit ca să mă duci până la Riva degli Schiavoni. Să-i dai restul înapoi.

Gondolierul ridică din umeri.

— Am să mă mai gândesc.

Se îndepărtă, proptind prăjina de scară, schimbă graţios direcţia ambarcaţiunii şi începu să înainteze prin apa strălucitoare, ajutându-se cu prăjina şi strigând „Stali!“, ca să atragă vreun posibil pasager. Duffy se uită lung după el un timp, apoi se întoarse pe călcâie şi o porni cu paşi mari spre sud, de-a lungul debarcaderului, către Ponte dei Greci.

Se clătina un pic din cauza valpolicellei pe care o băuse în seara aceea şi un tâlhar ghemuit sub pod se deşteptă, auzindu-i paşii

şovăitori. Hoţul măsură cercetător cu privirea silueta care se apropia, observând pelerina lungă şi uzată, semn al dormitului repetat sub cerul liber, cizmele înalte până la genunchi, cu călcâiele scâlciate şi demodate de douăzeci de ani, şi pumnalul şi spada, care păreau singurele obiecte de preţ ale omului. Se trase fără zgomot înapoi în întuneric şi îl lăsă pe Duffy să treacă, fără să-l oprească.

Irlandezul nici nu simţise inspecţia atentă pe care i-o făcuse hoţul; privea înainte, gânditor, contemplând statura impunătoare a bisericii „San Zaccaria“, arhitectura ei gotică, ale cărei ornamente renascentiste, recent adăugate, nu-i ştirbiseră perfecţiunea stilului, şi se întreba cât de mult îi va lipsi acest oraş, când va pleca. „Nu-i decât o chestiune de timp“, îi spusese Marozzo, în timpul cinei. „Veneţia e acum aproape o provincie turcească, datorită tratatului aceluia înjositor, semnat cu opt ani în urmă. Uită-te bine la mine, Brian: înainte să albim de tot, tu şi cu mine vom preda arta folosirii iataganului, în locul cinstitei şi dreptei săbii, iar ucenicii noştri vor purta turbane.” Duffy răspunsese că mai degrabă s-ar rade în cap şi ar alerga cu pigmeii prin junglă decât să înveţe pe un turc ceva, fie şi numai cum să-şi sufle nasul, şi conversaţia alunecase apoi pe alt tărâm – dar Marozzo avusese dreptate. Zilele puterii Veneţiei erau apuse de o jumătate de veac.

Duffy lovi cu vârful cizmei o pietricică răzleţită în întuneric şi o auzi căzând în canal, după ce se rostogolise de câteva ori pe caldarâm. „E timpul să o cam iei din loc”, îşi spuse posomorât. „Veneţia şi-a dus la bun sfârşit misiunea de tămăduire; acum trebuie să mă uit foarte atent ca să descopăr cicatricile rănilor pe care le-am căpătat la Mohacs, acum doi ani şi jumătate. Şi Dumnezeu mi-e martor că mi-am făcut datoria, am ucis ceva turci la viaţa mea. Să se plece Semilunii acest oraş, dacă aşa i-e voia, dar eu voi pleca în altă parte. Poate am să mă îmbarc chiar pentru Irlanda. Mă întreb”, se gândi el, „dacă şi-ar mai aduce careva din Dingle aminte de Brian Duffy, tânărul sclipitor care a fost trimis la Dublin să studieze Sfânta Scriptură. Toţi sperau că voi prelua Arhiepiscopia de Connaught, aşa cum au făcut-o atâţi înaintaşi de-ai mei.”

Duffy râse amar: „Aici i-am dezamăgit.”

Pe când păşea apăsat, trecând pe lângă biserica „San Zaccaria”, auzi chicoteli înfundate şi şuşoteli în dreptul unei uşiţe din zidul bisericii. „Cine ştie ce călugăriţă nostimă”, îşi spuse, „se distrează cu vreunul din tinerii ăştia moneghini, care umblă întotdeauna brambura. Aşa se întâmplă când îţi împingi fetele, împotriva voinţei lor, spre mănăstire, ca să economiseşti o zestre – fac mai multe năzbâtii decât dacă le-ai lăsa să se învârtă fără rost prin casă. Mă întreb“, se gândi el râzând, „ce fel de preot aş fi fost. Închipuie-te, Duffy, băiatule, palid şi cu vocea stinsă, fâţâindu-te de colo-colo, foşnind dintr-o sutană cu miros de tămâie. Ho, ho! Nici măcar pe aproape n-am ajuns vreodată. Păi“, reflectă el, „încă din prima săptămână de seminar s-au petrecut câteva întâmplări ciudate care au dus fără zăbavă la excluderea mea: adnotări blasfematoare, făcute de o mână care mi-a rămas necunoscută, au fost descoperite pe aproape fiecare pagină a breviarului meu; da, da; sau altă dată, când mă plimbam, pe la apusul soarelui, cu un preot mai în vârstă, şapte stejari tineri s-au îndoit, unul după altul, până la pământ când am trecut pe lângă ei; dar, bineînţeles, cel mai rău a fost atunci, seara, în biserică, în timpul liturghiei de Paşti, când am făcut o criză: urlam într-una, după cum mi-au spus mai târziu, să se aprindă ruguri pe vârfurile dealurilor, să fie adus regele şi omorât.“

Duffy clătină din cap, amintindu-şi că se vorbise chiar de aducerea unui exorcist. Mâzgălise în grabă câteva rânduri către cei de-acasă şi o ştersese în Anglia. „Şi de atunci ai bătut destule locuri“, îşi spuse el. „Poate ar fi timpul să te întorci de unde ai plecat. Ca simetrie, sună bine, în orice caz.“

Strada îngustă se termina în Riva degli Schiavoni, care mergea de-a lungul marelui canal San Marco, şi Duffy stătea acum pe marginea de cărămidă, la şapte picioare deasupra apei melodioase şi se uita undeva, în adâncurile ei liniştite. „Ce mama dracului”, se enervă el, scărpinându-şi barba sură. „Am fost jefuit sau m-am rătăcit?”

Peste puţin, la dreapta lui, dintr-o intrare boltită, se iviră trei tineri bine îmbrăcaţi. Se răsuci pe călcâie auzindu-le paşii, dar se linişti, văzând că nu păreau deloc o bandă de ucigaşi de canal. „Ăştia sunt băieţi cu carte, e clar”, reflectă el. „Se vede după părul lor pomădat, după săbiile cu mânere meşteşugit lucrate şi după cum

strâmbă din nas la mirosul stătut şi sărat al canalului.”

— Bună seara, domnilor, le spuse Duffy într-o italiană stâlcită. N-aţi văzut cumva, din întâmplare, o barcă pe care cred că am amarat-o aici aseară?

Cel mai înalt dintre ei făcu un pas în faţă şi se înclină uşor.

— Ba da, domnule, am văzut-o. Ne-am permis, dacă nu vă e cu supărare, să o scufundăm.

Duffy ridică din sprâncenele groase, păşi la marginea canalului şi străpunse cu privirea apa întunecată, unde lumina lunii se reflecta palid, dar fără putinţă de tăgadă, în copastia unei bărci găurite şi pline de bolovani.

— Vreţi, desigur, să cunoaşteţi motivul care ne-a îndemnat să facem asta.

— Da, încuviinţă Duffy, ţinându-şi o mână înmănuşată pe măciulia sabiei.

— Suntem fiii lui Lodovico Gritti.

Duffy dădu din cap.

— Ei, şi? Cine e el, podarul locului?

Tânărul se bosumflă, iritat.

— Lodovico Gritti, spuse sec, e fiul Dogelui, cel mai bogat negustor din Constantinopole şi cel la care v-aţi referit astă seară, numindu-l „bastardul ticălos al lui Suleiman”.

— Aha, dădu din cap Duffy, cu o undă de regret în privire. Acum înţeleg unde e buba. Ei bine, băieţi, să ştiţi că eram băut şi dispus să înjur pe oricine îmi venea în gând. N-am nimic cu tatăl vostru. Mi-aţi scufundat barca, suntem chit, deci hai să uităm ce-a fost. Nu-i nicio…

Cel mai înalt dintre Gritti îşi scoase sabia, urmat imediat de fraţii săi.

— E o problemă de onoare, explică el.

Duffy înjură enervat printre dinţi; îşi scoase cu mâna stângă sabia şi cu cea dreaptă pumnalul cu mâner de sidef şi se puse în gardă cu armele încrucişate în faţă. „Probabil voi fi arestat pentru asta”, îşi zise el. „Auzi, să mă bat într-un *duello alla mazza* cu nepoţii Dogelui… Prosteşte.”

Cel mai înalt dintre Gritti se repezi la irlandezul solid, ţinându-şi sabia, cu mânerul împodobit cu pietre scumpe, în poziţie de atac şi

pumnalul la şold, pregătit să pareze o eventuală lovitură. Duffy evită cu uşurinţă atacul şi, blocând vârful pumnalului cu garda lamei, sări în lături şi îi aplică tânărului o lovitură zdravănă de cizmă în dosul îmbrăcat în satin – o lovitură care îl săltă de pe caldarâm şi îl azvârli în canal, cu un plescăit răsunător.

Întorcându-se să-i înfrunte pe ceilalţi doi, irlandezul respinse vârful unei săbii care se năpustise spre faţa lui, în vreme ce o alta, care îi ţintea stomacul, se îndoi în cămaşa de zale.

Duffy îl lovi pe unul cu măciulia gărzii drept în faţă, apoi sări cu pumnalul la celălalt, mai întâi simulând atacul, apoi lovind într-adevăr, crestându-i obrazul, într-o fracţiune de secundă, de la nas până la ureche.

Gritti cel din canal se zbătea printre stropii de apă, blestemând cu furie şi căutând o scară sau nişte trepte pe care să pună piciorul. Dintre cei doi de pe caldarâm, unul zăcea în nesimţire, lungit pe jos, cu nasul spart, iar celălalt, în picioare, îşi apăsa mâna mânjită de sânge pe rana de pe faţă.

— Barbar venit din nord!, spuse el, supărat. Ar trebui să-ţi fie ruşine că porţi pe dedesubt cămaşă de zale.

— Pentru numele lui Dumnezeu – i-o întoarse Duffy, în culmea exasperării – într-o ţară în care nobilii atacă trei contra unu, cred că poţi fi considerat tâmpit dacă faci un pas afară fără să fii înarmat până-n dinţi.

Gritti cel mic scutură din cap nefericit şi se îndreptă spre marginea canalului.

— Giacomo, spuse el, încetează cu înjurăturile şi dă-mi mâna.

În doi timpi şi trei mişcări îşi scoase fratele din apă.

— Sabia şi pumnalul meu sunt amândouă pe fundul canalului, bolborosi Giacomo – apa care şiroia din hainele boţite, formă îndată, în jurul picioarelor lui, o băltoacă – şi pe mânerele lor erau mai multe nestemate decât îşi poate cineva închipui.

Duffy dădu din cap cu simpatie.

— Cred că şi pantalonii şi-au cam trăit traiul.

Giacomo nu-i răspunse. Îşi ajută fratele mai mic să-l ridice pe cel care zăcea leşinat, după care se întoarse către Duffy.

— Acum plecăm.

Irlandezul îi urmări cu privirea pe cei doi, cum îşi târşâiau

picioarele cu greu, cărându-şi fratele, ca pe o mobilă scoasă din uz. Când dispărură printre umbrele îndepărtate ale callei, Duffy îşi băgă sabia la loc în teacă, se îndepărtă, împleticindu-se, de chei şi se sprijini obosit de cel mai apropiat perete. „Ce uşurare, să-i văd plecând“, gândi el, „dar cum să fac să ajung înapoi în camera mea? Adevărat, mi s-a mai întâmplat să trec înot sfertul ăsta de milă de mare rece ca gheaţa – o dată, chiar, ca să impresionez o fată, şi cu o torţă aprinsă în mână! – dar astă-seară sunt obosit. Şi nici nu mă simt prea bine. Nu-mi prieşte efortul, după o noapte întreagă de mâncat şi de băut. Ce mai seară! – lângă apele Canalului San Marco şezurăm şi borârăm.“ Închise ochii şi respiră adânc.

— Să-mi fie cu iertare, domnule!, sunară, fără veste, cuvintele în germană ale unui bărbat. Vorbeşti cumva limba Habsburgilor?

Duffy se uită în sus şi tresări, dând cu ochii de un bărbat în vârstă, slab, cu părul alb, aplecat peste o fereastră, două etaje mai sus, deasupra lui; perdelele diafane, luminate uşor din spate, se învolburau în jurul lui ca nişte flăcări pale.

— Da, prea-vârstnice domn, răspunse Duffy, şi mai cu plăcere decât italiana asta încâlcită.

— Slavă cerului că, de data asta, nu trebuie să mă mai bizui pe şarade. Poftim!

O mână albă flutură prin aer şi, două secunde mai târziu, pe caldarâm zdrăngăni o cheie.

— Vino sus!

Duffy se aplecă îngândurat şi luă cheia de jos. Îi dădu un bobârnac, rotind-o prin aer, o prinse din nou şi zâmbi.

— Prea bine, spuse el.

Casa scării, întunecată şi răcoroasă, mirosea a varză stricată, dar când uşa din capul treptelor se deschise larg, lui Duffy i se dezvălui un interior a cărui opulenţă, umbrită prin colţuri, strălucea discret în lumina tainică a lumânărilor. Tomuri de pergament legate în piele şi gravate cu aur se aliniau într-o bibliotecă înaltă cât un perete. Mese bogat încrustate, cutii lăcuite, veşminte strălucitoare şi tablouri sumbre, tulburătoare, ocupau restul încăperii. Bătrânul care îl chemase stătea în picioare lângă fereastră, zâmbind nervos. Era înveşmântat într-o robă neagră, dintr-o stofă grea, brodată cu roşu şi auriu la gât, şi în loc de sabie, purta la cingătoare un stilet.

— Stai jos, te rog, îi spuse, arătând un scaun.
— Mă simt foarte bine în picioare, îi răspunse Duffy.
— Cum doreşti.
Bătrânul deschise o cutie şi scoase din ea un cilindru îngust, negru.
— Numele meu e Aurelianus.
Duffy privi curios cilindrul şi fu surprins să constate că era un şarpe mic, presat şi uscat, cu maxilarele mici deschise larg şi vârful cozii retezat.
— Dar al domniei-tale?
Duffy clipi.
— Cum?
— Ţi-am spus numele meu – Aurelianus. Acum te rog să mi-l spui pe-al dumitale.
— Aha! Sunt Brian Duffy.
Aurelianus încuviinţă din cap şi vârî vârful cozii şarpelui în gură, apoi se aplecă în faţă, spre flacăra înaltă a unei lumânări. Lucrul acela începu să pocnească înfundat şi să ardă mocnit, pe când Aurelianus pufăia, scoţând un nor de fum.
— Ce faci, pentru numele lui Dumnezeu?, spuse Duffy cu respiraţia tăiată, trăgându-şi, pe jumătate, pumnalul din teacă.
— Îmi cer iertare. Mă port cum nu se cuvine, ştiu… Dar am avut o zi atât de grea, încât… Simt nevoie de o mică relaxare.
Se aşeză şi trase lung din creatura cu capul aprins, slobozind apoi, printre dinţi, rotocoale de fum aromat.
— Nu te speria. E doar o specie de şarpe de apă care, tratat cu – chî, chî! – ierburile şi miresmele potrivite, produce un fum cu un efect… dintre cele mai binefăcătoare.
— Uf! Irlandezul dădu din cap şi-şi lăsă pumnalul să alunece la loc în teacă. Alte răcoritoare, mai lumeşti, de oferit oaspeţilor, nu ai?
— Iartă-mă, sunt foarte zăpăcit. Împrejurări excepţionale… Cum nu: sunt câteva vinuri dintre cele mai alese, în scrinul din dreapta. Cupele sunt în spatele dumitale.
Duffy deschise scrinul, alese o sticlă de Sautemes şi-i scoase dopul, răsucindu-l cu îndemânare.
— Te pricepi la vinuri, spuse Aurelianus, pe când Duffy turna

vinul auriu într-o cupă.

Irlandezul ridică din umeri.

— Se întâmplă cumva să aveţi o barcă? Trebuie să ajung la San Giorgio şi măscăricii ăştia trei mi-au scufundat-o.

— Da, ştiu, am auzit. Dar de ce la San Giorgio?

— Acolo stau, la un han.

— Ah! Nu, nu am barcă. Am însă o propunere.

Duffy îl privi sceptic.

— Da? Ce anume?

— Ţi-aş oferi o… slujbă.

Îi zâmbi.

— Cred că nu mai eşti aşa bogat cum erai pe vremuri.

— Păi, nu prea, recunoscu Duffy, dar treburile astea vin în valuri. Am fost şi bogat, şi sărac şi cu siguranţă voi fi iar, şi una, şi alta. Ce slujbă?

Aurelianus trase cu poftă din şarpele care pocnea şi sfârâia şi ţinu fumul în plămâni zece secunde bune, înainte să-l sufle afară.

— Ei bine – huuuu – după accent, aş spune că ai trăit mult timp în Austria.

Irlandezul păru o clipă iritat, apoi ridică din umeri şi mai sorbi din vin.

— E adevărat. Am locuit la Viena până acum trei ani.

— De ce-ai plecat?

— De ce mă întrebi?

— Iertare; sigur, nu e treaba mea. Nici nu ştiu de ce mi-e atât de greu să ajung la subiect.

Îşi trecu degetele subţiri prin păr şi Duffy observă că tremurau.

— Să mă explic: sunt, de puţină vreme, stăpânul hanului „Zimmermann“.

Duffy ridică politicos din sprâncene.

— Unde vine asta?

Aurelianus păru surprins.

— În Viena, îi răspunse. Cum de…? Ah, bineînţeles. Eşti plecat de trei ani. Înainte se numea „Mănăstirea Sfântul Joseph“.

— A, da. De unde vine berea „Herzwesten“. Sper că n-aţi închis berăria, nu?

Aurelianus râse încetişor.

— Nu.
— Ei, slavă Domnului.
Duffy îşi goli paharul.
— Cum naiba aţi convins biserica să vândă locul?
— De fapt, l-am moştenit, printr-un drept de întâietate asupra pământului… O poveste foarte încâlcită. Dar dă-mi voie să continui. Acum am făcut acolo un han şi nu-i deloc o afacere proastă. Viena e un loc bun şi berea „Herzwesten“ are o reputaţie la fel de bună ca şi „Weihenstpan“, în Bavaria. Problema e că, după cum vezi, nu am…
În uşă se auzi un ciocănit şovăitor şi Aurelianus tresări.
— Cine e?, întrebă neliniştit.
Răspunsul veni într-un dialect grecesc.
— Bella. Dă-mi drumul, drăguţule.
Aurelianus îşi încleştă pumnii.
— Vino mai târziu, Bella. Am un oaspete.
— Nu face nimic. Mie îmi plac oaspeţii.
Zăvorul zdrăngăni. Bătrânul îşi apăsă o mână pe fruntea din ce în ce mai roşie.
— Pleacă, Bella, şopti el atât de încet, încât Duffy nu reuşi să-l audă decât cu mare greutate.
— Hei, oaspete!, se auzi de dincolo de uşă vocea răguşită, înecată de băutură. Spune-i pungaşului ăluia bătrân să mă lase să intru.
„Doamne, Dumnezeule, îşi zise Duffy, complicaţii domestice. Fă-te că nu observi.“
Se îndreptă spre bibliotecă şi începu să cerceteze titlurile în latină.
— Am veşti, se tângui Bella insinuant. Fac un ducat sau doi, de bună seamă.
— Ce fel de veşti?, întrebă nervos Aurelianus.
— Despre *El Kanuni,* cum îi spun amicii mei tuciurii.
— Eşti o târfă nemernică, Bella, – oftă nefericit bătrânul – dar intră.
Trase zăvorul.
Precedată de o duhoare de nesuportat, un amestec de parfum rânced şi miros de grappa, o femeie de vârstă mijlocie, într-un fel

de fustă plină de franjuri, se năpusti în cameră.

— Dă-mi nişte vin, în numele Fecioarei!, exclamă ea, să nu mor de mahmureală.

— În numele cui, ai spus?, întrebă Aurelianus furios. Ia mai lasă vinul! Mahmureala e nimic pe lângă ce ai tu.

— Pizma o să-ţi roadă ficatul gălbejit, maimuţă bătrână!

Femeia rânji. Duffy, având oarecare bună creştere, se prefăcu absorbit de cărţi, ignorând tot restul.

Aurelianus se întoarse către el, îngăimând o scuză:

— Ne ierţi o clipă, bunule domn?

Îşi freca mâinile mereu, stânjenit.

— Sigur, sigur, îl linişti Duffy cu un gest al mâinii. Am să mă delectez cu excelenta dumitale bibliotecă.

— Prea bine.

Bătrânul înveşmântat în robă luă cu brutalitate femeia de braţ şi o trase în colţul opus al camerei, unde începură o discuţie aprinsă, pe şoptite.

Duffy îşi îngropă nasul într-o carte, dar, fiind precaut din fire, îşi încordă auzul, ca să prindă cât mai mult din ce vorbeau cei doi. Auzi vocea răguşită a Bellei spunând: „Ştirea e că au început să-i adune pe achingii la Constantinopole…“ Aurelianus întrebă ceva despre arme şi ieniceri, dar Duffy nu reuşi să desluşească răspunsul femeii.

„Veşti despre turci“, cugetă irlandezul. „Numai despre asta se vorbeşte, de câteva zile încoace. Mă întreb de ce-i moşul atât de interesat.”

— Bine, bine, spuse Aurelianus în final, alungând femeia cu mâinile. Speculaţiile tale personale nu mă interesează. Uite… poftim nişte bani. Şi acum, şterge-o! Dar mai înainte, pune la loc pumnalul.

Bella oftă dezamăgită şi scoase, din piepţii bogaţi ai rochiei, stiletul.

— Mă gândeam că o femeie trebuie să se poată apăra.

— Ha!, chicoti bătrânul, amuzat. Marinarii turci sunt cei care trebuie să se apere de tine, vrăjitoare bătrână. Afară!

Femeia plecă trântind uşa; imediat, Aurelianus aprinse câteva beţişoare parfumate la flacăra unei lumânări şi le aşeză prin

cameră, în suporturi mici de alamă.

— Aş deschide fereastra, spuse el, dar în oraşele foarte vechi nu ştii niciodată ce poate să-ţi intre în casă, pe întuneric.

Duffy dădu din cap, fără prea mare convingere, apoi ridică, arătând-o bătrânului, cartea pe care o frunzărise.

— Văd că studiezi arta duelului.

— Ce-i aceea? A, da, cartea lui Pietro Moncio… Ai citit-o?

— Da. De fapt, chiar astă-seară am cinat cu Moncio şi Achille Marozzo.

Bătrânul clipi din ochi.

— Aha. Ei bine, sunt câţiva ani de când n-am mai ţinut o sabie în mână, dar încerc să mă ţin la curent cu cele mai noi progrese ale acestei arte. Mda… Ştii, copia aceea după Della Torre, acolo, legată în piele moale, e foarte rară.

— Într-adevăr?, făcu irlandezul, întorcându-se la masă şi umplându-şi paharul. Am şi eu una; am s-o vând, de vreme ce spui că aş putea scoate ceva bani pe ea. Textul nu m-a impresionat în mod deosebit.

Nori lungi de fum parfumat se încolăceau prin cameră, înălţându-se ca pânzele de păianjen şi Duffy îşi făcu vânt cu o mică mapă de gravuri.

— S-a cam întunecat, de-atâta fum, se plânse el.

— Ai dreptate, spuse bătrânul. Sunt o gazdă de condamnat. Aş putea să o întredeschid un pic…

Se duse la fereastră, se uită cu mare atenţie o clipă, apoi se întoarse către Duffy, cu un zâmbet care cerea iertare.

— Îmi pare rău, nu pot s-o deschid. Am să-ţi spun îndată de ce te-am chemat şi-apoi ai să poţi pleca, înainte ca fumul să înceapă să te supere serios. Ţi-am pomenit de hanul „Zimmermann“, al cărui proprietar sunt; e un loc foarte frecventat, dar eu călătoresc des şi, ca să fiu sincer, necazurile cu clienţii nu lipsesc. Ştii cum se întâmplă – un frate desculţ se contrazice cu vreun adept al lui Luther şi un *bundschuh* rătăcit din Războiul Ţărănesc îl înjunghie pe luteran; cât ai clipi, hanul ajunge loc de măcel şi fetele care servesc izbucnesc în lacrimi. Asemenea lucruri fac să scadă câştigul destul de simţitor – din cauza pagubelor, a muşteriilor buni care se sperie, a cârciumarilor tot mai greu de tocmit. Îmi trebuie

un om care să stea tot timpul acolo, să vorbească toate limbile şi să poată pune capăt unei bătăi fără să omoare pe nimeni – aşa cum ai făcut cu fraţii Gritti, lângă canal.

Duffy zâmbi.

— Vreţi să fiu eu cel care să-i dea afară pe bătăuşi şi scandalagii?

— Întocmai, încuviinţă Aurelianus, frecându-şi palmele una de cealaltă.

— Hm.

Duffy bătu cu degetele în masă.

— Dacă mi-ai fi spus acum două zile, ţi-aş fi răspuns că nu mă interesează. Dar… de la un timp Veneţia a început să mi se pară obositoare. Recunosc că m-am surprins tânjind după bătrâna Vienă. Iar noaptea trecută am avut un vis…

Aurelianus ridică sprâncenele cu inocenţă.

— Aşa!?!

— Da, am visat o fată cu care mă vedeam des acolo. Nu mi-ar displăcea s-o mai întâlnesc, să văd ce face. Pe deasupra, dacă mai pierd mult vremea pe aici, cei trei Gritti mă vor provoca la o adevărată bătălie în *champ clos* şi sunt prea bătrân pentru astfel de lucruri.

— Cred că ar face-o, încuviinţă Aurelianus. Sunt tineri şi se aprind uşor.

— Îi cunoaşteţi?

— Nu, dar ştiu destule despre ei.

Aurelianus ridică şarpele pe jumătate ars şi îl aprinse iar.

— Ştiu o mulţime de lucruri despre foarte mulţi oameni – adăugă el, ca pentru sine – fără să-i fi întâlnit vreodată. Deci, primeşti slujba?

„Of, la naiba“, îşi zise Duffy. „Deşi, la drept vorbind, oricum în Dingle nu m-aş fi întors.“ Ridică din umeri.

— Da, de ce nu?

— Bun. Speram asta. Dintre toţi, dumneata eşti cel mai potrivit.

Îşi împleti mâinile la spate şi măsură cu pas grăbit camera răvăşită.

— Am nişte treburi de rezolvat în sud, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai porni spre Viena *tout de suite.* Am să-ţi dau nişte bani de

drum şi o scrisoare de recomandare către berarul de la „Zimmermann”, un ins bătrân, numit Gambrinus. Am să-i scriu să-ţi mai dea o sumă de bani, odată ajuns acolo. Când crezi că poţi ajunge?

Duffy îşi scărpină creştetul încărunţit.

— Nu prea ştiu. Azi în cât suntem?

— Douăzeci şi patru februarie. Miercurea Cenuşii.

— Aşa-i. Monico îşi făcuse pe frunte, cu cenuşă, o cruce. Ia să vedem: aş lua o navă până la Trieste, aş cumpăra un cal şi aş trece Alpii pe la capăt, ţinând estul. Apoi, dacă aş găsi nişte unguri, negustori de cherestea, care bat mereu drumurile astea, i-aş însoţi spre nord. Aş traversa Sava şi Drava şi apoi aş lua-o pe Dunărea bătrână, până la Viena. În mare, să zicem, cam o lună.

— Înainte de Paşti, sigur?, întrebă Aurelianus nerăbdător.

— Sigur.

— Bun. Atunci se desfundă butoaiele cu bere de martie şi nu vreau tărăboi.

— Da, la Paşti voi fi deja acolo de două săptămâni.

— Mă bucur să aud asta.

Aurelianus îşi turnă şi el o cupă de Sautemes şi o umplu din nou pe a lui Duffy.

— S-ar părea că eşti obişnuit cu ţinuturile dinspre apus ale Ungariei, observă precaut.

Irlandezul se încruntă o clipă, cufundându-şi privirea în cupa cu vin, apoi se însenină şi încuviinţă.

— Aşa-i, spuse încet. Am luptat cu Regele Louis şi Arhiepiscopul Tomori la Mohacs, în august ’26. N-ar fi trebuit să fiu acolo; ca austriac, cum mă consideram pe vremea aceea, Ungaria nu însemna nimic pentru mine. Cred că ghicisem că Viena era următoarea pe lista turcilor.

„N-are niciun rost să-i povestesc de Epiphany”, cugetă el. Vinul dădu frâu liber amintirilor lui Duffy. Cerul era mohorât şi amândouă taberele au dat ocol câmpiei Mohacs, până seara târziu. Apoi, cavaleria ungară a atacat. Grosul trupelor turceşti a fugit şi trupa de infanterişti germani, de sub comanda lui Duffy, a luat-o pe urma ungurilor. „A fost cel mai îndrăcit maelstrom din câte aş fi crezut c-am să văd vreodată”, reflectă el acum, sorbindu-şi vinul, „când

blestemaţii de turci s-au oprit dintr-o dată din retragere şi s-au întors împotriva celor care îi alungau".

Colţurile gurii îi coborau pe măsură ce îşi amintea bubuiturile armelor turceşti şi şuieratul mitraliilor pe câmp, secerând rândurile de creştini, iataganele curbate ale ienicerilor care, urlând răscolitor, blocau orice înaintare, şi strigătul disperat pe care îl scoaseră cei din aripa dinspre apus, când devenise clar că turcii îi înconjuraseră.

— Eşti norocos, spuse Aurelianus, după o pauză. Nu-s mulţi care să fi ieşit întregi de acolo.

— Adevărat, zise Duffy. Am stat ascuns în tufişurile de pe malul râului, până a doua zi, când a sosit Jan Zapolya cu trupele lui. A trebuit să-i explic că idiotul de Tomori atacase fără să-i mai aştepte pe el, pe Frangipani şi celelalte întăriri; că aproape toţi din tăbăra ungară – Louis, Tomori şi alte câteva mii – erau morţi şi că Suleiman cu turcii lui câştigaseră bătălia. Apoi, Zapolya a şters-o către vest, iar eu spre sud.

Bătrânul îşi scutură şarpele într-un vas şi suflă, cu părere de rău, ultimul fum în aer.

— Ai auzit, îmi închipui, că Zapolya a trecut acum de partea turcilor.

Duffy se încruntă.

— Mda… Urmăreşte, probabil, să devină guvernator al Ungariei şi va săruta mâna oricui va cuceri această ţară. Totuşi, îmi vine greu să cred; îl cunosc din 1515 şi încă de atunci făcea incursiuni asupra turcilor. Aş fi jurat că ăsta e ultimul lucru pe care l-ar face.

Aurelianus clătină din cap cu simpatie.

— Dacă ne-am bizui pe lucruri care par de necrezut, ne-ar fi mult mai bine.

Traversă camera, până în dreptul unui scrin înţesat de lucruri în neorânduială.

— Îmi pare rău. N-am vrut să-ţi răscolesc trecutul. Aici, spuse el, deschizând un sertar din care scoase o pungă, sunt cinci sute de ducaţi.

Duffy o prinse din zbor şi o băgă în buzunar.

— Iar acum, continuă Aurelianus, fluturând o foaie de hârtie, am să întocmesc o scrisoare de recomandare.

Înmuie o pană în călimară şi începu să scrie.

Duffy, care descoperise de mult foloasele pe care le poţi trage dacă te obişnuieşti să citeşti de-a-ndoaselea, arunca din când în când, peste pupitru, câte o privire, la scrisul ordonat al lui Aurelianus.

„Dragă Gambrinus“, citi Duffy. „Purtătorul acestui mesaj, Brian Duffy“ – aici Aurelianus se opri şi schiţă, rapid, portretul desăvârşit al irlandezului – „e omul pe care îl căutăm, viitorul supraveghetor al casei Herzwesten. Ai grijă să primească cinci sute de ducaţi la sosire şi apoi o sumă lunară, pentru care veţi cădea la învoială. Ne vom vedea curând – probabil, pe la jumătatea lunii aprilie, cel mai târziu de Paşti. Sper ca berea să fermenteze cum trebuie şi să nu avem aciditate, în sezonul ăsta. Cu toate urările de bine, AURELIANUS.“

Bătrânul împături scrisoarea, turnă pe ea o picătură de ceară roşie dintr-un vas mic, încălzit la lumânare, şi-şi apăsă pe ea pecetea.

— Gata, făcu el, ridicând mâna cu inelul şi fluturând scrisoarea prin aer, ca să se răcească ceara. Nu mai rămâne decât să-i înmânezi asta maestrului berar.

Duffy luă scrisoarea. Pecetea, observă el, înfăţişa doi dragoni încleştaţi în luptă.

— Deci ce-o să am de făcut? întrebă el. Mai spune-mi o dată.

Aurelianus zâmbi.

— Întocmai cum ai spus mai adineauri: să-i dai afară pe bătăuşi şi scandalagii. Să ţii lepădăturile la uşă. Să faci linişte.

Irlandezul clătină din cap a îndoială.

— Pare ciudat că ai venit tocmai la Veneţia ca să angajezi pe cineva pentru o cârciumă austriacă.

— N-am venit pentru asta. Sunt aici pentru cu totul alte treburi, te asigur. Dar când am văzut cum te-ai descurcat cu flăcăii aceia, jos, în stradă, am ştiut că eşti omul cel mai potrivit pentru o asemenea slujbă.

— Bine, fie. Oricum, nu eu sunt cel care plăteşte.

„Cred că s-a pornit vântul, gândi Duffy. I-auzi ce mai zdrăngăne geamurile.”

Aurelianus se ridică.

— Mulţumesc că m-ai scos din încurcătură, spuse repede,

strângându-i mâna lui Duffy şi practic împingându-l afară. Ne vedem peste o lună, cred.

— E-n regulă, încuviinţă Duffy şi o clipă mai târziu se trezi în întuneric, în vreme ce uşa se închidea în urma lui. „Ce ins ciudat, îşi spuse, coborând treptele pe bâjbâite. Sunt tare curios dacă în pungă sunt într-adevăr cinci sute de ducaţi."

La capătul de jos al scării stăruia un miros acru de băutură şi Bella răsări din întuneric.

— Drăgălaşul de eunuc ţi-a dat nişte bani, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse Duffy. Nici pomeneală de aşa ceva.

— Ce-ai zice să mergem să bem ceva? îi propuse ea. Ţi-aş putea spune multe lucruri despre el.

— Nu mă interesează. Să-mi fie cu iertare.

Duffy se strecură pe lângă ea şi ieşi în stradă.

— Poate eşti interesat de o companie feminină…?

— Şi ce-ar avea asta de-a face cu dumneata?, îi aruncă peste umăr, din mers.

Ea strigă ceva grosolan în urma lui, deşi era de-acum departe. „Biata babă", reflectă el. „A luat-o razna din cauza licorii ăsteia ieftine, italieneşti. Auzi, să strige după străini şi să se ia la harţă c-un biet moş."

Aruncă o privire în zare – să tot fi trecut de miezul nopţii. „Acum nu mai are niciun rost", îşi zise el, „să mă întorc la San Giorgio; singurul care mă aşteaptă acolo e hangiul, furios că nu i-am plătit chiria. Mai bine mi-aş petrece noaptea într-un han, aici, şi mâine aş porni devreme. Câteva ceasuri de somn într-un pat cât de cât curat e tocmai ce-mi lipseşte. A fost o noapte grea."

***

— La o parte, moşulică, lasă-ne să descărcăm!

Duffy îl străpunse furios cu privirea pe docherul cel tânăr şi slab, dar se trase, ascultător, în lături. Lumina dimineţii strălucea pe apă ca o grămadă de monezi de aur, nou-nouţe şi Duffy clipi repede, frecându-şi ochii cu dosul palmei. I se spusese să caute o galeră cipriotă, „Morphou", care urma să facă escală la Trieste, în drum spre casă. „Uită-te după o velă cu trei ochi trişti pe ea", îi spusese un egiptean scund, care se arătase dornic să-i fie de folos. „Aia e

Morphou!“

„Ei bine“, îşi zise iritat, „nu zăresc nicăieri blestemaţii ăia de ochi. Nici n-aş avea cum, doar jumătate din nave au velele strânse.“

Se aşeză pe un balot de bumbac şi începu să privească dezaprobator mulţimea de indivizi gălăgioşi, treji pe de-a-ntregul, care îl înconjura. Copii cu pielea arămie, ţipând unii la alţii într-un amestec de limbi mediteraneene, treceau în fugă pe lângă el, aruncând cu frunze de varză într-un negustor bărbos şi indignat; marinari arşi de soare se plimbau fuduli, sperând să impresioneze fetele veneţiene cu monedele lor străine şi pieptarele de mătase; femei bătrâne, cu figuri împietrite, îşi păzeau vigilente coşurile cu peşte afumat, gata să zâmbească unui client sau să tragă un pumn în urechea vreunui hoţ de prăvălii.

Duffy se trezise în zori, într-un han rău-mirositor, cu senzaţia că licoarea pe care o băuse în ajun îl otrăvise, dar se înseninase, amintindu-şi că punga, pe care o cercetase la lumina tremurătoare a unui felinar, conţinea într-adevăr cinci sute de ducaţi. „Iar la Viena mă aşteaptă alţi cinci sute“, gândi el, „numai de-aş găsi odată spurcata aia de galeră Morphou“.

Se ridică greoi în picioare, luptându-se să-şi ţină echilibrul, şi-n aceeaşi clipă un bărbat dintr-un balcon boltit, o sută de picioare mai în spate, se ghemui, fixându-şi privirea de-a lungul ţevii unei archebuze; trase cocoşul, ghiuleaua se rostogoli pe ţeavă, împrăştiind scântei, şi peste o clipă, arma, din care ţâşnise de-acum încărcătura, îi ricoşă în umăr.

Un ulcior de ceramică de lângă urechea lui Duffy se făcu ţăndări, împroşcându-l cu vin prost şi bucăţi de lut. Uluit, făcu un salt înapoi, în spatele balotului de bumbac, înjurând amarnic şi smucindu-şi sabia, împiedicată în teacă.

Bărbatul cu archebuza se aplecă peste balustrada balconului şi ridică din umeri. Sub el, pe caldarâm, alţi doi inşi încruntaţi şi neliniştiţi îşi scoaseră pumnalele din teacă şi îşi făcură loc cu coatele prin mulţime.

În picioare acum, Duffy îşi scoase sabia şi privi în jur, furios. „Trebuie să fie unul dintre cei trei fraţi Gritti“, îşi spuse el, „sau, poate, toţi trei. Şi asta după ce am fost atât de îngăduitor, aseară! Ei lasă, în dimineaţa asta n-am să mai fiu.“

Un individ înalt, cu pălărie cu pene şi mustaţă pomădată, păşi spre irlandez şi îi zâmbi:

— Cel care a tras fuge cu barca, îi spuse, arătând cu degetul. Duffy se întoarse şi celălalt sări pe el, ţintindu-i pieptul cu pumnalul. Cămaşa de zale de sub mult încercatul său pieptar îl salvă pe irlandez de prima lovitură; cu dreapta îl prinse pe ucigaş de mână şi, făcând un pas înapoi ca să-şi ia distanţă, îi înfipse sabia în coapsă. Împăunatul căzu în genunchi, galben de spaimă.

Nu era deloc prea devreme să părăsească Veneţia, reflectă Duffy uluit, observând cu necaz că îi tremurau mâinile.

Negustorii şi docherii, speriaţi, se risipiseră care încotro, aşa încât observă imediat cele două siluete care zoreau spre el – una necunoscută, cealaltă a tânărului Giacomo Gritti, amândoi cu pumnalele trase.

— Garda! Chemaţi garda, pentru Dumnezeu! ţipă Duffy din toţi rărunchii către mulţime, deşi ştia că era prea târziu. Înnebunit de spaimă, îşi scoase pumnalul şi aşteptă, cu armele încrucişate în faţă.

Necunoscutul sări în faţa lui Gritti cu arma ridicată pentru lovitură, dar un soi de surpriză dureroasă i se oglindi deodată în ochii larg căscaţi, cu pupilele mărite, şi se prăbuşi cu faţa în jos: pumnalul lui Gritti i se înfipsese până la plăsele între omoplaţi.

O clipă, Gritti şi irlandezul se măsurară cu o privire lungă, de la cei câţiva paşi care-i mai despărţeau.

— Pe „Morphou“ sunt oameni care te pândesc să te omoare, gâfâi Gritti, dar un vas grecesc de comerţ, ancorat la trei docuri mai spre sud, ridică şi el ancora pentru Trieste. Grăbeşte-te, îi spuse, arătând cu degetul. Pleacă chiar acum.

Duffy zăbovi doar cât să-şi vâre armele înapoi în teacă şi să-i facă un semn scurt şi nedumerit de mulţumire, înainte să pornească cu paşi mari spre sud, către cel de-al treilea doc.

CAPITOLUL II

După ce îşi încreţi fruntea şi se scărpină destul în barbă, căpitanul pântecos al vasului de comerţ se învoi să-l primească pe Duffy la bord, pretinzând totuşi o taxă mai mare decât de obicei, „pentru că n-aţi rezervat locul dinainte”. Irlandezul învăţase cu mult timp în urmă când trebuie să tacă şi să dea cât i se cere, iar acum puse lecţia în aplicare.

Vasul, după cum observă Duffy, când răzbătu până la pupa înaltă, era cumplit de dărăpănat. „Doamne, ia te uită la vâslele astea duble de direcţie şi la vela asta strânsă, pătrată”, observă el, clătinând din cap neîncrezător. „E atât de vechi, că ar face-o să râdă şi pe Cleopatra. Ăsta a făcut ruta Veneţia-Trieste de mai multe ori decât mi-am tras eu cizmele în picioare; nu rămâne decât să sperăm că n-o să se ducă la fund tocmai acum.” Se aşeză în cala deschisă, între două amfore enorme de vin şi-şi ridică deasupra o apărătoare din rogojină împletită, prinzându-i capetele în copastie. „Aici”, îşi zise el, sprijinindu-se de rogojină, „pot să spun că mi-am găsit, în sfârşit, o ascunzătoare.”

Marinarii trecură la rame şi vasul pluti pe lângă mulţimea de galere acostate la docuri, ridicându-şi velele în calea vântului rece al dimineţii. Bătrâna navă se opinti din greu când timonierul vânjos prinse cârma, dar apoi o porni din loc.

Căpitanul se plimbă de colo-colo pe punte, mustrând pe unii, lăudând pe alţii, până când „Dido” alunecă, făcând vira la tribord; apoi se linişti şi se îndreptă spre pupa, unde Duffy, cocoţat pe o ladă, cioplea pe îndelete, cu pumnalul, dintr-o bucată de lemn, un cap de fată. Căpitanul se aplecă peste parapet, ştergându-şi fruntea asudată cu o eşarfă.

Dădu din cap, arătând spre sabia lui Duffy:

— Eşti soldat?

Irlandezul zâmbi.

— Nu.

— Atunci de ce eşti aşa nerăbdător să ajungi la Trieste?

— Mă duc să mă călugăresc, răspunse Duffy, modelând linia unui obraz.

Căpitanul pufni în râs.

— Nu mă îndoiesc. Şi ce crezi, mă rog, c-ai să găseşti la mănăstire?

— Un legământ de tăcere.

Căpitanul izbucni iar în râs, apoi se posomorî şi se ridică. Stătu puţin pe gânduri, apoi îi aruncă:

— Cioplitor de doi bani!

Şi plecă, îndreptându-se cu pas măsurat către prova îngustă. Duffy ţinu bucata de lemn în faţa lui şi o privi critic. „Să ştii că are dreptate”, îşi spuse.

Bătrâna corabie, împovărată peste puteri, înainta greu, în ciuda bordajului „nou“, care, după cum anunţase căpitanul cu mândrie, fusese schimbat de bunicul lui. Când ajunse, în sfârşit, la destinaţie, cheiurile portului erau incendiate de flăcările aurii ale apusului. Căpitanul îşi lătra ordinele, nerăbdător, către echipajul obosit, în vreme ce oamenii aruncau greutăţile şi coborau catargul în spate, de-a curmezişul punţii. Duffy urcă scara neobservat de nimeni şi păşi pe doc, spre turnurile şi străzile întortocheate ale oraşului. Multe ferestre se luminaseră deja şi începu să se gândească serios la cină. Grăbi pasul, încercând să ghicească ce parte a oraşului ar fi mai nimerită pentru o masă bună şi ieftină.

***

Pereţii văruiţi ai îngustei Via Dolores făceau ecou la bocănitul tocurilor lui Duffy, pe măsură ce mirosul de peşte sărat şi uscat al docurilor rămânea tot mai în urmă. O uşă deschisă aruncă o fâşie de lumină pe caldarâm; râsete şi ciocnitul cănilor cu vin se auziră dinăuntru.

Duffy intră şi o boare fierbinte de usturoi şi curry, venind dinspre bucătărie, îi descreţi fruntea. Îşi scoase pălăria şi începu să-şi dezlege mantaua lungă, îmblănită, când un ins care purta şorţ apăru lângă el şi începu să sporovăiască grăbit în italiană.

— Ce?, îl întrerupse irlandezul. Vorbeşte mai rar.

— Noi, spuse omul rotunjind silabele cu o strădanie vădită, nu avem camere. Deja aşteaptă foarte multă lume.

— Aha. Foarte bine.

Duffy se îndreptă spre uşă, dar îşi aminti de pălărie; întorcându-se, văzu cum un preot de la o masă apropiată dădea din cap

aprobator către bărbatul cu şorţ, pe care îl surprinse făcându-şi semnul crucii. Rămase o clipă ţintuit locului, apoi, fără o vorbă, îşi luă pălăria şi ieşi.

„Provinciali idioţi!”, îşi spuse supărat, îndesându-şi mâinile în buzunare şi tropăind mai departe, în sus, pe stradă. „N-or mai fi văzut niciodată în viaţa lor o faţă ca a mea. Parcă aş fi fost vreo fantomă.”

Pete de safir şi purpură mai luminau încă cerul iernatic, dar pe străzi se lăsa noaptea şi Duffy era nevoit să se bizuie, pentru a-şi găsi calea, pe ferestrele luminate; începu să se gândească îngrijorat la tâlhari şi bătăuşi de cârciumă. Deodată, cu un plesnet ca de crengi târâte pe pietriş, o rafală năprasnică de ploaie se năpusti asupra lui. „Doamne, Dumnezeule”, se gândi disperat, pe când stropii reci băteau cu furie în borul pălăriei, „trebuie să fac ceva. Am să răcesc şi cămaşa mea de zale e şi-aşa peste măsură de ruginită.”

Văzu în faţa lui o uşă deschisă şi înaintă cu greu spre ea, lipăind prin rigola umplută brusc cu apă. „Oare chiar se aude zgomotul unei roţi de moară”, se întrebă el, „sau e doar vuietul furtunii?” Nu era niciun semn care să indice acolo vreo tavernă, dar de pragul de sus al uşii atârnau frunze de viţă de vie şi zâmbi uşurat când, păşind înăuntru, văzu mesele în cea mai mare parte neocupate. „Aici n-au cum să-mi spună că au prea mulţi clienţi”, îşi zise el, scuturându-şi pălăria de coapsă. Se îndreptă către o masă liberă, îşi trânti mantaua pe banchetă şi se aşeză lângă ea.

„Ce loc ciudat”, reflectă el, privind în jur; „barbă-sură ăla bătrân şi beat, din uşa bucătăriei, pare să fie gazda. Oricum, când am intrat, a dat politicos din cap.”

Din bucătărie răsări un tânăr care traversă încăperea până la masa lui Duffy.

— Cu ce să vă servesc?, îl întrebă.

— Adu-mi orice mâncare se mai găseşte în ceaun şi o cană din cel mai bun vin roşu pe care îl aveţi.

Flăcăul se înclină şi se retrase. Duffy aruncă o căutătură curioasă celorlalţi meseni, răspândiţi prin încăperea scundă şi întunecată. După înfăţişare, se părea că ploaia îi dăduse gata. Toţi arătau întristaţi – nu, chiar îngrijoraţi – şi zâmbetele lor erau triste şi

fugare. Duffy luă din buzunar bucata de lemn şi, scoţându-şi pumnalul din teacă, începu să cioplească iar la ea.

Când sosi mâncarea, se dovedi puţin cam prea condimentată pentru gustul lui şi înfăşurată, parcă, în frunze, dar vinul – din care îi aduseră o carafă întreagă – era cel mai bun din câte gustase vreodată. Sec, dar greu şi parfumat, se urca la cap ca rachiul. „De necrezut“, oftă el, după ultima înghiţitură, şi îşi mai umplu o cană.

După un timp hotărî, plin de regret, că basorelieful pe care îl sculptase în masă nu era bun de nimic. Clătină din cap şi puse pumnalul deoparte. „Cineva trebuie să-mi fi umplut din nou carafa, când nu eram atent. Poate chiar de mai multe ori. Nu-mi amintesc câte căni am băut, dar cred că au fost multe.“ Aruncă o privire tulbure în jur şi observă că acum încăperea era înţesată de lume şi luminată din belşug. „Cred că sunt mai beat decât mi-am închipuit”, îşi spuse el, „dacă n-am observat când au sosit toţi ăştia. Poftim, până şi la masa mea, acum, stau doi.” Schiţă un gest de salut către cei doi bărboşi.

Simţi că trebuia să-şi limpezească minţile cumva. „Tâmpit mai sunt”, gândi el, „să mă îmbăt aşa într-o tavernă necunoscută, dintr-un oraş străin.”

Tânărul care îl servise stătea acum la o masă şi cânta din flaut, pe când majoritatea mesenilor se învârteau într-un dans nebun, cântând refrenul într-o limbă pe care Duffy nu reuşi s-o recunoască. Gazda, bătrânul cel bărbos, prea beat ca să se mai ţină singur pe picioare, era mânat prin cameră de o ceată de băieţi bine-dispuşi, care râdeau. „Biet moş beţiv” – îşi spuse Duffy, ameţit – „luat în râs de copii! Tot ei i-or fi legat şi frunzele alea caraghioase de viţă de vie în păr.”

Auzi iar vuietul roţii de moară, de data asta mai adânc şi mai puternic, ca un puls al pământului. Inflexiunile înalte, stranii, ale flautului – înţelese acum – se ţeseau în jurul ritmului acela lent, adânc.

Dintr-o dată, i se făcu frică. Un gând întunecat, cu o putere de neînchipuit, sau o idee, poate o amintire, lupta să se ridice din tenebrele adânci în care i se cufundase mintea şi, mai presus de toate, voia să evite această confruntare. Se clătină pe picioare, răsturnând cana cu vin pe podea. „Sunt…”, se bâlbâi el. „Mă

numesc…”, dar pe moment nu putu să-şi amintească. Sute de nume îi veneau în minte.

Bărbosul de lângă el ridicase cana, o umpluse din nou cu vinul purpuriu şi i-o oferise irlandezului. Uitându-se în jos, Duffy observă pentru prima dată că omul era gol şi că picioarele lui, acoperite cu o blană scurtă, deasă, erau diforme şi terminate cu mici copite despicate.

Cu un ţipăt, Duffy dădu să fugă spre uşă, dar picioarele nu-l mai ascultau şi înainta ca melcul. Apoi trebuie să fi leşinat, pentru că văzuse negru în faţa ochilor şi alunecase în sute de visuri tulburătoare… Era când un copil, plângând de spaimă într-o peşteră întunecată, când un bătrân rege dezonorat, zăcând în ploaie, sângerând de moarte, vegheat de singurul vasal care-i mai rămăsese credincios; stătea, într-un miez de noapte, cu două femei în faţa unui foc, privind stăruitor cerul întunecat, cu o nădejde disperată; plutea într-o barcă îngustă, pe un lac imens, cu ape liniştite; stătea la o masă, fată în faţă cu un bătrân mai bătrân ca timpul, care îl privea cu milă şi-i spunea: „Mult s-a pierdut şi mult se va mai pierde, încă.“

Apoi visele se întunecară şi se tulburară, ca o paradă stingându-se în zare, lăsându-l singur pe un tărâm atât de întunecat şi rece, încât părea cu neputinţă să fi fost, vreodată, luminat de soare.

***

Câteva picioare în coaste îl treziră. Se rostogoli în noroiul rece şi-şi dădu, cu mâna, la o parte părul ud, cu firele cărunte.

— Fir-aş blestemat, croncăni el. Unde naiba sunt?

— Trebuie să pleci din oraşul ăsta, se auzi vocea unui bărbat.

Duffy se ridică. Era într-un loc viran şi noroios, dintre două case.

Ploaia se oprise şi cerul albastru strălucea în spatele norilor fărâmiţaţi de furtună. Cercetă faţa înfuriată şi îngrijorată a preotului.

— Eşti… murmură Duffy, eşti preotul din primul local în care am intrat aseară. Cel în care nu m-au primit.

— E adevărat. Văd că ți-ai găsit… o altă gazdă. Când pleci din Trieste?

— Cât mai repede, de asta poţi fi sigur.

Sprijinindu-se pe ambele mâini, cufundate în noroi, se ridică cu greu în picioare. „Off!“, gemu şi îşi frecă grijuliu un şold.

— N-am mai dormit în ploaie de când aveam optsprezece ani. Noi ăştia, de vârstă mijlocie, am face bine să evităm aşa ceva, îi zise preotului.

— Eu, unul, ştiu că n-am dormit în ploaie, răspunse celălalt, cu iritare.

— Da, asta cam aşa-i. Bănuiam eu că de unul din noi era vorba.

— Pfui!

Preotul se încruntă amarnic.

— Ai nevoie de bani?

— Nu. Adică… ia stai!

Îşi repezi mâna spre pieptar şi fu surprins să constate că punga bine burduşită mai era încă acolo.

— Uf! Nu, mulţumesc, stau bine deocamdată.

— Atunci e bine. S-o ştergi chiar astăzi – altfel am să vorbesc cu opt enoriaşi, dintre cei mai solizi din parohie, să te bată până te lasă lat şi să te arunce în mare.

Duffy clipi.

— Ce? Eu… Ascultă, n-am făcut nimic… A, potaie ce eşti, am să le scot mocofanilor tăi ficatul pe nas!

Făcu un pas spre preot, dar îşi pierdu echilibrul şi se văzu nevoit să se îndrepte, cu două ţopăieli laterale. Asta îl zdruncină atât de tare, încât se sprijini în patru labe şi vomită violent pe jos. Când se ridică din nou, palid şi cu genunchii tremurând, preotul plecase.

„Mă întreb cine îşi închipuie că sunt“, îşi zise Duffy. „Nu-mi plac neînţelegerile de felul ăsta.“

Îngrijorat acum, se întrebă ce se putuse întâmpla noaptea trecută.

„Foarte simplu”, se pronunţă imediat partea raţională a minţii lui. „Ai fost destul de tâmpit ca să te îmbeţi până ai căzut sub masă într-un birt străin, unde te-au bătut şi apoi te-au azvârlit aici; ai noroc că arăţi atât de prăpădit, încât niciun om sănătos la minte nu s-ar gândi să-ţi fure punga. Visele şi vedeniile acelea nu voiau să spună nimic. Absolut nimic.”

Îi clănţăneau dinţii şi tremura ca o mâţă udă. „Trebuie să mă mişc“, gândi el; „trebuie să găsesc un han cumsecade unde să mă adun, să mă spăl puţin, să cumpăr ceva de-ale gurii şi să plec naibii odată din Trieste.”

Respiră adânc, şi, clătinându-se, se întoarse pe Via Dolores.

***

Două ceasuri mai târziu, ieşea dintr-o cadă aburindă şi îşi freca energic capul cu un prosop.

— Ce face gustarea aia?, întrebă. Neprimind niciun răspuns, merse până la uşă şi o deschise.

— Ce face gustarea aia?, urlă ca din gură de şarpe.

— Vă aşteaptă pe masă, domnule.

— Bun. Sosesc într-un minut.

Duffy îşi luă pantalonii de lână, abia uscaţi, de pe scaunul din faţa căminului şi-i îmbrăcă. Îi cumpărase din Anglia, cu mulţi ani în urmă şi, deşi acum erau mai mult petice decât stofă englezească, iar italienii râdeau de el şi-i spuneau urangutan, se obişnuise să-i poarte. „Ştiu că în călătoria asta peste Alpi, în toiul iernii, am să fiu bucuros să-i am“, îşi spuse, întărindu-şi gândul cu un gest din cap. Apoi îşi puse pieptarul de piele, găurit în două locuri, îşi trase cizmele şi ieşi din cameră tropăind, ca să-şi ia micul dejun.

Hangiul pusese pe masă un castron cu un fel de terci cu ouă bătute scrob, pâine neagră cu brânză şi o halbă cu bere de malţ, fierbinte.

— Arată grozav, zise Duffy, lăsându-se să cadă pe un scaun, şi trecu la treabă.

Alţi patru oaspeţi ronţăiau pesmeţi, la capătul celălalt al mesei, şi îl fixau curioşi pe mătăhălosul şi căruntul irlandez. Unul din ei, slab, cu o pălărie umflată de catifea şi pantaloni strâmţi, de mătase, îşi drese vocea:

— Am auzit, domnule, că vreţi să treceţi Alpii.

Duffy se încruntă, după cum avea obiceiul, când oameni necunoscuţi se arătau interesaţi de planurile lui.

— Aşa-i, mârâi el.

— E cam devreme, nu credeţi? Suntem încă în toiul iernii, observă omul.

Duffy dădu din umeri.

— Devreme pentru unii, poate.

Hangiul apăru din bucătărie şi-i făcu semn lui Duffy:

— Băiatul zice că a scos toată rugina de pe cămaşa dumneavoastră de zale.

— Zi-i s-o mai frece cu nisip de vreo sută de ori, ca să am noroc, îi răspunse Duffy.

— Nu vă e frică de turci? – vorbi o femeie care, după înfăţişare, era nevasta lui Pălărie-umflată.

— Nu, distinsă doamnă. Turcii n-ar fi avut când să ajungă atât de departe în nord, la începutul anului. „Şi mi-ar plăcea să pot spune asta şi despre tâlhari”, continuă în gând.

Apoi se concentră asupra mâncării, iar ceilalţi oaspeţi, deşi şuşoteau între ei, nu-i mai puseră nicio întrebare.

„Cu un lucru au dreptate”, recunoscu în sinea lui: „e într-adevăr devreme. Dar, la naiba, am să fiu pregătit. Vremea e bună şi trecătoarea Predil e sigur liberă. O să fie uşor – nu ca ultima dată, când veneam din sud, în septembrie-octombrie 1526, pe jumătate mort de foame şi cu capul bandajat, de parcă purtam turban.“ Zâmbi amar, copleşit de amintiri, concentrat asupra halbei de bere. „Probabil, doar aşa am scăpat cu viaţă din ruinele Ungariei, bântuite de turci – băieţii lui Suleiman, dacă m-au zărit, or fi văzut bandajul şi şi-or fi închipuit că sunt de-al lor.“

Hangiul se ivi din nou.

— Băiatul spune că dacă o mai freacă de o sută de ori se desface în bucăţi.

Duffy dădu din cap gânditor.

— S-ar putea să aibă dreptate. Bine, atunci zi-i să scuture nisipul uşor şi să o ungă cu ulei.

Se sculă, salutându-i cu un gest politicos pe ceilalţi oaspeţi şi se duse în camera lui.

Sabia zăcea pe pat şi o ridică, trecându-şi mâna peste garda ei, cu plăselele curăţate. Mânerul uzat, din piele, luase forma degetelor lui: când o scotea din teacă, era ca şi cum şi-ar fi scos braţul din mânecă. O lustruise şi o unsese. Tăişul arunca reflexe negre, strălucitoare, când o privi în lung şi apoi o îndoi puţin, ca să îndrepte o curbură nedorită.

Şfichiui aerul cu ea, de câteva ori. „Na, ţine, turc necredincios!“

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Cămaşa dumneavoastră de zale, domnule.

— A, mulţumesc.

Duffy o luă şi o privi fără părtinire. „Păi“, gândi el, „la urma

urmelor, nici nu arată chiar aşa de rău.“ Câteva ochiuri de metal se rupseseră, pe ici, pe colo, şi fuseseră înlocuite cu sârmă înnodată, iar mânecile erau inegale şi rărite pe la încheieturi, dar în general, mai era încă o valoroasă piesă de armură.

Pe scaun se afla o cutiuţă de lemn, pe care Duffy o deschise şi se uită la colecţia de mărgele, praf, scame, pene şi bucăţi de lemn. O ciocăni cu degetul: „E bine uscată“, observă mulţumit. Sub toate astea se afla o bucăţică rotundă de sticlă, pe care o verifică, să nu se fi spart, închise cutia şi o vârî în buzunarul de la piept.

„E timpul să plec“, îşi spuse. Dezbrăcă pieptarul, trase pe el două tricouri de bumbac pătate de rugină, apoi peste ele cămaşa de zale, făcându-se că nu aude cum câteva inele de legătură se rostogoliră pe duşumea. Luă în spinare pieptarul, îşi agăţă la brâu sabia şi pumnalul şi apucându-şi mantaua îmblănită şi pălăria, ieşi din cameră.

— Hangiu! Vino încoace!

Îi puse în palmă câteva monezi.

— Unde aş putea să cumpăr un cal?

— Un cal?

— Întocmai. Un cal. *Equus.*

— Cred că v-aş putea vinde chiar eu unul.

— E zdravăn? Poate să mă poarte prin Alpi?

— Sigur, dacă îl îngrijiţi cum se cuvine.

— Ai face bine să fie aşa cum spui, altfel am să mă întorc şi o să se întâmple o nenorocire.

***

Duffy încheie examinarea calului cu o privire lungă.

— Cât vrei pe el?

— Păi…

Hangiul strânse din buze.

— Şaizeci de ducaţi?

— Patruzeci.

Duffy îi mai dădu câteva monezi.

— Să ştii că nu glumesc când spun că am să mă întorc furios, dacă mă lasă în drum.

— E un cal bun, protestă hangiul. L-am îngrijit de când s-a născut. L-am văzut venind pe lume.

— Mare ţi-e grădina ta, Doamne! Mai mult nu vreau să mai aud. Ascultă, îmi trebuie şi de-ale gurii. Să zicem patru, – nu, cinci pâini lungi, şase salamuri groase, orice fel de boabe îi plac calului, cât să-i ajungă pentru o săptămână, două galoane de vin roşu, sec, o sticlă cu rachiu curat… şi un sac cu ceapă, o mână de căţei de usturoi şi două livre de brânză albă. Pune toate astea în patru desagi şi spune-mi cât adaugi la nota de plată.

— Da, domnule.

Hangiul se întoarse şi o porni către clădire.

— Am spus rachiu curat! – strigă Duffy după el. Încearcă numai să-mi pui vreunul botezat şi mă întorc, chiar dacă prăpăditul tău de cal e-n stare şi să zboare!

CAPITOLUL III

Soarele încă zăbovea pe cerul dimineţii când Duffy ieşi din Trieste, călărind spre est, urcând colinele de la poalele munţilor către crestele albe ale Alpilor. Se oprise doar o dată, înainte de a părăsi oraşul, ca să cumpere o pereche de pantaloni bufanţi şi o raniţă, pe care le purta acum. Razele soarelui aruncau reflexe luminoase, oglindindu-se în pârâiaşele limpezi care coborau printre coline, dar încă îşi mai putea vedea aburul alb al respiraţiei şi era bucuros că îşi cumpărase o pereche bună de mănuşi, pe când se afla încă la Veneţia.

Rotindu-se în şa, clătină din cap spre peticul albastru de la orizont, care era Golful Veneţiei. „Rămâi cu bine, Mediterana”, gândi. „A fost plăcut aici, cu soarele tău, cu vinul de Madeira şi fetele cu ochi negri – dar cred că prin felul meu de a fi, Dumnezeu ştie de ce, mă simt mult mai în largul meu în ţinuturile reci ale nordului.”

Irlandezul îşi dădu pălăria pe ceafă şi scutură din cap, îngândurat. „Ciudat“, îşi zise el, „ce întorsătură au luat lucrurile. Miercuri noaptea, fraţii Gritti încercau toţi trei să mă omoare, iar a doua zi, unul din ei îmi salvează viaţa şi mă îndrumă spre un vas neprimejdios. Şi de unde o fi ştiut că îmi trebuia un vas care să meargă la Trieste? Veneţienii par să ştie, despre treburile mele, mai multe decât mine! Şi chiar aşa, ce treburi mai sunt şi astea? Nici acum nu înţeleg de ce măscăriciul ăla bătrân, îmbrăcat în negru – Doamne, nici nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă! – mi-a dat atâţia bani. Să fiu eu, oare, cu-adevărat, singurul în stare să fac linişte în taverna lui austriacă? Şi de când se plăteşte atâta bănet pentru o slujbă ca asta? Mi se pare că, de obicei, trebuie să fii mulţumit dacă primeşti o cameră şi ceva mâncare. Of, ia nu mai întreba atât, bătrâne“, se sfătui pe sine. „Banii sunt adevăraţi, numai asta contează.”

Drumul şerpuia acum printre pâlcuri înalte de copaci veşnic verzi şi aerul răcoros purta aroma pinilor. Duffy îşi umplu plămânii şi zâmbi cu nostalgie. „Ah, ăsta e un miros de-acasă”, îşi spuse. „Austrie, ce dor mi-a fost de tine!”

„Da“, recunoscu el cu greu, „şi de tine, Epiphany! Doamne bun!“ – Duffy se simţi dintr-odată bătrân – „acum are deja, probabil, un copil. Poate chiar doi. Ori“ – şi aici se lumină – „te pomeneşti că balaurul ăla de Hallstadt şi-a frânt gâtul, căzând de pe cal, într-o zi, la vânătoare, lăsând-o, biata fată, singură şi bogată. Ho, ho! Bineînţeles că s-ar putea ca ea să nu mai vrea să vorbească cu mine. «Slugă, vezi de goleşte ţucalele pe vagabondul care stă în uşă!»“. Se văzu dintr-o dată, mânjit tot şi nebun de furie, croindu-şi drum cu pumnii prin fereastra unui salon, spărgând petrecerea cu apariţia lui de spectru groaznic.

Tropotul regulat al unor copite îl întrerupse din visare. Se întoarse şi văzu, călărind agale cincizeci de iarzi în spatele lui, un individ solid, în tunică de piele cu şireturi şi purtând în bandulieră un arc de vânătoare de capre negre. Duffy dădu din cap politicos, dar, cum nu era dornic să intre în vorbă, nu-şi încetini pasul.

Se concentra pe ceea ce-l îngrijora mai mult. „Sunt, oare“, se întrebă şovăitor, „pe cale să devin un beţivan? Beau de la unsprezece ani, dar niciodată băutura nu m-a făcut să am vedenii şi coşmaruri. Ei, băiete, îmbătrâneşti, îmbătrâneşti… Nu te mai poţi aştepta s-o dai pe gât ca la douăzeci de ani. După călătoria asta am să beau, o vreme, numai bere“, îşi promise. „N-am niciun chef să văd iar oameni cu picioare de capră.“

Drumul devenise mai abrupt acum. În partea stângă răsări o pantă noroioasă, căptuşită cu mănunchiuri de ace de pin, apoi o alta, asemenea, în dreapta; pini înalţi străjuiau fiecare stâncă, asemeni unor spectatori cu bărbi stufoase, înconjuraţi de tufişuri verzi. Ţipetele stridente ale păsărilor trezeau ecouri prin pădure, iar veveriţele, cocoţate pe ramuri înalte, priveau cu mare interes omul şi calul. Duffy le alungă răsfirându-şi braţele şi ele fugiră uimite.

Depăşi un alt călăreţ, un călugăr gras, călare pe un catâr cu mers obosit. Omul părea că aţipise, legănându-se încet în şa şi lăsându-se condus de animal. „Cam populat drumul, pentru anotimpul ăsta“, cugetă Duffy.

Dintr-o dată, liniştea crescu. „Ce zgomot a încetat?“ se întrebă. „A, asta-i – calul vânătorului de capre s-a oprit.“ Duffy se întoarse din nou şi brusc se rostogoli din şa, în clipa când vârful de fier al unei săgeţi despică aerul la câţiva inci peste curbura şeii.

Rostogolindu-se cu stângăcie pe potecă, cu cizmele împleticindu-i-se, se azvârli, alunecând aproape fără voie, în josul râpei abrupte de pe partea dreaptă. Cale de treizeci de paşi făcu pârtie, măturând în cale noroiul şi acele de pin, până când, cu mâna desfăcută, prinse o rădăcină de copac şi agăţându-se de ea, se ridică în picioare. Era în spatele unui trunchi gros şi se rugă să-l ascundă de privirea celor care ar vrea să-l urmărească, de pe drum.

Cu mâna înmănuşată şi tremurătoare îşi şterse noroiul rece de pe faţă şi încercă să-şi potolească respiraţia. „Un tâlhar, pe onoarea mea“, îşi zise Duffy. „Sper să nu se fi atins de bietul călugăr singuratic. Cu asta, sunt trei încercări de a-mi lua viaţa, în trei zile – asta mai zic şi eu coincidenţă! O simplă coincidenţă, *nimic* altceva”, îşi spuse cu convingere.

— Îi vezi rămăşiţele pe undeva?, se auzi vocea cuiva, pe drum.

— Când îţi spun, idiotule, că ai dat greş!, veni răspunsul. Săgeata ta a trecut printre copaci. Se ascunde undeva, acolo jos.

După o pauză lungă, primul vorbitor, acum mai liniştit, spuse:

— Asta ar fi ceva.

„Cine o fi celălalt?” se întrebă Duffy. „Şi unde e călugărul? Sau era chiar el? Aş vrea să pot vedea până acolo.”

— Hei, strigă unul dintre ei. Ştiu că mă auzi. Dacă ai să vii fuga sus, n-o să-ţi facem nimic.

„Chiar aşa?”, îşi spuse Duffy, cu un rânjet trist. „Chiar aşa să fie?”

— Ştii că am arc la mine. Pot să te aştept. Odată şi odată tot ai să ieşi şi atunci am să-ţi vâr o săgeată între ochi.

„Ei, dacă tot s-a ajuns aici”, raţionă irlandezul, „pot să aştept până se face întuneric şi apoi să mă caţăr nevăzut înapoi pe colină, ca să-ţi spintec guşa aia gălăgioasă, prietene. Încotro s-or îndrepta, oare, calul şi merindele mele? Ciudat soi de bandiţi mai sunteţi, dacă nu v-aţi dus după ele, în locul meu.”

Sus se făcu linişte pentru câtva timp, apoi, dintr-o dată, se auzi un hârşâit şi foşnetul alunecos al celor doi, care îşi dăduseră drumul pe pantă.

— Fii atent! Îl vezi?, strigă unul dintre ei.

— Nu, răspunse celălalt. Unde te duci? Trebuie să rămânem

aproape unul de celălalt.

Când socoti că unul din cei doi era gata să alunece pe lângă copacul lui, Duffy îşi scoase sabia şi îi tăie calea. Era călugărul cel gras; agitând o spadă lungă şi guiţând, cuprins de panică, pară lovitura lui Duffy, mai mult din întâmplare decât din iscusinţă. Se încăierară greoi, rostogolindu-se împreună pe panta abruptă şi umedă, cu săbiile încrucişate cu disperare, incapabili să-şi oprească prăbuşirea. Duffy, ţinând sabia călugărului blocată de a lui, încerca să se răsucească şi să vadă ce le iese în cale. „O creangă boantă, înfiptă în spatele meu“, gândi el funest, „ar fi un deznodământ cum nu se poate mai potrivit.”

Rasa pe care o târa călugărul după el, se poticni într-un vârf ascuţit de piatră şi îl trase înapoi, oprindu-l, în timp ce săbiile li se despărţiră, iar Duffy lunecă mai departe. În sfârşit, slobod din încâlcitul corps-a-corps, irlandezul îşi împlântă tocul cizmelor, mâna dreaptă şi măciulia sabiei în pământ şi se opri, trimiţând o nouă avalanşă de noroi în josul pantei. Apoi îşi făcu loc mai bine, proptindu-şi cizmele în coasta dealului.

Celălalt bandit cobora şi el, sărind grăbit, cu disperare, colina, dar era încă mult deasupra lui Duffy şi a călugărului.

La un moment dat, ţesătura din care era făcută rasa cedă şi călugărul îşi continuă căderea. Încercă să blocheze arma lui Duffy, cum făcuse mai devreme, dar de data asta irlandezul îşi repezi vârful sabiei întinse, într-un *disengage* simulat, şi cum călugărul aluneca spre el, sabia i se înfipse în pântece, până la gardă. Faţa lui, la câţiva centimetri de a irlandezului, îl privea cu ură. Îşi agită sabia spasmodic, dar Duffy îi apucă încheietura cu mâna liberă şi o ţinu la distanţă. O clipă, cei doi se priviră lung.

— Nu eşti călugăr, gâfâi Duffy.

— Du-te… dracului, bolborosi celălalt cu greu, apoi se sufocă şi-şi dădu sufletul.

Ţinând trupul inert cu mâna dreaptă, Duffy îşi trase sabia afară şi îl lăsă să se rostogolească în vale. Se uită în sus. Vânătorul de capre stătea la adăpost, între o stâncă şi un trunchi de copac, la aproape douăzeci de picioare depărtare, ştiind că nu putea coborî fără să se pună la dispoziţia sabiei lui Duffy. Omul avea şi el sabie, dar nu părea prea sigur pe ea. Arcul îl lăsase sus, pe drum.

— Hai, vino-ncoace, pui de lele! scrâşni Duffy. Arată-mi ceva din curajul pe care îl aveai acum cinci minute, când ai vrut să mă omori pe la spate.

Omul îşi linse sudoarea de pe buza de sus şi privi nervos peste umăr, în partea de sus a râpei. Era limpede că se întreba dacă s-ar putea căţăra înapoi până la drum, înainte să-l prindă irlandezul şi să-i facă de petrecanie.

— Să nu-ţi închipui c-am să şovăi, îi strigă Duffy, ghicindu-i gândurile.

Vânătorul de capre întinse mâna şi începu să scurme pământul cu sabia.

Duffy râse cu hohote, trezind ecouri care făcură să freamete copacii.

— Prea târziu, amice, să mai semeni! Nu ştiu unde vă ţineaţi săbiile, tu şi grăsanul care te însoţea, când călăreaţi, dar era mai bine să le fi lăsat acolo.

O piatră de mărimea unui pumn îl lovi dureros în cap.

— O-ho! Bine, secătură! Duffy începu să urce colina ca turbat.

Omul scăpă sabia, se întoarse şi începu să ţopăie, urcând ca o veveriţă speriată. Duffy, mai greoi şi având grijă să nu-şi piardă propria-i sabie, rămase în urmă, în ciuda strădaniilor lui sălbatice.

„Ar putea fi mult mai rău”, socoti el, „dacă ajunge la drum şi are timp să-şi încordeze arcul.“ Se opri să-şi tragă sufletul şi scoase o piatră din noroi. O azvârli în sus şi o prinse iarăşi, cântărind-o. „Nu e rău.“ Îşi duse stânga la spate şi, sprijinindu-se de un copac, aşteptă să-l zărească iar pe tâlharul înfricoşat, care gâfâia, strivind, în fugă, noroiul şi acele de pin, cu un zgomot care trebuie să se fi auzit de la o milă depărtare.

În sfârşit, îl putu vedea, odihnindu-se la marginea drumului, profilat pe fundalul unui petic de cer. Braţul lui Duffy şuieră prin aer, azvârlind piatra cu toată puterea de care era în stare. O secundă mai târziu, banditul tresări violent şi căzu pe spate.

„Atât ţi-a fost, ticălos nenorocit”, îşi spuse Duffy, reluând urcatul. Îi luă câteva minute să ajungă sus, dar când se văzu în sfârşit pe drum, omul doborât de piatră tot nu dădu vreun semn că mai era în viaţă. „Presupun că l-am lovit în cap şi l-am omorât”, cugetă irlandezul, mohorât.

Se lumină, totuşi, când îşi văzu calul, cu proviziile încă intacte, adulmecând pământul noroios, la o sută de picioare depărtare.

— Salutare, calule, strigă el, îndreptându-se către animal, care ridică puţin capul şi îşi privi stăpânul fără entuziasm. Pe unde mi-ai umblat, bestie, când mă luaseră la omor, acolo, sub deal? Aud?!

Calul privi în lături, vădit plictisit. Duffy clătină din cap a supărare şi se urcă în şa.

— Înainte, făptură fără inimă!

După prânz, drumul deveni o terasă largă, înclinându-se abrupt spre faţa povârnită a unui perete stâncos. Pietre bine bătătorite serveau drept pavaj, iar partea dinspre prăpastie era îngrădită cu un gard şubred, făcut din uscături, aplecat în afară. Când soarele coborâse la numai câteva degete deasupra crestelor apusene, Duffy ajunse la azilul „Sf. Iacob", o clădire cu ferestre înguste şi acoperiş de ardezie, adăpostită între două aripi mari de granit alpin.

„Nici că puteam să ajung la un ceas mai potrivit", îşi zise irlandezul, în timp ce ducea calul de căpăstru, pe poteca spre arhondaric. „Dacă tâlharii ăia nu m-ar fi întârziat, azi-dimineaţă, aş fi ajuns aici prea devreme şi aş fi fost ispitit să mă grăbesc spre următorul adăpost pentru noapte, probabil nici pe jumătate atât de plăcut." Uşa grea de la intrare se deschise când Duffy descălecă şi doi călugări se îndreptară către el, traversând curtea înzăpezită.

— Bună seara, străine, spuse cel mai înalt. Fratele Eustaţiu îţi va duce calul în grajd. Însoţeşte-mă.

Duffy îl urmă pe călugăr înăuntru şi, pe când uşa se închidea în urma lui, îşi scoase pălăria şi mantaua. Vestibulul strâmt era luminat de o torţă fixată de perete într-un inel metalic, iar într-un colţ zăceau, aruncate, jumătate de duzină de săbii.

— Toţi oaspeţii noştri, spuse călugărul, trebuie să-şi lase armele aici.

Duffy zâmbi când îşi scoase sabia din teacă şi i-o înmână.

— Ideea e bună, numai să reuşeşti să-i faci pe toţi să se împace cu ea.

— Asta nu-i greu, spuse călugărul, aşezând sabia lui Duffy la un loc cu celelalte. Cine se împotriveşte, îşi petrece noaptea afară.

***

După cină, oaspeţii s-au aşezat lângă foc şi au băut rachiu.

Câţiva stăteau pe scaune de lemn; Duffy se lungise pe podea, cu capul sprijinit, ca pe o pernă, de coasta unui câine mare, aţipit. Îşi turnă şi el o cană de rachiu, ca măsură de prevedere împotriva frigului.

În mod tacit, oaspeţii se înţeleseră să nu discute motivele călătoriei lor şi îşi petrecură timpul spunând poveşti. Un italian istorisi o poveste morbidă, despre o fată dintr-o familie nobilă, care ţinea capul retezat al grăjdarului, iubitul ei, într-un ghiveci de flori şi uda cu lacrimile ei planta care creştea din el. Călugărul care îl călăuzise înăuntru relată o poveste hazlie şi deochiată, cu încurcături amoroase într-o mănăstire, iar Duffy spuse vechea legendă irlandeză, despre Saeve, soţia eroului Finn MacCool, şi cum a fost ea preschimbată, din faun, în femeie.

Un domn bătrân şi bondoc începuse să recite un poem lung despre rătăcirile Împăratului Maximilian prin Alpi, când uşa de la intrare se deschise cu zgomot şi un bărbat mătăhălos, cu ghete grele şi manta de călăuză, pătrunse în cameră, scuturându-şi nervos zăpada de pe mustaţă.

— E rece noaptea, Olaus? întrebă călugărul, ridicându-se să-i toarne o cană noului venit.

— Nu, răspunse Olaus, luând recunoscător băutura. Iarna îşi face bocceluţa şi se întoarce în nord.

Trase o duşcă bună.

— În schimb, adăugă, în noaptea asta sunt monştri.

Duffy privi mirat, cu mare atenţie.

— Monştri?

Călăuza dădu afirmativ din cap, în timp ce se aşeză lângă foc.

— Da. Grifoni, oameni-şarpe, demoni de toate soiurile.

— I-ai văzut tu, Olaus?, întrebă călugărul, făcându-le celorlalţi cu ochiul.

Olaus clătină grav din cap.

— Nu. Prea puţini dintre cei care îi văd mai rămân în viaţă. Dar astăzi, pe Montasch, i-am auzit cântând în cor şi, venind încoace, am văzut în zăpadă nişte urme neomeneşti. Mă întreb ce i-o fi aţâţat.

— Nu ştiu, spuse călugărul pe un ton glumeţ. O fi vreo sărbătoare de-a lor astăzi. Au deschis butoaiele cu bere de martie,

pot să pun rămăşag.

Olaus, dându-şi seama că era luat în râs, se cufundă într-o tăcere ursuză.

„Asta îmi aminteşte că vine şi vremea berii de martie Herzwesten. Sper că Gambrinus ăsta îşi cunoaşte meseria şi n-a lăsat-o să se acrească.” Duffy căscă. Rachiul, după oboseala de peste zi, îi făcea somn. Se ridică, grijuliu să nu-l trezească pe câine.

— Cred că am să mă duc la culcare, părinte, spuse el. Unde găsesc un pat?

Monahul se întoarse către irlandez cu un zâmbet pe care Duffy îl mai văzuse pe feţele călugăriţelor bătrâne, care îngrijeau soldaţii: zâmbetul nefiresc al celui care, asumându-şi neutralitatea, se vrea amabil cu toată lumea.

— Pe acolo, îi spuse el, arătând cu degetul o uşă. Gustarea se serveşte în zori.

Oarecum surprins, Duffy dădu din cap şi se duse spre uşa arătată, întrebându-se, dintr-o dată şi fără niciun rost, dacă neîncrederea călugărului faţă de spusele lui Olaus nu fusese prefăcută. Era un gând fără noimă şi îl alungă.

În camera în care pătrunse se aflau douăzeci de paturi, fixate în pereţi ca rafturile pentru cărţi. Duffy îşi lăsă cizmele pe podea şi se căţără într-un pat aflat la înălţime. Se întinse pe pătura de pe scândură, acoperindu-se cu mantaua şi folosindu-şi raniţa drept pernă. Din camera vecină se auzea murmurul slab al celorlalţi, care spuneau o rugăciune. „Am plecat tocmai la timp“, îşi zise, rânjind. Se făcu covrig şi coborî în ţara viselor, unde îl aştepta o fată din Viena, pe nume Epiphany.

***

Ninsese în timpul nopţii şi dis-de-dimineaţă, când Duffy ieşi, îndreptându-se către grajd ca să-şi înşeueze calul, aerul era atât de rece încât de câte ori inspira îl dureau dinţii. Calul scutură din cap şi fornăi indignat, nevenindu-i să creadă că era pus la muncă la un asemenea ceas.

— Hai, scoală, îl îndemnă Duffy, sărind în şa. Soarele e sus şi înainte de ora zece o să topească ceaţa asta blestemată. Până la prânz nici n-o să mai ştim cum a fost.

Ceaţa se ţinea totuşi după ei, ca şi cum degetele ei aeriene s-ar

fi agăţat strâns de fiecare stâncă. Duffy era acum în trecătoarea Predil şi în dreapta lui, marginea prăpastiei cobora drept şi neted ca tăişul unui cuţit, dând ceţii aparenţa unui perete luminos, care răspundea celui întunecat, din stânga. Odată, ca să încerce adâncimea abisului, smulse o piatră de pe faţa muntelui şi o aruncă peste buza prăpastiei. Nu se auzi nimic.

Cam pe când crezu că era jumătatea dimineţii, poteca se lărgi, şerpuind peste umărul lat al coastei Martignac. Drumul era marcat clar, încât se putea desluşi chiar şi prin ceaţă, de morminte de călători, movile şi „oameni de piatră“. Duffy îşi găsi o poziţie mai comodă în şa şi începu să cânte:

„Ai auzit, nu-i aşa, de Pasărea Fulgury
din insulele de la vest de Man?
Pentru că de aici au pornit să se-avânte
vâslind, galerele, an după an.
Cu rame pictate şi cântece, mii
Venim cu trompete şi clopote vii
S-o aflăm pe cea după care tânji
Un suflet de rege: neasemuita
Pasăre Fulgury.”

Nelămurit, printre aburii de ceaţă care se ridicau, Duffy zări, de la un timp, o culme paralelă cu a lui şi, de-a curmezişul ei, silueta imensă a unui om călare. „Doamne, apără-ne!“, gâfâi Duffy, ducând instinctiv mâna la mânerul sabiei. „Omul ăsta are pe puţin douăzeci de picioare înălţime”, gândi el. „Olaus avea dreptate!”

Uriaşul întunecat pusese şi el mâna pe sabie, aşa că Duffy îşi scoase grăbit pumnalul din teacă şi îl roti prin aer – iar uriaşul făcu exact la fel. Irlandezul se relaxă puţin, sceptic. Apoi, scoase iar sabia. La fel făcu şi uriaşul. Duffy îşi întinse mâinile şi le agită încet prin aer, ca o pasăre masivă, iar călăreţul fantomatic îi copie gestul.

Duffy râse uşurat.

— N-ai de ce să te temi, căluţule, spuse. E doar umbra noastră în ceaţă.

Calul plescăi din buze, dezgustat.

Strălucirea lăptoasă a aerului era prea orbitoare ca s-o poţi privi, astfel că irlandezul îşi ţinea ochii aţintiţi pe mâinile cu care ţinea frâul, pe potecă şi pe marcajele pe care le depăşea. Când privi din

nou la călăreţul iscat din neguri, văzu cu uluire defilând, în rând cu el, o armată întreagă de siluete. Se uită nedumerit la formele ciudate, cenuşii, şi înţepeni de spaimă.

Una din ele era un animal cu cap de pasăre şi trup uriaş de pisică; aripile strânse i se legănau pe spinare în timp ce păşea. În spatele ei mergea un dobitoc care semăna cu o şopârlă, dar cu un cap grotesc, moţat ca al unui cocoş. „Un vasilisc, pe legea mea, sau nu sunt eu Brian Duffy”, gândi irlandezul, în timp ce sudoarea începuse să i se scurgă pe gât, sub gulerul mantalei. Mai erau şi alt fel de siluete în procesiunea tăcută, sumbră: pitici, crabi monstruoşi şi făpturi care nu păreau altceva decât nişte noduri de tentacule chircite. Toate aceste umbre săreau, şchiopătau sau întindeau pasul ca şi cum ar fi călătorit de ceasuri întregi şi mai aveau încă multe leghe până la destinaţie. Iar în mijlocul lor, ţeapănă, pe spinarea calului – propria umbră a lui Duffy.

Ca un copil înfricoşat de un chip livid, fără privire, apărut dintr-o dată la geam, Duffy abia dacă mai îndrăznea să respire. Îşi coborî încet privirea de la înălţimile populate cu fantome şi şi-o îndreptă înainte, unde, spre groaza lui, zări prin ceaţă alte umbre, cu un contur neclar. „Presupun că aş avea ce vedea şi în spate”, îşi spuse el, „dar pentru nimic în lume n-am să mă întorc.” O parte din fiinţa lui, pe care se străduia să o ignore, ţipa într-una, speriată: „Ce vor de la mine? Ce vor de la mine?“ Partea lui raţională îl sfătuia să evite orice mişcare bruscă şi să aştepte răbdător ca toate arătările astea înspăimântătoare să dispară.

Dar asta nu s-a întâmplat. Când aerul, o dată cu apropierea serii, începu să-şi piardă strălucirea, Duffy încă mai era urmat de însoţitorii lui tăcuţi. Fiorul surd al fricii, de la început, lăsase loc unui soi de uluire fatalistă în faţa irealului. Calul – ciudat! – nu părea conştient de prezenţa lor.

Cu siguranţa nefirească a unui om şocat, Duffy îşi opri calul – fabuloasele făpturi se opriră şi ele – şi îşi căută adăpost într-o adâncitură în stâncă. „Că sunt, fie neghiob, fie bolnav, e clar“, se gândi el, „dar cel puţin să-mi fie cald.“ Începu să adune vreascuri şi chiar veni foarte aproape de unul dintre monştri, unde zărise o creangă potrivită; creatura, un fel de pasăre cu cap de câine, se înclină şi sări în spate.

Irlandezul se ghemui sub acoperişul văgăunii şi aşeză lemnele într-o grămadă. Scoase cutia cu iască şi presără câteva degete din preţioasa scamă la baza grămezii de lemne. Din cauza ceţii, nu putea folosi lupa, deci înmuie un colţ de iască în câteva picături de rachiu şi începu să lovească mânerul sabiei cu cuţitul, ca să scapere scântei. Clinchetul pe care îl scotea era singurul sunet, în tăcerea rece. În sfârşit, o flacără firavă, blândă, începu să danseze peste lemne şi o clipă mai târziu, focul căpătase destulă putere ca să lumineze sărăcăciosul adăpost. Gândul că era singura fiinţă omenească, pe o rază de douăzeci de mile îngheţate, îl durea ca o rană şi binecuvântă foşnetul focului, care acoperea liniştea ameninţătoare a întunericului din jur.

Trase o duşcă bună de rachiu şi se făcu covrig în mantaua îmblănită. Acum putea, în sfârşit, să creadă că monştrii nu fuseseră decât o iluzie optică, un efect al razelor de soare, al ceţii şi zăpezii. „Mâine dimineaţă vor fi dispărut cu toţii“, îşi spuse.

***

Şi totuşi… nu au dispărut. În zori, când deschise ochii, i se făcu inima cât un purice, văzând siluetele înalte ale himerelor aşezate în semicerc, la nu mai mult de câteva picioare de el; zăpada adunată pe aripile şi pe creştetele lor arăta că îşi petrecuseră acolo întreaga noapte. Dacă ochii lor strălucitori nu l-ar fi aţintit cu o privire vioaie, ar fi putut să creadă că erau statui.

După ce se sculă şi îşi hrăni calul, pe care nimic din toate astea nu părea să-l tulbure, ciuguli puţină brânză şi dădu pe gât câteva înghiţituri de vin rece, două dintre făpturi făcură un pas înapoi, deschizând semicercul. Duffy, ascultător, se urcă în şa şi porni la drum, iar ele păşiră înainte conducându-i pe ceilalţi, care se şi puseseră în mişcare.

Era o minunată dimineaţă de duminică, cu cerul limpede, ca de cobalt, pe fundalul căruia crestele munţilor puteau fi luate drept ghemotoace de hârtie albă creponată, dacă distanţa până la ei şi vastitatea spaţiului care-i înconjura n-ar fi fost atât de copleşitoare. Aburul respiraţiei lui Duffy stăruia în urma lui, înălţându-se în aerul îngheţat, tăios, al acestor înălţimi de catedrală. I se părea că a ajuns undeva, la marginea lumii, mai aproape de împărăţia cerului, decât de inima fierbinte a pământului.

La un moment dat, în dreptul unei coaste de granit, înălţată ca un turn, drumul se bifurcă: unul, bine întreţinut, şi după toate semnele, des folosit, cotea spre stânga; celălalt, abrupt, era evident că nu mai fusese bătut de cel puţin câteva anotimpuri, în ciuda celor câteva indicatoare vechi, îngropate în zăpadă. Strania procesiune îşi croi drum, fără şovăire, pe cel din urmă. Duffy se încruntă. Sperase să întâlnească vreun grup de călători care să alunge creaturile. Se întoarse şi le privi: erau aproape o duzină. „Cred că nu mai are nicio importanţă”, reflectă el, pesimist. „Oricum, ar trebui să fie foarte mulţi şi foarte tari de înger.”

Schimbară iar direcţia, când soarele strălucitor depăşise meridianul cu câteva grade. Poteca asta nouă, străjuită de pereţi stâncoşi, pe care se aflau, nu mai avea indicatoare, dar o anumită simetrie şi regularitate arătau că, pe vremuri, fusese destinată călătorilor.

Duffy simţi că îl cuprinde panica. „Unde mă duc ăştia?”, scânci el, aproape cu voce tare. „Ne mişcăm încă, slavă Domnului, spre est, dar suntem la câteva mile mai la nord decât ar fi trebuit. Aş putea, oare, să abat din drum dobitoacele astea? Dar, chiar dacă aş izbuti, cum să mai găsesc drumul înapoi?”

Poteca abruptă îşi schimbă direcţia de mai multe ori; părea, cu fiecare leghe, tot mai lată şi mai solidă. Era târziu după-amiaza şi Duffy se străduia să-şi adune curajul pentru a-şi face calul să iasă din procesiune, când, simultan, toate făpturile, până atunci tăcute, îşi uniră vocile în ceva care s-ar fi putut numi cântec. Erau câteva note lungi, de aceeaşi înălţime, ca reverberaţiile unor clopote gigantice; corul lor nepământean răsună, amplificat de pereţii stâncoşi ai trecătorii şi se înălţă spre cerul îngheţat, cu o grandoare solitară, inumană, care umplu ochii irlandezului de lacrimi. În timp ce cântecul creştea şi urca ameţitor, pe o gamă necunoscută, trecătoarea se deschise într-un platou lat, stâncos, acoperit cu pulbere fină de zăpadă.

În ciuda uluirii, Duffy închise o clipă ochii, înainte să-i deschidă din nou şi să privească. Coloane neînchipuit de vechi, tocite de vreme, de diferite înălţimi, se întindeau până departe, pe vârful muntelui, în două şiruri despărţite de aproape jumătate de milă de dale sfărâmate. Cea mai mică dintre ele se înălţa la douăsprezece

picioare deasupra capului lui Duffy şi fiecare era destul de lată ca să adăpostească, la nevoie, un mic templu.

Cele două călăuze din faţa lui se dădură la o parte şi calul lui Duffy preluă, din proprie iniţiativă, conducerea. Urmat, la pas, de straniul lui alai, se îndreptă spre mijlocul imensei pajişti, mărginite de cele două şiruri de coloane. Soarele roşiatic se afla acum în spatele lor şi irlandezului îi trecu prin minte că, dacă cineva ar fi stat la celălalt capăt al platoului şi ar fi privit înspre coloane, ar fi văzut soarele scufundându-se exact în punctul acela, care era capătul dinspre apus al imensei săli descoperite.

„Pe cinstea mea“, îşi spuse Duffy, „cum o fi arătat locul ăsta acoperit, aşa cum trebuie să fi fost acum cine ştie câte mii de ani? Închipuie-ţi sute de torţe purtate de cei ce se rugau, adunaţi pe mozaicul minunat care împodobea podeaua; imaginile pictate pe tavanul înalt, boltit, iar în faţă, altarul de marmură, mai înalt decât un om, dar părând mic prin comparaţie cu statuia uriaşă din spatele lui – statuia unei femei care priveşte, peste capetele credincioşilor, direct în ochiul soarelui-apune…“

Duffy respiră adânc, de câteva ori, de teamă că aerul rarefiat al muntelui îl făcea să delireze. „Ia-o mai încet, băiete“, încercă el să se convingă. „Erai cât pe ce să nu mai deosebeşti închipuirile de amintirea unor întâmplări adevărate.”

Îi luă aproape o oră să străbată platoul şi când ajunse la capătul celălalt, descoperi că umbra lui, care măsura câţiva yarzi, i-o luase înainte cu câteva minute. În faţa lui se desfăşura acum o suprafaţă întinsă, de formă pătrată, deosebită de restul platoului, şi privind-o mai bine, văzu că fusese decupată în pavajul sfărâmat, parcă o mână omenească ar fi curăţat-o cu grijă; sau, mai degrabă, parcă acolo, înainte ca platoul să fie pavat, s-ar fi aflat ceva care fusese mai târziu îndepărtat. Privi nervos în stânga şi-n dreapta şi inima îi stătu în loc când văzu două coloane de piatră, îmbătrânite de vreme, care, în pofida urmelor pe care le lăsaseră furtunile a mii de ierni alpine, reprezentau neîndoielnic picioarele până la gleznă ale unui colos dispărut.

Duffy se surprinse tremurând şi căută, în raniţa care stătea prinsă la şa, rachiul. Desfundă sticla, dar, înainte de a o duce la gură, calul îl purtă dincolo de cei doisprezece yarzi care despărţeau

picioarele colosului şi tremurul îl lăsă brusc. Pentru că tot avea sticla la îndemână, luă o înghiţitură bună de rachiu – era cald, pentru că stătuse lângă flancul calului – dar, de data asta, ca să savureze mai bine frumuseţea locului, nu ca să şi-l scoată din minte.

La capătul platoului se afla o scară veche, pe care vântul şi ploaia o transformaseră într-un fel de scurtătură accidentată, care cobora muntele; Duffy privi crestele înalte, încă luminate de soare, şi siluetele lor îi apărură deodată ca zidurile şi bastioanele unei cetăţi antice. Acum rămăsese în umbră şi gerul creştea o dată cu întunericul, aşa că îşi mână calul la adăpost, într-un ungher păzit de vânt, descălecă şi se pregăti să înnopteze. Se înfăşură în manta, se cuibări între cal, pe care îl acoperi cu pătura, şi peretele stâncii, şi privi cerul întunecându-se în spatele siluetelor împietrite ale călăuzelor lui, până când totul se cufundă în întuneric.

CAPITOLUL IV

Cinci zile mai târziu, în odaia de ospăţ a hanului Sfântul Mungo, Johannes Freiburg, punându-şi pe masă halba cu bere, dădu din cap către bătrânul uimit care stătea în faţa lui, la masă.

— Ei, da, întocmai cum ţi-am spus. Escortat de toţi diavolii din Alpi. Era taman la apusul soarelui şi traversam podul peste Drava, cu caprele mele, când am auzit cântările acelea – sute de glasuri, la fel, subţiri şi limpezi ca lacrima, rotindu-se ca păsările în jurul unei melodii nepământene – şi o clipă am crezut că însuşi Dumnezeu, cu toţi sfinţii din ceruri, venise să mă ia. M-am întors cu faţa spre munte şi am văzut deodată un bărbat înalt, cu părul cărunt, pe un cal care şchiopăta; călărea pe potecă şi soarele se aprinsese roşu deasupra lui, luminându-l de parcă n-ar fi fost altceva decât propriul lui felinar, iar în spate, cocoţaţi pe fiece movilă şi vârf de stâncă, rânduri-rânduri de diavoli cu capete de pasăre, balauri înaripaţi şi tot soiul de monştri blestemaţi cântau ca un cor de biserică.

Bătrânul îşi făcu cruce şi înghiţi în sec.

— Mai adu bere aici, strigă cu voce tremurată către hangiu. Şi, deci, cine era, Belzebut?

— Nu ştiu. Am luat-o iute din loc, pentru că nu voiam să-l las să ajungă destul de aproape de mine ca să mă farmece, dar arăta… *O, Doamne Dumnezeule, uite-l că intră pe uşă!*

Duffy nici nu-l observă măcar pe insul care, ascunzându-şi faţa în mâini şi gemând ascuţit, ţâşni ca o săgeată din încăpere. Irlandezul traversă camera până la tejghea şi ceru, calm, o cană cu bere. Era tras la faţă şi în jurul ochilor îi apăruseră noi zbârcituri. Când i se aduse berea, o luă şi se duse la o masă mai în spate, unde se aşeză şi începu s-o bea pe îndelete, fără să bage de seamă privirea fixă, înfricoşată, cu care îl aţintea Freiburg.

„Ei bine“, îşi zise Duffy, „despre asta nu mai pot spune că a fost *delirium tremens;* nu putea să ţină şase zile.“ Oftă şi clătină din cap. „Am fost într-adevăr călăuzit, prin trecătoarea Predil, de o armată de animale fantastice, despre care până şi în mitologie abia dacă se pomeneşte. Ele m-au condus prin locuri în care mai târziu

am văzut cât de înşelătoare era zăpada, şi mi-au arătat tot timpul calea. S-au ţinut respectuos la distanţă, înclinându-se de fiecare dată când mă apropiam de ele. Era ca şi cum… Ca şi cum aş fi fost un rege venerat care, în drum spre casă, după o absenţă îndelungată, trece prin ţinutul lor.”

Îşi aminti teama ciudată pe care o simţise cu o săptămână înainte, în taverna aceea cu nebuni, din Trieste – teama că ar putea să recunoască sau să-şi aducă aminte de ceva. „Asta mă îngrijorează”, gândi el. „Poate că bărbatul cu picioare de capră era adevărat, poate că nu era deloc o închipuire de-a mea. La urma urmei, era chiar o făptură cât se poate de comună, faţă de tovarăşii de drum pe care i-am avut în ultimele şase zile.”

Uşa se deschise larg şi un bărbat masiv, bine croit, cu barbă, intră tropăind cu cizmele bine lustruite, care îi ajungeau până la coapse. Aruncă o privire furioasă prin încăpere.

— Fir-ar să fie, Freiburg, bombăni el, nu l-ai văzut pe Ludwig? Spunea că vine să bea aici.

— Da, domnu' Yount. El… ăăă… tocmai a ieşit pe uşa din spate.

— M-a văzut venind, nu-i aşa? Ah, maimuţoi puturos ce e! Am să-i mut fălcile! Ştia că…

Freiburg se foia pe scaun, făcea cu ochiul, dădea din cap şi îşi freca mâinile. Yount îl privi uluit, apoi, înţelegând că ciobanul avea ceva confidenţial să-i spună, se aplecă spre el.

— Ce naiba e?

— Ludwig n-are nicio vină, şopti ciobanul. *Atâta doar, că se teme de diavoli, cu care omul de colo, cel cu părul cărunt, are legături foarte strânse.*

Yount se uită spre Duffy, care încă nu-şi ridicase privirea din halba de bere.

— Pe naiba, îi spuse lui Freiburg. Voi ăştia, ţăranii, nu puteţi face un pas fără să descoperiţi ceva care să vă bage în oase frica de dracu'.

— Dar aşa e, protestă ciobanul. N-am scornit-o eu…

— A, de asta nu mă îndoiesc. Ca şi anul trecut, când aţi răstignit toate pisicile din oraş, sub cuvânt că ar fi luat parte la Sabat.

— Ascultaţi, domnu' Yount, să ştiţi că am văzut nişte apariţii…

Yount făcu un gest grosolan, referindu-se la poziţia pe care ar

trebui să o adopte Freiburg data viitoare când va întâlni o apariţie.

— Şi acum, unde mi-e smiorcăitul de rândaş? Aici, cumva? Doamne Dumnezeule, ia uite-l, ascuns printre mături şi găleţi! Afară, Ludwig, laşule! Trebuie să pornim la drum, să ducem pieile alea la Viena, înainte să putrezească din cauza ploii.

Duffy ridică brusc capul.

— Vă îndreptaţi spre Viena? întrebă el.

Trei chipuri se întoarseră către el: două erau palide şi speriate, cel de-al treilea, uimit, îl privi cercetător.

— Da, străine, răspunse Yount.

— V-aş fi îndatorat dacă m-aţi lua şi pe mine – sigur, contra plată, spuse Duffy. Calul meu şchioapătă din cauza unui soi de… marş forţat prin Alpi şi nu mai am timp să aştept până ce se înzdrăveneşte. Nu v-aş fi o povară prea grea, iar dacă întâlniţi pe drum tâlhari, îmi închipui că o sabie în plus v-ar prinde bine.

— Pentru Dumnezeu, stăpâne, şuieră Ludwig, nu…

— Gura, i-o reteză Yount. N-ai decât să faci baie cu agheasmă, dacă simţi nevoia, sau să-ţi tatuezi o cruce pe frunte; eu hotărăsc aici.

Se întoarse către Duffy, care se uita la el, peste măsură de mirat.

— Bineînţeles, străine. Poţi să vii cu noi. Îţi iau zece ducaţi, pe care am să ţi-i înapoiez îndoit, dacă ne ajuţi să înfruntăm vreun tâlhar.

Ludwig începu să plângă şi Yount îi trase una după ceafă:

— Taci odată!

***

Păsările se chemau una pe alta prin copaci, când caravana modestă a lui Yount porni la drum. Patru cai pântecoşi fuseseră înhămaţi la căruţa din frunte, pe a cărei capră stăteau Yount şi Ludwig, pe când cei doi fii ai lui Yount îşi scoseseră cămăşile şi se întinseseră la soare. În cealaltă căruţă, remorcată de prima, Duffy, tolănit pe banchetă, picotea şi el în soarele dimineţii. Copiii înşiraţi pe marginea drumului salutară cu strigăte de bucurie plecarea încărcăturii care umpluse, timp de două zile, oraşul, cu mirosul pătrunzător de piele tăbăcită. Irlandezul îşi trase pălăria pe-o ureche. „Rămâi cu bine, calule“, spuse în gând. „Cred că o să-ţi fie mai bine fără mine.“

În lumina dimineţii, urmărind cu privirea păsările care ţopăiau pe crengile înmugurite, ascultând scârţâitul căruţei şi scrâşnetul roţilor, îi venea mai uşor să privească peripeţiile tulburătoare din munţi şi de la Trieste ca pe nişte întâlniri întâmplătoare cu făpturi dintr-o lume de mult apusă. „Ele mai vieţuiesc încă", îşi spuse, „în ungherele întunecate şi în colţurile tihnite ale lumii, şi niciun călător nu trebuie să se supere dacă i se arată, când şi când."

Noaptea, au făcut popas pe malurile râului Raab. Ludwig avea mereu grijă să se ţină departe de Duffy, iar la foc, se aşeza de partea cealaltă; în plus, ca să se facă şi mai bine înţeles, o dată la aproape fiecare jumătate de oră, dispărea în spatele uneia dintre căruţele oprite, de unde putea fi auzit rugându-se cu voce tare. Băieţii lui Yount, însă, se înţelegeau bine cu irlandezul, care le arătă cum să cânte dintr-un fir de iarbă ţinut între degetele mari. Râseră încântaţi când îşi încheie numărul cu un fragment hazliu din „Wilde Manne" a lui Blaylock, în timp ce Ludwig, ascuns în spatele căruţei, îl implora pe Dumnezeu să amuţească fluierul Satanei.

— Destul, făcu Yount. Bietul Ludwig e speriat de moarte. Şi oricum, se face târziu; cred că e vremea să ne culcăm.

Îngrădi focul şi verifică pripoanele cailor, pe când băieţii îşi făcură loc în sacii de dormit iar Duffy se înfăşură în vechea lui manta de blană.

***

A doua zi dimineaţa, norii stăteau adunaţi în mănunchiuri pe cerul întunecat şi Yount se îngrijoră pentru pieile lui.

— La naiba cu gustarea de dimineaţă, băieţi, strigă el, biciuind caii, ca să-i trezească. În cinci minute vreau să fim cu cinci mile mai spre nord.

Duffy urcă pe capra celei de-a doua căruţe, îşi ridică gulerul destrămat de atâta purtare şi îşi reluă somnul întrerupt.

Un ţipăt ciudat, fals, de pasăre, îl trezi din nou. „Parcă e un ploier", îşi spuse el, clătinându-se nesigur când se aşeză mai bine pe banchetă, „dar niciodată n-am mai auzit unul cu voce atât de groasă." Apoi, un alt ţipăt, la fel de nefiresc, îi răspunse de pe partea cealaltă a drumului, şi Duffy se trezi de-a binelea. „Ăştia nu mai sunt ploieri", rânji el. „Şi nici păsări nu sunt."

Încercând să pară firesc, se ridică, se propti în rezemătorul de

picior şi sări peste spaţiul liber dintre cele două căruţe, până la căruţa din faţă. Se trase înăuntru, agăţându-se de baloturile de piei uscate, care se clătinau, le făcu, în trecere, celor doi băieţi, un semn vesel din cap, şi îl bătu pe Yount pe umăr.

— Zâmbeşte într-una, cum fac eu, îi spuse, fără să-l bage în seamă pe Ludwig, care tremura, şi dă-mi un arc, dacă ai vreunul. Sunt tâlhari în pădure.

— Drace, scrâşni din dinţi Yount. N-avem niciun arc.

Duffy îşi muşcă buza gânditor.

— E clar că nu poţi să-i pui pe fugă cu oamenii pe care-i ai. Adică, dacă ne atacă, n-avem de ales.

— Atunci, la naiba! O să ne batem.

Duffy ridică din umeri.

— Prea bine. Mă întorc la căruţa din spate, ca să încerc să-i împiedic să taie legăturile dintre căruţe.

Se târî înapoi peste pieile tăbăcite, le spuse băieţilor să meargă să vorbească cu tatăl lor şi făcu un salt până la căruţa lui.

Înapoi, pe bancheta vizitiului, îşi trase borul pălăriei pe ochi, prefăcându-se că adoarme la loc; mâinile însă şi le ţinea lângă mânerele armelor.

O creangă joasă de copac se legănă în aer când trecură pe sub ea şi patru oameni săriră ca nişte pisici pe caravană. Doi dintre ei aterizară pe baloturile din cea de-a doua căruţă şi Duffy se ridică într-o clipă în picioare, înfruntându-i cu sabia, pe care o trase din teacă, cu un şuier.

Unul dintre ei îşi flutură spada prin aer şi o repezi înainte, cu o putere care ar fi retezat şi un trunchi de copac, spre capul lui Duffy; irlandezul pară deasupra capului şi ripostă cu o lovitură la fel de nimicitoare. Bărbatul făcu un salt înapoi, ieşind din raza de acţiune a lui Duffy, dar acesta îndreptă tăişul armei în jos, rănindu-l la mâna cu care ţinea spada.

— Ha!, zbieră irlandezul. Tâlhari, Yount! Dă bice cailor!

Observă atunci trei bărbaţi călare, care galopau alături de căruţă. „Doamne, dumnezeule”, îşi spuse el, „ăştia chiar ne au în mână.“ Ceilalţi doi se năpustiră deodată către el, cu săbiile scoase din teacă, uniţi într-un atac dezordonat, dar aprig. Rezemat de banchetă, Duffy avea totuşi o poziţie mai bună. Izbi cu pumnalul un

tăiş îndreptat către el şi, imobilizându-l cu crucea gărzii, răsuci sabia în mâna tâlharului şi i-o aruncă peste bord. Pară cealaltă lamă care venea spre el atât de puternic, încât se împlântă în spătarul banchetei şi rămase acolo o secundă, timp în care irlandezul ripostă. Tâlharul îşi duse mâna la gât şi se rostogoli peste marginea căruţei. Celălalt, dezarmat în faţa celor două arme ale lui Duffy, sări de bunăvoie afară din căruţă, aruncându-se la pământ.

Nu trecuseră nici zece secunde de când cei doi atacaseră căruţa. Duffy se întoarse să vadă ce se întâmpla cu cei din faţă. Unul dintre băieţii lui Yount luase hăţurile şi mâna, printre înjurături, într-o goană nebună, caii osteniţi. Yount şi băiatul celălalt, amândoi uşor răniţi, ţineau în şah, cu securile, pe doi dintre tâlhari, care se ghemuiseră la capătul căruţei.

Înainte ca însoţitorii lor călare să-i poată preveni, Duffy sări din nou intervalul dintre cele două căruţe, rotindu-şi sabia într-un arc larg, orizontal, şi, o clipă mai târziu, un cap sări în praful drumului. Banditul celălalt, pe care Duffy îl izbise doar în treacăt, îşi căuta cu disperare pe jos arma căzută. Irlandezul se repezi la el cu pumnalul şi i-l împlântă până la plăsele sub bărbie.

Doi dintre cei trei călăreţi se aplecară peste şa, ca să taie odgonul care lega cele două căruţe. „Ajută-ne, Doamne!“, îşi zise Duffy îngrijorat, ridicându-se. Se aplecă peste marginea căruţei şi-l izbi în cap, cu latul sabiei, pe unul dintre caii în galop. Animalul necheză răscolitor, se împletici şi se prăbuşi zvârcolindu-se, azvârlindu-şi călăreţul în drum. Calul din spatele lui se împiedică de el, căzu şi se rostogoli şi el.

Ultimul tâlhar, văzând că a rămas singur, din toată banda, dădu înapoi, descurajat şi nesigur.

— Ai face mai bine să te duci acasă, cât mai poţi, îi strigă Duffy.

„Aoleu”, îşi spuse peste o clipă, „ia uite că-i sosesc întăriri!“ Din spate veneau în goană alţi doi călăreţi, cu săbiile scoase, şi lui Duffy nu-i surâdea deloc perspectiva de a lupta cu ei. „Au să-l ajungă imediat pe celălalt”, gândi el, „şi când o să-i vadă, o să-şi recapete curajul, iar eu o să am de furcă cu toţi trei.“

Apoi irlandezul făcu ochii mari de uimire, pentru că unul dintre călăreţii nou-sosiţi se aplecă uşor şi, din mers, îşi înfipse vârful sabiei în spatele tâlharului, pe care îl ajunsese. „Păi, văd că sunt de

partea noastră", îşi spuse uşurat. Rânji şi se lăsă la loc pe banchetă, când unul dintre ei – un bărbat tânăr, cu părul blond şi cârlionţat – apăru într-o parte a căruţei.

— Îmi pare grozav de bine că vă văd, băieţi, strigă Duffy, deşi dacă veneaţi mai devreme…

Făcu deodată un salt înapoi, ca o pisică hăituită, când călăreţul îi crestă cu iuţeală faţa. Vârful sabiei, după ce îi atinsese nasul, se îndreptă spre pieptul lui, dar acum Duffy îşi pregătise propria-i sabie şi pară atacul.

— Ce-i asta? strigă Yount. Cine mai sunt şi ticăloşii ăştia?

— Nu ştiu, ţipă Duffy, fandând şi atacându-l pe cel care se dovedise a-i fi duşman. Omul îl respinse cu uşurinţă şi ripostă atât de repede, încât apărarea şi atacul părură o singură mişcare. „Nu-i rău, dacă te gândeşti că luptă de pe cal", gândi Duffy şi sări din nou înapoi, în clipa când sabia străinului îi atinse uşor tunica.

Căruţa se zgudui violent când celălalt călăreţ sări de pe cal, în căruţă. „La naiba", îşi spuse Duffy, rotindu-şi iute sabia, tocmai la timp ca să oprească atacul lateral al noului pasager, „ăştia sunt iuţi, nu glumă!"

Yount şi băieţii, învârtindu-şi securile, începură să se caţere pe marginea din spate a căruţei.

— Nu vă puneţi viaţa în primejdie, le spuse bărbatul cel tânăr. Pe el îl vrem – şi arătă către Duffy.

— V-am spus eu, zbieră bietul Ludwig, ivindu-se de după spătarul banchetei. E un diavol!

Ceva vâjâi prin aer, se auzi o lovitură grea, rapidă, apoi tânărul clătină din cap, uimit, şi căzu cu faţa în jos; abia atunci se văzu săgeata cu pene care-i fusese împlântată în spate.

„Doamne, apără-ne", îşi zise Duffy, înnebunit, „acum ce mai urmează?"

— Daţi bice, bice! strigă el. Să ieşim odată din casa asta de nebuni!

Atunci văzu, deodată, în tufişurile de la marginea drumului, nişte omuleţi. Se uită mai bine şi înţelese, uluit, că erau pitici; aveau arcuri şi purtau zale. Călăreţul cel blond îi văzu şi el, păli şi dădu pinteni calului, dar nu apucă să facă nici zece yarzi, că o mulţime de săgeţi i se împlântară cu precizie în carnea moale dintre coaste

şi se rostogoli din şa, în timp ce calul galopa înainte.

Căruţele huruiau pe drum, cadavrul celui ucis de săgeata cu pene se rostogoli şi căzu la pământ, iar piticii îşi puseră arcurile pe după umeri şi îngenunchează cu capetele plecate, când Yount şi încărcătura lui de piei trecură pe lângă ei.

Şiruri-şiruri de pitici îngenuncheaţi se întinseră pe aproape un sfert de milă, de ambele părţi ale drumului. În vremea asta, irlandezul îşi ştergea tacticos sabia şi, în fine, o băgă în teacă, dar nimeni nu scoase nicio vorbă, până când ultimul pitic le fu ascuns vederii de norul de praf pe care-l lăsau în urmă.

— Te-au… Te-au salvat, nu-i aşa? Piticii!?!

Vocea lui Yount era şovăielnică. Duffy ridică din umeri cu un aer melancolic.

— Nu ştiu. Cred că da.

— Sunt ani de când fac negoţ cu piei prin pădurile astea, spuse Yount. Tâlhari am mai văzut, dar pitici văd pentru prima oară.

— S-au închinat în faţa lui!, strigă Ludwig îngrozit. Au îngenuncheat când a trecut pe lângă ei! E regele piticilor!

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, rândaşule, se enervă Yount, nu vezi că e mai înalt ca mine?

Duffy se aşeză pe unul dintre baloturi; toate astea îl descurajau. „Îmi displac împrejurările când“, îşi spuse el, „s-ar părea că există un soi de… conspiraţie universală, al cărei unic scop e să-l omoare pe Brian Duffy. Adevărat sau ba, pare curată nebunie. Dar încă şi mai nefirească mi se pare breasla celorlalţi, care par hotărâţi să mă ajute. De ce, de exemplu, Giacomo Gritti mi-a salvat viaţa, la Veneţia, săptămâna trecută? De ce s-au adunat toţi monştrii din Alpi, ca să mă călăuzească prin trecătoare? Şi de ce, acum, piticii ăştia, cu toată firea lor ursuză, s-au transformat în paznici şi i-au ucis pe cei care m-au atacat?”

— Eu cu el nu mai merg!

Ludwig avea faţa scăldată în lacrimi.

— Sunt un om cuvios şi nu pot să-mi iau tovarăş de drum pe regele piticilor şi tuturor diavolilor din munţi.

„Hm“, îşi spuse irlandezul încurcat, „de unde o fi auzit de călăuzele mele alpine?”

— Ţine-ţi gura!, răcni Yount, cu vocea înăsprită de îndoială. Dacă

ne grăbim, mâine după-masă suntem la Viena. Străine, oricine-ai fi, ţi-am spus că poţi să călătoreşti cu noi. Doar n-am să te las baltă tocmai acum, după ce ne-ai scăpat de tâlhari!

— Atunci lăsaţi-mă pe mine, spuse Ludwig. Opriţi căruţa şi lăsaţi-mă să-mi iau lucrurile.

Yount îi făcu nervos semn cu mâna.

— Stai liniştit şi ţine-ţi gura.

— Nu glumesc, spuse rândaşul. Opriţi căruţa, altfel sar din mers.

Duffy se ridică în picioare.

— Da, Yount, ai face mai bine să opreşti caii. Am să merg pe jos mai departe. Nu vreau să te las fără rândaş; singur, s-ar prăpădi, cu siguranţă.

Negustorul de piei părea nehotărât; era limpede că s-ar fi lipsit bucuros de irlandezul buclucaş, dar n-ar fi vrut nici să încalce legea nescrisă a curteniei dintre călători.

— Eşti sigur că vrei să ne părăseşti? întrebă el. Nu te oblig s-o faci, nici măcar ca să-l liniştesc pe idiotul ăsta de Ludwig.

— Sunt sigur. Am să mă descurc foarte bine. Iar dacă dau de vreun necaz, n-am decât să fluier să-mi vină piticii.

Căruţele scârţâiră şi se înclinară, oprindu-se. Duffy îşi puse raniţa pe umeri, îşi făcu sul mantaua îmblănită şi sări jos. Băieţii lui Yount îi făcură trişti cu mâna – era evident că li se păruse un tovarăş mult mai interesant decât rândaşul cel pios. Duffy le răspunse iar căruţele se opintiră şi se puseră iar în mişcare.

Irlandezul blestemă dezgustat şi se aşeză sub un copac ca să ia două-trei înghiţituri de vin, după o dimineaţă atât de obositoare. „Aş fi putut, probabil, să evit una ca asta“, îşi spuse el, savurând chianti-ul călduţ, de-acum uşor oţeţit. „Puteam să mă duc la Ludwig şi să-i şoptesc: «Dacă nu-ţi ţii gura şi nu mă laşi să vin cu voi, Satana, bunul meu amic, o să te fugărească de-aici şi până la Gibraltar!». Ha-ha!“ Îşi tăie câteva felii groase de brânză, salam, ceapă şi pâine. Mai luă nişte înghiţituri de vin, apoi zdrobi un căţel de usturoi şi îşi frecă rana de pe nas, ca s-o ferească de cangrenă.

Puţin mai târziu, se ridică, îşi înfundă pălăria pe creştetul cărunt şi o porni spre nord, pe urma lăsată de căruţe. Străbătu, cu pasul lui întins, câteva mile; către mijlocul după-amiezii îşi îngădui un scurt popas, dar, după cinci minute, porni iar la drum. De data asta,

respiraţia nu-i mai era atât de liniştită şi în ritm cu mersul, ca la început, dar, gâfâind şi asudând, se forţă să parcurgă cât mai mult înainte de căderea nopţii.

Cerul începuse deja să se înroşească spre apus când ajunse la o cotitură şi în faţă îi apăru braţul îngust, de est, al lacului Neusiedler, strălucind ca argintul patinat sub cerul care se întuneca. Un bac şi un troliu, cu o înfăţişare părăsită, erau strânse într-un golfuleţ, în partea stângă. „În sfârşit, a sosit vremea de odihnă“, îşi spuse, şi se aşeză în mijlocul drumului, încercând să-şi dibuiască plosca de vin. „Nimeni nu şi-ar închipui că vreau să trec lacul la ora asta.“

Un punct de lumină portocalie apăru şi se stinse pe ţărmul de nord. „Trebuie să fie Yount“, gândi Duffy. „Ca să vezi, aproape că am ţinut pasul cu el, cu toate că am mers pe jos.“

Solul era mlăştinos şi, cu gândul la şerpi şi vârcolaci, se căţără într-un stejar şi se cuibări într-un hamac natural, făcut din crengi, care îl cuprinseră aidoma degetelor unei mâini. Cină, tot cu pâine, brânză, salam şi vin, urmate de o înghiţitură lungă din sticla de rachiu, ca să alunge frigul. Îşi atârnă raniţa de o creangă, se înfăşură în vechea lui manta şi se foi în culcuş până când îşi găsi, în fine, o poziţie confortabilă.

De atâta oboseală şi rachiu, dormi tun, în patul lui din vârf de copac, până când, puţin după miezul nopţii, nişte glasuri aspre, răguşite, îl treziră. „Ce naiba“, îşi zise Duffy, ameţit, „e vreo bandă de hoţi pe drum?“ Apoi îngheţă: vocile se auzeau de deasupra lui, iar vorbitorii, oricât de greu i-ar fi venit să creadă, se mişcau undeva pe cer.

Nu înţelese limba în care vorbeau, dar părea orientală – egipteană, turcă sau arabă. „Să fie, oare, adevărat“, se întrebă el, „sau e din cauza rachiului?”

Cu un zgomot ca o fluturare de drapele în bătaia unui vânt puternic, vocile se îndepărtară val-vârtej spre nord şi Duffy lăsă să-i scape un oftat de uşurare, când le auzi răsunând deasupra lacului.

„Niciodată, în viaţa mea”, cugetă el, încercând să se liniştească, „n-am întâlnit atâtea făpturi supranaturale, ca în astea zece zile, de când am părăsit Veneţia.” Îşi aminti câteva imagini stranii din copilărie – un domn mai în vârstă, care pescuia pe malul lacului Liffey şi care se făcuse nevăzut, când Duffy privise o clipă în altă

parte; nişte nori care semănau incredibil cu un dragon şi un urs încleştaţi în luptă, plutind deasupra colinelor de la Wicklow; un omuleţ firav, ghemuit pe o creangă de copac, care îi făcuse cu ochiul, apoi sărise şi o zbughise prin frunziş – dar era uşor acum, după treizeci de ani, să crezi că nu fuseseră decât jocuri sau vise de copil. Întâmplările petrecute de curând erau, însă, adevărate. „Mă întreb ce i-a făcut să iasă la lumină şi ce pun la cale."

Era pe punctul de a adormi la loc, când, fără nicio urmă de îndoială, o cascadă de ţipete răsună slab dinspre nord; chiar şi de la distanţa asta, Duffy desluşi în ele groaza. „Doamne", îşi spuse el, „trebuie să fie ceata lui Yount. Chestiile alea zburătoare au ajuns acolo". Se ridică… dar dădu din umeri neputincios şi se lungi la loc, pe creangă. „Ce pot să fac?" se gândi. „E miezul nopţii, luna a apus şi sunt pe malul celălalt al lacului. Chiar dacă aş fi fost acolo, cu ei, nu cred că aş fi putut să fac ceva împotriva făpturilor ăstora, orice-ar fi ele."

Peste câteva clipe, ţipetele încetară. Irlandezul mai trase un gât de rachiu, apoi încă unul, închise ochii şi încercă să doarmă.

***

Dimineaţa următoare, când Duffy coborî din copacul care se apleca şi gemea din toate încheieturile, vântul turbat care se pornise dinspre apus îi flutură mantaua şi îi împrăştie şuviţele lungi de păr, peste faţă. Pe când punea piciorul jos, frânturi de rămurele şi frunze zburau prin aer ca alungate de potop, iar norii cenuşii se învârtejeau în agonie, umplând cerul cu un amestec de forme şi văluri zdrenţuite. „Isuse", îşi zise Duffy, ţinându-şi pălăria să nu-i zboare de pe cap, „parcă-i sfârşitul lumii!"

Porni către lac, dezechilibrându-se la fiecare pas din cauza vântului şi strângându-şi gulerul mantalei, ca să nu-şi ia zborul asemeni unui liliac cu blană. „Mă întreb", îşi spuse el, „dacă am să pot manevra bacul pe asemenea vreme. Ia să încerc", hotărî, întrebându-se, în acelaşi timp, de ce se grăbea să ajungă la Viena. „Sunt, oare, chiar aşa de nerăbdător s-o văd pe Epiphany?" De Yount aproape că uitase.

Lacul arăta ca o întindere de sticlă peste care ar fi mărşăluit o armată invizibilă, în cizme cu ţinte, şi pe care vântul o fărâmiţase în sute de şuvoaie, răzvrătind asupra ei, din loc în loc, valuri

înspumate. Aruncă o privire spre debarcader, gândindu-se cu groază că va trebui să tragă bacul spre lac, şi fu surprins să vadă că era deja tras la mal. „Sunt sigur că aseară nu era aici”, îşi spuse în gând. „Cine să-l fi adus înapoi?”

Înaintă cu paşi apăsaţi pe ţărmul mlăştinos, către debarcader, şi dintr-o dată dădu cu ochii de bătrânul care stătea în picioare, la prora bacului. Deşi părul şi barba care-i fluturau în vânt erau albe colilie, avea nu mai puţin de şase picioare înălţime, umerii laţi şi era musculos ca un atlet. În ciuda vântului tăios, avea doar o bandă de pânză în jurul şalelor şi, în picioare, sandale.

— Doi bani trecerea, spuse bătrânul, şi vocea lui adâncă acoperi fără nicio caznă vuietul cumplit al vântului.

Duffy bocăni de-a lungul debarcaderului şi păşi cu grijă pe bac.

— Ce fel de bani? întrebă el cu respiraţia tăiată, scotocind pe sub manta. „Slavă Domnului că vrea să rişte o traversare”, se gândi; „pe cinstea mea, dacă bacul ar fi al meu, n-aş face-o.“

— Ce-mi pasă? mormăi luntraşul. Doi bani.

„Binecuvântaţi fie oamenii ăştia care trăiesc în afara lumii, în păduri neumblate”, îşi zise Duffy şi strecură doi ţechini în palma aspră a bătrânului, după care se aşeză într-o parte a banchetei, pe care copastia înaltă o adăpostea oarecum de vânt. Luntraşul cel bătrân dezlegă cablurile, îşi propti picioarele noduroase sub parapet şi începu să tragă din răsputeri de frânghie. Legănându-se, înfruntând apele agitate ca un peşte prins în undiţă, bacul se îndepărtă încet de debarcader.

Duffy îl privi uluit pe bătrân: se aşteptase să vadă, pe celălalt mal, boii care învârteau roata. „Trage de unul singur“, se minună el. „Pe o vreme ca asta! O să-l lase inima, într-o clipă.”

— Lasă-mă să te ajut, îi spuse irlandezul, ridicându-se cu grijă în picioare.

— Nu, răspunse luntraşul. Stai acolo.

„După voce, pare obosit”, îşi spuse Duffy, ridicând din umeri şi reluându-şi locul, „dar e o oboseală faţă de care cea de acum e la fel de neînsemnată ca şi bănuţii pe care i-am dat.”

Aruncă o privire înainte, peste apele agitate, şi îşi aminti brusc de vocile şi ţipetele din noaptea trecută. „Mă întreb”, îşi zise el, împrumutând parcă ceva din oboseala luntraşului, „dacă ţipetele

alea veneau cu adevărat de la grupul lui Yount. Bănuiesc că da. Mi-ar plăcea să cred că făpturile acelea zburătoare n-aveau nimic de-a face cu mine, dar, la urma urmei, poate că bătrânul Ludwig are dreptate. Pentru oamenii lui Yount, eu am fost un Iona.”

Privi nervos cerul răvăşit, temându-se să nu vadă nişte siluete negre, cu aripi de liliac, rotindu-se deasupra lui. Apoi, îi dădu prin cap că, orice ar fi fost ele, nu s-ar fi putut împotrivi unui vânt atât de fioros, care le-a împins, probabil, către răsărit. „De parcă prezenţa lor aici ar fi gâdilat pământul, care acum strănută.”

Frânghia călăuză era întinsă strâns de-a curmezişul apei şi vibra ca o coardă gravă de lăută, de fiecare dată când o atingea bătrânul. Duffy se agăţă de balustradă şi rămase nemişcat, aşteptându-se din clipă în clipă să-l vadă cum se prăbuşeşte.

Totuşi, conturul ţărmului se apropia pe nesimţite, până când prora neregulată a bacului se lovi de stâlpii din partea de nord a docului. Duffy se ridică.

— Ei bine, domnule, zise el, mulţumesc pentru nemaipomenita dumitale…

— Acum coboară, îi spuse bătrânul.

Irlandezul se încruntă şi păşi pe mal. „Ursuzi mai sunt şi oamenii ăştia de la ţară”, gândi el.

***

Era un luminiş presărat cu bucăţi de piei rupte şi aşchii de lemn, unde văzu urmele unui foc de tabără, dar nu zări pe nimeni, niciun trup, şi nici nu ştiu măcar dacă asta trebuia să-l bucure sau nu.

CAPITOLUL V

Către amiază, vântul încetă. Norii compacţi se risipiseră şi lumina soarelui începu să-l facă pe Duffy somnoros, aşa că îşi întinse mantaua sub un copac, se lungi pe ea şi picoti o vreme, în umbra deasă a frunzişului.

Îl trezi brusc, o oră mai târziu, un zgomot care în ultima vreme îi devenise neplăcut de familiar: zăngănitul săbiilor care se ciocneau. Se ridică, îşi împături mantaua şi se afundă, din câţiva paşi, în pădure. „La bătălia asta, cel puţin, ştiu că n-am să iau parte“, hotărî el.

— Prinde-l pe ticălos! se auzi. Îl vezi?

— Nu, sosi răspunsul. Era acolo, în desiş.

— Păi… Isuse!

Urmară trei lovituri iuţi de sabie şi un strigăt pătrunzător.

Preţ de câteva clipe se făcu linişte, apoi se auzi din nou vocea a doua:

— Bob? Ai pus mâna pe cocoşat sau te-a dat el gata?

Niciun răspuns. „E clar: cocoşatul a pus mâna pe Bob“, îşi zise Duffy, râzând pe înfundate.

Frunzişul foşni deodată sub paşii cuiva, chiar lângă el şi scăpă o înjurătură printre dinţi. „M-au înconjurat”, îşi spuse. „Poate ar trebui să mă urc într-un copac.”

Dintr-un tufiş, într-o explozie de rămurele rupte şi frunze, un omuleţ cu părul cârlionţat, rotind o sabie absurd de lungă pentru statura lui, se năpusti la irlandez. Cum nu apucase să-şi scoată sabia din teacă, Duffy sări în lături şi pară lovitura cu tocul cizmei. Impactul îl proiectă la o distanţă de doi yarzi. Piticul atacă iar, cu furie, dar Duffy se sculase şi, cu pumnalul ridicat, pară cu uşurinţă, pentru că sabia celuilalt, deşi ţinută cu amândouă mâinile, era prea grea.

„Va trebui să ripostez”, îşi zise irlandezul, scos din fire, „altfel o să-mi rupă lama.”

— Ce-ai cu mine? întrebă, parând o lovitură puternică, îndreptată către pieptul lui. Doar nu ţi-am făcut nimic!

Cocoşatul – acum înţelese că el era – îl privi ţintă o clipă,

înăbuşindu-se de furie.

— Va să zică aşa! ţipă el în sfârşit, redublându-şi atacurile. Toate astea au fost nimic, da? Atunci ia priveşte, să vezi cum n-o să mai rămână nimic din măruntaiele tale scârboase!

„Mai întâi diavoli", îşi zise Duffy supărat, „iar acum, nebuni. Cred că o să trebuiască să-l omor."

Îşi ţinu sabia în aşa fel, încât cocoşatul să fie ispitit să-l lovească în umăr. „Când atacă", îşi făcu socoteala Duffy, „simulez o ripostă directă în plin, apoi evit contraatacul şi îi înfig vârful în gât."

Cocoşatul ridică braţul ca să-l lovească, după cum se aşteptase, dar în aceeaşi clipă, din tufişuri se iviră patru bărbaţi înarmaţi.

— Omorâţi-i pe amândoi, mormăi unul dintre noii-veniţi şi ceilalţi înaintară cu săbiile întinse.

— Doamne apără-ne! gâfâi Duffy, speriat de această nouă întorsătură. Putem să continuăm şi mai târziu, îi strigă cocoşatului. Acum să ne ocupăm de băieţii ăştia.

Omuleţul încuviinţă din cap şi amândoi se întoarseră spre cei patru atacatori. Duffy încrucişă sabia cu doi dintre ei, încercând să-l aducă pe unul mai în faţă, ca să-i poată da o lovitură decisivă. Cocoşatul se năpusti pe ceilalţi doi, manevrând cu sabia, ca un maniac, lovituri care păreau date cu ciocanul. Pădurea întreagă răsuna ca o fierărie.

Duffy îl doborî pe unul dintre adversari cu un contraatac reuşit, crestându-i gâtul; între timp, celălalt îşi încercă şi el norocul, dar irlandezul făcu imediat un salt înapoi şi tăişul sabiei şfichiui aerul în gol. „Îl ologesc şi pe ăsta", gândi Duffy, „apoi îmi înşfac boarfele şi o întind hoţeşte. Nebunul ăsta cocoşat n-are decât să ciopârţească alt străin, dacă mai întâlneşte".

Parând lateral o lovitură prost ţintită, Duffy se aruncă înainte, într-o *punta sopra mano,* dar când piciorul din faţă lovi pământul, tocul cizmei se rupse şi Duffy căzu, răsucindu-se deznădăjduit ca să ţină sabia între el şi atacator. Câteva secunde, loviturile plouară, în vreme ce el zăcea printre frunze, parând cu disperare şi încercând să-l rănească pe celălalt la picioare. Apoi, se auzi o bufnitură şi greutatea omului, care căzuse peste el, aproape că îl sufocă.

Irlandezul îşi întinse sabia, tocmai la timp ca să-i înfigă vârful în

piept, dar când dădu la o parte trupul lipsit de viaţă şi sări în picioare, văzu că avea o rană adâncă, care-i despicase în două spatele, pe coloana vertebrală.

— I-am venit eu de hac, explică cocoşatul, ştergându-şi fruntea de sudoare. Ia spune, ce figură a mai fost şi asta, să te arunci aşa la pământ?

Duffy zâmbi acru.

— Ar fi fost o figură al naibii de bună, dacă nu mi-ai fi crăpat tocul cizmei, acum câteva minute.

Se uită pe deasupra lui şi îi văzu pe ceilalţi doi dispărând în luminiş.

— Tot mai vrei să mă omori?

Cocoşatul se încruntă.

— A, nu…

Îşi şterse lama sabiei şi o vârî în teaca atârnată de umăr.

— Sunt dator să-ţi cer iertare, continuă el. Năpârcile astea m-au urmărit zile în şir şi te-am luat drept unul dintre ei. Îmi pare rău de cizmă.

— Nu-ţi face griji. Unul dintre flăcăii ăştia poartă, fără îndoială, aceeaşi măsură la picior şi văd că toţi erau bine potcoviţi. De bună seamă că erau ucigaşi de înaltă clasă.

— Niciodată n-aş fi putut să fac faţă singur la toţi patru, spuse cocoşatul. Îţi rămân îndatorat.

Întinse mâna dreaptă:

— Mă numesc Bluto şi sunt elveţian.

Duffy îi întinse şi el mâna.

— Brian Duffy, irlandez.

— Eşti departe de casă, Duffy. Unde ţi-e calul?

— Păi… „Curios mai e şi vânătorul ăsta de fluturi”, gândi el. „Totuşi, mi-a salvat viaţa – după ce mai întâi mi-a pus-o în primejdie.” Merg pe jos.

— Ai ieşit puţin la plimbare, nu? Ei bine, domnii aceştia au avut cai. I-au lăsat priponiţi într-un luminiş, cam la jumătate de milă mai în urmă. După ce îţi alegi o pereche de cizme, poate îţi găseşti şi un cal.

Duffy râse şi îşi şterse sabia de cămaşa mortului.

— Bine, spuse el, hai să aruncăm o privire.

***

Jumătate de oră mai târziu, cei doi călăreau spre nord. Duffy îşi îngădui o duşcă de vin, care se împuţinase simţitor, şi îi oferi burduful lui Bluto.

— Nu, mulţumesc, refuză cocoşatul. Dacă beau acum, mi se face rău. Mergi la Viena, nu-i aşa?

Duffy încuviinţă din cap.

— Şi eu. Am fost angajat să pun pe picioare artileria oraşului.

— Da? Te pricepi la aşa ceva?

— Asta mi-e meseria. Sunt artilerist, mercenar. Ce vânt te-aduce la Viena?

— Nimic deosebit. Am fost angajat pe post de păstrător al ordinii la un han din oraş.

— Aha! Vienezii se duc până la capătul lumii ca să-şi angajeze oameni. Nu se găsise niciun talent local?

Irlandezul ridică din umeri.

— Se pare că nu. Cel care m-a angajat pe mine – un omuleţ ciudat, pe nume Aurelianus…

— Aurelianus? exclamă Bluto. Unul îmbrăcat în negru? Care tremură într-una şi se teme să deschidă ferestrele?

Duffy se încruntă, uimit.

— Chiar el. De unde îl ştii?

— L-am cunoscut acum două luni, la Berna. El m-a angajat ca să preiau comanda artileriei.

Câteva minute, călăriră alături, fără o vorbă. Bluto rupse tăcerea.

— Bănuiesc că n-ai avut de-a face cu ucigaşi care să te hărţuiască, nu? Sau…

— Ei… Câte ceva mi s-a întâmplat şi mie.

— Aha. Atunci încep să cred că sunt unii, duşmanii lui Aurelianus, poate, care nu vor să ne lase să ajungem la Viena.

Duffy pufni cu un aer sceptic.

— Cui să-i pese dacă „Zimmermann“ are, sau nu, un nou supraveghetor?

— N-aş putea să spun. Mă întreb, totuşi, dacă a mai angajat pe cineva şi în ce scop.

— Ai mai… începu Duffy. Ai mai întâlnit cumva şi alte ciudăţenii, în afară de ucigaşii ăştia? Ceva neobişnuit… care să-ţi atragă

atenţia?

Cocoşatul îl privi, fără să înţeleagă.

— Ce, ucigaşii nu-s de-ajuns? Ce să fi întâlnit? Lei? Lupi?

— Da, spuse repede irlandezul, lupi. Pe mine m-au sâcâit tot timpul.

Bluto scutură din cap.

— Nu, n-am văzut. Dar venim din direcţii diferite. N-aveam cum să întâlnim acelaşi fel de jivine.

— Aşa-i, consimţi Duffy, încheind discuţia. „E totuşi ciudat", gândi el, „că Bluto n-a văzut nicio fiinţă supranaturală. Eu de ce am văzut atâtea?"

***

În toiul după-amiezii, copitele cailor tropăiau pe Podul Leitha, iar la asfinţit se aflau în faţa zidurilor înalte de piatră, cu creneluri, ale Vienei.

— Doamne, ce mare e!, se minună Bluto, pe când se îndreptau călare spre Poarta Carintiană. Ai mai fost vreodată pe aici?

— Am locuit aici, o vreme, spuse Duffy încet.

— Aşa deci… Nu ştii unde aş putea să-mi petrec noaptea? Aş vrea să mă odihnesc un pic, înainte să mă prezint Consiliului Orăşenesc.

Duffy se încruntă. „Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum", gândi el, „e tovărăşia cuiva. Dar e un om cumsecade şi, dacă n-ar fi fost el, n-aş fi avut calul."

— Cred că ai să găseşti o cameră la „Zimmermann". Proprietar e Aurelianus. Ţi-a dat vreo scrisoare de recomandare?

— Da. Pecetluită cu doi dragoni care se luptă.

— Atunci să-i arăţi hangiului pecetea. Bănuiesc chiar că n-o să-ţi mai ia niciun sfanţ.

— Bună idee. Îţi sunt nespus de îndatorat.

Trecură pe sub bătrânul arc de piatră şi o luară încet, la trap, pe Kartnerstrasse. Duffy trase adânc în piept mirosul de fum al oraşului. „Pe ochii mei", gândi el, „mă bucur că m-am întors. Îmi amintesc cum călăream chiar pe strada asta, acum şaisprezece ani, cu cavalerii lui Franz von Sickingen. Ne duceam să-i împingem pe francezi mai jos de Rin. Da, şi-mi aduc aminte şi cum m-am întors, orb şi pe jumătate paralizat, din cauza unei lovituri de sabie

în cap. Doctorii mi-au spus că n-am să mai fiu niciodată în stare să mă scol singur de pe scaun şi, cu atât mai puţin, să lupt. Ha! Rachiul, sângele meu irlandez şi Epiphany i-au făcut de minciună. După un an, citeam, umblam cu bastonul şi dădeam lecţii de scrimă; la 35 de ani îmi lăsasem părul să crească lung la spate, peste guler, şi nici n-ai fi bănuit că am fost rănit vreodată.”

— Pe unde-i hanul ăsta, „Zimmermann”?, întrebă Bluto, cercetând cu privirea împrejurimile.

— Pe strada asta, ceva mai departe, chiar la ieşirea din Rotenturmstrasse.

— Şi cum e?

— Habar n-am. În tinereţea mea era o mănăstire. Dar întotdeauna au făcut o bere grozavă, chiar şi înainte, pe vremea când, din câte ştiu, era o fortăreaţă romană.

Trecătorii se opreau şi priveau lung la cei doi călători cu înfăţişare sălbatică: Duffy, înalt, solid, cu părul cărunt, şi Bluto, strâmb şi cocoşat, cu mânerul lung al sabiei ieşindu-i afară din teacă, pe la spate, în dreptul umărului, ca o cobră care i-ar fi şoptit la ureche. Copiii din curtea Catedralei „Sfântul Ştefan“ îl arătau cu degetul şi chicoteau.

„Iar dincolo de poartă“, gândi Duffy, purtat de amintiri, „strălucind în lumina asfinţitului, e Biserica „Sfântul Petru“, unde s-a măritat Epiphany cu Max Hallstadt, în iunie ’26. De atunci n-am mai văzut-o, din după-amiaza aceea când mi-a spus că m-am purtat nedemn la cununie. Avea dreptate, bineînţeles. Şi iată-mă din nou acasă, cu trei ani şi câteva cicatrici în plus. Iată-mă înapoi, într-un triumf îndoielnic, ca să-i opresc pe beţivi să verse pe podelele sălii de ospeţe a hanului Zimmermann.“

Cerul se întuneca repede şi, pentru prima dată în ultimele câteva nopţi, Duffy clipi, salutând Luceafărul de seară.

— De aici, o luăm la stânga, spuse.

După câteva clădiri, îi arătă cu degetul:

— Acolo, în stânga. După câte mi-amintesc, grajdurile sunt în spate.

Era o clădire lungă, cu două etaje, construită pe jumătate din lemn, cu acoperiş de şindrilă şi trei coşuri înalte. Aproape toate ferestrele erau luminate, iar Duffy se şi văzu cu o cană mare cu

bere „Herzwesten“ fiartă în faţă, şi într-un pat adevărat.

Băieţii de la grajduri se cam clătinau pe picioare şi miroseau a bere, dar Duffy îi spuse cocoşatului că era de aşteptat, într-un han. Îşi lăsară caii acolo şi se îndreptară, cu pasul legănat, după atâtea ore petrecute în şa, înapoi pe aleea de la stradă, spre intrare.

Se opriră în vestibul, sub fresca de pe tavan ce înfăţişa o „Cină de Taină“ neobişnuit de veselă.

— Tu trebuie să vorbeşti cu hangiul, spuse Duffy, iar mie mi s-a spus, Dumnezeu ştie de ce, să mă prezint maestrului berar. Nu se ştie, deci, dacă ne mai vedem astă-seară.

Bluto râse.

— Ai o fată care vrei să vezi dacă te mai cunoaşte, nu? Ei, n-am de gând să-ţi stau în cale. În orice caz, acum ştiu unde se bea cea mai bună bere din Viena, am dreptate?

— Aşa este.

Îşi strânseră mâinile, iar Bluto împinse uşa birtului, pătrunzând înăuntru, în vreme ce Duffy intră pe cea pe care scria „Slujitori”.

O femeie cu chipul prelung rămase cu gura căscată şi aproape că scăpă din mână tava cu căni de bere, când îl văzu.

— Nu te speria, fetiţo, îi spuse Duffy, repezindu-se să-i ţină tava. Nu sunt un hoţ. Poţi să-mi spui unde îl găsesc pe – se uită pe plic – pe Gambrinus, maestrul berar?

— Cu siguranţă, domnule, răspunse ea tremurând. E în pivniţă. O luaţi în jos, pe scările din capătul sălii. Încearcă gustul berii celei noi, de primăvară.

— Mulţumesc.

Duffy traversă încăperea până la bolta arătată de fată şi coborî scările întunecoase încet şi fără zgomot, ca să nu-l sperie cumva şi pe berar. Erau multe trepte şi când ajunse, în sfârşit, pe lespezile umede ale duşumelei, îşi făcu socoteala că trebuia să fie cam la treizeci de picioare sub pământ. Înăuntru erau aburi şi mirosea puternic a malţ, dar, deocamdată, nu se vedea nimic, în întuneric.

— Cu ce te pot ajuta, străine?, se auzi o voce adâncă, liniştită.

— Eşti Gambrinus?

— Da. Pot să te servesc cu o cană de bere „schenk”?

— Da, mulţumesc.

Duffy începu să vadă, ca prin ceaţă; îşi puse raniţa lângă el şi se

aşeză pe o găleată întoarsă cu fundul în sus. Un bărbat în vârstă, proaspăt bărbierit, cu părul alb şi des, umplu o cană cu bere dintr-un butoiaş apropiat şi i-o întinse.

— Anul ăsta nu mai facem „schenk”, spuse el grav. Când butoaiele se vor goli, deschidem berea de martie.

— Minunat, spuse Duffy. Uite ce-i, am întâlnit la Veneţia, acum câteva săptămâni, pe cineva care se numeşte Aurelianus şi care mi-a spus să-ţi dau asta.

Îi înmână scrisoarea, acum mototolită şi pătată. Gambrinus rupse sigiliul şi începu să-i descifreze textul. „Probabil că stă mult aici”, cugetă Duffy, „dacă poate să citească pe întunericul ăsta.”

Privi în jur curios. „Am dat pe gât galoane întregi de bere Herzwesten“, îşi spuse el, „dar abia acum văd, chiar şi prin ceaţă, pivniţa în care se face.“ Tavanul era pierdut în umbră, dar în jurul bazinelor de cupru, înalte de cel puţin douăzeci de picioare, erau fixate schele, şi străvechii pereţi de cărămidă erau străbătuţi de ţevi lungi. Peste tot, butoaie pântecoase de stejar, în formă de clopot; cele pline erau stivuite, cu partea îngustă în jos, pe câteva suporturi care ocupau un perete întreg. Gambrinus stătea pe un butoi gol; altele, asemenea, zăceau în neorânduială, ca nişte popice aruncate de un uriaş smintit. Cuvele butoaielor celor mari, în care se făcea, de fapt, fermentaţia, nu se vedeau nicăieri şi Duffy presupuse că erau ascunse după unul din pereţi.

Gambrinus îl privi pe Duffy cu interes.

— Se pare că e convins că eşti omul pe care-l căutăm. Bănuiesc că ştie el ce ştie. Poftim.

Mâzgăli ceva, cu cretă roşie, pe spatele scrisorii.

— Arată-i asta hangiului şi o să-ţi dea banii.

— Bine.

Duffy îşi goli cana şi se ridică.

— Mulţumesc pentru bere.

Gambrinus îşi desfăcu mâinile.

— Lui Dumnezeu să-i mulţumim cu toţii.

Duffy dădu din cap, nesigur, apoi îşi luă raniţa şi urcă scările.

Aceeaşi fată, pe care mai înainte o speriase, se întorcea acum cu braţele pline de ulcioare goale.

— L-aţi găsit?, îl întrebă ea, încă stingherită.

— Da, zâmbi Duffy. Acum, poţi să-mi spui unde e hangiul?

— Werner? Sigur. E domnul acela mătăhălos, care bea vin roşu de Burgundia, în birt, la capătul tejghelei.

Îl privi cu coada ochiului.

— Nu cumva aţi mai fost pe-aici?

— Încă nu ştiu bine, îi răspunse el. Mulţumesc.

„Cred că trebuie să fie insul ăla bătrân, cu faţă de câine“, gândi Duffy, croindu-şi drum prin sala de mese aglomerată, până la birtul aflat cu câteva trepte mai sus. Mesele vechi, mănăstireşti, lungi cât camera, fuseseră tăiate în trei şi răspândite prin încăpere într-un chip nu prea ordonat; câteva candelabre, nou-nouţe, străluceau în fiecare colţ. „Aproape că zăresc“, îşi zise Duffy, zâmbind, „stafiile ofensate ale bătrânilor călugări, zgâindu-se pe la ferestre.”

Se aşeză lângă bărbatul acela cu ochi mici.

— Dumneavoastră, domnule, sunteţi hangiul?

Werner îl privi cu neîncredere.

— De ce?

— Am aici o scrisoare…

— Alt chilipirgiu! E limpede că Aurelianus vrea să ne ruineze. Ascultă, dacă ai de gând să furi, fie şi un capăt de ață, de prin camere, mă jur pe ce-am mai sfânt că…

Duffy îşi lăsă brusc mâna grea pe tejghea şi Werner îşi opri tirada.

— Nu sunt chilipirgiu, spuse irlandezul, cu voce joasă. Aurelianus m-a angajat ca om de ordine, aşa că vorbeşte mai încet.

— A, da? Într-adevăr? Mă rog, îmi pare rău. Ia să văd.

Duffy îi dădu scrisoarea.

— Văd că pustnicul nostru din pivniţă a aprobat. Ceee…? Cinci sute de ducaţi? Nici nu încape vorbă. Precis e o greşeală. Te las să dormi aici, undeva, poţi să mănânci la bucătărie, cu slujitorii, chiar am să-ţi dau să bei câtă bere pofteşti, dar banii nici nu…

— Nu eşti de acord cu înţelegerea făcută? întrebă Duffy, liniştit.

— Bineînţeles că nu. Trebuie să fie o greşeală.

Duffy se ridică.

— Atunci plec din Viena mâine dimineaţă. Să-i spui lui Aurelianus, când ajunge aici, că am plecat pentru că nu ai fost de

acord cu instrucţiunile lui. Iar acum, ce spuneai despre bere…?

— Stai puţin, protestă Werner, fâstâcindu-se. Dacă nu primeşti slujba… atunci… Chiar pleci mâine-dimineaţă?

— Fără nicio îndoială, şi cât mai devreme.

Werner dădu pe gât o duşcă de vin, cu un aer nefericit.

— Prea bine, spuse într-un sfârşit. Am să-ţi dau banii. Doar nu poate să mă tragă pe mine la răspundere pentru greşelile pe care le face el şi pentru neatenţia lui Gambrinus. O să am banii mâine. Tot atunci o să-ţi fixăm şi un salariu.

Îl privi atent pe Duffy, cu ochii lui injectaţi, cu pungi sub pleoape.

— Dar ascultă: să n-aud de nicio bătaie, nici măcar un cuvânt necuviincios, aici. M-ai înţeles? Dacă tot trebuie să plătesc atâta pentru un om de ordine, atunci măcar să facă treabă, nu glumă.

Irlandezul râse şi îl bătu pe hangiu pe spate.

— Aşa-mi placi, Werner, băiete! N-ai grijă, am să mă ţin de cuvânt. Ai să binecuvântezi ziua în care am venit.

— Du-te să-ţi bei berea.

Duffy coborî treptele până la sala de mese şi se îndreptă spre o masă mai lângă perete, de unde putea supraveghea întreaga încăpere. „Pare un loc cât se poate de liniştit”, cugetă el, în timp ce se aşeza, „deşi se pare că beţivanii au să-mi dea de furcă. Poftim, până şi masa au cioplit-o cu cuţitul.”

Slujnica cea slabă se întoarse, împărţind căni şi ulcioare cu bere spumoasă şi Duffy îi făcu semn.

— Adu-mi o cană mare de bere fiartă, domnişoară, şi toarnă-ţi şi dumitale una, pe socoteala casei. Sunt noul om de pază.

Fata zâmbi stins.

— Cu plăcere. Totuşi, să nu vă simţiţi jignit dacă am să mă duc să-l întreb pe Werner.

Apoi înălţă capul.

— Sunteţi Brian Duffy, nu-i aşa? Fostul maestru de scrimă al landskechten-ilor?

Duffy oftă.

— Mda… Eu sunt. Dumneata cine eşti?

— Anna Schomburg. Toată lumea îşi închipuie că aţi murit acum câţiva ani, în Ungaria, în luptele cu turcii.

— Trebuie să fi fost altcineva. Hm… Ia spune-mi, Anna, îţi

aminteşti de o fată pe nume Epiphany Vogel?

— O fată? A, da, îmi amintesc de Epiphany Hallstadt. S-a măritat, ştiţi…

— Şi acum unde e?

Duffy încercă să-şi ascundă emoţia din voce.

— Unde o pot găsi?

— Chiar aici, dacă aveţi răbdare. Lucrează în schimbul de dimineaţă.

— Fir-ar să fie, Anna, ce se aude cu berea mea? strigă o voce nerăbdătoare, de la o altă masă.

— Uff!

Anna îşi ridică iar tava.

— Ne vedem mai târziu, spuse ea şi se făcu nevăzută.

Duffy era buimăcit. „Să fie adevărat ce spune fata asta? Dacă-i aşa", gândi el, „ce coincidenţă uimitoare! Niciodată n-am dat prea mare importanţă coincidenţelor, dar zilele astea mi-au ieşit în cale la fiecare pas. Pe cinstea mea, am să stau aici până dimineaţa; îmi trag pălăria pe ochi, şi când vine să-mi ia comanda, mă demasc: Cucu, Piff! Ha-ha!

Dar de ce-o fi lucrând aici, într-un han prăpădit? Hallstadt era bogat. Probabil că banii s-au topit, aşa cum s-a întâmplat şi cu ai mei. Poate că şi bătrânul Hallstadt lucrează tot aici, ca spălător de vase, în vreo cameră din dos. Cum am decăzut toţi!"

La o masă apropiată, doi bărbaţi începuseră să strige unul la celălalt. „Ho-ho, e timpul să-ţi plăteşti cazarea", îşi zise, ridicându-se repede în picioare.

— Domnilor!, le spuse. Care-i necazul?

Cei doi păliră când dădură cu ochii de faţa împietrită, nerasă, cu ţepi suri a noului om de ordine şi văzură mânerele, lustruite de o îndelungată folosinţă, ale pumnalului şi sabiei pe care le purta la şold.

— Otto ăsta, vorbi unul dintre ei după o clipă, spune că Papa nu poate să prezică în ce an cade mana.

Duffy păru şocat.

— Mama cui?

Otto clipi.

— Nu, spuse el. Eu am spus că Papa…

— Destul! Să nu mai aud niciun fel de minciuni murdare despre Papa şi mama acestui domn, spuse Duffy încet, pe un ton ameninţător. V-aţi îmbătat, de vorbiţi aşa?

— N-aţi înţeles, protestă primul. Noi…

— Am înţeles prea bine. Vorbirea voastră nelalocul ei i-a jignit pe toţi oaspeţii (în fapt, nimeni nu le dăduse vreo atenţie) şi părerea mea e că sunteţi datori un rând de bere tuturor celor de faţă, inclusiv mie, în chip de scuze.

— Ce? Doamne Sfinte, dar nu avem atâţia bani la noi. N-am putea să…

— Spuneţi-i hangiului că am spus eu să vă dea pe datorie. O să fie încântat. Şi vorbiţi mai încet. Dacă vă mai aud certându-vă, mă întorc şi vă iau gâturile.

Duffy se aşeză din nou, chiar când Anna puse berea pe masă.

— Ce le-aţi spus ălora doi?, întrebă ea.

— Le-am spus că îi fac bucăţele dacă nu-şi ţin gura. Dacă lui Werner îi stă în obicei să te lase din când în când să-ţi iei o pauză, ia-ţi o bere şi vino lângă mine. Vreau să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat în ultimii trei ani.

— Bine. Vin îndată.

Duffy o privi plecând în grabă şi admiră, ca întotdeauna, mersul graţios, ca un dans în vârful picioarelor, al unei ospătăriţe experimentate, care traversează o încăpere înţesată de lume, cu o tavă plină în mână.

***

Peste o jumătate de oră, Anna se aşeză la masa lui.

— Ah, gâfâi ea, trăgându-şi sufletul. Mulţumesc pentru bere. La o oră ca asta, e apă vie şi lapte de mamă, pentru mine.

Îşi alungă de pe frunte o şuviţă jilavă de păr negru şi sorbi îndelung din cană.

— Deci, pe unde aţi umblat trei ani, îl întrebă ea, punând cana pe masă, dacă nu pe lumea cealaltă, cum am crezut toţi?

— La Veneţia, îi răspunse Duffy, unde l-am întâlnit pe Aurelianus, care mi-a propus slujba asta.

— A, da, încuviinţă Anna. Stăpânul nostru, care lipseşte. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori; îmi dă fiori.

— Îmi închipui – cu şerpii ăia aprinşi din care scoate fum şi toate

celelalte… Când a obţinut locul? Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut, pe vremea când stăteam aici.

— A venit acum un an. Cred că din Anglia – deşi s-ar putea să mă înşel. Avea o hârtie semnată de episcop, în care se spunea că Mănăstirea „Sfântul Joseph“ îi aparţine. Se pare că străbunii lui erau proprietarii pământului şi nu l-au vândut niciodată. Abatele a protestat, bineînţeles, dar episcopul a venit aici personal şi le-a spus că bufniţa asta bătrână e proprietarul, iar călugării vor trebui să plece în altă parte. Nu părea deloc mulţumit.

— Şi chiar i-a dat afară pe călugări?

— A, nu. Aurelianus le-a cumpărat alt loc, pe Wiplingerstrasse. Erau încă destul de supăraţi, dar de când cu Dieta de la Spires, înstrăinarea averilor Bisericii e lucru obişnuit şi toată lumea spune că Aurelianus a fost mărinimos.

Chicoti.

— Totuşi, dacă n-ar fi promis că ţine berăria mai departe, sunt sigură că orăşenii l-ar fi spânzurat.

— Cred că e tot atât de bogat ca Jacob Fuggor.

— Are ceva bani, fără îndoială. Îi cheltuieşte fără noimă, pe tot soiul de lucruri netrebuincioase.

— Pentru că tot veni vorba despre bani, spuse Duffy, Max Hallstadt nu era bogat? Cum a ajuns Epiphany să fie nevoită să muncească?

— O, părea bogat, cu căsoiul lui, moşia şi caii, dar totul era zălogit. A tot împrumutat bani ca să achite ipoteca şi într-o bună zi, când s-a uitat în registre, a văzut că nu mai are nimic, că opt cămătari puteau revendica drepturile de proprietate asupra casei lui. Şi atunci – spuse Anna, nu fără o anumită plăcere – a pus pe masa de mahon sculptat o archebuză suflată cu argint, a îngenuncheat în faţa ei şi şi-a zburat falca de jos. Voia să se sinucidă, vedeţi dumneavoastră, dar când Epiphany a venit în fuga mare să vadă ce zgomot e acela, l-a găsit zvârcolindu-se pe covor, urlând, pe când sângele curgea din el ca dintr-un izvor. A murit abia peste patru zile.

— Doamne Isuse, exclamă Duffy îngrozit. Biata mea Epiphany!

Anna dădu din cap cu simpatie.

— A fost greu pentru ea, i-adevărat. Chiar şi după ce totul a fost

scos la licitaţie, încă mai datora bani la toată lumea. Aurelianus, ca să fim drepţi, a dat iar dovadă de mărinimie. I-a plătit toate datoriile şi i-a dat de lucru aici, cu acelaşi salariu ca noi toţi.

În clipa aceea, Duffy îl observă pe Bluto, la câteva mese mai departe, cu o blondă corpolentă. Cocoşatul îi făcu cu ochiul.

— Şi acum unde e?, întrebă Duffy. Locuieşte aici?

— Da, dar astă-seară a ieşit să-l viziteze pe tatăl ei, pictorul, care se zice că e pe moarte. Oricum, sigur e că e pe cale să orbească.

Irlandezul clătină din cap.

— Era pe cale să orbească încă de-acum trei ani.

Anna îl privi atentă.

— Îmi amintesc acum, spuse ea. Îi făceaţi curte, nu? Aşa e, dar apoi ea s-a măritat cu Hallstadt şi dumneavoastră aţi plecat în Ungaria, după ce, la cununia ei, aţi strigat în gura mare o mulţime de măscări. Toată lumea ştia de ce-aţi plecat.

— Nişte idioţi, spuse irlandezul necăjit.

— Fără îndoială. Poftim, terminaţi dumneavoastră berea mea; eu trebuie să mă întorc la lucru.

***

Camera fusese măturată înainte de plecare, dar pe podelele vechi de lemn, în întuneric, în jurul firimiturilor de brânză şi pâine de prin colţuri şi pe la picioarele meselor, mişunau şoarecii. De fiecare dată când, după o clipă de linişte, se auzea de sus vreo tuse înăbuşită sau scârţâitul vreunei uşi, şoarecii se opreau dintr-o dată, încordaţi, dar dacă zece secunde nu se mai auzea nimic, îşi recăpătau încrederea şi ţopăiau din nou de colo-colo. Câţiva se opriseră să ronţăie pielea celor două cizme aruncate sub masă, lângă perete, dar, cum în altă parte aflară chilipiruri mai gustoase, zăboviră mai mult acolo.

Când cerul începu să se lumineze în spatele geamurilor, şoarecii ştiură că noaptea era pe sfârşite. Din când în când, pe strada pavată cu piatră hodorogea o căruţă, pe acoperişuri ciorile croncăneau una la cealaltă şi câte cineva trecea tropăind şi fluierând, pe sub ferestre. În fine, scrâşnetul unei chei în broasca uşii îi făcu să se ascundă în găurile lor.

Uşa grea se deschise larg şi înăuntru păşi, şchiopătând puţin, o femeie de vârstă mijlocie. Părul, care începuse să-i încărunţească,

era legat la spate cu o eşarfă şi degetele răsuceau cheile neîndemânatic, din cauza mănuşilor groase de lână pe care le purta.

— Ei, cum ţi se pare dimineaţa asta, Brian?, întrebă ea, absentă.

Duffy se ridică.

— Mă bucur că te văd, Piff.

— Aaah!, ţipă ea asurzitor, scăpând cheile din mână. Îl privi fix, îngrozită, o secundă, apoi suspină şi căzu în nesimţire pe podea.

„Doamne“, îşi spuse Duffy în timp ce alerga spre silueta prăbuşită, „să ştii c-am omorât-o. Dar cum de mi-a vorbit, de vreme ce nu ştia că sunt aici?”

Două picioare desculţe lipăiră, coborând scările în graba mare.

— Ce i-ai făcut, monstrule?, urlă Werner, de pe ultima treaptă, într-o cămaşă de noapte boţită, vânturând ameninţător prin aer un cuţit de vânătoare. Cine o să mai servească azi clienţilor micul-dejun?

— E doar leşinată, spuse Duffy iritat. Ne cunoaştem. Am salutat-o, ea s-a speriat şi a leşinat.

Alte voci se auzeau acum pe scări.

— Ce s-a întâmplat?

— Beţivul ăla cu păr cărunt, de azi-noapte, a înjunghiat-o pe femeia care serveşte micul-dejun.

— Aşa-i. A încercat s-o violeze.

— Cum, pe aia?!

„Doamne“, gândi Duffy, sprijinindu-i capul lui Epiphany, „mai rău de-atât nici că se putea. E chiar mai rău decât la cununie. Cel puţin scena aceea avea o oarecare demnitate, părea o tragedie respectabilă. Asta nu-i decât o farsă ieftină.”

Epiphany clipi şi deschise ochii.

— Oh, Brian, spuse ea. Eşti tu cu-adevărat, nu-i aşa? Nu sunt nebună şi nici nu am vedenii?

— Bineînţeles că eu sunt. Acum, vino-ţi în fire şi explică-le acestor onorabili cetăţeni că nu te-am omorât.

— Care cetăţeni…? O, Tată ceresc! N-am nimic, domnule Werner. Domnul ăsta e un vechi prieten de-al meu. Am dat brusc cu ochii de el şi m-am speriat. Îmi pare foarte rău că v-am trezit.

Werner păru puţin dezamăgit.

— Ei bine, pe viitor păstrează-ţi prietenii pentru timpul liber. Şi tu la fel, ăăă… Duffy.

Hangiul dispăru pe trepte, iar călătorii curioşi, murmurând „prieteni…?!” pe mai multe voci, se întoarseră şi ei în camerele lor.

Duffy şi Epiphany rămaseră aşezaţi pe podea.

— Oh, Brian, spuse ea, culcându-şi capul pe umărul lui. Eram sigură că ai murit. S-a spus că numai turcii au supravieţuit bătăliei de la Mohacs.

— Ei, să zicem că foarte puţini creştini au mai rămas în viaţă, o corectă irlandezul. Dar dacă ai crezut că am murit, de ce ai mai vorbit cu mine, când ai intrat? N-am vrut să te sperii. Am crezut că ţi-a spus cineva că sunt în oraş.

— A, ştii, când îmbătrânesc, femeile capătă, uneori, obiceiuri prosteşti, zise ea, sfioasă. În ultimul an, de când a murit Max, eu… Când sunt singură… Ei bine, vorbeam cu tine. Aşa, în joacă, ştii. N-am înnebunit. Atât că e mai amuzant aşa, decât dacă aş vorbi cu mine însămi tot timpul. Dar niciodată nu mi-am închipuit că ai să-mi răspunzi!

Duffy o îmbrăţişă cu putere, pe jumătate întristat, pe jumătate înveselit. Nepoftite, cuvintele bătrânului din visul lui de la Trieste îi răsunară iar în urechi: „Mult s-a pierdut şi mai mult se va pierde, încă.“

CARTEA A DOUA

„… an după an, către eternitate,
Împrăştie zvon de vorbe şi fapte,
Pulberii aurii, sisteme şi crezuri luminate.“

Alfred, Lord Tennyson

CAPITOLUL VI

Când Duffy se trezi, pe pernă zăceau rămăşiţe din vis. Mai văzuse asta şi înainte – supravieţuirea aparentă, la lumina zilei, a unor imagini – şi bătu uşor, cu răbdare, faţa de pernă, pe locul unde păreau să zăbovească lucrurile, până când ele se risipiră ca fumul. Îşi trase picioarele afară din pat şi îşi trecu degetele prin păr, obosit, în vreme ce pisica, speriată, sări de lângă el, direct pe pervazul ferestrei. „Ce fel de vis să fi fost”, se miră el, „ca să lase în urma lui astfel de fleacuri: câteva zale ruginite dintr-o cămaşă şi punga roasă de vreme, în care Epiphany îşi ţinea banii?“

Se ridică din pat, clătinându-se nesigur pe picioare şi mormăi, întrebându-se ce oră o fi şi ce avea de făcut în ziua aceea. Spre marele său dezgust, observă că mirosea a bere trezită. „Cristoase“, îşi spuse el, „în ultimele trei săptămâni, de când sunt om de ordine la „Zimmermann“, am înghiţit mai multă bere decât toţi clienţii la un loc.“ Îşi trase pe el pantalonii şi cămaşa şi se duse să vadă cum ar putea să facă o baie.

***

Jos, uşa din spate a bucătăriei se deschise, scârţâind, şi hangiul îşi făcu apariţia în camera servitorilor; pantofii lui cu vârfuri late răsunau impresionant pe pardoseala de piatră. Era îmbrăcat elegant, într-o tunică imensă de catifea purpurie, cu şliţuri, căptuşită cu mătase albastră, care îl făcea să pară şi mai pântecos.

Anna se ivi în bucătărie.

— Pe unde ai fost toată noaptea, Werner? întrebă ea.

Werner ridică din sprânceană către ea.

— S-a întâmplat, îi răspunse el, să fiu oaspetele lui Johann Kretchmer. Nu cred că ai auzit vreodată de el.

Anna rămase pe gânduri.

— Nu e cârpaciul de pe Griechengasse?

Hangiul ridică ochii în tavan.

— Alt Kretchmer, idioato. Ăsta de care îți vorbesc e un poet vestit.

— Aha! Mi-e teamă că nu prea cunosc poeţi vestiţi.

— Evident. A publicat cărţi şi a fost felicitat personal de însuşi

împăratul Carol!

Se aşeză pe un coş de nuiele.

— Adu-mi, te rog, un pahar de vin din cel roşu.

— Îndată.

Anna dispăru o clipă şi se întoarse cu un pahar cu vin, pe care i-l dădu hangiului.

— Şi ce ţi-e poetul ăsta?

Werner îşi ţuguie buzele şi ridică din umeri, în semn de dispreţ.

— Păi… coleg, de fapt. Se pare că i-au ajuns în mână, nu ştiu cum, nişte poezioare pe care le-am scris pe când eram mai tânăr; majoritatea sunt adolescentine, deloc de talia celor pe care le-am scris în ultima vreme. A spus… Acum, fii atentă, îl citez: că „dovedesc o graţie lirică pe care lumea n-a mai cunoscut-o de la Petrarca încoace.“

— De când?

— Fir-ar a naibii, Petrarca a fost un poet. De ce-oi fi angajând fete atât de ignorante?

Duffy, proaspăt spălat şi limpezit, mai ceva ca o ilustraţie din „Pedepsirea păcatelor”, coborî scările tropăind şi păşi în sala de mese, unde mirosul de tocană fierbinte încă mai plutea în aer.

— Anna, strigă el. Aş putea să capăt gustarea de dimineaţă, ce zici?

Werner se sculă în picioare.

— S-a terminat cu gustarea, se răţoi el. Va trebui să aştepţi până la cină.

— Aha! Ei, nu face nimic, spuse Duffy, alungând cu mâna orice împotrivire. Mă duc la bucătărie, poate găsesc, totuşi, ceva.

Se uită mai îndeaproape la hangiu.

— Ia te uită ce gătiţi suntem! Ne ducem să ne facem portretul?

— A fost în vizită la cineva care îi admira poeziile, explică Anna. Un moşneag pe care-l cheamă Petrarca, parcă.

— Da, chiar că în curând o să îmbătrânească de-a binelea, consimţi Duffy. Poezie, zici, Werner? Într-o zi, să-ţi pui o pălărie nostimă, să-ţi legi de genunchi o pereche de talgere şi să-mi reciţi şi mie ceva. Ai vreuna mai deocheată?

Irlandezul clipi foarte apăsat.

Clopotele din turnul Catedralei „Sfântul Ştefan“ începură să bată

şi Werner arătă cu degetul înspre ele.

— Dormi până la zece, hai? Prea bine, dormi – dormi până mai poţi.

Duffy ştia că Werner aştepta să fie întrebat ce voia să spună, aşa că se întoarse spre Anna.

— N-ai văzut-o pe Piff? Trebuia să…

— Află, poate te interesează, îl întrerupse sec hangiul, că am să instalez în camera ta trei paturi de campanie – poate chiar patru! În fiecare zi sosesc din ce în ce mai mulți soldaţi, şi e de datoria noastră să ne îngrijim de cazarea lor. Sper că n-ai nimic împotrivă, nu-i aşa?

Duffy râse.

— Bineînţeles. Eu însumi sunt un soldat bătrân.

Werner îl privi ţintă pe irlandez, apoi se întoarse şi se îndreptă ţanţoş spre scări; pălăria lui împodobită cu pene, în stil austriac, legată cu un şnur pe după ceafă, se legăna ca o pasăre care îşi caută echilibrul pe o stinghie în mişcare.

Când nu se mai zări, Anna arătă cu capul în direcţia lui.

— De ce nu te porţi mai frumos cu el? E păcat să pierzi o slujbă bună.

Duffy oftă şi puse mâna pe clanţa uşii de la sala de mese.

— E o slujbă foarte grea, Anna. Mi-era mai bine când curăţam grajdurile, la doisprezece ani.

Deschise uşa şi zâmbi:

— Cât despre Werner, caută scandalul cu lumânarea, pare-mi-se. Ha! Auzi, poezie! Doamne!

Scutură din cap.

— Ia spune, cred că Piff a lăsat un pachet la bucătărie – mâncare şi altele. Poţi să te uiţi? Am de gând să-i fac o vizită tatălui ei şi trebuie să i-l dau. Iar mie adu-mi, te rog, o cană din leacul ăla dumnezeiesc care se ia pe stomacul gol, bine?

Anna îşi dădu ochii peste cap şi porni către bucătărie.

— Dacă n-aş fi sigură că turcii au să ne omoare, oricum, pe toţi, până la Crăciun, mi-ar fi teamă pentru tine, Brian.

Duffy traversă încăperea inundată de lumină şi se aşeză la masa lui obişnuită. Mai erau şi alţi clienţi care-şi petreceau timpul dintre micul-dejun şi cină bând bere, iar Duffy îi privi, curios. Jumătate din

cei de la masa cea mai lungă erau mercenari din trupele de landsknechten elveţieni, care sosiseră în oraş cu o săptămână în urmă, angajaţi – după cum aflase – de Aurelianus; în colţul din spatele lor stătea un negru înalt, cu o pălărie roşie, ţuguiată. „Doamne, Dumnezeule, un arap”, îşi spuse Duffy.

„Ce l-o fi adus până aici?”

În ultimele săptămâni, în oraş intrase, ca niciodată, o mare de oameni, şi irlandezul observase că puteau fi împărţiţi în trei categorii: majoritatea erau soldaţi europeni, de un fel sau altul, sau mici comercianţi nomazi, veniţi cu căruţele, care se îmbogăţeau de pe urma războiului; dar mai era şi un al treilea tip de indivizi: ciudaţi, tăcuţi, adesea sosiţi, în mod vădit, din colţurile cele mai îndepărtate ale pământului; îi vedeai stând deoparte, îngrijoraţi, cu privirea aţintită asupra trecătorilor. „Iar dintre toţi, primii şi ultimii“, reflectă Duffy, „par să se adune în cel mai mare număr în sala de mese de la Zimmermann.“

— Hei, băiete! zbieră unul dintre landsknechten, un ins solid, cu o barbă înspicată cu fire cărunte. Iute, încă un rând!

Duffy, lăsat pe spate, admira frizele pictate pe tavan, când o cană de lemn îl lovi în fluierul piciorului.

— Scoală, îi strigă mercenarul. N-ai auzit când am cerut bere?

Irlandezul zâmbi şi se ridică. Se îndreptă către perete şi înşfăcă un suport de lumânare, metalic, smulgându-l dintr-o singură mişcare. Tropăi apăsat până la masa mercenarilor, cântărind în mână piesa de metal, cu capătul rupt.

— Cine a cerut bere?, întrebă el, îndatoritor.

Landsknecht-ul se ridică în picioare, surprins, trase o înjurătură şi-şi trase, dintr-o smucitură, pumnalul din teacă.

— Te porţi urât cu lucrurile, ospătar, îi spuse el.

— Nu face nimic, îl asigură Duffy. Am să-ţi atârn acolo ţeasta şi nimeni n-o să observe diferenţa. Atât că or să fie nevoiţi să întrebuinţeze o lumânare ceva mai mititică.

Celălalt se relaxă puţin şi ridică uimit capul.

— Pe cinstea mea… Brian Duffy, tu eşti?

— Hm… – făcu Duffy şi se dădu un pas înapoi – să zicem… Mă cunoşti?

— Fără îndoială.

Omul îşi băgă pumnalul la loc în teacă şi îşi trase mâneca până deasupra cotului, lăsând să se vadă pe antebraţul păros o cicatrice mare.

— Jumătatea cealaltă e pe umărul tău, îi spuse el lui Duffy.

După o clipă, irlandezul începu să râdă şi aruncă suportul, cu un zăngănit răsunător.

— Aşa e. Când pornisem la atac, în ’21, pe câmpia de la Villalar, unde i-am bătut măr pe „Communeros“, o ghiulea de patru livre a aruncat în aer un colţ de stâncă; schijele şi aşchiile de piatră i-au lovit în plin pe patru sau cinci dintre noi.

— Chiar aşa a fost! Dar crezi că asta ne-a oprit?

Duffy se scărpină în barbă.

— Aş zice că da.

— Nuuu! Cel mult, ne-a mai stăvilit elanul.

Irlandezul îi întinse mâna, iar ceilalţi, liniştiţi de-acum, se întoarseră la cănile lor cu bere.

— Eilif te cheamă, nu-i aşa?

— Aşa. Stai jos, flăcăule, şi spune-mi în ce trupă eşti. Îmi pare rău că te-am luat drept ospătar.

— Ei, n-ai ochit prea departe, recunoscu Duffy, trăgând lângă el o banchetă şi încălecând de-a curmezişul ei. Ah, Dumnezeu să te ţină sănătoasă, Anna, adăugă el, când fata aduse căni, un ulcior şi legăturica pentru tatăl lui Epiphany. De fapt, nu sunt în nicio trupă. Sunt omul de ordine al hanului.

Eilif pufni zgomotos pe nas, turnând berea înspumată în căni.

— Pe onoarea mea, Duff, abia dacă e ceva mai onorabil decât să mături treptele de la intrare în fiecare dimineaţă. Nu, nu merge. Nu-i de tine. Dar, din fericire, soarta a făcut să fii în locul potrivit, la timpul potrivit.

— Da?

Duffy avea rezervele lui.

— Sigur! Gândeşte-te puţin: are de gând Suleiman să urce pe firul Dunării până în locul unde ne aflăm şi să-i aducă încoace pe toţi câinii turbaţi de turci, de la Constantinopole? Are, bineînţeles! Şi vor fi bătălii, marşuri forţate, panică, exod şi jaf?! Cu siguranţă, dacă nu mă înşel prea tare! Şi cine culege roadele unor astfel de însămânţări?

Irlandezul îşi ascunse tristeţea într-un zâmbet, încercând să alunge amintirile.

— Mercenarii. Landsknechten.

— Întocmai! Nu cavalerii, ferecaţi în armurile lor de sute de livre, ca nişte cuptoare încinse, zgomotase şi greoaie precum căruţele negustorilor de fiare vechi, nici episcopii sau regii, care, legaţi de pământ, nu pot s-o ia din loc spre o poziţie mai bună, nici cetăţenii, care se aleg cu casele arse, fetele violate şi burţile lipite de foame. Nu, flăcăule, foloasele le tragem noi, profesioniştii, care luptăm pentru cine dă mai mult, care cunoaştem situaţia nemijlocit şi suntem în stare să ne purtăm de grijă fără ajutorul nimănui.

— Ei, da, încuviinţă Duffy, dar îmi amintesc de timpurile când landsknechten o încasau de la toată lumea.

— Adevărat. Asta se poate întâmpla oricând; e un risc. Dar, în ce mă priveşte, decât pace, mai bine război în fiecare zi. În război, lucrurile sunt clare: toată lumea intră în rând, neîntârziat şi fără împotrivire. Femeile fac ce li se cere, fără toate preliminariile pe care le aşteaptă de obicei. Banii au mai puţină importanţă decât cuiele pentru potcovit şi totul e pe gratis. Eu unul, mulţumesc lui Dumnezeu pentru Luther, Regele Francisc, Karlstadt, Suleiman şi toţi cei care tulbură pacea de oriunde. Drace, într-un joc în care cei mari ajung să dea de pământ cu tabla de şah după fiecare mişcare, dacă eşti isteţ, nu te laşi încolţit, chiar dacă eşti numai un pion.

Un surâs uşor adânci ridurile de pe obrajii lui Duffy, în timp ce retrăia amintirile pe care i le răscoliseră cuvintele lui Eilif: atacurile nebuneşti, sudoarea care-i curgea şiroaie, cerul brăzdat de dâre de fum, parapetele distruse, în spatele cărora nu se mai zăreau decât focurile de tabără aprinse de soldaţi, singurele pete de lumină în noaptea oraşelor prădate; orgiile sălbatice, la lumina torţelor, în saloanele aurite; şi, la sfârşit, cum îşi umplea într-una cana dintr-un butoi spart cu toporul, din care ţâşnea rachiu.

— Da, Duff, continuă Eilif, trebuie să iei o hotărâre. Trupele imperiale sunt aşteptate dintr-o clipă într-alta, iar tu eşti un lup prea bătrân şi fioros ca să mărşăluieşti, ca un soldat de rând, cu adunătura asta de tineri sclifosiţi.

Dispreţul tipic al mercenarului pentru soldaţii obişnuiţi îl făcu să zâmbească pe irlandez.

— Din fericire, continuă Eilif, în oraş sunt o mulţime de companii independente de landsknechten, care te-ar primi cu ochii închişi; cu unele din ele, cred, ai mai luptat şi altă dată. La urma urmei, flăcăule, e singura treabă în care eşti meşter şi cererea pieţii e foarte mare.

Înainte ca Duffy să poată răspunde, uşa dinspre stradă se deschise şi în cameră se strecură un bărbat cu ochii migdalaţi şi pometţii proeminenţi, arămiu la faţă, într-o mantie verde, lungă, care-i cercetă cu privirea, iute, pe cei din jur.

— Cine mai e şi ăsta? întrebă Eilif, înfuriat.

— Mandarinul nostru, îi răspunse Duffy. Nu trece o zi fără să ne viziteze.

Orientalul privi neliniştit, din partea opusă a camerei, spre Anna.

— Niciun semn de la Aurelianus?, întrebă el.

Negrul tăcut, din colţ, înălţă capul şi ochii i se aprinseră.

— Nu, răspunse Anna, calmă. Dar, cum am mai spus, îl aşteptăm din zi în zi.

— Cred că ştiu ce-i, căpitane, şuieră unul dintre camarazii lui Eilif. Pesemne e un şarpe care aşteaptă să-l fumeze pe moşneagul vrăjitor.

În râsetele generale care urmară, omul în mantie se uită dispreţuitor la masa lor.

— Se vede că vitele sunt tare gălăgioase la Viena.

— Ce? Vite, ai spus?, urlă elveţianul care vorbise, înfuriat.

Se ridică atât de brusc, încât răsturnă bancheta, aruncându-i pe doi dintre camarazi pe podeaua de stejar.

— Spală putina, maimuţoiule, altfel am să fac din tine mâncare pentru pisici!

Orientalul se încruntă, apoi colţurile buzelor subţiri i se ridicară într-un zâmbet.

— Ei, cred că în cazul ăsta am să rămân.

După o clipă de tăcere, Eilif aruncă pe masă două monezi.

— Doi ducaţi veneţieni pe Bobo al nostru.

— Plătit, spuse Duffy, azvârlind şi el două monezi.

Ceilalţi landsknechten începură să strige, pariind şi ei, sub controlul atent al irlandezului.

Bobo azvârlise banchetele la o parte, lovindu-le cu piciorul, şi,

precaut, dădea târcoale orientalului zvelt, care se răsucea doar pe un călcâi, aşteptând nepăsător. Apoi, elveţianul sări la el, trimiţându-şi pumnul înainte, spre capul celuilalt, dar bărbatul în mantie îl evită, aplecându-se, şi îi răspunse cu un vârtej de lovituri care îl trimiseră pe Bobo în aer, într-o tumbă de cinci picioare, şi, în final, prin ferestrele chituite cu plumb ale faţadei. Prăbuşirea se încheie cu un duduit şi un zăngănit de sticlă spartă; peste câteva clipe, pătrunseră până la Duffy gemetele sufocate ale lui Bobo, o dată cu briza rece, care acum vâjâia nestingherită prin geamul spart.

— Dacă nu mai vrea nimeni să discute preţul furajelor pentru vite, spuse politicos învingătorul, cred că pot pleca.

Nu se mai găsiră ofertanţi, aşa că se înclină şi părăsi încăperea. Duffy adună monezile la mijlocul mesei şi le împărţi între el şi ceilalţi doi care pariaseră împotriva lui Bobo.

Paşi grei şi grăbiţi tropăiră iute pe scări în jos, apoi se auzi vocea stridentă a hangiului, care ţipă:

— Ce dracu se întâmplă aici? Duffy, cum ai lăsat să se întâmple una ca asta?

— A şi pariat, mormăi unul dintre cei care pierduseră.

— Aha, păi sigur, spuse Werner, aprobând exagerat din cap. Doar ce altceva poate să facă un om de ordine? Ascultă-mă, epavă bătrână: când se întoarce Aurelianus – dea Domnul să se întâmple cât mai curând! – o să rămâi pe drumuri. Ai înţeles?

Irlandezul îşi băgă în buzunar partea lui de câştig şi ridică de pe masă legătura lui Epiphany.

— Da.

Salută din cap întreaga asistenţă, traversă camera şi ieşi. Aerul mai păstra încă ceva din gerul muşcător al dimineţii, dar soarele era sus, pe cerul senin şi de pe acoperişurile caselor apropiate se înălţau spirale de abur.

***

Cu toată aparenta lui veselie, irlandezul fusese trist întreaga dimineaţă, ca întotdeauna când urma să-l vadă pe tatăl lui Epiphany. „Oare ce mă supără la bătrânul pictor?“ se întrebă el. „Cred că, mai cu seamă, mirosul morţii, care pluteşte în preajma lui. A căzut atât de jos, pe roata norocului! În tinereţe a studiat cu

Castagno; a fost lăudat de Durer însuşi, cu zece ani în urmă – iar acum e un beţiv aproape orb, care desenează pe pereţii vizuinii lui din Schottengasse.“

Când Duffy coborî pe Wallnerstrasse, doi câini vagabonzi adulmecară mirosul de mâncare din pachetul înfăşurat în pânză pe care îl ducea, şi se opriră în faţa lui, ridicaţi în două labe. Strada se lărgi, apropiindu-se de faţa de nord a zidului oraşului, şi irlandezul îşi croi drum chiar prin mijlocul ei, urmând şanţul de scurgere, făcându-şi loc printre căruţe cu zarzavaturi şi grupuri de copii gălăgioşi. „Unde e?“, se întrebă el, întinzând gâtul. „Întotdeauna mi-e teamă să nu trec de ea. Ah, chiar aici.“ Făcu un gest ameninţător, cu mâna liberă, ca să-şi alunge însoţitorii patrupezi.

— Luaţi-vă tălpăşiţa, aici ne despărţim.

Smulgându-se din îmbulzeala străzii, irlandezul deschise uşa pensiunii, care scârţâi prelung, şi, cu părere de rău, părăsi lumina dimineţii ca să se afunde în întunericul cu miros de mucegai al vestibulului. „Poate mă supără“, îşi zise el, „tocmai gândul că s-ar putea ca în scurtă vreme să ajung şi eu la fel: să-mi târăsc zilele într-o văgăună, bolborosind tot soiul de amintiri confuze, unor oameni care oricum nu mă ascultă.” Traversă vestibulul prăfuit, trecu pragul uşii către scară – şi îngheţă.

În faţa lui, dincolo de un ţărm îngust, se întindea, până la orizont, un lac sau, poate, o mare calmă, nesfârşită, în care luna plină, stăpâna cerului întunecat al nopţii, se oglindea aproape fără greş.

Mintea neputincioasă a lui Duffy se străduia să găsească o explicaţie, ca un ateu căruia i se arată cea de-a Doua Venire. „Pesemne că am fost lovit pe la spate”, îşi zise el, „şi adus aici *(Aici, unde? Când, pe o rază de o sută de mile în jurul Vienei, nu există nicio apă de mărimea asta),* într-o stare de leşin, care m-a ţinut câteva ceasuri. M-am trezit abia acum – mai bine zis, încerc să-mi vin în fire.”

Făcu doi paşi spre lac, dar se poticni dureros de prima treaptă a unei scări vechi, de lemn. Sări în picioare şi privi în jur, uluit să revadă holul îngust şi scara. Se întoarse repede, ieşi în stradă, privi lung faţada casei, strada aglomerată, scăldată în lumină, cerul albastru, senin, şi se trase încet, înapoi, în antreul întunecos.

Ajuns din nou în casa scării, se înfioră, aşteptând să se întâmple

ceva, dar pereţii vechi, cu tencuiala căzută, rămaseră solizi, aproape batjocoritori în firescul nemişcării lor. Urcă grăbit până la primul etaj şi bătu la uşa camerei lui Vogel. O dată, apoi încă o dată.

Abia după cea de-a treia şi cea mai puternică serie de ciocănituri, se auzi zăngănitul unui lanţ şi uşa se deschise, descoperind vederii odaia plină de pături, cărţi, sticlă şi suluri de hârtie aruncate în neorânduială – harababura pe care Duffy o cunoştea dintotdeauna.

— Cine-i? întrebă răguşit bătrânul cu barbă lungă, care scosese capul prin uşa întredeschisă.

— Sunt Brian Duffy, Gustav. Ţi-am adus mâncare şi cerneală.

— A, bun, bun! Intră, fiule. Ai adus şi…? – imită gestul suptului din sticlă.

— Mi-e teamă că nu. Doar cerneală.

Duffy ridică în aer călimara, arătându-i-o.

— Asta e. Să n-o mai bei de data asta, bine?

— Sigur, sigur, răspunse Vogel, absent. Mă bucur că ai picat tocmai astăzi. Vreau să-ti arăt ce-am lucrat la „Moartea Arhanghelului Mihail."

Duffy îşi aminti că în urmă cu două săptămâni, când îl vizitase pe bătrânul pictor prima dată, după trei ani, fusese primit cu acelaşi „Mă bucur că ai picat tocmai astăzi".

— Haide, şuieră bătrânul. Să-mi spui ce părere ai.

Irlandezul se lăsă condus spre peretele opus, luminat de două sfeşnice. Era desenat, în întregime, de la duşumea până la tavan şi dintr-un colţ în celălalt, cu o migală de neînchipuit, direct pe tencuială, dintr-o infinitate de trăsături fine de penel, una lângă alta – un singur şi imens tablou.

Duffy privi politicos vârtejul de figuri amestecate, împletite într-o scenă care părea să nu mai aibă niciun înţeles. Când văzuse tabloul prima dată, acum aproape şapte ani, fusese nevoit să se apropie mult, ca să desluşească conturuile şterse ale formelor de pe tencuiala albă; iar când plecase din Viena, în '26, peretele era un desen cu umbre iscusit trasate, încărcat şi destul de neclar, ca temă, dar fără cusur în execuţie. Acum era mult mai întunecat, pentru că artistul adăuga în fiecare zi sute de linii, umbre care se

adânceau tot mai mult, şi în care personajele secundare se topeau, confundându-se până la dispariţie. Cu trei ani în urmă, scena părea să aibă loc la amiază; acum, figurile contorsionate se zvârcoleau şi gesticulau într-o penumbră întunecată, de amurg.

— Se face minunat, Gustav, îi spuse Duffy.

— Aşa crezi? Bun! Fireşte că părerea ta are greutate, se înflăcără bătrânul. L-am invitat pe Albrecht să vină să-l vadă, dar în ultima vreme nici măcar nu mi-a mai răspuns la scrisori. Sunt aproape terminat, după cum vezi. Trebuie să-l desăvârşesc înainte să ajung să-mi pierd vederea.

— Dar nu crezi că e gata?

— O, nu! Nu ştii cum merg treburile astea, tinere. Nu, încă mai am de lucru mult la el.

— Dacă spui tu… Uite, îţi pun mâncarea asta în cămară. Să nu uiţi că e acolo!

Cu ochii la bătrân, Duffy împinse uşa cămării strâmte, deschizând-o; o briză marină, rece, proaspătă, mirosind a sare, pătrunse în odaie, făcând să-i fluture părul la spate. Închise uşa fără să se întoarcă.

— Cred c-ar fi mai bine, îi spuse el bătrânului, cu o voce nesigură, să te las s-o pui chiar tu.

Tatăl lui Epiphany, preocupat să deseneze umbra unui nor, nici măcar nu-l asculta. Duffy îşi trecu nervos o mână prin păr, apoi scoase un pumn de monezi, le puse pe o cutie care părea să servească drept masă şi ieşi. Coborî scările, privind neclintit în faţă şi reuşi să ajungă în stradă fără să fi avut alte viziuni.

Trist, se îndreptă către hanul „Zimmermann”. „Ce se întâmplă, Doamne?“, se întrebă şi-i veni să strige în gura mare. „Până azi, s-a scurs aproape o lună de când n-am mai văzut nimic ieşit din comun. Speram că s-a isprăvit cu toate astea. Barem satirii ăia, grifonii şi zburătoarele de noapte de luna trecută erau, cred, adevăraţi, de vreme ce i-au văzut şi alţii, sau au suferit de pe urma lor. Dar lacul ăsta blestemat? Oare altcineva l-ar fi văzut? Poate că sunt nebun şi obsedat. Da, asta trebuie să fie! Epiphany, te-ai mărita cu un nebun, unul aidoma cu tatăl tău?“

Zidurile cetăţii răsunau de bubuitul tunurilor puse la încercare de Bluto şi artileriştii lui. „Mă întreb“, îşi spuse Duffy încă o dată, „dacă

turcii vor încerca într-adevăr să ia Viena anul ăsta. Cred că da. Iar dacă ţinem cont de starea jalnică a Sfântului Imperiu Roman, probabil că-l vor cuceri fără să aibă de întâmpinat prea multă împotrivire şi, în doi ani, vor fi în Irlanda. Mai bine i-aş urma sfatul lui Eilif – să mă arunc în vâltoarea războiului şi să-mi fac de lucru cât mai mult, ca să nu înnebunesc.”

***

Jos, soldaţii făceau mare gălăgie, cerând să se deschidă cu două zile mai devreme butoaiele cu bere de martie şi zarva îl trezi pe irlandez din somnul lui de după-masă, de data asta neobişnuit de profund şi prelungit. Se uită în tavan câteva momente, încercând să-şi aducă aminte ce vis fusese acela care îi lăsase în suflet o spaimă apăsătoare şi nelămurită.

Se auziră nişte ciocănituri în uşă.

— Domnu’ Duffy – veni vocea lui Shrub, băiatul de la grajduri – Werner spune să coborâţi, altfel vă dă afară.

— Îndată, Shrub.

Întreruperea asta, altminteri supărătoare, îl bucura, pentru că venea dintr-o lume care, timp de o clipă, îi păruse pe punctul de a se destrăma, ca un decor pictat pe o pânză putrezită.

— Vin, vin.

Îşi încălţă cizmele, îşi încinse sabia şi părăsi camera.

La uşa sălii de mese, se opri, îşi trecu degetele prin părul încărunţit de vreme şi clătină din cap. „Ciudat“, îşi zise el, „mă simt de parcă aş fi încă pe jumătate adormit. Parcă visul ăla blestemat, pe care nu mi-l amintesc, ar fi, într-un anume fel, mai real decât uşa asta veche, decât mâinile şi decât mirosul de friptură de mânzat care îmi gâdilă nările.“

— Nu trage de uşă, se auzi vocea exasperată, dar veselă, a Annei, în spatele lui. Împinge!

Se supuse. Intră în sala întinsă şi se trase deoparte, făcându-i loc să treacă cu tava plină de ulcioare. Toate lumânările erau aprinse, în sfeşnice şi candelabre de lemn, iar camera cea lungă era ticsită de clienţi de toate soiurile, de la mercenari străini, care vorbeau cu un accent ciudat, până la negustori între două vârste, asudând sub greutatea veşmintelor lor cu multe buzunare. Aproape o treime din cei prezenţi îşi goliseră cănile, sau erau pe sfârşite şi

Anna, împreună cu alte două femei, nu mai pridideau să le umple la loc. Nişte, câini care pătrunseseră înăuntru, nu se ştie cum, mârâiau şi se băteau pe resturile de sub mese.

Pe Duffy îl izbi, în seara asta, o undă de isterie în veselia comesenilor, de parcă vântul de noapte care fluiera pe sub cornişe răspândise ca un polen al efemerului, făcându-i pe toţi să regrete, nostalgici, lucruri care nu erau încă pierdute.

Un grup de studenţi tineri, la o masă de lângă tejghea, începuseră un cântec vesel, în latină:

„Ferror ego veluti
Sine nauta navis,
Ut per vias aeris
Vaga fertur avis;
Non me tenent vincula,
Non me tenent clavis,
Quero mihi similes
Et adjungor pravis!“

Chemând în ajutor bruma de latinească învăţată la seminar, irlandezul traduse în gând cântecul, care-l tulbură:

„Vântul sorţii mă poartă, avan,
Ca pe-o navă fără căpitan,
Cum dusă-i, spre al cerului liman,
O pasăre hoinară, de mai an.
Nici lanţ, nici cheie nu mă-mbie;
Făpturi caut, asemenea mie
Iar prietenii – golani să fie.“

Se încruntă şi nădejdea, în mod limpede lipsită de temei, că ar putea găsi o banchetă mai puţin aglomerată, îl părăsi. Se hotărî să stea în bucătărie şi să ciulească urechea la zvonul de glasuri, în care se simţea, parcă, o nelinişte crescândă. Prinse privirea uneia dintre femeile care serveau, pe când se strecura pe lângă el, şi îi strigă, ca să acopere vacarmul:

— Ştii cumva dacă Epiphany e la bucătărie?

O faţă înroşită de băutură se ivi de după cotul lui Duffy.

— Nu, nu-i, făcu vesel individul. Mai adineauri era pe sub masă.

Îşi luă avânt şi se ridică în picioare:

— E dusă! A fugit cu buldogul lui Werner, pare-mi-se, şi în curând or să mişune pe-aici nişte căţelandri frumuşei. Acum o lesă ar…

Mâna irlandezului se abătu asupra lui şi-l apucă de nodul fularului de lână. Încordându-şi muşchii, Duffy îl smulse de pe locul lui, îl ridică o clipă deasupra capului şi îl aruncă, răsucindu-l prin aer; bolidul mătură furtunos cănile cu bere de pe masa alăturată şi se izbi de duşumea, bubuind ca o tobă de război.

Zumzetul conversaţiei se opri brusc, apoi reveni, amplificat. Aruncându-şi sfidător privirea peste mulţime, irlandezul întâlni ochii înguşti ai orientalului care se ocupase de Bobo, de dimineaţă. „Da“, îşi zise Duffy, „mulţumită mandarinului şi mie, sunt câţiva care-au învăţat să zboare, pe-aici, în ultima vreme.“ Apoi, o anume licărire, în privirea sardonică a orientalului, îl făcu să înţeleagă brusc un lucru. „Ceva – nu ştiu ce, poate o presimţire – mă scoate din minţi, iar omul ăsta simte acelaşi lucru.“

În cealaltă parte a sălii, Werner începuse să vocifereze isteric, aşa că Duffy se întoarse în bucătăria plină de aburi şi ieşi, prin uşa din spate, în curtea grajdului.

„Am făcut o prostie“, reflectă el, „m-am lăsat dus de o furie copilărească, de adolescent. De câteva zile, s-ar spune că nu mai sunt în stare să mă stăpânesc.“

Trase adânc în piept aerul rece al serii, privind înspre apus, peste acoperişul înalt al primăriei, unde cerul se colora în fâşii din ce în ce mai întunecate. „În cine ştie ce ţară dintr-acolo, acum e miezul zilei“, îşi spuse. „Noaptea se grăbeşte să mă ajungă din urmă şi ziua de mâine e foarte departe…”

***

Auzise oare pasul cuiva? Se întoarse şi observă un butoiaş de lemn care se legăna, agăţat de uşa berăriei. „Aha”, îşi zise el, „a sosit o comandă. Au adus probabil untul pe care îl aştepta Anna şi l-au agăţat din greşeală de altă uşă. Shrub o să-l ducă înăuntru, mâine dimineaţă. Acum nu mai vreau să văd pe nimeni.“

Privi cerul, care se acoperea de nori din ce în ce mai groşi. „Nu-i

bine să stai afară pe o vreme ca asta“, gândi el. „Ai face mai bine să-ţi găseşti cât se poate de repede un adăpost.”

O rafală de vânt pătrunse în curte şi, în acelaşi timp, un miros pătrunzător de praf de puşcă îi înţepă nările. Instinctiv, întoarse capul, privind în jur cu atenţie, apoi se repezi la butoiaşul de pe uşă. Din capacul de lemn, bine înţepenit, ieşea un fitil aprins, care dispăru înăuntru, sfârâind ca grăsimea încinsă, tocmai când irlandezul, cu un strigăt, apucă butoiaşul şi îl dădu jos. Deşi cântărea peste treizeci de livre, îl azvârli cu o singură mână, în curte, şi se aruncă pe caldarâm, cu faţa în jos.

O scânteie şi o bubuitură asurzitoare sfâşiară noaptea. O ploaie de ţăndări de sticlă, aşchii de lemn şi bucăţele de piatră căzură cu zgomot de pe pereţii hanului în curte, în vreme ce ecoul exploziei se întorcea amplificat dinspre străzile întunecate. Duffy se ridică, tuşind, într-un nor de praf şi fum. O aşchie de lemn îl lovise în frunte şi sângele i se prelingea din rană, pe obraz. Clătinându-se pe picioare, îşi trase sabia din teacă, aşteptând ca duşmanii să atace de undeva, din întuneric. Singurul asalt, însă, fu năvala unui grup de slujitoare şi de muşterii, care se înghesuiră, dând buzna afară, să vadă ce se întâmplase.

Din toată hărmălaia, răzbătu vocea lui Werner, care împinse câţiva inşi, făcându-şi loc în faţă.

— Lua-te-ar naiba, Duffy! ţipă el. Ce-ai mai făcut de data asta? Nu ţi-a fost de-ajuns că mi-ai spart ferestrele, azi-dimineaţă? Trebuia să-mi arunci în aer şi jumătate din grajd? Afară din casa mea, ticălosule, puturos şi beţiv ce eşti!

Şi, ca să sublinieze cele spuse, îşi înfipse zdravăn mâna în pieptul larg al irlandezului şi îl împinse câţiva paşi.

— Ia te uită!, se auzi cineva, în mulţime. Ia te uită ce fioros e Werner!

Duffy abia simţise lovitura, dar vedea roşu în faţa ochilor.

— Pui mâna pe mine, potaie? Pe mine? Piei din faţa mea, vierme, şi mulţumeşte Cerului că nu-mi mânjesc sabia cu scuipatul de târfă care-ţi curge în vine!

Spectatorii se dădură înapoi, simţind autoritatea nouă, aspră, din vocea lui Duffy, care îl lovi pe hangiu cu latul armei.

— Pleacă! îi ordonă irlandezul, altfel, pe Manannan şi Llyr, am

să-ţi găuresc scăfârlia cu mânerul sabiei!

Îndrăzneala lui Werner se topi şi o luă la sănătoasa, dispărând după colţul clădirii.

— Şi ascultă aici, slugă, îi strigă Duffy. N-ai să-mi dai tu mie ordine, în casa stăpânului tău! Aici Aurelianus comandă, nu tu!

Se răsuci pe călcâie, întorcându-se către cei care-şi întrerupseseră cina, şi le făcu semn cu degetul celor doi mercenari elveţieni cu care pariase, de dimineaţă.

— Voi doi, le spuse, la noapte veţi dormi aici, în curte, ca să fim siguri că întâmplarea asta nu se mai repetă. Puteţi face focul, şi am să am grijă să vi se aducă pături. Ţineţi-vă săbiile la îndemână. S-a înţeles?

Cei doi landsknechten înghiţiră în sec, uluiţi, se uitară neajutoraţi unul la celălalt şi încuviinţară.

— Bun.

Mulţimea se dădu în lături, făcându-i loc să se întoarcă la bucătărie. După câteva clipe, Shrub aduse o găleată cu apă şi se apucă să stingă cele câteva focuri mici, aprinse de explozie, în vreme ce doi dintre băieţii mai mari, de la grajduri, linişteau caii rămaşi în viaţă. Lipsiţi de explicaţiile pe care le aşteptau, privitorii se retraseră încet înăuntru, flecărind şi scornind fel şi fel de teorii cu privire la explozie; în urma lor, cei doi mercenari începură să adune, supăraţi, bucăţi de lemn risipite, pentru foc.

***

O oră mai târziu, Duffy îşi atârnă hainele pe un scaun şi se duse la culcare, suflând în lumânare cu ultima picătură de vlagă.

Mai era încă puţin speriat de izbucnirea lui spectaculoasă de furie de mai devreme. „Înseamnă că rana e mult mai adâncă decât îmi închipui”, îşi spuse. „Niciodată nu mi-am ieşit aşa din fire. Parcă, pentru o clipă, aş fi fost altcineva.” Scutură din cap. „Cred că am să amân pentru mâine dimineaţă răspunsul la întrebarea: cine ar fi vrut să arunce în aer berăria şi să-l îngroape în pivniţă pe bietul moş Gambrinus.”

Deschise dintr-o dată ochii, pentru că asta îi aduse desăvârşit în minte visul de după-amiază, până atunci uitat. Cutreiera nestingherit, îşi aminti, prin căsuţa de ţară în care îşi petrecuse copilăria, dar după un timp descoperise ceva care nu se potrivea

nicicum cu locul: o trapă în lespezile duşumelei, pe jumătate ascunsă de o velinţă pe care cineva o trăsese deoparte. Din nu se ştie ce motive, vederea ei îl umplu de teamă, dar îşi luă inima în dinţi, apucă de cârlig şi trapa scârţâi din balamale, când o deschise. Coborî pe scara care ducea în pivniţă – până atunci, nici nu ştiuse că există – şi se trezi într-o odaie bogat împodobită, în stil vechi. Privirea îi fu atrasă de o piatră de mormânt, pe care zăcea un om: un rege sau poate chiar un zeu, judecând după demnitatea tragică a feţei puternice, acum crispată de durere. Duffy se aplecă deasupra lui… şi se trezi, parcurgând într-o clipă distanţa dintre vis şi veghe, bucuros să audă bătăile în uşă ale lui Shrub.

Scutură de câteva ori din cap, încercând să alunge amintirea ultimelor clipe ale visului: deşi cel care zăcea pe piatra de mormânt părăsise de mult lumea celor vii, în secunda aceea deschisese ochii, privindu-l fix… şi, pentru o clipă, Duffy se contemplase pe sine însuşi, în ochii regelui cel mort.

CAPITOLUL VII

Bluto îşi alungă de pe faţă părul răvăşit de vânt şi se uită de-a lungul ţevii tunului de fier.

— Daţi-i un brânci mai spre stânga!, strigă el.

Doi bărbaţi asudaţi, goi până la brâu, puseră mâna pe pivoţi şi, gemând din cauza efortului, împinseră ţeava cu un ţol sau doi mai la stânga.

— Bun, spuse cocoşatul, sărind în picioare. Cred că e pe linie. Acum împingeţi o dată ghiuleaua cu vergeaua, în caz că s-a slăbit.

Duffy se trase mai în spate şi privi cum unul dintre bărbaţii aceia vânjoşi înşfăcă vergeaua şi o strecură în gura tunului. „Ce bine că nu trebuie să învârtesc eu jucăriile astea, pe o asemenea ceaţă“, îşi zise irlandezul.

— Ce ţinteşti pe vremea asta, Bluto? îl întrebă el pe cocoşat, care se aplecă peste parapet şi îi arătă cu degetul.

— Vezi pătratul alb de colo, cam la jumătate de milă depărtare? Nu se vede prea bine la lumina asta, dar aşa şi trebuie să fie. E o pânză întinsă pe o ramă de lemn. I-am pus pe băieţi s-o facă şi s-o lase acolo. Ne închipuim că e cortul lui Suleiman.

Însoţitorii lui râseră cu entuziasm.

„Zurbagiii ăştia, bieţii de ei, se bucură de ce fac“, îşi dădu seama Duffy. „Pentru ei asta e joacă, nu muncă.“

Bluto şontâcăi până la culată şi scutură o pulbere neagră pe ţeava tunului.

— La naiba, unde mi-e aprinzătorul? ţipă el.

Unul dintre artilerişti făcu ţanţoş un pas înainte şi îi întinse un băţ lung, înfăşurat la capăt cu o sfoară, care ardea mocnit.

— *Deus vuit,* râse cocoşatul şi, păstrând o distanţă respectabilă, se aplecă puţin şi puse în contact capătul aprins al fitilului cu gura tunului.

O bubuitură puternică amorţi timpanele chinuite ale lui Duffy, revărsându-şi ecoul peste copacii îndepărtaţi, şi tunul se lăsă pe spate, scuipând cenuşă şi o flacără aproape transparentă. Clipind, aproape orbit de vălul de fum înţepător care se întinse până dincolo de parapet, Duffy zări, douăsprezece picioare mai la stânga

cortului lui Suleiman, un nor de praf şi ferigi azvârlite în aer.
— Ha! Ha!, jubilă Bluto. E bine, pentru prima încercare. Ei, tu de colo – da, tu! – împinge ţeava mai spre dreapta, şterge-o şi încarc-o din nou!
Se întoarse către Duffy:
— În sfârşit, sunt pe cale să pun pe picioare artileria oraşului. De două săptămâni, de când am venit, n-am făcut decât să răzuim rugina din ţevi. Idioţii au lăsat tunurile descoperite în timpul ploilor, fără măcar să pună dopuri la gura ţevilor. Cred că Consiliul priveşte obiectele asta ca pe un soi de… diavoli de fier, care pot să-şi poarte singuri de grijă.
— Bluto, îi spuse irlandezul încet, ţie ţi s-a încredinţat arsenalul Vienei până la sosirea trupelor imperiale, nu-i aşa? Bun. Acum ascultă: ai observat vreo lipsă la praful de puşcă?
Cocoşatul ridică din umeri.
— N-am verificat cantitatea. De ce?
Duffy îi povesti, pe scurt, întâmplările din noaptea trecută.
— Două grajduri au sărit în aer, conchise el. Au murit doi cai, şi bubuitura a speriat de moarte toate vieţuitoarele, oameni sau dobitoace, pe o distanţă de trei străzi în jurul nostru.
— Doamne, Dumnezeule, o petardă, spuse Bluto, uluit. Atârnată de uşa berăriei, zici?
— Chiar aşa. Încep să mă întreb, oricât de necrezut ar părea, dacă vreo berărie rivală nu încearcă cumva să ne scoată din competiţie.
— „Herzwesten“ n-are rival, sublinie Bluto. Şi berăria cea mai apropiată e tocmai în Bavaria.
— Într-adevăr, recunoscu Duffy. Atunci, nu ştiu – vreun hangiu duşman, vreun călugăr răzbunător…
Ridică din umeri.
Bluto dădu din cap, uimit.
— Am să fac un inventar al întregului arsenal. Poate că praful de puşcă nu e singurul lucru care se fură.
— E gata, domnule, îl întrerupse, cu respiraţia tăiată, unul dintre artilerişti.
— Foarte bine. Daţi-vă la o parte!
Cocoşatul luă de jos lopata pentru încărcat, o cufundă în butoiul

cu pulbere şi o răsuci de câteva ori.

— Aici sunt trei livre, aprecie el, şi îi dădu drumul în gura ţevii; când se auzi cum se loveşte de obturator, o scutură şi o trase afară, goală. Apoi, îndesă tamponul şi introduse ghiuleaua de şase livre.

— Şi acum, bum!, spuse el, râzând. Să vedem dacă suntem în stare să-i zburăm pălăria lui Zapolya. Daţi-mi aprinzătorul.

— Parcă era vorba de Suleiman, spuse Duffy uşor ironic.

Trecuse un an de când guvernatorul Ungariei trădase, trecând în tabăra turcilor, dar Duffy îl cunoscuse cu mult înainte, şi încă îl mai supăra să audă că Zapolya era un duşman la fel de înverşunat al Apusului, ca şi Suleiman.

— Ei, da, ne închipuim că sunt amândoi acolo, jucând şah, explică Bluto.

Se dădu în lături câţiva paşi şi tunul gemu din nou, se cutremură şi tuşi, trimiţând un nor de fum pe deasupra parapetului. Câteva secunde mai târziu, un copac din stânga ţintei se prăbuşi, stârnind un alt val de praf.

— Şi mai aproape, făcu Bluto. Tu, de colo – ia mai dă-i un brânci!

Duffy se ridică în picioare.

— Nu pot să stau aici toată dimineaţa, spuse el. Mâine se deschide berea de martie şi până atunci mai am multe de făcut.

— Bine, ne vedem mai târziu, spuse Bluto, preocupat de tun. Pic şi eu la o cană-două de bere, dacă e pe gratis.

— De ce să fie pe gratis?, întrebă irlandezul, suspicios.

— Hmm?, se întoarse Bluto, necăjit de nepăsarea cu care curăţau ţeava tunului oamenii lui. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ţi-am salvat viaţa, nu?

— Mie? Când?

— Acum o lună, ticălos fără ţinere de minte ce eşti! Când ai fost atacat în pădure.

— Atunci era cât pe ce să mă omori, spuse Duffy. Şi, de fapt, tu ai fost cel atacat, nu eu.

— Ia te uită, ce faceţi aici, maimuţoilor?, le strigă cocoşatul ajutoarelor. Lăsaţi-mă pe mine!

Îi împinse la o parte şi apucă singur bagheta de curăţare.

— De trei ori la stânga, de trei ori la dreapta, le spuse el. Ori vreţi

să mai rămână vreo scânteie înăuntru, când băgaţi praful de puşcă? Idioţilor!

Ajutoarele rânjiră în chip de scuză, mutându-se de pe un picior pe altul.

Duffy clătină din cap şi se îndreptă spre scările care coborau în stradă. „Uite un cocoşat într-adevăr sincer“, îşi zise el.

Când ajunse pe caldarâm şi îşi ridică privirea din pământ, blestemă în sinea lui. „La naiba“, îşi spuse, „uite-l pe Lothario Mothertongue, englezul. S-o şterg? Nu, fir-ar să fie, m-a văzut.”

— Salutare, Lothario, îl întâmpină, cu o voce obosită, pe blondul cel înalt care venea spre el.

— Salutare, Duffy, trâmbiţă Mothertongue, energic. Am venit să inspectez artileria. Să-i dau cocoşatului câteva sfaturi despre amplasarea tunurilor.

Duffy clătină din cap.

— Sunt convins că o să-ţi fie recunoscător.

Mothertongue „inspectase artileria” zilnic, de când sosise, în urmă cu o săptămână, în oraş, şi Bluto trebuise să se abţină de două ori la rând să nu-l dea cu capul de pereţi.

— Să-ţi spun ceva, Duffy, dar să rămână între noi, adăugă Mothertongue ceva mai încet, lăsându-şi o mână pe umărul irlandezului şi privind atent în jur. Duffy ştia ce avea de gând să-i spună; i-o spunea de zile întregi, între patru ochi, oricui stătea să-l asculte, iar lui Duffy i-o spusese deja de două ori.

— Anumite persoane… – clipi misterios – m-au convocat, de la o distanţă apreciabilă, ca să vin aici să-i bat pe turci şi zău că am s-o fac!

— Foarte bine, Lothario, fă-o. Mi-ar plăcea să mai stăm puţin de vorbă, dar, ştii, am o întâlnire.

Zâmbi formal şi porni mai departe.

— Nu-i nimic, ne vedem noi mâine.

„Da“, gândi Duffy ursuz, „sunt sigur că da. Blestemata asta de bere de martie îi atrage pe toţi în preajma ei, ca o fereastră luminată, pe vreme de furtună. Ei, bine, încă două nopţi şi ai să-ţi închei socotelile cu bătrânul Aurelianus. Ai promis să fii aici de Paşti, şi asta e chiar mâine. După care, poţi să speli putina în mod onorabil; o iei pe Epiphany şi plecaţi din oraş, înainte să se închidă

porţile din cauza turcilor."
Copiii ţopăiau pe lângă el, strigând „Vikingii! O să ne batem cu vikingii!"
„Să le daţi şi din partea mea o cizmă în dos", îşi zise Duffy, plictisit.

***

Când intră în sala de mese încălzită, un bătrân cu părul alb se ridică de la una dintre mese.
— Domnul Duffy, spuse el vesel. După câte văd, ai ajuns aici şi eşti în viață!
Irlandezul îl privi atent.
— Ia te uită, Aurelianus!, exclamă el. Nu te-am recunoscut, din cauza plasturelui de pe ochi. Cum s-a întâmplat?
Aurelianus îşi flutură mâinile palide.
— Nu e nimic. Nu mi-am pierdut ochiul; e doar o rană uşoară, pe care am căpătat-o într-o încăierare la Atena, acum două zile… Pardon, acum două săptămâni. Da… Am să pot scoate plasturele, nu peste mult timp.
Arătă spre masa de la care se ridicase.
— Nu vrei să-mi ţii tovărăşie? Avem multe de vorbit.
Duffy se aşeză. Câteva clipe mai târziu, Anna puse pe masă două căni mari cu bere şi Duffy sorbi dintr-a lui, recunoscător.
— A, domnule, îi spuse Anna lui Aurelianus, în ultima vreme v-au căutat nişte inşi tare ciudaţi. Unul înalt, care părea să vină din Chitai sau de undeva de pe-acolo, nişte negri etiopieni, unul cu pielea arămie, îmbrăcat de sus până jos în piele de căprioară…
Bătrânul se încruntă, apoi râse încet.
— A, deci Păsările Negre au şi ajuns aici? Mă tem că de data asta am să le dezamăgesc. Ţine-i departe de mine, dacă poţi, fetiţo, ai înţeles?
— Înţeles, domnule.
Înainte să se întoarcă la bucătărie, Anna îl privi pe Duffy cu subînţeles, din spatele lui Aurelianus.
— Mi-a spus fata că Werner nu-i aici, continuă bătrânul. E plecat pe undeva, invitat de un… parcă, poet a spus?!
— Da, aprobă irlandezul, cu un aer spăşit. Se pare că hangiul nostru poate să izvodească versuri, ca nimeni altul pe pământ, de

la Petrarca încoace. Slavă Domnului, n-am citit niciunul.

— Poezii… oftă Aurelianus. La vârsta lui…

Sorbi lung din bere şi puse cana pe masă.

— În orice caz, continuă el, întorcându-se spre irlandez cu un zâmbet aproape dureros, sper că drumul până aici a fost plăcut şi uşor…?

Duffy căzu pe gânduri.

— Aş zice că niciuna, nici alta.

— Serios? Oh!

Aurelianus dădu din cap cu înţeles.

— Ai întâlnit, poate, fiinţe de un soi neobişnuit? Ori ai auzit, noaptea, sunete ciudate, care nu puteau fi puse pe seama lupilor sau bufniţelor? Am vrut eu să te previn, dar m-am gândit că…

Irlandezul era iritat.

— Nu vorbesc despre năluci sau sunete nocturne. În Trieste am întâlnit un om cu picioare de ţap. Prin Alpi am fost escortat de o întreagă armată de făpturi nefireşti. Piticii mi-au salvat viaţa. Nişte creaturi zburătoare, care vorbeau între ele în arabă, sau aşa ceva, au distrus caravana cu care călătorisem. (Dădu din cap şi mai luă o înghiţitură de bere.) Şi nu te mai plictisesc cu alte amănunte, despre tot soiul de oameni obişnuiţi, care au încercat să mă ciuruiască cu săgeţi şi săbii.

Voia-bună a lui Aurelianus se şterse ca un fum, lăsându-l palid şi agitat.

— Doamne-Dumnezeule, murmură el mai mult pentru sine, lucrurile se mişcă mai repede decât am crezut. Povesteşte-mi, mai întâi, despre omul acela cu picioare de ţap.

Duffy descrise taverna fără nume în care îşi găsise adăpost, în noaptea aceea ploioasă, îi povesti despre vin şi, în final, despre comeseanul cel diform.

— Se auzea cumva, întrebă Aurelianus, huruitul unei roţi de moară?

— Da, da. Ai fost vreodată acolo?

— Am fost, deşi nu în Trieste. Orice stradă, orice oraş de pe ţărmul Mediteranei te putea duce acolo. Eraţi… pe aceeaşi lungime de undă, de aceea l-ai văzut.

Îşi frecă fruntea.

— Acum, spune-mi despre fiinţele acelea zburătoare.

— Păi, dormeam într-un copac, când le-am auzit rotindu-se pe cer şi vorbind într-o limbă, parcă, orientală. Apoi, s-au năpustit peste lac şi au devastat caravana unui biet negustor de piei, cu care călătorisem mai devreme.

Bătrânul dădu din cap, aproape cuprins de panică.

— Sunt ani de când mă urmăresc, spuse el, şi bănuiesc că, fără să vreau, i-am pus pe urmele dumitale. Ibrahim grăbeşte pasul, asta e clar.

Se uită la Duffy, aproape implorator:

— Ai observat, după trecerea lor, vreun semn, vreo manifestare naturală? Făpturile astea nu sunt de pe la noi şi pământul o simte. Au fost cutremure, vreo inundaţie…?

Duffy clătină din cap.

— Nu, nimic de felul ăsta… Ia stai! A fost un vânt foarte puternic, dimineaţa următoare.

— Din ce parte bătea?

— Dinspre apus.

Aurelianus oftă uşurat.

— Mulţumesc Cerului pentru asta. Lucrurile n-au mers, totuşi, prea departe.

— Care lucruri? întrebă Duffy. Să terminăm o dată cu misterele! Ce se întâmplă? Şi de ce m-ai angajat, de fapt?

— Ai să afli la timpul potrivit, răspunse Aurelianus cu o voce tremurătoare.

— Până la timpul potrivit, să-ţi găseşti alt vagabond desculţ, ca să facă pe omul de ordine!, ţipă Duffy. Eu am s-o iau pe Epiphany şi ne întoarcem în Irlanda.

— Mi-e teamă că asta nu se poate. Îmi datorează o grămadă de bani.

Ridică repede mâna ca să preîntâmpine o nouă izbucnire de furie din partea irlandezului.

— Stai! Foarte bine, am să-ţi explic. Vino cu mine în berărie.

— Aici nu poţi să-mi explici?

— Berăria e miezul problemei. Haide!

Duffy ridică din umeri şi îl urmă pe bătrân prin camera de serviciu, până la scara care cobora în pivniţă.

— Ce ştii despre „Herzwesten“? întrebă brusc Aurelianus, în timp ce coborau cu grijă, pipăind cu piciorul fiecare treaptă.

— Ştiu că e veche, răspunse Duffy. Mănăstirea a fost construită pe ruinele unui fort roman şi încă de pe atunci se făcea bere.

Bătrânul râse încet, voi să spună ceva, dar se răzgândi.

— Gambrinus! strigă el. Sunt eu, Aurelianus!

Lui Duffy i se păru că bătrânul îşi accentuase numele într-un mod ciudat; ar fi putut, oare, Gambrinus să-l numească altfel?

Berarul cu păr cărunt se ivi în josul scării.

— Când te-ai întors?, întrebă el.

— Azi-dimineaţă. Ha! Ha!, râse, întorcându-se spre irlandez. Nu credeam că am să reuşesc să ajung de Paşti. Ei, Gambrinus, câteodată, recunosc, am scăpat ca prin urechile acului, dar partida încă nu-i pierdută. Cel puţin, mişcările cele mai importante. Ai trei scaune? Prietenului nostru i se cuvin nişte lămuriri.

Peste câteva clipe, toţi trei şedeau pe nişte lăzi goale, în jurul unei mese pe care pâlpâia o lumânare, şi fiecare ţinea în mână o cană cu bere proaspătă de martie. Aurelianus ridică primul cana plină-ochi şi zâmbi.

— Berea de martie nu se deschide, oficial, decât mâine seară, dar cred că noi trei merităm un mic avans.

— Şi acum, să vedem, făcu Duffy, mai relaxat, care e adevărata poveste? Eşti vrăjitor, sau ceva de felul ăsta? Şi chiar dacă e aşa, nu văd ce legătură ar avea cu întâmplări de soiul celei cu petarda aprinsă, pe care am găsit-o pe uşa berăriei, noaptea trecută. Deci, aştept!

Aurelianus pălise din nou.

— Ai găsit o petardă pe uşa berăriei? Ieri? Ieri a fost prima zi de celebrare a Mielului Pascal, spuse el, întorcându-se către bătrânul berar.

— Atunci eu trebuia să fiu sângele Mielului, observă Duffy. Am azvârlit-o cât colo, aşa că n-a făcut decât să arunce în aer o parte din grajd.

— Lucrurile, după cum vezi, merg mult mai repede decât ne-am închipuit, îi spuse Aurelianus lui Gambrinus şi adăugă, cu voce mai scăzută: Duffy a văzut taverna lui Bacchus – chiar a şi băut din vin! – şi mi-a povestit că a fost căutat de afriţi, noaptea. Ibrahim nu se

dă înapoi de la nimic; nu mai putem sta la îndoială că se pregăteşte să ne dea lovitura de graţie, şi pentru asta a scos la iveală făpturi care sălăşluiesc în tainiţele cele mai înfricoşate ale lumii. Acum sunt treze şi păşesc la lumina zilei, când de obicei nu fac decât să murmure, din când în când, prin somn.

— Stai aşa, spuse Duffy enervat. Tocmai despre asemenea făpturi e vorba. Cine e Ibrahim? Marele Vizir al lui Suleiman?

— Da, răspunse Aurelianus. E căpetenia duşmanilor noştri.

— Ai cui duşmani? Ai berăriei?

Lui Duffy toată povestea i se părea din ce în ce mai stupidă.

— Ai Apusului, spuse Aurelianus, încuviinţând din cap.

— Aha, dădu Duffy din umeri. Deci despre turci e vorba. Ei bine, da. Totuşi, aş zice că Suleiman e căpetenia acum.

— Eu n-aş zice. Şi nici Suleiman, din câte cred. Ce ştii despre Ibrahim?

Duffy hotărî să-şi păstreze cumpătul, până va căpăta nişte răspunsuri mai cu miez.

— Ei bine, răspunse el, ştiu că Suleiman l-a numit Mare Vizir acum şase ani, când bătrânul Firi Paşa a fost înlăturat – deşi toată lumea credea că locul îi revenea, de drept, lui Ahmed Paşa. Ahmed s-a înfuriat, a pus la cale o revoltă în Egipt şi i s-a tăiat capul pentru răzvrătire, după câte ştiu.

Îşi sorbi berea, întrebându-se ce îi aminteşte gustul ei.

— A, da – şi se mai spune că Ibrahim e eunuc…

Aurelianus păru şocat, în vreme ce Gambrinus râse.

— Zvonuri de felul ăsta nu ies din pământ, spuse Aurelianus încruntat. Dar să trecem mai departe: ce ai auzit despre… obârşia lui, despre părinţi?

Irlandezul clătină din cap.

— Nimic. Deşi, parcă am auzit că e de obârşie joasă.

Aurelianus râse de data asta, dar fără veselie.

— Mai joasă decât crezi. S-a născut la Parga, pe ţărmul Mării Ioniene şi s-a spus că tatăl lui era marinar; într-un fel, e chiar adevărat, doar că nu naviga pe mări pământene.

— Ce? „Fir-ar ele să fie de bălmăjeli vrăjitoreşti”, îşi zise Duffy, enervat.

— Tată, cu-adevărat, i-a fost un demon al aerului, care a venit la

mama lui, într-o noapte, sub înfăţişarea bărbatului legiuit.

Irlandezul deschise gura să protesteze, apoi îşi aminti câteva din făpturile pe care le văzuse de curând. „Ţine-ţi gura, Duffy”, îşi spuse. „Cine eşti tu, ca să spui că nu există demoni ai aerului?”

— Mai departe, îi spuse el lui Aurelianus.

— Se mai întâmplă să fie conceput astfel un copil. Hm… Merlin, ca să aleg exemplul cel mai la-ndemână, a fost un astfel de hibrid. Ei au o mare, deşi necurată, putere spirituală, şi adesea cad în ispita magiei negre şi altor practici, la fel de nefericite. Prea puţini le rezistă sau sunt împiedicaţi să le urmeze. Merlin, dacă-ţi aminteşti, a fost botezat. Ibrahim a îmbrăţişat credinţa islamică.

Aurelianus se încruntă, privindu-l pe Duffy:

— Puterile acestor fiinţe, pe jumătate oameni, pe jumătate demoni, slăbesc mult, de câte ori cunosc, trupeşte, o femeie; de asta, ei învaţă de timpuriu să se păzească de femei. Fără îndoială – ca să fim drepţi cu duşmanul nostru – aşa s-au născut zvonurile de care-ai amintit, mai înainte.

— Aha, făcu Duffy, buimăcit. Îmi pare rău.

„Doamne“, cugetă el, „acum nici să-i insult pe turci nu mai am voie?“ Continuă:

— Şi, deci, corcitura asta îi dictează lui Suleiman ce să facă?

— Întocmai. Ibrahim nu se supune decât Regelui Răsăritului.

— Naiba să le ia pe toate, izbucni Duffy. Fii mai clar! Dacă e supusul lui Suleiman…

— Suleiman nu e Regele Răsăritului, cum nici Carol nu-i Regele Apusului. Există, pe pământ, ranguri mai înalte.

— Deci nu Carol e regele, nu?!

Duffy se distra acum. Aurelianus mersese prea departe.

— Dar cine? Tu, cumva?

— Cineva care trăieşte în împrejurimile Vienei.

Văzând scepticismul irlandezului, Aurelianus continuă, pe un ton mai dur:

— Crezi, poate, că singurele ranguri şi autorităţi – şi războaie – sunt cele pe care le poţi vedea din pragul uşii tale? Credeam că unul cu experienţa ta nu mai poate gândi ca un ţăran.

După câteva clipe, Duffy încuviinţă, ruşinat.

— Ai dreptate, recunoscu el. Sigur că nu pot pretinde că ştiu ce

e şi ce nu e cu putinţă.

— Tu, mai puţin decât oricine, adăugă Aurelianus.

— Recunosc, spuse Duffy, numărând pe degete, că răzvrătirea asta a Răsăritului asupra Apusului ar putea fi ceva mai mult decât o simplă dispută pentru stăpânirea unor pământuri, între Carol al V-lea şi Suleiman. La fel, nu pot nesocoti că războiul se poate purta şi cu armele magiei. Bun! Dar ce am eu, sau berăria, de-a face cu toate astea? De ce am fost atât de groaznic hărţuit – şi, într-un fel foarte ciudat, ajutat – pe drumul încoace?

Aurelianus se lăsă pe spate, unindu-şi vârfurile degetelor.

— Trebuie să am mare grijă cum pun asta în cuvinte, spuse el. Hm… Tot aşa cum în arta armelor e mai sigur să înjunghii vrăjmaşul drept în inimă, decât să te războieşti la nesfârşit, înţepându-l când în braţ, când în coaste…

— Asta nu-i întotdeauna adevărat, preciză Duffy.

— Mă rog, să zicem că e doar o analogie. Acum taci. Cu alte cuvinte, un general poate câştiga timp, dacă, ţinteşte drept în inima regatului duşmanului său.

Sorbi din bere.

— Ai reflectat vreodată, din întâmplare, la numele berăriei?

— „Herzwesten", rosti Duffy, gânditor. Inima Apusului.

Se încruntă:

— Vrei să spui că…

— Nu mai vorbi şi încearcă să înţelegi. Da, berăria asta e unul dintre focarele, stâlpii, să zicem, – inima Apusului. Răsăritul are şi el, bineînţeles, câteva centre asemenea, dar acum el e în ofensivă.

Duffy râse fără să vrea.

— Bine, dar de ce tocmai o berărie? M-aş fi gândit mai degrabă la… o catedrală, o bibliotecă…

— A, nu mă îndoiesc, spuse Aurelianus. Ştiu – par mai vechi, mai demne, mai grăitoare pentru cultura noastră. Dar nu-i deloc aşa Ascultă-mă: cu trei mii de ani înainte de naşterea lui Christos, din locul unde se află acum Spania a plecat un popor care s-a răspândit în întreaga Europă. Erau nomazi, străini pretutindeni, dar respectaţi – aproape veneraţi – pentru că aduceau cu ei secretul fabricării berii. Au răspândit această artă cu un zel caracteristic misionarilor – cupele lor împodobite pot fi găsite în morminte, din

Sicilia până pe coasta de nord a Scoţiei. Darul minunat pe care l-au făcut Europei stă la temelia multor credinţe, mai multe decât aş putea eu să-ţi enumer; pot să-ţi destăinui, însă, că, dintre ele, cea mai veche spune că nu foc, ci bere a furat Prometeu de la zei, ca să aducă oamenilor.

Duffy clipi, impresionat de discursul bătrânului.

— De-asta e Herzwesten unul din focarele cele mai puternice? spuse el.

— Da. Poate chiar cel mai puternic.

Aurelianus îşi aţinti privirea asupra lui, parcă întrebându-se, câte dezvăluiri uimitoare putea să îndure, într-o singură seară.

— Ca irlandez, spuse el încet, nu mă îndoiesc că ai auzit de Finn Mac Cool.

Duffy încuviinţă.

— Acest personaj legendar, continuă Aurelianus, a existat într-adevăr. El a fost regele venerat al celor despre care ţi-am povestit, poporul de nomazi, purtător de cupe – n-ar fi pe de-a-ntregul nepotrivit să le spunem celţi – şi a murit acolo…

Aurelianus arătă cu degetul către podea.

Duffy se aplecă repede sub masă.

— Aici? întrebă el.

— De fapt, e îngropat sub clădire, îi spuse Aurelianus. Ai pomenit de străvechiul fort care se afla pe locul ăsta; el a fost construit în jurul acestei pivniţe, în care se făcea bere de două mii de ani, când a văzut-o primul roman. Berăria a fost ridicată cu treizeci şi cinci de veacuri mai înainte, pentru a însemna mormântul lui Finn Mac Cool.

Făcu o pauză.

— Cunoşti, cumva, originea numelui „Viena”?

— Nu.

— La început i se spunea „Vindobona“ – după cum vezi, până şi oraşul a primit numele lui Finn.

„Foarte interesant”, cugetă Duffy, „dar nu prea are legătură cu subiectul”. Îşi întinse braţele în lături, întrebător.

— Deci?

Aurelianus respira greu, ca un dansator la ieşirea din scenă.

— Deci… Ai primit o lecţie de istorie, spuse el obosit. În orice

caz, toate astea explică neîndoios de ce ai fost atacat în timpul călătoriei; vestea că ai fost angajat să aperi „Herzwesten” a ajuns până la Zapolya – omul lui Suleiman în Ungaria, care a trimis ucigaşi să te împiedice. Desigur, ai fost apărat de unii dintre cei care sunt de partea noastră: făpturi mai bătrâne ca timpul, care au trebuit să iasă din tainiţele lor; ai avut noroc că au rămas credincioase Apusului şi că te-au recunoscut.

Irlandezul dădu din cap aprobator, dar se posomorî în sinea lui. „Tot mai îmi ascunzi nişte lucruri, mititelule”, îşi spuse el. „Atât, că m-ai lăsat să arunc o privire la una sau două din teancul de cărţi pe care le ţii în mână. Oare sunt şi eu una dintre ele? Sau chiar o parte din pot? Răspunsurile tale au iscat şi mai multe întrebări.”

— Ce importanţă au toate astea pentru tine, la urma urmei? îl întrebă Duffy. De ce l-ai angajat pe Bluto, pe mine şi pe Dumnezeu ştie pe câţi alţii?

— Nu sunt chiar străin de ele, după cum niciunul din voi nu este.

— Aha, spuse Duffy, te supui voinţei Regelui întinderilor apusene.

Vocea lui Aurelianus abia se mai auzea.

— Toţi ne supunem lui.

— Spuneai că trăieşte lângă Viena? Mi-ar plăcea să-l cunosc, odată.

Bătrânul se trezi din reverie.

— Cum? A, ai să-l cunoşti, nicio teamă. Să ştii, totuşi, că nu se simte bine. E rănit, nu poate călători. Dar ai să-i fii prezentat.

Câteva momente se lăsă tăcere, apoi Duffy se ridică.

— Prea bine, domnilor, dacă aşa stau lucrurile, ne vedem mai târziu. Mâine o să vină mulţime de lume şi trebuie să aşez altfel mesele şi să dau jos de pe pereţi tot ce s-ar putea sparge.

Îşi goli cana cu bere şi înţelese, în fine, de ce gustul i se păruse atât de cunoscut – avea ceva din savoarea şi tăria vinului pe care îl băuse în taverna aceea fantomatică din Trieste.

CAPITOLUL VIII

Ultimul obiect pe care Duffy îl dădu jos de pe pereţii sălii de mese era un tablou cu ramă groasă, care înfăţişa nunta din Cana, şi pe când căra pânza înnegrită de fum în odăiţa unde ascunsese restul tablourilor, crucifixurile şi tapiseriile, îl privi întrebător. „Ciudat“, îşi zise el, „e pentru prima dată când văd vinul miraculos pictat ca vin alb. Nu sunt foarte sigur că aveau vin alb, în Palestina, pe vremea aceea. Şi totuşi, în ciuda culorilor întunecate, e limpede că lui Isus i se toarnă un lichid gălbui.“

Orientalul sosise şi stătea la masa lui obişnuită, sorbind din bere şi întorcându-şi, când şi când, ochii de reptilă către irlandez. Duffy se gândise mai bine şi renunţase să mai coboare în pivniţă, ca să-l prevină pe Aurelianus despre prezenţa Păsării Negre. „La urma urmei” îşi spuse el, „nici el nu m-a prevenit în ce priveşte călătoria mea până aici – de ce i-aş face o favoare?”

Duffy muta gălăgios mesele într-o ordine mai potrivită – mai apropiată, probabil, celei în care obişnuiau să le aşeze călugării, reflectă el – când Aurelianus deschise uşa sălii de mese şi intră.

— Aurelianus! susură orientalul, sărind în picioare şi înclinându-se adânc. Îmi face o nespusă plăcere să te revăd.

Bătrânul vrăjitor tresări, apoi, după ce îi aruncă irlandezului o privire încărcată de reproş, se înclină şi el.

— Mie nu mai puţin, Antoku Ten-no. A trecut mult de la ultima noastră întâlnire.

Antoku zâmbi.

— Ce sunt nişte ani, pentru doi vechi prieteni?

Făcu semn către bancheta din faţa lui.

— Rogu-te, fă-mi onoarea să vii la masa mea.

— Prea bine.

Aurelianus se îndreptă spre masă şi se aşeză.

„Şi de ce, mă rog“, se minună în treacăt Duffy, pe când trântea o altă masă la locul ei, „le spune «Păsări Negre»? Aş fi înţeles să-i spui negrului aşa, sau celui înveşmântat în pene – dar de ce lui Antoku, cel atât de priceput la azvârlitul pe fereastră?”

În sfârşit, ultima masă – lângă care stăteau cei doi şi discutau

aprins, dar cu voce joasă – fu aşezată la locul ei, şi Duffy se întoarse să plece, când bancheta lui Antoku scârţâi ascuţit şi orientalul se ridică.

— Vrei să te tocmeşti cu mine? îl întrebă pe Aurelianus. Dacă-i aşa, spune cinstit preţul şi să terminăm cu tertipurile astea de cămătar.

— Îţi spun cinstit, replică Aurelianus ferm. De data asta, nu pot să te ajut… pentru niciun preţ.

— Nu ţi-am cerut prea mult.

— Îmi pare rău, dar nu pot să te ajut.

— Ştii – teama se ghicea acum în vocea orientalului – ştii la ce mă condamni? Să ajung o fantomă, abia însufleţită de o pâlpâire de viaţă, un oni-bi, rătăcind de-a pururi, la voia întâmplării, pe ţărm, la Dan-no-ura.

— Nu te condamn la asta, i-o întoarse cu tărie Aurelianus. Clanul Minamoto a făcut-o, acum opt sute de ani. Eu te-am ajutat să mai amâni sorocul o dată… dar acum nu mai pot. Îmi pare rău.

Cei doi se priviră încordaţi, timp de câteva secunde.

— Încă n-am renunţat, spuse Antoku, pornind către uşă.

— Să nu-ţi treacă prin minte să mă înfrunţi, răspunse Aurelianus, pe un ton liniştit, dar pătrunzător. Eşti puternic ca un rechin, dar eu sunt un soare care poate să sece marea în care te scalzi.

Antoku se opri în vestibul:

— Un soare roşu, foarte bătrân, replică el, pe un cer care a început să se întunece.

Dispăru pe uşă, într-o clipă.

Remarca hazlie, pe care şi-o pregătise Duffy, îi muri pe buze, când îl privi pe Aurelianus şi văzu îngrijorarea coborându-i trăsăturile, care păreau acum dăltuite în piatră. Bătrânul vrăjitor privea ţintă în jos, spre mâini şi Duffy, după ce şovăi o clipă, părăsi tăcut încăperea.

***

În bucătărie, irlandezul îşi trase un scaun lângă cuptorul de cărămidă şi, gânditor, începu să ciugulească dintr-o bucată de pâine.

„S-ar zice că tot i-au mai rămas bătrânului câţiva colţi“, reflectă el. „Nu-şi mesteca deloc cuvintele când îi refuza lui Antoku, orice-

ar fi fost lucrul acela – probabil nişte spurcăciune de opium… Mă întreb de ce se poartă aşa: când îndatoritor, când aluziv şi în doi peri, cu mine. Mai bine mi-ar spune-o pe şleau – mă rog, e mai bine să ştii decât să te întrebi, cum spunea biata maică-mea.”

Shrub se ivi în uşa de la intrare din spate.

— Ăăă… domnu’…

— Ce e, Shrub?

— Nu veniţi şi dumneavoastră să vă bateţi cu vikingii?

Duffy oftă.

— Mai lasă-mă în pace cu jocurile astea pentru copii nătângi! Ce naiba! Credeam că eşti destul de mare…

— Jocuri de copii? Da’ ce-aţi făcut până acum, aţi dormit? De azi-dimineaţă, în zori, pe Donau Kanal pluteşte o corabie vikingă, cu un dragon la proră. S-a oprit chiar sub podul de pe Taborstrasse.

Vocea lui Shrub suna convingător.

Duffy îl privi lung.

— E vreo păcăleală de carnaval, spuse el în sfârşit, sau vreun teatru ambulant. Nu mai există vikingi de patru sute de ani. Ce vând?

— Ba mie mi se par adevăraţi, spuse Shrub şi o şterse în curte.

Irlandezul clătină din cap. „Doar n-am să plec din odaia asta, aşa de bine încălzită”, îşi spuse el, „ca să văd o trupă de păpuşari, hoţi de buzunare, sau ce-or fi. Sunt destul de bătrân ca să nu mă mai las ispitit de plăceri ieftine, ca asta. Doamne, Dumnezeule”, îi şopti o alte parte a minţii lui, „şi dacă e, totuşi, o corabie cu vikingi?”

„Ei, foarte bine”, mormăi peste câteva minute, şi bucătăreasa, care tocmai trecea, privi uimită cum irlandezul se ridică iute în picioare şi ieşi afară.

***

Primul lucru care-i izbi pe spectatorii înghesuiţi pe străzi sau cocoţaţi pe acoperişuri – după ce încetaseră să se mai minuneze de vela pictată şi de capul de dragon – a fost vârsta şi înfăţişarea vlăguită a vikingilor. Toţi erau înalţi, cu piepturile acoperite în cel mai impresionant mod de platoşe de zale, dar părul şi bărbile, sub coifurile de oţel strălucitoare, erau de tot cărunte, şi oamenii

Nordului priveau malurile aglomerate ale canalului cu un amestec de apatie şi dezamăgire.

Aşezat la prora corăbiei, lângă cârme, Rickard Bugge îşi mută privirea plictisită de la mulţimea de vienezi, când secundul se strecură printre rândurile de bănci cu vâsle şi îngenunche în faţa lui.

— Ei, întrebă Bugge nerăbdător, ce e?

— Gunnar spune că ne-am împotmolit în buruienile canalului, căpitane. Zice că ar trebui să intrăm în apă şi să ne facem loc, tăindu-le cu săbiile.

Bugge scuipă dezgustat peste parapet.

— Ştie unde suntem? Doar nu e asta Dunărea…

— El crede că am ajuns la Viena, căpitane. Se pare că am intrat în canal noaptea trecută, fără să ne dăm seama că părăsim fluviul.

— Viena? Atunci am trecut de Thulle. Numai vânturile alea afurisite dinspre vest, de luna trecută, sunt de vină.

Dădu din cap.

— Dacă Gunnar ar şti să navigheze… Norocul lui că nu-i decât un fluviu – ce-ar fi făcut dacă eram pe mare?

— Ascultaţi, spuse locotenentul cu o undă de reproş – e greu pentru Gunnar…

— Deci ar trebui să fiu mulţumit şi să zâmbesc, când înfundă corabia într-un şanţ puturos, să ajungem de râsul cerşetorilor şi al copiilor?

Arătă cu degetul înspre mulţime.

— Bine, daţi-i bătaie şi apucaţi-vă să culegeţi nuferi.

Bugge se lăsă pe spate, încercând să-şi scarpine burta, pe sub platoşa încinsă de soare. „N-are niciun rost“, îşi zise el. „Putem să ne întoarcem acasă. N-o să-l găsim pe Sigmund şi nici mormântul – dacă, aşa cum ne-a jurat Gardvord, există.“

Bătrânul căpitan îşi aminti cu nostalgie odaia scundă, luminată de lumânări, în care el şi alţi treizeci de veterani din parohia Hundested, adunaţi în jurul mesei, blestemaseră, înfioraţi de spaimă, după ce vorbise bătrânul Gardvord, în timp ce vântul şuiera amarnic în întunericul de afară, zgâlţâind obloanele.

— Ştiu că mulţi dintre voi aţi auzit, ieri, o voce necunoscută, în fiordul Ise – le spusese Gardvord atunci, cu cinci săptămâni şi jumătate în urmă – o voce care a repetat într-una, timp de un ceas

întreg: „Ceasul a sosit, dar nu şi omul”.

Bătrânul vrăjitor îşi desfăcuse braţele zbârcite:

— M-a tulburat şi pe mine, şi de aceea mi-am petrecut cea mai mare parte din noapte întrebându-i pe pustnicii uitaţi de vreme, de prin huldre, ce minune ni s-a fost vestit, şi, spre nenorocirea noastră, am primit veşti cumplite.

— Ce veşti? întrebase Bugge, enervat de stilul enigmatic al magicianului flecar.

Cu o privire care părea să spună „Tu ai vrut-o!“, Gardvord se întoarse înspre el.

— Am fost înştiinţat că Surter, regele din Muspelheim, în Sudul îndepărtat, conduce o armată către nord, cu gând să pună stăpânire pe mormântul zeului Balder şi să-l nimicească.

Câţiva dintre cei adunaţi acolo simţiseră că li se pune un nod în gât, pentru că vechile legende spuneau că atunci când Surter din Muspelheim va mărşălui spre nord, înseamnă că Ragnanbk, sfârşitul lumii, nu mai e departe; alţii îşi făcuseră cruce, spasmodic, adăpostindu-se la sânul lui Christos de ştimele iscate din moştenirea lor păgână, iar unul dintre ei, un ins bătrân, începu să bălmăjească un Pater Noster şi dădu să se ascundă sub masă.

— De-ar vedea asta Odin!, surâsese batjocoritor Gardvord. Oamenii Nordului nu mai sunt ce-au fost odată!

Ruşinat de şovăiala şi spaima tovarăşilor lui, Bugge bătuse cu pumnul în masă:

— Vom ridica o armată ca să-l înfruntăm pe Surter!

Asta făcu să le mai vină puţin inima la loc şi încuviinţaseră, arătându-se, deodată, foarte hotărâţi.

— Dar dacă, şoptise un altul, râzând nervos, toate astea sunt doar închipuiri, ca poveştile cu cimitire, pe care le scornesc copiii ca să se sperie unii pe alţii şi pe care, până la urmă, ajung să le şi creadă?

— Idiotule!, ţipase Gardvord. Ai auzit ieri vocea din fiord. Şi pe cei din huldre i-am aflat ieri mai treji ca niciodată.

Se încruntă, înconjurând cu privirea masa:

— Asta nu mai e joacă, vitejilor.

Bugge se aplecase atunci spre el.

— Cine e omul? întrebă el. Acela care n-a sosit?

— E cel care vă va conduce. Ascultaţi-mă, voi, taţi de familie şi gospodari mulţumiţi, şi nici prin cap să nu vă treacă că ceea ce vă spun acum e o scorneală. Vă amintiţi povestea lui Sigmund, care a scos cât se poate de uşor sabia lui Odin din Stejarul Branstock, când niciun alt bărbat din Volsung nu putuse să o clintească măcar, nici cu preţul vieţii?

— Cu siguranţă, încuviinţase Bugge. Şi-mi amintesc şi ce s-a întâmplat cu sabia, când zeul cu un singur ochi şi-a întors fără veste faţa de la el. Odin a sfărâmat-o în bătălie, iar Sigmund, rămas neînarmat, a fost ucis de lăncierii lui Lyngi.

Magicianul clătinase din cap.

— I-adevărat. Acum ascultaţi-mă. Odin a încuviinţat – mai degrabă a poruncit – ca Sigmund însuşi să se întrupeze în carne şi oase, ca să vă conducă împotriva hoardelor Muspelheim-ului, pornite împotriva noastră.

Atunci, bărbaţii adunaţi în jurul mesei fuseseră neîncrezători, dar se temuseră ca Gardvord să nu observe.

— Şi cum o să-l întâlnim?, trâmbiţase unul dintre ei.

— Veţi naviga pe Elba, traversând afluenţi şi ţinuturi necunoscute, şi de-aici, pe Dunărea bătrână. Când veţi ajunge la oraşul construit în jurul mormântului lui Balder, atunci – făcu o pauză impresionantă – Sigmund va răsări din apă ca să vă salute. Cred că mormântul se află lângă oraşul Thulle, dar nu pot fi sigur. Veţi recunoaşte locul, în orice caz, când îl veţi vedea pe Sigmund înviind din apă.

Ridicarea unei armate se dovedise imposibilă şi astfel, Bugge împreună cu alţi douăzeci, holtei cu toţii sau dintre cei care nu-şi află liniştea, porniseră singuri în lunga călătorie pe uscat şi pe mare. „Iar aici“, îşi zise el trist, acum, „căutarea noastră, rău condusă, îşi află sfârşitul fără glorie. Eşuaţi într-un canal vienez, împotmoliţi în buruieni, salutaţi cu ţipete de cetăţenii care cred, se pare, că suntem vreo trupă de jongleri sau clovni. Asta s-a ales din jurământul că-l vom învinge pe Surter şi Muspelheim-ul şi că vom amâna ziua Judecăţii celei de Apoi.“

Bugge scutură din cap dezgustat, privindu-şi oamenii cum coborau în canal, ţinându-şi respiraţia şi ţipând ca nişte copii, când apele reci îi cuprindeau, unul câte unul. „Am fost nebuni să ne luăm

după prostul ăla bătrân“, îşi spuse el. „Acum mi-e limpede că totul a fost doar visul unui vrăjitor de mâna a treia, ameţit de bere.“

***

Duffy îşi simţea pumnalul lovindu-i-se stângaci, în teacă, de coapsa dreaptă, în timp ce trecea pe lângă Biserica „Sfântului Ruprecht“. Apoi se văzu nevoit să încetinească, pentru că strada, mărginită de zidul de nord al cetăţii, era ticsită de o adunătură de orăşeni voioşi. Slujnicele îşi strigau una alteia tot soiul de măscări, tinerii îşi îndoiau săbiile, încercându-le oţelul, pregătiţi pentru orice, iar copiii şi câinii se vânzoleau de colo-colo, cuprinşi de o agitaţie nemaipomenită. Coama zidului era la fel de înţesată de lume, iar Duffy se întrebă câţi vor cădea de acolo până la sfârşitul zilei. Teama să nu i se arate iar vedenia cu lacul luminat de lună îl făcea, fără să-şi dea seama, să-şi îndrepte toată atenţia către acest spectacol cu vikingi.

„Şi, mă rog, cum am să văd ce se întâmplă?“, se întrebă el, iritat de mulţimea spectatorilor.

Îl zări pe Bluto, prin gloata de pe creasta zidului, încercând să-i împiedice pe copii să dezvelească tunurile.

— Bluto!, strigă irlandezul din toate puterile. Fir-ar să fie! Bluto!

Cocoşatul se întoarse şi se încruntă spre îmbulzeala de jos, apoi îl văzu pe Duffy şi îi făcu cu mâna.

— Aruncă-mi o frânghie!, îi strigă Duffy.

Bluto păru exasperat, dar dădu din cap şi dispăru în spatele parapetului. Irlandezul înaintă până la baza zidului, împingând, strecurându-se şi cerându-şi iertare. „Sper că mai sunt în stare să mă caţăr pe o frânghie“, îşi spuse. „Nu de alta, dar nu mi-ar place să ajung până la jumătate şi să alunec neajutorat înapoi, în faţa unei mulţimi care trebuie să fie întreaga suflare a Vienei!”

Peste câteva minute, o frânghie coborî, rostogolindu-se, în josul zidului şi Duffy o apucă, înainte ca alţi doi doritori de perspectivă să ajungă să pună mâna pe ea. Apoi, proptindu-şi din când în când picioarele pe pietrele zidului, începu să se tragă în sus. Sub el, cu toate gâfâielile care făceau să-i vâjâie capul, auzea vorbindu-se: „Cine e cerşetorul ăla bătrân care se caţără pe frânghie?” „Să-l vezi cum o să cadă mort, după zece picioare!”

„Ei, nu mai spune!“, gândi Duffy furios, punând şi mai multă

vigoare în mişcări. Curând văzu faţa îngrijorată a cocoşatului, care-l privea de pe buza zidului, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiecare apucare disperată a frânghiei. În sfârşit, se agăţă cu o mână de creasta zidului şi Bluto îl ajută, trăgându-l sus, pe dalele încălzite de soare ale pasarelei, unde se întinse să-şi tragă sufletul, respirând cu greu, câteva clipe.

— Eşti prea bătrân ca să te mai caţeri pe frânghii, gâfâi Bluto în timp ce trăgea spre el sfoara şerpuitoare.

— După cum tocmai am demonstrat… încuviinţă irlandezul şi se ridică. Vreau să-i văd pe vikingii ăia faimoşi.

— Bine, fă un pas încoace. De fapt, m-au cam dezamăgit. Câţiva sunt acum în canal, ciopârţind alge, iar restul stau în fund şi se uită bosumflaţi.

Duffy îşi făcu loc într-unul din crenelurile orientate către nord. La cincizeci de picioare sub el văzu Canalul Dunării şi, sub podul de pe Taborstrasse, o corabie a cărei velă, făcută din fâşii roşii şi albe, flutura neîncetat.

— Sunt vikingi adevăraţi?, întrebă Duffy. Şi ce fac aici?

Bluto dădu din umeri.

— Vreau să arunc o privire mai de-aproape, hotărî Duffy. Leagă sfoara de crenel şi arunc-o jos, pe lângă zid. Altfel, la noapte nu se mai dă bere pe gratis, adăugă el văzând privirea îngrijorată a cocoşatului.

Îşi trase mănuşile de sub cingătoare şi le puse, în vreme ce Bluto se ocupa de frânghie; apoi păşi iute, pe crenel – spre admiraţia câtorva băieţi – şi-şi trecu funia pe sub coapsa dreaptă şi peste umărul stâng.

— Ne vedem mai târziu, spuse el şi coborî zidul, lăsându-se să alunece pe frânghie, stăvilindu-şi elanul cu mâna dreaptă. Într-o clipă era deja pe malul canalului, iar Bluto trase din nou funia în sus.

Până şi aici erau oameni, înghiontindu-se unul pe celălalt şi batjocorindu-i în gura mare pe neînduplecaţii marinari. Nerăbdător şi dornic să vadă cât mai bine, gâfâind şi blestemând, Duffy făcu câţiva paşi de-a lungul malului. O stivă de cuşti de lemn pentru raţe ieşea ca o dană din apa verzuie, murdară. Se căţără precaut pe prima dintre ele – care îi susţinu greutatea, deşi raţele dinăuntru

dădură glas, măcăind speriate. „Gura, raţelor”, mârâi Duffy în vreme ce înainta, pentru că tărăboiul lor atrăgea atenţia, făcând să râdă gloata de pe mal.

Când ajunse la cuşca cea mai îndepărtată, se aşeză pe ea şi strădania îi fu răsplătită: împotmolită, dar graţioasă, corabia se vedea limpede. Vâslele, dintre care unele se frânseseră, fuseseră lăsate la apă şi aşa, înfipte sus, în furci, formau aproape un gard de apărare în jurul punţii. Duffy ar fi vrut să se lase impresionat de privelişte, să se închipuie ca pe unul din propriii lui strămoşi, înfruntându-i pe barbarii nordici, în Golful Dublin, sau pe câmpul de la Clontar – dar moşnegii aceia obosiţi şi trişti, care retezau buruieni, îi stricau tot cheful. „Ăştia trebuie să fie ultimii din neamul lor“, conchise el, „şi îşi petrec zilele care le-au mai rămas căutând un loc potrivit unde să moară.”

Un trosnet ascuţit se auzi sub el şi scândura pe care se afla se prăbuşi brusc. „Doamne Sfinte“, gândi el, „dacă nu mă mişc mai iute, o să cad în canal.“ Puse piciorul pe altă scândură, care cedă şi ea, lăsându-l atârnat aproape cu capul în jos, ţinându-se numai în genunchi şi într-o mână. De pe mal se auzeau hohote de râs. Sabia îi alunecă pe jumătate din teacă; riscă, întinzând mâna s-o apuce, ultima scândură se frânse şi Duffy plonjă în apa rece ca gheaţa, într-o învălmăşeală de scânduri şi raţe care măcăiau, speriate. Se răsuci, bătând apa cu mâinile şi încercă să înoate, înainte ca zalele să-l tragă la fund, dar sabia i se prinse într-una dintre scândurile care pluteau în apă, trosni şi se frânse în două. „La naiba!“, răcni el, înşfăcând mânerul înainte să se scufunde.

Înotă, ca să se îndepărteze de locul naufragiului şi curentul îl purtă în josul apei, spre corabia vikingilor. Niciunul dintre ei nu-l observase încă, deşi cei de pe ziduri şi de pe mal se cutremurau de râs.

Cu sabia ruptă în mână, Duffy se scufundă şi înotă o vreme pe sub apă – descoperise că zalele nu-l împiedicau prea mult – sperând să ocolească grosul pojghiţei verzui şi bătaia de joc a spectatorilor. „Poate că nu m-a recunoscut nimeni“, îşi zise el, pe când îşi croia drum prin apa rece, dând din picioare ca o broască.

***

Bugge ciuli urechea când auzi zgomot lângă copastie; la început

crezu că vreun vienez căzuse în canal şi încerca să urce la bord. Apoi, se albi la faţă şi făcu ochii mari, când două braţe verzui, unsuroase, apărură la marginea corăbiei, urmate, o clipă mai târziu, de posesorul lor – un bărbat înalt, cu înfăţişare sălbatică, acoperit de sus şi până jos de spuma verde a canalului şi cu mâna încleştată pe mânerul unei săbii rupte. În clipa următoare, această făptură vrednică de temut se căţără la bord, între băncile vâslaşilor, unde apa care-i şiroia de pe veşminte formă, fără întârziere, o bältoacă.

Bugge căzu în genunchi şi restul vikingilor de pe corabie îi urmă exemplul.

— Sigmund!, exclamă el, înăbuşindu-se de emoţie. Oamenii mei şi cu mine te salutăm şi suntem la ordinele tale!

Duffy nu le înţelese limba, dar îşi dădu seama că fusese luat drept altcineva – dar cine? Stătea acolo şi se uita la ei consternat, sperând din tot sufletul să vină careva să lămurească lucrurile.

Atunci, pe podul de deasupra lor auzi strigându-se „Nu mai împingeţi!“ şi îl văzu pe Aurelianus aplecându-se peste balustradă.

— Ce se întâmplă aici?, întrebă bătrânul cu nelinişte. N-am văzut de la început.

Duffy îi arătă cu mâna către nordicii îngenuncheaţi.

— S-ar zice că mă iau drept altcineva.

Bugge privi timid în sus, îl văzu pe Aurelianus, cu faţa lui în întregime albă, mai puţin ochii, privind în jos, spre el, şi se prăvăli cu faţa spre punte.

— Odin! zbieră el.

Ceilalţi marinari căzură şi ei laţi, iar cei din apă răsăriră printre furci, plângând, cuprinşi de cea mai sinceră veneraţie.

— E într-adevăr foarte ciudat, observă Aurelianus. Te-au chemat cu vreun nume?

— Ăăă… Mi-au spus „Sigmund“, răspunse irlandezul. Doar dacă asta nu vrea să însemne „Tu cine naiba eşti?”

— Aha! făcu Aurelianus după o pauză, dând din cap cu respect. Au dreptate, asta e deasupra oricărei îndoieli!

— Ce naiba vrei să spui? Scoate-mă de aici. Am ajuns de râsul lumii, aşa, murdar şi cu sabia ruptă.

— Cât despre sabie, nu trebuie să-ţi faci griji. Am să-ţi explic eu

mai târziu.

Cu o uşurinţă la care Duffy nu s-ar fi aşteptat, bătrânul înveşmântat pururea în negru sări peste balustrada podului şi ateriză, uşor ghemuit, pe puntea corăbiei. Apoi, spre şi mai marea surpriză a irlandezului, Aurelianus se îndreptă demn către căpitanul prosternat, îl atinse pe umăr şi începu să-i vorbească în limba lui – nordica veche.

Duffy se mulţumea doar să asiste, simţindu-se ca un clovn, în vreme ce căpitanul vikingilor şi echipajul lui se ridicară în picioare. Bugge răspunse la câteva întrebări pe care i le pusese Aurelianus, apoi se îndreptă spre irlandez şi îngenunche în faţa lui.

— Atinge-i umărul cu sabia, îi spuse Aurelianus. Hai, mai repede!

Duffy făcu întocmai, jucându-şi rolul cu cât mai multă demnitate.

— Foarte bine, rosti Aurelianus, încuviinţând din cap. Hei!, strigă el mulţimii de gură-cască de pe mal. Aduceţi repede nişte scânduri zdravene încoace! Căpitanul Bugge şi oamenii lui sunt gata să debarce.

***

Pe stradă, Epiphany văzu defilând o trupă ciudată, căreia câinii ce lătrau sălbatic îi slujeau drept heralzi. Stătea în poarta hanului şi se uita uimită la cei douăzeci şi unu de vikingi înarmaţi, conduşi de un bărbat care părea de-abia scăpat de la înec. Apoi îl recunoscu şi păli.

— Oh, Brian, gemu ea. Iar te-au omorât!

Îndată, Aurelianus, pe care nu-l observase intrând, apăru în spatele ei.

— Taci, îi şopti el. E sănătos tun, atât că a căzut în canal. Îţi povesteşte el totul, mai târziu. Deocamdată, întoarce-te la treburile tale.

Duffy îşi conduse războinicii cărunţi la grajduri, ocolind hanul şi îl salută colegial pe Werner, care culegea, plin de prestanţă, câteva frunze de salată, căzute dintr-un coş de gunoi.

— Ce-i asta? întrebă hangiul, poruncitor. Cine sunt ăştia?

Duffy îi spuse ce ştia:

— Sunt douăzeci şi unu de mercenari danezi, pe care i-a angajat Aurelianus ca să ajute la apărarea oraşului împotriva turcilor.

— Care turci? Nu văd niciun turc, doar o şleahtă de vagabonzi

bătrâni care or să-mi bea toată berea. Şi tu de ce te-ai amestecat în treaba asta? Prostie mai mare nici că se putea. Scoate-i de aici imediat!

Irlandezul dădu din cap.

— Aurelianus e în sala de mese, spuse el. Mai bine te-ai duce să vorbeşti cu el.

Werner ameninţă cu degetul.

— Să nu faceţi nimic aici, cât sunt plecat!

— Ei… Aurelianus mi-a spus să scot caii din grajduri, ca domnii aceştia să poată dormi aici. Spunea că primăvara e blândă şi cailor n-o să le fie frig afară, iar dacă se schimbă vremea, ar putea să stea nopţile în bucătărie.

— Cai la mine în bucătărie? Vikingi la mine în grajd? Ţi-ai pierdut minţile, Duffy! Am să…

— Du-te şi vorbeşte cu Aurelianus, îi repetă irlandezul.

Vikingii îl priviră cu mare curiozitate pe hangiul indignat şi unul îl întrebă ceva, în norsk.

— Ţine-ţi gura, mocofanule! se răsti la el Werner. Foarte bine, am să mă duc să-l întreb ce-i cu toate astea. Am să-i spun să se descotorosească de toată adunătura, şi de tine, Duffy. Şi te anunţ, în caz că nu ştiai, că părerea mea are greutate în faţa lui.

— Bine, râse Duffy. Du-te şi adu-i la cunoştinţă.

Îi dădu lui Werner o palmă zdravănă pe spate, care îl propulsă până la jumătatea distanţei înspre uşa de la bucătărie. „De fapt“, cugetă irlandezul, întorcându-se la grajduri, „Werner e singurul întreg la minte. De ce naiba trebuie să-i primim pe danezii ăştia decrepiţi? Cu siguranţă că mai tot timpul sunt fie beţi, fie posaci, şi asta înseamnă că n-o să câştigăm nimic de pe urma lor.“

— Ei, băieţi!, le spuse irlandezul, bătând din palme ca să le atragă atenţia. Mutăm căluţii din grajd în curte, da?

Nordicii rânjiră şi dădură din cap, şi chiar îl ajutară, după ce înţeleseră ce voia să facă.

— Hei, Shrub!, strigă Duffy când toţi caii fură scoşi afară, privind miraţi pietrele care pavau curtea. Adu-ne nişte bere!

Băiatul se ivi prin deschizătura uşii.

— Vikingii ăştia-s prietenoşi?, întrebă el timid.

— Cei mai prietenoşi, îl asigură Duffy. Adu berea!

— Oamenii mei nu trebuie să bea băuturi alcoolice, se auzi o voce solemnă din spatele lui. Irlandezul se întoarse şi oftă întristat, când îl văzu pe Lothario Mothertongue cum se încrunta la el.

— Aha, Lothario, sunt oamenii tăi?

— Sigur că da. Au trecut câteva vieţi de când ne-am întâlnit ultima oară, dar, după privirea lor, le recunosc sufletele. Bedivere!, strigă el, încercând să-l îmbrăţişeze pe Bugge. Au, la naiba!, adăugă îndată, pentru că Bugge îi trăsese un cot în stomac. Ah, înţeleg. Încă nu v-aţi recăpătat memoria adevărată. Asta se va îndrepta cu siguranţă, când va sosi Ambrosius.

Se întoarse către irlandez:

— Chiar şi tu ai putea fi cineva de seamă, Duffy.

— Hm, mi-ar place.

— Totuşi, asta presupune responsabilităţi. Şi încă grele. Dacă ai fost un martir, ca mine, trebuie să priveşti viaţa ca pe un fleac.

— Aici îţi dau dreptate, îi spuse Duffy. Totuşi, sunt sigur că pe-aici, pe undeva, e un balaur sau ceva asemănător, care trebuie neapărat şters de pe faţa pământului. N-aş vrea să te reţin.

Mothertongue se încruntă, auzindu-l.

— Sunt câteva chestiuni care aşteaptă hotărârile mele, admise el. Dar să nu le dai băutură ameţitoare; mai presus de toate, sunt creştini evlavioşi.

— Sigur că sunt.

Un minut după plecarea lui Mothertongue fu adus un butoi cu bere şi Duffy umplu douăzeci şi două de căni.

— Beţi, creştini evlavioşi, beţi, le spuse el nordicilor, deşi îndemnul era cu totul de prisos.

CAPITOLUL IX

Pe când după-amiaza se îmbina cu seara, oamenii nordului sforăiau în fân, obosiţi după călătorie şi moleşiţi de cele trei butoaie cu bere pe care le goliseră. Duffy, aproape adormit şi el, şedea la masa lui obişnuită din sala de mese şi privea slujitoarele care-şi făceau de lucru cu mături, cârpe de praf şi zdrenţe ude, ca să cureţe pereţii şi podelele.

Deodată, la intrare se auziră tropăieli şi Bluto se ivi, greoi. Îl zări pe Duffy şi începu să râdă.

— Poseidon! Văd că ai făcut baie, dar tot mai miroşi a canal.

Irlandezul zâmbi acru.

— Râzi tu, râzi, îi spuse el. Nordicii ăştia îşi închipuie că sunt Dumnezeu sau aşa ceva.

Îi făcu semn cu mâna, invitându-l în silă pe celălalt scaun de la masă.

— Cum ţi-a mers astăzi?

— A, nu prea bine.

Bluto se aşeză stângaci.

— Aduceţi bere, careva! Un puşti şi-a băgat nasul într-unul dintre cele mai bune tunuri şi a tras.

— Asta o să-i surprindă pe turci, observă Duffy.

— Fără îndoială. Ascultă Duffy, crezi cu adevărat că se poate ca Suleiman să ajungă până aici? E mult prea în Nord, pentru turci.

Duffy ridică din umeri.

— Pot să spun că, dacă nu cumva Suleiman moare şi e înlocuit cu vreun sultan iubitor de pace, alăturare care pare nefirească, mai mult ca sigur turcii vor încerca să ia Viena. La urma urmei, de ce s-ar opri tocmai acum? Au înaintat fără oprire în sus pe Dunăre: Belgrad în ’21, Mohacs, Buda şi Pesta în ’26… Şi nu se poate spune că Suleiman va întâlni o împotrivire prea puternică. Carol e mult prea ocupat să se bată cu Francisc, regele francez, ca să ne mai trimită trupe, iar Ferdinand, de unul singur, nu va putea să facă mare lucru. Papa Clement ne-a trimis cuvenitele urări de bine şi aproape nimic altceva. Şi-l mai avem pe bunul şi bătrânul nostru Martin Luther, care se învârteşte într-una pe-aici, spunând numai

prostii: „Să luptăm contra turcilor ar însemna să ne opunem voinţei Domnului, care, cu asemenea nuiele, ne pedepseşte pentru păcatele noastre“. Cu doi ani mai devreme aş fi zis că Zapolya e cea mai puternică speranţă împotriva lor, dar acum şi-a primit firmanul de lacheu al lui Suleiman. De fapt, Sfântul Imperiu Roman, întregul Apus, e un fruct pârguit, care cât de curând o să cadă.

Bluto scutură din cap, îngrijorat.

— Bine, deci vin. Crezi că o să-i putem învinge?

— Nu ştiu. Tu eşti cu artileria. Dar cred că, dacă vom reuşi să-i punem pe fugă, va fi mai cu seamă mulţumită vremii rele şi lipsei de provizii, care le vor slăbi puterea. La urma urmei, vor fi foarte departe de casă.

— Da.

Cocoşatului i se aduse berea şi începu să o soarbă gânditor.

— Duff, eşti cel mai bun prieten al meu; vrei să…

— Cerule, îl întrerupse irlandezul, dar nu ne cunoaştem decât de o lună.

— Ştiu, ştiu, urmă Bluto neînduplecat, făcându-l pe Duffy să-şi dorească să nu fi deschis gura. Eşti cel mai bun prieten al meu şi vreau să te rog să-mi faci un hatâr.

— Da, sigur… spuse Duffy, încurcat.

— Dacă se întâmplă să fiu ucis… vrei să ai grijă să fiu incinerat?

— Incinerat? Bine, încuviinţă, fără grabă, Duffy. Popilor nu prea o să le placă, dar cred că nu-i neapărat nevoie să şi afle. De fapt, ai putea să trăieşti mai mult ca mine. Dar de ce vrei să fii incinerat?

Bluto părea stânjenit.

— Cred că, de vreme ce ai acceptat, meriţi explicaţia. Ştii… tatăl meu era cocoşat ca şi mine. Se prea poate ca tot neamul nostru să fi fost la fel. A murit când aveam doi ani. Într-o noapte, târziu, un văr mi-a istorisit cele ce urmează; era beat, dar s-a jurat că e adevărat, că fusese de faţă…

— Pentru numele lui Dumnezeu, spuse Duffy. De faţă la ce?

— La priveghiul tatei. Taci şi ascultă. Tatăl meu s-a sinucis şi preotul a spus că strămoşii noştri, toţi, vor fi dezonoraţi dacă tata ar fi înmormântat în pământ sfinţit. Era totuna – oricum, nu cred că bătrânul ar fi vrut asta. Deci, câţiva prieteni au cărat trupul neînsufleţit până la un loc de îngropăciune păgânesc, la câteva

mile în afara oraşului.

Mai luă o înghiţitură de bere şi continuă:

— Acolo era o căsuţă, şi înăuntru se afla o masă, aşa că au săpat o groapă chiar în faţa intrării, au adus băutura şi au aşezat trupul pe masă. Dar el era cocoşat, după cum ţi-am spus, şi nu putea să stea întins. Şi nici nu se făcea să-l priveghezi când el stătea cu faţa în jos – asta aduce, pare-mi-se, ghinion – şi atunci au găsit o frânghie pe undeva, au trecut-o peste pieptul tatii şi au legat-o sub masă – atât de strâns, încât i-au îndreptat spinarea. Apoi, acum că oaspetele de onoare era întins cum se cade, s-au apucat să tragă la măsea. Până la căderea nopţii au mai venit încă mulţi alţii; toţi plângeau şi cântau, când, unul dintre cei care-i dăduseră ultimul sărut… observă funia cu care era legat şi care stătea încordată ca un arc.

— Aoleu!

— Chiar aşa. Nimeni nu se uita la el, aşa că îşi scoase pe furiş cuţitul şi reteză funia. Cadavrul tatălui meu, eliberat dintr-odată din strânsoare, fu catapultat într-o clipă pe fereastră. I-a speriat de moarte pe toţi cei care-l privegheau, până când făptaşul a recunoscut. S-au dus afară să aducă trupul şi au văzut că aterizase la numai câteva picioare de groapa pe care o săpaseră. Aşa că l-au târât înapoi în casă, l-au legat din nou, au mişcat puţin masa, au pus câteva rămăşaguri şi au tăiat din nou sfoara. Şi bum!, pe fereastră, încă o dată. Abia la a patra aruncare a aterizat în groapă, şi atunci au umplut-o şi au plecat la casele lor.

— Sfinte Isuse Christoase!, exclamă Duffy. Poate că vărul tău te-a minţit.

— Poate. Dar eu, totuşi, vreau să fiu ars.

— Ascultă, numai pentru că i s-a întâmplat una ca asta tatălui tău…

— Ars, Duffy.

— Prea bine. O să am grijă, dacă îţi supravieţuiesc.

Bătură palma.

Privind peste umărul irlandezului, Bluto remarcă, pe tonul cel mai obişnuit:

— Hm! Mandarinul trage cu ochiul lui de peşte la unul dintre noi.

Duffy se răsuci pe scaun şi întâlni din nou privirea rece a lui

Antoku Ten-no.

— Ai dreptate, spuse el, stăpânindu-şi un fior, pe când se întorcea la loc spre Bluto. Ce mai muşterii…

— Că tot a venit vorba, spuse cocoşatul, când se deschide butoiul cu bere de martie?

— Nu-ţi mai iese din cap, nu-i aşa? Mâine seară, pe la cinci, cred. Ne vedem atunci?

— Ne vedem, ne vedem – şi noi, şi toată suflarea Vienei.

***

Câteva ceasuri mai târziu, Duffy măsura fără odihnă, la lumina pâlpâitoare a lămpii, podeaua din holul bucătăriei, cântărind în mâini, cu un aer nemulţumit, greutatea unei săbii.

— Ei bine, îi spuse el lui Eilif, care stătea lângă el, pe un butoi, am să-i fiu recunoscător celui care mi-o împrumută, până când voi avea o sabie a mea, dar nu mi-ar place să rămân cu asta.

Mercenarul elveţian se scărpină în barba cu ape cenuşii.

— De ce nu?

— Uită-te, îi spuse irlandezul, rotind înainte şi înapoi arma, cu mâna dreapta. Vezi, nu e echilibrată. Toată greutatea stă în lamă. I-ar trebui un mâner de zece livre ca să se echilibreze, şi atunci ar fi prea grea ca să poţi fanda.

— Dar ce rost are să mai fandezi? Loveşte-l zdravăn şi ţine-o tot aşa.

— Sunt mai în siguranţă cu metoda mea. Şi ia uite, continuă irlandezul, priveşte-i garda – e doar o scoabă de oţel. Crezi că n-ar fi în stare cineva, ţinându-şi vârful dedesubt, să-mi tundă toate degetele dintr-o singură lovitură?

— Doamne, Brian, de ce-ţi pasă atâta de vârf? Nu-l folosesc decât fricoşii ăia de spanioli şi italienii, pentru că n-au destulă putere şi curaj ca să se ciopârţească zdravăn.

Îşi roti sabia închipuită, într-un arc enorm.

— Ha! Paraţi-o pe-asta, Estebani şi Giulieni!

Duffy râdea.

— Spre binele tău, Eilif, sper să nu dai niciodată peste vreun Esteban sau Giulio. Te-ar face să arăţi ca Sfântul Sebastian, după ce au scos din el toate săgeţile.

— Chiar aşa? Cred că ai stat prea mult la Veneţia, Duff, asta e.

— Fără îndoială. În orice caz, îţi mulţumesc. Cu asta am să-i dau gata pe spadasinii vienezi. Hm… Mai puţin, fireşte, câţiva landsknechten, adăugă, văzând cum se încruntă Eilif.

— Câţiva, da, încuviinţă judicios elveţianul. S-ar zice că sala de mese s-a umplut, observă el, arătând cu degetul mare spre uşa cu două canaturi. N-ar fi cazul să te duci?

— Nu. În seara asta mă fac nevăzut. Aurelianus mi-a dat să înţeleg să-i las hangiului un mic răgaz, în ce priveşte prezenţa grosolană a persoanei mele; de câte ori vorbeşte cu mine, se înfurie atât de tare, încât trebuie să meargă să se liniştească la poetul Kretchmer, unde se pare că e pe post de căţeluş de salon. Acolo şi-a petrecut noaptea trecută – după ce, chipurile, am încercat să arunc în aer grajdurile.

Duffy îşi băgă în teacă sabia cea nouă şi şi-o atârnă de cingătoare.

— Bea şi partea mea, totuşi.

— Bizuie-te pe mine!

Duffy ieşi prin bucătărie şi vântul rece îl făcu să-şi înfunde mâinile adânc în buzunarele mantalei. Nori zdrenţăroşi goneau peste faţa lunii în descreştere şi acoperişurile gotice, medievale, se conturau, îngheţate, pe cerul profund întunecat. Ca umbra unui spiriduş, Duffy înainta tăcut, depăşind câteva oaze cald luminate, de unde se auzea muzică, spre Rotenturmstrasse, apoi la stânga, către poarta de nord a oraşului. Aurelianus tocmise nişte localnici să nu piardă din ochi corabia vikingilor şi-i dăduse să înţeleagă lui Duffy că în seara aceea treaba lui era să-i urmărească.

Pe stradă, vântul de apus răbufnea cu putere, ca o apă care se revarsă în canal şi, ca să împiedice mantaua să i se înfăşoare pe glezne, irlandezul coti la stânga, pe o alee care ducea către poarta de nord, ocolind Biserica „Sfântul Ruprecht“.

Simţea mirosurile furişându-se afară din case, pe sub uşi şi pe lângă obloanele de la ferestre: pâine caldă şi varză, lemnele arzând în şeminee. „Într-o noapte ca asta”, reflectă el, „acum aproape cinsprezece ani, am întâlnit-o întâia oară pe Epiphany Vogel. Avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi era o fetişcană zveltă – ei, mai bine zis, cam uscăţivă – cu părul negru şi care, aşa cum unii gândesc într-o limbă străină, era în stare să-şi bată capul cu tot felul de

prostii drăgălaşe; tot timpul era ba întristată, ba entuziasmată de fleacuri de neînţeles şi te năucea cu belşug de citate din poezii şi din Scriptură.

Tatăl ei, care pe atunci era încă un pictor respectabil”, îşi aminti Duffy, „îmi făcea portretul. Lucra la un tablou cu Ioan Botezătorul, parcă, şi mă acostase într-o tavernă, spunându-mi că am exact figura potrivită. Tabloul, care s-a numit «Moartea Sfântului Arhanghel Mihail», i-a luat câteva săptămâni şi între timp m-am îndrăgostit lulea de fata lui.

Şi iată cum ne află anul 1529: Vogel e un beţiv nebun şi orb, Epiphany – o cenuşăreasă căruntă, parfumată cu toate miresmele bucătăriei, iar eu… un cotoi bătrân, cu blana jumulită, fără avere şi fără niciun rost. Şi stăm aşa, cu toţii, amorţiţi, în calea năvalei vijelioase a turcilor.“ Râse şi se învârti de câteva ori, în paşi de dans, pentru că, deşi n-ar fi găsit argumente raţionale, ceva îi spunea, totuşi, că povestea nu se terminase încă.

***

Tocmai străbătea o piaţetă, în mijlocul căreia se afla o fântână îngheţată, când o fâlfâire venită de undeva de sus îl făcu să-şi ridice privirea şi gândurile lui tăcute se risipiră, speriate, ca nişte vrăbii. Două creaturi negre, cu formă omenească, coborau învârtejindu-se din cer, către el. Lumina lunii strălucea pe aripile lor umflate de vânt, pe tecile curbate şi – uimitor lucru – pe pantofii lor cu tocuri înalte, de lemn.

Îngrozit, Duffy dădu să-şi scoată sabia, dar mâna stângă refuză să-l asculte.

Se simţi dintr-o dată stăpânit, nu din afară, ci dinăuntru, de un spirit nevăzut şi nebănuit, în puterea căruia se afla cu totul. Cuprins de panică, îşi privi neajutorat mâna stângă cum scoase, în loc de sabie, pumnalul şi-l împlântă adânc în palma dreaptă, încât sângele ţâşni încă înainte să scoată tăişul din carne.

„Staţi o clipă, diavolilor”, gândi el înnebunit. „Dacă mă mai lăsaţi două minute, vă scap de grijă, pentru că am să mă ciopârţesc singur, bucăţi-bucăţele.“ Se străduia din toate puterile să-şi recapete stăpânirea asupra propriului trup, dar cu cât se împotrivea mai tare acestei stări ciudate, cu atât se simţea cuprins de ea.

Atunci, mâna lui dreaptă, cea rănită, scoase sabia şi o înfipse în

caldarâm; sângele i se prelingea de-a lungul degetelor şi curgea, pe sub garda rotunjită, spre tăiş. În acelaşi timp, cea stângă ridică pumnalul cu mâner de sidef şi îl întinse într-o „en guarde“ prudentă, tocmai când creaturile, strângându-şi aripile, puneau piciorul pe pământ.

Văzute de aproape, nu mai semănau deloc a oameni. Aveau ochii mult prea mari şi fruntea teşită, aproape paralelă cu urechile lungi, cu multe pliuri, umerii largi, dar gârboviţi, şi un rânjet îngheţat, ca de lup, le zbârcea boturile. În vreme ce Duffy aduna aceste prime impresii, unul dintre ei duse la buze un fluier micuţ şi începu să cânte o melodie stridentă şi stranie.

Duffy mârâi un blestem într-o limbă pe care nu o înţelese şi, ducându-şi la spate mâna rănită, cu care ţinea strâns sabia înfiptă în pământ, făcu un salt şi-şi năpusti pumnalul spre capul cântăreţului.

Creatura sări înapoi, clipind uimită. Celălalt luă o înfăţişare dezamăgită şi arătă spre sabia irlandezului, din care sângele începuse să se scurgă în canal; trase din teacă un iatagan lung şi înaintă, ca o insectă, către Duffy, în vreme ce fluieraşul se trase la o parte şi-şi întrerupse cântecul.

Iataganul şfichiui fulgerător spre gâtul irlandezului, dar Duffy pară lovitura cu garda pumnalului, fără să riposteze, pentru că era încă prea departe. Chiar şi aşa, râse uşurat: făcuse mişcarea din propria-i voinţă – semn că redevenise stăpân pe sine însuşi.

Urmă un nou atac, la fel de iute, şi, parându-l, văzu cu coada ochiului că atunci când pumnalul şi iataganul se loveau, din vârful sabiei lui, înfipte în pământ, ieşeau scântei; brusc, îşi dădu seama, cu o convingere inexplicabilă, că dacă ar ridica sabia în aer, ar muri.

Diavolul ataca acum cu furie şi, ca să se poată apăra de iataganul strălucitor numai cu pumnalul, irlandezul trebui să-şi adune întregul meşteşug şi toată îndemânarea de care era în stare. Cântecul reîncepu, mai tare şi într-un ritm mai vioi, şi jerbe de scântei albăstrui se descărcau, plesnind, din vârful sabiei lui Duffy, în dansul lui complicat şi disperat, de înaintare şi retragere.

— Ajutor!, răcni irlandezul răguşit. Aduceţi armata! Un preot! Sunetele fluierului, însă, îi acopereau vocea şi ţipetele lui nu treziră

niciun ecou.

Făptura, neînchipuit de iute, îşi azvârlea iataganul când spre picioarele lui Duffy, când spre faţă şi spre braţ. Rotindu-şi nebuneşte pumnalul, irlandezul reuşi să ţină lama cea încovoiată departe de părţile vitale, deşi, în scurtă vreme, era acoperit de răni care sângerau. Gâfâia din greu şi în privire începuse deja să-i pâlpâie curcubeul istovirii.

Apoi pară o lovitură, ținând pumnalul cu vârful în jos, şi îşi înăbuşi un ţipăt de durere, când lama iataganului, în loc să fie oprită de garda de oţel; îi răzui falangele. Într-o clipită, garda se umplu de sânge şi arma îi alunecă primejdios din mână.

Adversarul repezi o lovitură care-i ţintea ochii şi Duffy ridică pumnalul s-o oprească – dar fusese o manevră falsă şi tăişul iataganului fulgeră, într-o jumătate de fandare, către stânga lui, care rămăsese fără apărare. Irlandezul ridică instinctiv sabia şi pară în plin… Dar în clipa când vârful ei se înălţă în aer, cântecul îndrăcit păru să-i soarbă toată vlaga şi irlandezul se prăbuşi pe caldarâm.

Ţinut încă strâns cu mâna stângă, pumnalul – acum mânjit de sânge – se înfipsese cu putere într-o crăpătură, când Duffy căzuse peste el; îndată, o căldură izvorâtă parcă din pământ străbătu lama, dându-i irlandezului, aproape leşinat, atâta putere cât să ridice şovăielnic spada grea, ca să oprească monstrul ce sărise pentru ultimul atac. Creatura se năpusti drept în tăişul întins, cu un asemenea elan, încât vârful sabiei i se înfipse în piept până la gardă şi îi ieşi prin spate.

Cântecul încetă brusc şi fiinţa străpunsă, muribundă, ducându-şi mâinile la piept ca să se smulgă din sabia irlandezului, scoase un urlet tânguitor, pe care ecoul îl trimise înapoi înzecit. Cu un tremur convulsiv, îşi aruncă iataganul, spărgând cu mare zgomot o fereastră, undeva, şi căzu la pământ, unde rămase chircit şi nemişcat.

Cel cu fluierul, nesocotindu-l pe irlandezul aproape leşinat, se repezi la semenul lui ucis, îl luă în braţe şi dând greoi din aripi, se înălţă pe cerul nopţii.

Duffy zăcea pe locul unde se prăbuşise, răsuflând anevoie, cu mânerele armelor lipite de palmele rănite, pline de sânge închegat, şi-l urmări cu privirea până ce dispăru dincolo de acoperişuri.

***

— Cu toată modestia, spuse Werner, ridicând vocea ca să se facă auzit în vacarmul obişnuit din sala de mese, sunt silit să recunosc că aici mi-am pus lumina sub obroc; mi-am îngropat talentele cu care am fost înzestrat de la natură, în loc să le pun în valoare, într-un loc mai potrivit.

Aurelianus zâmbi.

— Să-mi arăţi şi mie, înainte să pleci, nişte versuri de-ale dumitale.

Hangiul îşi încreţi fruntea.

— Ei, nu sunt prea sigur că veţi înţelege ceva din ele. Sunt destul de esoterice… Pline de aluzii subtile la filosofii clasici; şi nici muza nu mi-o silesc să pască pe imaşul vreunei limbi. Scriu, vă spun cinstit, pentru ultra-sofisticaţi… pentru literaţi… pentru iniţiaţi.

Sorbi din vinul de Burgundia şi continuă:

— E o artă care te însingurează şi care nu e apreciată pe deplin decât de cei asemenea mie. Îmi spunea Johann – vorbesc de Johann Kretchmer în persoană – că atunci când şi-a citit opera, „Observaţii ab Supra Velare“, lui Carol, împăratul nu i-a înţeles referirile decât pe jumătate. De fapt, a pierdut chiar o aluzie foarte depreciativă la el însuşi, atât de măiestrit fusese ascunsă în ţesătura imagisticii orientale a personajului.

Aici, Werner izbucni în chicoteli, scuturând din cap cu milă.

— Ca să vezi, exclamă Aurelianus, plin de simpatie. Ei bine, o să ne lipseşti. Cam pe la Crăciun, crezi?

— Da. Johann şi cu mine plănuim să dăm o raită prin Grecia şi Italia ca să ne încălzim în aura lăsată de minţile luminate, din trecut.

— Nu crezi că e cam frig pentru o călătorie atât de lungă? Totuşi, în toiul iernii…?

Werner se uită atent în jur, apoi se apleca spre Aurelianus.

— Nu neapărat. Johann a citit lucrările lui Radzivilus, Sacroboscus şi Laurentius, şi a dezlegat misterul temperaturilor excesive şi al umidităţii.

— Mare minune! În cazul acesta, cred că… Ce e, Anna?

Pe faţa ei se citea supărare, teamă şi nerăbdare.

— E Brian. Abia a sosit şi e…

— … iar beat şi face scandal, evident, continuă Werner privind

peste umărul ei la silueta care se apropia, clătinându-se. N-aş vrea să fiu vulgar, dar omul ăsta e unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să plec. În modul cel mai grosolan cu putinţă, el a…

Aurelianus se uită ţintă la Duffy, care între timp ajunsese lângă masă.

— Lasă-ne, Werner, îi spuse aspru Aurelianus. Spune-i lui Gambrinus că am spus eu să scoată o cană mare cu bere de martie pentru Duffy.

Anna dădu din cap şi plecă iute.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Irlandezul râse slab.

— Oh, nu cine ştie ce. Doi diavoli negri au coborât din cer şi au încercat să facă din mine şiş-chebab.

Se aplecă peste masă şi-şi înfipse în pieptul bătrânului vrăjitor un deget maroniu, din cauza sângelui uscat.

— Vreau răspunsuri la nişte întrebări. Clar şi repede!

— Sigur, sigur. Diavoli negri, ai spus? Care zburau? Doamne-Dumnezeule! Când se întoarce Anna, mergem… Nu ştiu… la bucătărie, şi poţi să-mi spui toată povestea. Da, da, şi am să-ţi spun şi eu ce ştiu.

Se uită în jur:

— Jock! Jock, băiete! Vino încoace!

Un tânăr înalt, sprinten, se ivi la masa la care stăteau, ocolind în fugă mesele şi scaunele din încăpere. „Mi-e cunoscut“, gândi irlandezul. „De unde te ştiu, Jock?“

Aurelianus apucă cu degetele mâneca bufantă, din satin verde, a tânărului.

— Duceţi-vă la rege toţi patru, îi şopti răguşit, şi păziţi-l… fie şi cu preţul vieţii voastre! Un pericol la care mă aşteptam s-a arătat la o vreme neaşteptată. Staţi cu el toată noaptea şi nu vă întoarceţi decât când s-a luminat bine de ziuă. Până atunci, cred că am să iau nişte măsuri. Hai, du-te!

Jock clătină din cap, supus, şi o porni în fugă către camera servitorilor, fără să se fi uitat deloc la Duffy. Bătrânul îşi frecă nervos mâinile:

— Unde naiba… A, uite-o. Ia-ţi berea şi urmează-mă.

— Cineva trebuie să-i panseze rănile, protestă Anna, altfel or să-i

putrezească mâinile.

— Ssst, fetiţo, făcu Aurelianus, bătând din palme către ea. Am cârpăcit răniţi, mult înainte de a te naşte tu. Hai, ăăă… Brian.

Duffy îşi luă ascultător cana, ţinând-o cu grijă, cu amândouă mâinile ciopârţite, şi-l urmă pe bătrân pe sub arcul străvechi de piatră, al uşii de la bucătărie. Aurelianus trase două scaune lângă cuptor şi dădu la o parte barele de fier, acoperite cu funingine şi cu o crustă de grăsime; înfăşurându-şi mai întâi mâinile într-un prosop vechi, luă un vas cu apă fiartă, care era atârnat într-un lanţ deasupra focului. Apoi scotoci pe sub robă şi, într-un sfârşit, scoase la iveală o cutie de metal şi două săculeţe.

— Dă-mi mâinile, spuse energic.

Duffy i le întinse şi Aurelianus înmuie prosopul în apă opărită, îl scutură uşor, apoi şterse sângele de pe mâinile irlandezului. Duffy se chirci de durere, gata să se plângă cu glas tare, când bătrânul dezlegă şnurul unuia dintre săculeţi şi-i împrăştie o pulbere verde peste răni; o senzaţie plăcută de răceală îi cuprinse mâinile şi durerea, până atunci ascuţită, se stinse ca o flacără de lumânare istovită.

— Ce bine e! Mulţumesc, suspină irlandezul şi încercă să-şi tragă mâinile.

— Nu aşa repede, n-am terminat!

Aurelianus descâlci un mosor cu aţă şi un ac din grămada de mărunţişuri înghesuite în cutie.

— Acum uită-te în altă parte şi povesteşte-mi despre diavolii aceia.

Aţintindu-şi privirea, oarecum neliniştit, în tavanul din pietre inegale, Duffy îi istorisi despre duelul nefiresc, însoţit de muzică, din seara aceea.

— Am fost sigur, încă de la început, că n-am să scap cu viaţă, adăugă, în încheiere. Priveam neputincios ce făcea trupul meu – lucruri pe care eu nu le voiam. Şi cu cât încercam să ies de sub puterea vrăjii şi să redevin stăpân pe mine, cu atât mai puternic devenea celălalt…

— Da, înţeleg. Uite ce e, nu ştiu cum să-ţi spun, dar astă-seară, înainte să ne băgăm în aşternuturi, avem o treabă grea de îndeplinit. N-ar fi prea…

— Nu, la naiba!, explodă Duffy. Ce, eşti nebun? Astă-seară? Nici să n-aud!

— Linişte!, tună Aurelianus. Ba ai să mă asculţi şi încă respectuos, nerod şi rău de gură ce eşti! Aş fi vrut să-ţi spun totul în amănunt, încetul cu încetul, ca să ai timp să înţelegi şi să întrebi, dar, dacă împrejurările ne-ar fi lăsat atâta timp, niciunul dintre noi n-ar mai fi avut vreun rost aici.

Aurelianus era furios, dar, în ciuda cuvintelor lui grele, Duffy căpătă bănuiala că furia asta nu era îndreptată contra lui.

— Vrei să ştii ce ţi s-a întâmplat astă-seară? Chiar vrei? Atunci fii atent: creaturile alea două erau, să spunem, nişte cercetaşi… Avangarda Imperiului Răsăritean. Dumnezeu ştie ce căutau aici; Suleiman e încă la Constantinopole şi nu mă aşteptam să avem de-a face cu asemenea iscoade, înainte ca el să pornească în susul Dunării.

Clătină din cap supărat:

— Asta el Omul se pregăteşte mai întâi cât se poate de bine şi apoi înfruntă greutăţile, pe măsură ce se ivesc…

Încă mai avea de lucru cu mâinile lui Duffy, dar irlandezul nu simţea decât nişte uşoare apăsări şi, din când în când, zvâcnete. Continuă:

— Te-au luat drept ţintă pe tine, în locul oraşului sau chiar al berăriei, şi asta mă îngrijorează. Înseamnă că au fost trimişi anume de către Ibrahim şi, mai mult, că ascultau de ordinele cuiva de aici, care i-a îndrumat. Aş da oricât să aflu cine.

— Şi eu, mormăi Duffy. Dar încă nu mi-ai spus ce treabă avem.

— Trebuie să găsim nişte apărători de acelaşi fel.

— Şi încă ceva…

Duffy făcu o pauză.

— De acelaşi fel, ai spus?

— Da. Ce vroiai să mă întrebi?

— Ah! Ăăă… da. Ce-a fost cu duelul? De ce mă mişcăm împotriva voinţei mele, de ce m-am tăiat la mână şi m-am apărat numai cu pumnalul? Dacă-mi spui că nu ştii, n-am să te cred, adăugă el.

— Bine, bine. Cred că asta pot să-ţi spun.

Aurelianus aşeză mărunţişurile la loc în cutie şi îl întrebă:

— Ai o pereche de mănuşi? Bine. Ţine praful ăsta. Să-l presari înăuntru, când vom porni, la noapte. N-ai să mai simţi durerea şi rănile vor rămâne curate.

Se aşeză la loc şi zâmbi rece:

— S-ar zice că misiunea asta ţi se pare nefirească. Ori nu-i adevărat?

— Aşa e, nu zic ba.

— Bun. Fără îndoială că ai auzit despre reîncarnare?

— Da. Într-o altă viaţă, s-ar putea să fi fost prinţesă egipteană.

Duffy puse mâna pe cană, o duse la gură şi sorbi lung:

— De ce-au fost toţi numai prinţese egiptene?

— Pentru că majoritatea nu au fost nimic şi cu scorneli din astea răsunătoare, mai adaugă un strop de culoare singurei vieţi pe care au trăit-o vreodată. Dar eu nu de nerozii din astea vreau să-ţi vorbesc. Există oameni – puţini – care au mai trăit, într-adevăr, şi alte vieţi, şi tu eşti unul dintre ei. Când…

— Cine am fost?

Aurelianus clipi.

— Hm? Mi-e greu să-ţi spun. În orice caz, astă-seară, când creaturile acelea ale văzduhului te-au atacat, a ieşit la iveală cel care ai fost.

— Şi care era cât pe ce să mă omoare, mormăi Duffy.

— Nu fi prost! Trebuia să facă asta. Altfel, ce s-ar fi întâmplat? Te-ai fi năpustit la fiinţele acelea, fluturându-ţi spada şi pumnalul. Am dreptate?

Duffy ridică din umeri şi încuviinţă.

— Am, continuă Aurelianus. Tu n-ai experienţă în asemenea chestiuni, dar celălalt are. El ştia că monştrii se aflau pe un pământ străin, pe care nu îndrăzneau să îl atingă – de-asta purtau pantofii aceia ciudaţi, cu tocuri. Mai ştia şi că n-ar fi putut rezista magiei hipnotice a fluierului, decât făurind o ancoră, o legătură din sânge şi oţel cu acest pământ al Apusului; ca Anteus – îţi aduci aminte? – care putea învinge pe oricine, cât timp atingea pământul. Când ai ridicat sabia de pe caldarâm, puterile te-au părăsit – şi slavă lui Finn Mac Cool că s-a întâmplat să cazi ţinând lama cu vârful înainte, încât legătura a fost restabilită imediat.

Irlandezul mai sorbi o dată, lung, din bere, când intrară doi

bucătari, care văzând că vasul cu apă fusese mutat de la locul lui, îl atârnară înapoi, deasupra cuptorului, cu mare zarvă.

— Mda, spuse el în final, să zicem că asta ar fi o explicaţie.

Bătrânul vrăjitor zâmbi.

— Bun! Mă bucur că ţi-a rămas ceva în cap. Termină-ţi berea şi să mergem. Cu puţin noroc, până la miezul nopţii suntem înapoi.

Se ridică. Duffy, însă, rămase pe loc.

— Sunt rănit. Du-te şi găseşte-i singur pe apărătorii de care vorbeai.

— Singur nu pot, spuse Aurelianus încet.

— Asta nu-i o problemă. Oraşul – ba ce spun, hanul ăsta e plin de spadasini vânjoşi, care ar face orice pentru cinci coroane şi o cană cu bere. N-ai decât să-l iei pe unul dintre ei.

Îşi sorbi berea şi privi atent la bătrân.

— Am nevoie neapărat de tine, spuse Aurelianus ridicând tonul, şi-ai să vii. Aş prefera s-o faci de bună voie, dar nu insist.

Duffy îl cercetă bănuitor.

— Adică?

— Adică aş putea, la nevoie, să-ţi spun, să-ţi arăt, să-ţi amintesc anumite lucruri care ar readuce la suprafaţă vechiul eu, în clipa asta adormit. Trupul tău va veni, în orice caz; depinde de tine dacă vei fi tu la cârmă sau…

Îşi desfăcu braţele şi încheie:

— Sau el.

Duffy făcu un mare efort ca să-şi ascundă panica. Parcă cineva, departe în întuneric, lovea cu barda în temelia minţii lui şi trosnetele pe care le scotea: trosc… trosc… trosc, erau singurele sunete care se mai auzeau în univers. „Întocmai ca la hanul lui Bacchus, din Trieste", îşi zise el, „parcă mi-ar fi groază să-mi amintesc ceva… Şi sigur e că nu vreau să ştiu ce." Mai ridică o dată cana, acum plină doar pe jumătate, dar se opri şi o puse la loc. În clipa aceea, berea i se păruse şi ea o parte din ceea ce îl ameninţa. Încet, înălţă ochii şi întâlni privirea vrăjitorului.

— Am să… vin, spuse el, aproape şoptit. Cred că ai ştiut asta de la început.

Se ridică anevoie:

— În viaţa mea a trebuit, uneori, să-i conving pe oameni să facă

lucruri pe care nu voiau să le facă, dar niciodată nu mi-am murdărit mâinile cu asemenea mijloace.

— Îmi pare rău, spuse Aurelianus. Aş fi vrut să nu fi fost nevoie.

— Mă duc să-mi iau pieptarul.

Oftă şi-şi trecu uşor mâinile peste faţă:

— Să-mi iau spada şi armura completă?

— Pumnalul şi cămaşa de zale, atât. Nu va fi loc să învârteşti o sabie.

Duffy ridică sprâncenele.

— Aha! Mergem să ne batem cu şoarecii, pe sub paturi, nu? Aşteaptă-mă puţin.

Ieşi din bucătărie, şchiopătând intenţionat.

Bătrânul zâmbi trist, cu ochii la uşa care rămăsese deschisă.

— Întotdeauna a trebuit să te împing de la spate, murmură el, şi niciodată n-am jucat cinstit. Dar ai fost singura piesă pe care o puteam pune în joc – singura destul de solidă, ca să reziste atacului.

CAPITOLUL X

Aurelianus îl conduse printr-un şir de săli, de vechime şi arhitectură diferite, din clădirea veche, de la capătul pivniţei. Ultimul coridor avea tavanul scund, negru şi unsuros de fumul lumânărilor care arseseră acolo timp de secole; în întuneric lampa cu ulei din mâna osoasă a lui Aurelianus îşi aducea şi ea infima contribuţie.

— Unde naiba mergem?, întrebă Duffy în şoaptă, ca să nu trezească vreun drumeţ din camerele aflate de-o parte şi de alta.

— În capela veche.

La capătul scării se aflau două uşi înalte de fier, care închideau un arc romanic. Aurelianus scoase de sub haină un inel cu chei şi răsuci una dintre ele în broască. Uşile se rotiră scârţâind din balamale şi cei doi păşiră înăuntru.

Luna bătea în ferestrele cu vitralii prăfuite, aruncând umbre luminoase, cenuşii, şi Duffy putu să vadă şi fără ajutorul lămpii fumegânde a lui Aurelianus. În pofida huselor care ascundeau vederii statuile şi crucifixurile şi a grămezilor de cutii goale şi vase de tot felul, tavanul înalt, boltit, amvonul, stranele, scăunelele de îngenuncheat – toate arătau limpede că încăperea fusese o capelă.

Duffy făcu semn cu mâna spre un adevărat arsenal de cârpe şi perii.

— Şi încăperea asta o folosiţi drept cameră de serviciu?

Bătrânul ridică din umeri.

— Nimeni nu s-a gândit vreodată să o coboare la o asemenea întrebuinţare, dar nu pot s-o mai folosesc drept capelă, pentru că de când am preluat-o eu, arhiepiscopul a interzis să se mai slujească liturghia.

Închise uşa şi răsuci cheia în broască. Râzând pe înfundate, irlandezul îl urmă prin naos, către confesional. Aurelianus desfăcu din inel cordonul de catifea, tocit de vreme, lăsând capătul liber să cadă, cu cârlig cu tot, pe lespezile de marmură.

Duffy păşi în urma lui şi-şi dădu seama că se simţea stânjenit pentru că nu îngenunchease. Degetele i se contractară, în reflexul de a face semnul crucii. „Ştiu eu cine-i de vină pentru asta“, îşi zise

el. „Brian, băieţelul de zece ani, copilul de cor."

Aurelianus ocoli altarul pe partea dreaptă, strecurându-se prin spaţiul îngust de lângă perete. Duffy făcu şi el acelaşi lucru, cu destulă neplăcere. Pe culoarul întunecat, îngust, lampa lui Aurelianus părea din nou strălucitoare şi irlandezul descoperi cu surprindere formele pictate pe pereţi, la câţiva centimetri de faţa lui. „O frescă, Dumnezeule!", făcu el, „complet ascunsă sub altar!". Era prea aproape ca să-i înţeleagă subiectul, dar văzu limpede un detaliu: o procesiune de femei goale, purtând în spate snopi de grâu, către o moară. „Ho, ho", se amuză Duffy. „Călugări bătrâni şi păcătoşi!"

— E o treaptă aici, îi spuse Aurelianus peste umăr.

— În sus?, întrebă Duffy.

— În jos.

Aurelianus îşi întoarse capul spre el, cu un zâmbet rece.

— În jos şi înainte.

Duffy pipăi cu grijă, cu piciorul, treapta de piatră, apoi bâjbâi pe întuneric după următoarea. După douăsprezece trepte, sub nivelul solului, se trezi pe o scară îngustă şi joasă, în spirală, unde fu nevoit să se aplece mult din spate, căutându-şi calea pe orbecăite, la lumina răspândită de lampa lui Aurelianus. Bătrânul vrăjitor era aproape cu jumătate de spirală în faţa lui şi, deşi îi auzea limpede paşii şi respiraţia, nu putea să-l vadă.

— La naiba, vrăjitorule! exclamă Duffy, dar coborî brusc vocea, pentru că observase că cilindrul de piatră strâns încolăcit, pe care coborau, amplifica sunetele. Ia-o mai încet! Scările astea au fost făcute pentru pitici.

Capul lui Aurelianus se ivi în câmpul vizual al irlandezului, lângă curbura interioară a zidului de cărămizi.

— Sunt nevoit să te rog să păstrezi o tăcere desăvârşită, de acum încolo, şuieră el şi coborî, retrăgându-se în umbră.

Irlandezul îşi dădu ochii peste cap, a lehamite, şi-şi continuă anevoie coborârea, cu genunchii îndoiţi, chircindu-se; ca să nu se lovească cu capul de tavanul de piatră. Treptele aveau marginile rotunjite, ca după milenii întregi de folosinţă, dar de fiecare dată când cizmele îi alunecau pe una dintre ele, îşi proptea mâinile de pereţi ca să-şi restabilească echilibrul. „Nu, domnule", îşi zise el,

„asta nu-i o scară unde să-ţi fie greu să faci o tumbă. Deşi, dacă se întâmplă să cazi”, reflectă el cu neplăcere, „şi să te rostogoleşti pe-aici cu capul în jos, atunci ar trebui să vină cineva cu un ciocan şi să-ţi îndrepte oasele, ca să se mai înţeleagă ceva din tine…“ Trase adânc aer în piept de câteva ori şi se forţă să nu se mai gândească la asta.

Spirala scărilor nu mergea drept în jos; lui Duffy i se păru că devia uşor spre nord. „Acum trebuie să fim cam la treizeci de picioare sub caldarâmul de pe Markenstrasse“, gândi el. „Dacă mai coborâm, ieşim cu totul din oraş.“

Observă, în lumina palã, inscripţii scrijelite grosolan pe cărămizi şi se opri să descifreze câteva: „PROPTER NOS DILATAVIT INFERNUS OS SUUM“ citi el şi, cu câteva trepte mai jos, „DETESTOR OMNES, HORREO, FUGIO, EXECROR“. „Hm“, făcu el. „Primul vorbea despre nerăbdarea cu care ne aşteaptă gurile iadului, iar cel de-al doilea îi ura pe toţi. După cât se vede, cine a condus lucrările la săparea tunelului nu prea i-a făcut fericiţi pe muncitori. Şi ce cultivaţi erau, dacă au mâzgălit în latină, şi nu în germană!“

— Hei, şopti Duffy. De ce sunt în latină inscripţiile astea?

Vrăjitorul nici măcar nu se întoarse.

— Aici a fost un fort roman odată, nu-ţi aminteşti?, veni şoapta lui de undeva de jos. Romanii vorbeau latina. Acum, linişte.

„Da“, îşi zise irlandezul, „dar romanii nu aveau capele – cel puţin nu creştine. Ce era, oare, înainte, încăperea de unde coboară scările astea?“

Mergea atât de aplecat, încât începu să simtă cârcei la genunchi şi o durere de cap, pe care o simţea pulsând cu regularitatea unei inimi; când, după jumătate de oră de coborâre neîntreruptă, ajunseră la o suprafaţă mai întinsă şi Aurelianus îi propuse un scurt răgaz pentru odihnă, durerea de cap încetă, dar pulsaţia aceea nu: de undeva de jos venea, prin piatră, o reverberare adâncă, ca o bătaie rară de tobă, pe care n-o auzeai, dar o simţeai vibrând în oase. Cuprins de panică, Duffy îşi închipui că o fiinţă cu o greutate enormă cobora scările, dar după câteva secunde hotărî că sursa era staţionară.

Cum stătea aşezat, gâfâind şi masându-şi piciorul drept,

observă alte scrijelituri pe pereţi şi ridică lampa vrăjitorului ca să vadă ce impresii se mai împărtăşeau la nivelul ăsta. În locul cuvintelor în latină, văzu nişte linii orizontale, peste care fuseseră trasate altele, verticale şi diagonale. „Să fiu al naibii“, îşi zise el, „dacă astea nu sunt în *ogham!* Nu credeam că scrierea asta primitivă se mai găseşte şi altundeva, decât pe câteva ruine celtice din Irlanda. Mi-ar plăcea să le pot citi.“ Puse repede lampa jos, lângă Aurelianus, şi spuse:

— Hai s-o luăm din loc!

O clipă i se păruse că, dacă ar fi încercat într-adevăr, ar fi putut să le citească. Ori, după ştiinţa lui, nimeni, de la druizi încoace, nu fusese în stare să o facă. Aurelianus îl aţinti cu o privire curioasă, dar dădu din umeri şi se ridică.

— Bine.

Tropăi mărunt până la scară şi continuară coborâşul.

De data asta, în loc de spirală, scara cobora într-o pantă abruptă, lungă, dar Duffy îşi pierduse deja simţul orientării şi n-ar fi putut spune care mai era poziţia lor faţă de oraşul aflat undeva, deasupra. Pereţii erau la fel de apropiaţi, dar tavanul de piatră era mult mai înalt şi irlandezul putea, în fine, să stea drept în picioare.

Şi aici treptele erau lustruite de vreme, dar cum nu mai erau atât de înclinate, nu mai era niciun pericol. Din când în când, în pereţi se căscau gurile rotunjite ale unor tunele laterale şi de câte ori cei doi drumeţi treceau pe lângă ele, vibraţia profundă, ca o bătaie de tobă, se simţea şi mai tare. Lui Duffy i se păru că era mai cald, ca şi cum curentul de aer care ieşea din tunelele negre ar fi fost însăşi respiraţia pământului, iar toba – bătaia inimii lui, răsfirată peste adâncuri.

Trecând pe lângă gura unuia dintre tunele, auzi un foşnet moale, lunecos, şi tresări, ducând mâna pe teaca pumnalului.

Aurelianus tresări şi el, surprins, apoi, după ce privi de jur împrejur, se întoarse către Duffy, cu sprâncenele albe ridicate întrebător.

— Ce fel de vietăţi trăiesc pe-aici?, întrebă irlandezul, amintindu-şi că trebuia să vorbească în şoaptă. Şerpi? Spiriduşi?

— Cred că sunt şerpi, răspunse vrăjitorul nervos, nu spiriduşi. Cât despre oameni… niciunul nu a mai intrat aici, de când s-a

clădit biserica peste berărie, în secolul al XII-lea. Eşti mulţumit?

— Mulţumit, răspunse scurt Duffy, acum şi el îngrijorat. „La urma urmei“, gândi el, „n-a fost ideea mea să mergem la zburdat într-o crescătorie de şobolani“. Îşi urmară drumul în tăcere.

După încă vreo sută de yarzi, irlandezul observă ceva deasupra lor – o legătură ca un hamac, atârnată de tavan, abia vizibilă în lumina galbenă, tremurătoare a lămpii. Aurelianus dădu din cap, în semn că o văzuse şi el, dar nu-şi încetini pasul.

„Isuse!“, îşi spuse Duffy când ajunseră mai aproape, „e o mumie cu sabie, într-un laţ atârnat de tavan. Ce să zic! Proastă glumă, mai ales într-un loc ca ăsta!“

Apoi mumia deschise ochii, care reflectară intens lumina. Pupilele erau despicate vertical, ca la pisici. Duffy scoase un strigăt, sări aproape un yard în spate, căzu, alunecă şi se opri în şezut. Vrăjitorul privi ciudăţenia meditativ.

Gura creaturii se deschise larg într-un rânjet galben, a cărui strălucire făcea întreaga-i faţă să pară numai ochi şi dinţi.

— Opriţi-vă, spuse mumia într-o şoaptă prelungită în ecouri, opriţi-vă şi daţi vamă!

Aurelianus se dădu înapoi, coborând lampa, în vreme ce Duffy se ridică în picioare.

— Care-i preţul?, întrebă bătrânul.

Mumia îşi întinse mâinile, răsfirându-şi degetele lungi.

— Nu prea mare.

Sări jos din laţ, agilă ca o maimuţă, şi mângâie mânerul sabiei scurte care-i atârna la şold.

— Sunteţi doi… Am să iau viaţa unuia din voi.

Duffy îşi scoase, fără nicio tragere de inimă, pumnalul – îi era groază că va trebui să hăcuiască fiinţa asta neterminată, dar Aurelianus se mulţumi să ridice lampa în aşa fel, încât faţa lui ridată, smochinită, se putea desluşi acum clar.

— Crezi că ai putea să-mi digeri viaţa, dacă mi-ai lua-o?

Vocea lui Aurelianus suna înăbuşit, de prea mult dispreţ.

Mumia se înfioră, recunoscându-l, şi se înclină, dându-şi la o parte şuviţele ca frânghia, lipsite de culoare, de pe faţă.

— Nu, Ambrosius. Iertare! Nu te-am recunoscut.

Privirea îi luci printre şuviţele de păr.

— Dar am să-l iau pe însoţitorul tău.

Aurelianus zâmbi şi ridică lampa, luminând faţa lui Duffy.

— Oare?, întrebă vrăjitorul blând.

Mumia, care – reflectă Duffy cu mintea amorţită – fusese cândva, probabil, om, îl privi fix vreme îndelungată, apoi gemu şi se lăsă în genunchi, cu capul în ţărână, pe pietrele care pardoseau tunelul. Aurelianus se întoarse către irlandez şi, făcându-i semn cu mâna înainte, trecu pe lângă ciudatul vameş. Duffy îl urmă şi auzi făptura murmurând, umilită, în urma lui: „Iertare, stăpâne, iertare!".

Următorii doisprezece yarzi, o tot auziră scâncind în urma lor iar Duffy îi aruncă bătrânului o privire întrebătoare şi încărcată de venin. Aurelianus dădu doar din umeri, a neputinţă.

Când scările ajunseră, în sfârşit, la capăt, într-o imensă încăpere – pereţii şi tavanul, în lumina slabă, nici nu se puteau zări – Duffy îşi zise că în Viena trebuie să se fi făcut zi, poate chiar amiază, şi conchise fără menajamente: „Între tine şi patul tău, băiete, sunt cam o milă de tuneluri întortocheate."

Aurelianus îşi continua drumul neabătut, aşa că Duffy păşi pe urma lui, îngândurat, până când văzu în faţă buza unei fântâni destul de largă ca să cuprindă o căsuţă, dacă s-ar fi întâmplat să cadă înăuntru. Bătrânul vrăjitor se opri la marginea ei şi începu să caute ceva sub haină. Duffy privi în jos, peste ghizdul de piatră, şi strâmbă din nas la boarea slabă care aducea cu ea un miros greu, de mâl. Nu se vedea nimic, dar mirosul părea să emane cu putere din adâncurile pământului.

Aurelianus scoase un briceag, cu care îşi crestă arătătorul de la mâna stângă. Făcu un pas înainte şi lăsă câteva clipe stropii de sânge să cadă în abis, apoi îşi trase mâna înapoi şi îşi înfăşură degetul într-o cârpă. Zâmbi încurajator către Duffy şi îşi încrucişă braţele, în aşteptare.

Trecu o vreme. Irlandezul începuse iar să-şi confunde pulsul cu vibraţia aceea profundă, abia auzită, şi îngheţă de spaimă când se întrerupse brusc. Mâna slabă a vrăjitorului îl bătu pe umăr.

— Acum, ascultă-mă, şopti el în urechea lui Duffy. Am să-ţi recit, rând pe rând, câteva fraze, şi vreau ca tu să le strigi în fântână, după mine. Înţelegi?

— Nu, răspunse irlandezul. Dacă tu ştii cuvintele, strigă-le tu. Eu

am să stau deoparte.

Boarea călduţă care venea din fântână se simţea acum mai puternic, ca şi cum ceva care umplea în întregime cilindrul de piatră ar fi urcat spre ei, în tăcere.

— Fă ce-ţi spun, idiotule!, şopti Aurelianus repede, înfigându-şi degetele în umărul lui Duffy. Au să-ţi recunoască vocea şi au să ţi se supună, dacă norocul nu te-a părăsit cu totul.

Curentul care urca din fântână slăbi, parcă puterea care îl iscase ar fi stat atentă, la pândă – i se păru lui Duffy. Se stăpâni, ţinându-şi fălcile încleştate, dar nu rezistă mai mult de o jumătate de minut.

— Foarte bine, şuieră fără vlagă. Dă-i drumul.

Cuvintele pe care Aurelianus i le şopti – îşi dădu seama Duffy în timp ce le repeta după el, cu voce tare – erau în velşa veche şi, după câteva clipe, le recunoscu. Erau versuri din enigmaticul *Cad Godden,* „Bătălia copacilor”, pe care bunica lui obişnuia să i le recite pe vremuri, când era copil. Începu să le traducă în minte, pe măsură ce le pronunţa:

„Cunosc lumina al cărei nume e Splendoare
Şi numărul luminilor stăpânitoare
Ce risipesc mănunchi de raze, foc
Şi-aprind adâncurile-n ceruri, sus.
Lungi, albe-s degetele mele
Şi, demult tare, fost-am un păstor.
Prin lumea largă am călătorit;
A astrelor, mai bătrâne ca pământul,
Ştiinţă, o cunosc
Şi de când m-am născut
Multe lumi au trecut.
Roată, pământul l-am cutreierat.
Culcuş mi-am făcut într-o sută de insule
Şi într-o sută de cetăţi am hălăduit.
Despre Arthur, oare, proorociţi,
Ori chiar eu sunt cel sărbătorit?”

Aici, Aurelianus începu să rostească silabe care nu mai aveau niciun înţeles pentru el şi nu erau în velşă. Duffy bănui că versurile fuseseră un salut stilizat. Încetă să le mai urmărească înţelesul şi se mulţumi să repete cuvintele aşa cum îi erau şoptite.

Monologul lui Aurelianus continuă îndelungă vreme, până când irlandezul începu să se simtă somnoros. Se întrebă dacă putea să se aşeze şi, plin de regret, hotărî că nu.

Deodată, în timp ce moţăia, deschise larg, speriat, ochii, cu pleoapele grele de somn. Nu cumva pierduse o frază? Dar Aurelianus rostea calm, monoton, fraza următoare şi, un moment mai târziu, Duffy o repetă automat, cu voce tare. „Cred că, totuşi, n-am pierdut niciuna“, îşi zise el. „Probabil că vreun înger păzitor, unul din cei care stau toată noaptea la căpătâiul patului şi te păzesc când dormi, mi s-a cocoţat pe umăr şi susţine partea mea, din această ciudată cuvântare.”

După asta, încetă să mai dea vreo atenţie cuvintelor pe care le rostea şi închise chiar ochii cu desăvârşire. Ca vechi soldat, era obişnuit să doarmă în picioare.

În cele din urmă, îndemnurile lui Aurelianus începură să capete un ton de concluzie şi iată că, în fine, apăru o frază care, după intonaţie, părea să fie ultima. Urmă o pauză, apoi Duffy mai strigă ceva spre adâncuri, în aceeaşi limbă, dar pe un ton mai vesel. Abia după ce ecourile se stinseseră în întunericul fântânii şi sus, pe scări, irlandezul, acum treaz de-a binelea, îşi dădu seama că nu vrăjitorul i-o spusese pe aceea. Îngrozit că stricase totul, se uită la Aurelianus. Bătrânul, însă, zâmbi şi clătină din cap.

— Frumoasă întorsătură, asta din urmă, îi şopti el lui Duffy. Uitasem că au un simţ al umorului cu totul neobişnuit.

„Iar eu mi-am amintit-o, nu-i aşa?“ gândi irlandezul, prea istovit ca să se mai lase mâhnit de această ultimă dovadă. „Am să reflectez la toate astea mâine dimineaţă.”

— Bine, oftă el. Hai să ieşim odată de aici.

— Îndată, îl linişti bătrânul. Acum taci!

Câteva minute, rămaseră în aşteptare, cu ochii aţintiţi pe ghizdul de piatră al fântânii, în lumina tremurătoare a lămpii. Şi aici se zăreau inscripţii, la fel de patinate de vreme, dar Duffy era sătul de descifrări. Nu mai voia decât să se întoarcă la suprafaţă – aproape că simţea greutatea pământului şi a pietrelor apăsându-l pe creştet.

Atunci, din fântână urcă o voce gravă, care purta în ea mai multă forţă şi tristeţe decât se pot aduna într-o singură viaţă:

— Da, stăpâne! Vom fi onoraţi să te mai sprijinim o dată.

Puterea glasului părea să împingă în afară pereţii şi tavanul încăperii subpământene.

Duffy, uluit, trebui să-şi adune toată voinţa ca să-i răspundă.

— Mulţumesc, îngână el.

Bătrânul vrăjitor se trase înapoi şi făcu semn cu lampa către scări. Lui Duffy, Aurelianus i se păru încântat şi, în acelaşi timp, îngrijorat, ca un jucător de şah care a reuşit o rocadă avantajoasă. Începură urcuşul în tăcere.

Nu peste multă vreme, ajunseră la laţul agăţat în două cârlige înfipte în tavan, unde îi acostase ciudatul vameş. Acum nu se mai vedea nici urmă de el. Duffy se opri să privească în jur, dar Aurelianus îl îmboldi, făcându-i un semn cu mâna. Lampa lumina la fel ca înainte, totuşi bătrânul o scutură îngrijorat şi îi scutură fitilul, blestemând cu jumătate de glas când îi arse degetele.

Când treptele se opriră la platformă, Duffy trase aer adânc în piept şi îşi trecu degetele înmănuşate prin păr. „Şi-acum, ultima operaţiune”, îşi spuse. „Ori, mai bine zis, crampele de pe urmă”.

— Rămâneţi pe loc, locuitori ai lumii de sus! şuieră o voce subţire şi nepământeană, în întunericul din faţa lor. Irlandezul făcu un salt înapoi şi se ghemui, cu pumnalul scos; Aurelianus, grăbindu-se să ridice iar fitilul lămpii, era cât pe ce s-o scape din mână. Flacăra de sub sticlă străluci, luminând blana albă, răpănoasă, a trei fiinţe de înălţimea unui om, pe care Duffy, la prima vedere, le luă drept păianjeni.

Apoi, îşi zise că, probabil, şi ei fuseseră odată oameni, deşi mult înaintea creaturii agăţate în laţ, care-i întâmpinase cu un rânjet. Urechile le crescuseră mai mari decât palmele desfăcute, iar ochii erau complet ascunşi sub blana deasă. Aveau membrele grotesc de lungi şi răsucite şi irlandezul socoti că, probabil, dacă şi-ar întinde genunchii şi coatele, le-ar ajunge mai sus decât capul.

— Stinge lumina, spuse unul dintre ei, şi abia atunci înţelese Duffy de ce vocile sunau atât de ciudat – aveau obrajii atât de supţi, încât mandibulele ieşeau în afară, goale, sub nasurile cu nări largi.

— Daţi-vă la o parte, viermilor, mârâi Duffy, altfel vă stingem noi lumina pentru vecie!

Făptura întinse o mână împodobită cu cinci gheare lungi şi le

răsfiră prin aer: semănau cu picioarele unei ploşniţe întoarse cu burta în sus.

— Nu vă cred în stare, gângăvi ea.

— Gândaci de bălegar!, ţipă Aurelianus, furios. Ascultaţi-mi vocea. Ascultaţi-o şi pe *a lui.* Chiar nu ştiţi pe cine înfruntaţi?

Fiinţa râse încet, scoţând un sunet straniu, ca nişte zaruri scuturate într-o cană.

— Sigur că ştim, omule.

Aurelianus se dădu înapoi.

— Au fost cumpăraţi de cineva, şopti el. Ştiam că vom avea de înfruntat mari pericole, aici, jos, dar nu mă aşteptam la o trădare făţişă.

„I-a cumpărat? Cu ce?“, se întrebă Duffy, dar, înainte să-şi rostească întrebarea, toţi trei săriră deodată înainte, ca dintr-o praştie. Unul ateriză pe Duffy şi îl doborî la pământ, încercând să-i înfigă ghearele în ochi, pe sub braţul ridicat al irlandezului, care, între timp, îl ciopârţea cu pumnalul. Aurelianus scăpă lampa, care se rostogoli, încă arzând, şi se opri, întreagă, într-un colţ.

O altă pocitanie se aruncă acum pe Duffy, ţintindu-i stomacul, dar, pentru o clipă, se opri în cămaşa de zale pe care irlandezul o purta sub tunică. Deşi pumnalul părea să se scufunde în abdomenul moale, de câte ori aluneca de pe un os, făptura de deasupra lui continua să-l zgârie pe frunte şi peste obraji. Îşi simţea sângele fierbinte şiroindu-i din urechi şi sângele celuilalt i se scurgea peste încheietura mâinii, făcând să-i alunece degetele încleştate pe pumnal. Nu mai simţea decât mirosul blănii, ca de capră, şi nu mai auzea decât ţipetele pe care le scotea chiar el, fără să-şi dea seama.

Apoi, ceva se izbi de creatura ghemuită peste pieptul lui. Irlandezul se rostogoli şi îşi înfipse pumnalul până în plăsele în chipul celuilalt atacant, cam pe acolo unde ar fi trebuit să-i fie ochii, şi acela se prăbuşi pe spate cu o mişcare atât de convulsivă, încât pumnalul îi fu smuls din mână.

Se răsuci să-l înfrunte pe primul – şi nu mai văzu decât două trupuri nemişcate, întinse pe pardoseală. Se uită să vadă ce face Aurelianus şi îl zări pe bătrânul vrăjitor împingând în lături, cu piciorul, o formă încremenită în moarte, ca să ajungă la lampă.

Duffy se îndreptă de spate; apoi, genunchii începură să-i tremure şi îşi îngădui să se aşeze, lăsându-se greoi pe dalele de piatră.

— Am crezut… că sunt numai… trei, gâfâi el.

— Aha, înţeleg.

Aurelianus se apropiase acum cu lampa şi Duffy văzu că a patra făptură, care o lovise pe cea care îşi înfipsese ghearele în pieptul lui, era diferită. O întoarse cu piciorul şi recunoscu ochii cu pupilele despicate şi rânjetul larg, acum lipsit de viaţă. Gâtul îi fusese tăiat de ghearele păianjenului, dar mânerul spadei scurte a lui Duffy stătea înfipt în pieptul alb, ţepos al asasinului. „Era cât pe ce să mă omoare şi pe mine“, reflectă Duffy.

— Se pare că s-a hotărât să plătească taxa cu propria-i persoană, glumi Aurelianus. Ia-ţi pumnalul şi sabia, dacă vrei, deşi nu cred să mai avem necazuri – şi să mergem odată. Lampa asta, după cum arată, nu cred să ne mai lumineze până sus.

Pe Duffy îl supără tonul nepăsător al lui Aurelianus.

— Aici a murit o fiinţă curajoasă, spuse morocănos irlandezul.

— Cum? A, da, bestia cu ochi mari. Adevărat. Preţul curajului e moartea, flăcăule, şi tot cu ea plăteşti pentru orice altceva. Ea e mărunţişul cel de toate zilele, moneda împărăţiei. Dacă ai să stai să jeleşti fiece om bun care şi-a dat viaţa pentru noi, n-ai să mai ajungi nici din pat până la oala de noapte. Haide!

Irlandezul îşi frecă braţele rebegite de frig, îşi adună puterile şi se ridică în picioare, tremurând. Nu mai vedea în faţa ochilor şi fu nevoit să se sprijine de perete şi să privească ţintă pardoseala, respirând adânc, ca să nu leşine.

— Acolo, sus, te aşteaptă patul, spuse bătrânul, arătând cu degetul. La drum!

***

Fitilul lămpii se termină când se aflau în puţul strâmt, răsucit, al scării, dar dibuiră calea până la suprafaţă fără alte peripeţii. Duffy era aproape leşinat şi nu-şi mai dădea seama cât îl dureau rănile, deşi simţea că îi este cald, că se sufocă şi tremura din tot corpul. După ce îşi târşâi o vreme picioarele pe scări, un curent de aer îl făcu să deschidă ochii şi să privească în jur. Se aflau la capela părăsită, în lumina palidă a zorilor care abia mijeau.

— De ce, croncăni irlandezul supărat, de ce să mă recunoască…

De ce să-mi recunoască vocea? De ce…?

— Trebuie să bei ceva, spuse vrăjitorul cu blândeţe.

— Da, încuviinţă Duffy după ce se gândi puţin, dar dacă beau o să mi se facă rău.

Aurelianus scotoci pe sub haină.

— Poftim, îi spuse, întinzându-i un şarpe îndreptat şi uscat. Fumează!

Irlandezul îl luă şi îi privi forma în lumină, învârtindu-l între degete.

— E ca firele alea de tutun din Insulele Nopţii?

— Nu tocmai. Te simţi în stare să ajungi până în cameră?

— Da, răspunse Duffy.

— Atunci ia şi asta, îi zise Aurelianus, dându-i un săculeţ de piele, legat cu sârmă răsucită. E o pomadă vindecătoare. Spală-te pe faţă înainte să te culci şi unge-ţi rănile cu ea. Cu puţin noroc, nici cicatrici n-or să mai rămână.

— Doamne, ce-mi pasă mie de cicatrici?

Se urni cu mare greutate către uşă, o deschise şi se întoarse.

— Cum de vorbeau cu toţii limba austriacă, dacă nimeni n-a mai coborât acolo de atâta timp?

Nu reuşi să distingă limpede expresia bătrânului vrăjitor, dar i se păru că zâmbea trist.

— În noaptea asta nimeni nu a vorbit austriacă – dacă nu punem la socoteală ce mi-ai şoptit tu mie. Toate convorbirile dintre noi şi şobolanii din tunel erau într-un dialect arhaic bolic, amestecat cu latină, iar vocea din fântână vorbea o limbă tainică, fără de nume, care o precede cu mult pe a omenirii.

Duffy clătină din cap, absent.

— Atunci, cum de-am înţeles?

Dădu din umeri.

— De ce nu? Foarte bine. Nu mai încape îndoială că data viitoare am să vorbesc cu coioţii limba surdomuţilor, da. Dar ce-aş avea să le spun, oare? Noapte bună.

— Noapte bună.

Duffy plecă anevoie, făcând să scârţâie scândurile duşumelei. Aurelianus se duse în pragul uşii şi îl privi cum se îndepărta, clătinându-se; îl mai văzu apropiindu-se de una dintre torţele de pe

perete, aprinzând şarpele din câteva pufăituri şi urmându-şi drumul, pe când în urma lui pluteau norişori de fum alburiu.

CAPITOLUL XI

Era în dimineaţa de Paşti şi clopotele Catedralei „Sfântul Ştefan“ băteau solemn, vestind bucuria Învierii, peste acoperişurile luminate de soare ale oraşului; încă o iarnă trecuse cu bine şi cele câteva biserici erau pline de orăşenii care sărbătoreau Echinocţiul de primăvară, învierea tânărului zeu. La miezul nopţii, fuseseră stinse toate candelele – chiar şi luminile locaşurilor de închinăciune – şi în holul catedralei se iscase, din piatră de amnar şi oţel, o nouă flacără, pe care ministranţii o purtaseră la celelalte biserici, ca noul an liturgic să înceapă cu lumină înnoită.

Şi pentru laici era o zi însemnată. Vânzătorii de cârnaţi îşi aşezaseră grătarele la fiecare colţ, trimiţându-şi pretutindeni fumul ispititor; copiii, îmbrăcaţi pentru slujbă cu hainele cele mai bune, se hârjoneau în Piaţa Sfântul Ştefan, cerşind de la părinţi câţiva bănuţi cu care să cumpere prăjituri de Paşti; iar la vânzătorii de moaşte şi daruri sfinţite se făcuseră cozi, la care stăteau cei care doreau să cumpere iconiţe de hârtie, rozarii şi oase de sfinţi – mai târziu s-a făcut socoteala că şase schelete întregi, sanctificate, îşi schimbaseră stăpânul. Felul acesta de comerţ avea dezlegare de la preoţi pentru ziua de duminică, de care profitaseră o mulţime de vânzători de mărunţişuri ca să-şi plaseze şi ei mărfurile, chiar aşa, nesfinţite, cum erau. Unul, un furnizor de echipament, zice-se militar, îşi postase căruţa la un colţ al străzii Tuchlauben şi-i trăsese apărătorile de lemn, lăsând vederii un bogat sortiment de săbii, zale, halebarde, coifuri şi cizme, din care unele erau destul de vechi ca să poată fi vândute, pe bună dreptate, drept relicve.

Făcuse o vânzare bună în dimineaţa aceea şi se lumină şi mai mult la faţă, când văzu un soldat bătrân, cu o înfăţişare istovită, făcându-şi loc prin mulţime; capul lui cărunt se înălţa cu un picior deasupra mulţimii de trecători.

— Hei, domnule! Dumneavoastră de colo, fluieră negustorul, sărind de pe capră şi aterizând pe caldarâm, în faţa lui Brian Duffy. Credeţi că ce purtaţi acum se mai pot numi *cizme?*

Arătă spre picioarele irlandezului şi câţiva trecători se opriră să privească.

— Eu, unul, nu pot să vă spun ce sunt, pentru că probabil mi-aţi trage una în cap, he-he. Dar mă întreb dacă o să puteţi apăra Viena încălţat cu ele, când veţi porni la atac – Doamne apără-ne! – călcând peste molozul care o să mai rămână din zidurile oraşului? Nu spuneţi nimic, domnule, văd că nu v-aţi gândit deloc la asta, dar acum sunteţi de acord cu mine. Întâmplător, am aici o pereche de cizme care au fost comandate pentru Arhiepiscopul Tomori, dar n-au apucat să fie purtate vreodată, pentru că înalt prea-sfinţia sa a fost ucis de turci înainte să-i fie livrate. Văd că dumneavoastră şi curajosul oştean al Domnului aveţi aceeaşi măsură la picior, aşa că de ce nu…

— Păstrează cizmele lui Tomori pentru unul la fel de slab de minte ca şi el, îl sfătui Duffy, grosolan. Totuşi, adăugă el, amintindu-şi de sabia pe care şi-o rupsese căzând în canal, cu o zi mai înainte, sunt silit să recunosc că o sabie nouă mi-ar prinde bine.

— Eu sunt omul care vă trebuie! Luaţi-o pe asta: e pentru ambele mâini.

— Asta?! Asta n-ar putea, în cel mai bun caz, decât să-i facă pe ieniceri să moară de râs! Acum, atenţie! Vreau o sabie cu mâner, pentru mâna stângă, cu garda întreagă, în formă de clopot şi cruce, dar cu punctul de echilibru la aproape doi ţoli de gardă. Să fie din oţel spaniol, să aibă lama îngustă, cu…

Se opri, pentru că cineva îl apucase de braţ şi îl trăsese înapoi. Întorcându-se, iritat, îl văzu pe Aurelianus: faţa lui plină de zbârcituri, ca un pergament şifonat, era încadrată de o glugă neagră.

— La naiba, vrăjitorule, rosti Duffy răspicat, ce s-a mai întâmplat?

— Nu trebuie să-ţi cumperi sabie, îi spuse Aurelianus. Am eu una foarte bună, pe care pot să ţi-o dau.

Din mulţime se auziră huiduieli şi Duffy îl trase pe vrăjitor după el, în stradă, câţiva paşi. Când i se păru că nimeni nu le mai dădea atenţie, se opri şi se întoarse către bătrân.

— Acum, spune.

— De ce mergi aşa de repede? Te urmăresc de multă vreme. Am spus că am o sabie pe care poţi s-o foloseşti. Nu-i nevoie să cumperi.

— Da? Mulţumesc, am să mă uit la ea, spuse irlandezul, încercând să se arate, totuşi, înţelegător, – dar să ştii că sunt al naibii de pretenţios cu armele mele; nici nu mă aşteptam să găsesc ceva de soi la insul ăla. Drace, şi când te gândeşti că nu foloseam decât săbii făcute pe comandă, după indicaţiile mele. Şi-apoi, după cum vezi, sunt şi stângaci.

— Cred că sabia asta o să-ţi placă, insistă Aurelianus. Mă rog… înainte ţi-a plăcut.

— Ce vrei să spui? O fi vreo sabie de-a mea, pe care ai scos-o prin vrăji din fundul unei prăpăstii sau din vreun golf?

— Nu contează. Hai să ne întoarcem la han şi să o iei.

Aurelianus făcu un pas înapoi, pe drumul pe care venise. Duffy nici nu se clinti.

— Să mergem acum? Nu, nici vorbă. Mă duc la cazarmă, să văd nişte prieteni. Am să mă uit mai târziu la ea.

— Sunt vremuri periculoase. Aş vrea foarte mult să te întorci şi să o iei acum, insistă Aurelianus.

— De ce, ce găseşti rău la asta? întrebă Duffy, lovind teaca sabiei împrumutate de la Eilif. Începusem să mă deprind cu ea.

— De ce…?

Un copil trecu în goană pe lângă ei, ţipând şi agitând un băţ cu artificii aprinse la capăt.

— La naiba, de ce trebuie să mă lupt mereu cu tine? Sigur că sabia aceea şi-ar face datoria cu un hoţ de buzunare sau un beţiv fanfaron, dar e foarte cu putinţă să trebuiască să o vâri în altfel de făpturi, iar sabia pe care ţi-o ofer are însuşiri deosebite, care fac din ea o armă mortală pentru ele. Ascultă, ghici cine a lipsit de la han la berea de dimineaţă, astăzi, după luni de zile?

Duffy ridică ochii spre cer, plictisit.

— Matusalem.

— Aproape c-ai ghicit. Antoku Ten-no, orientalul cel ţâfnos. Acum sunt absolut sigur că el i-a trimis pe cei doi diavoli, noaptea trecută, împotriva ta.

Duffy oftă. Îşi aminti că dis-de-dimineaţă, spre plăcuta lui surpriză, se trezise, după patru ore de somn, vioi şi cu vederea limpede; deschisese ferestrele ca să lase aerul rece şi curat să-i fluture cămaşa de noapte, îşi umpluse plămânii şi dăduse drumul

unui hohot de râs, al cărui ecou se rostogolise până în celălalt capăt al străzii, însoţind dangătul clopotelor şi atrăgând privirile uimite ale câtorva băieţi care se nimeriseră chiar sub ferestrele lui. Acum, Aurelianus parcă urmărea să şteargă râsul acela plin de viaţă.

— De ce împotriva mea?, aproape că ţipă el. Tu eşti cel care nu-i dai opium, sau ce naiba vrea. De ce nu ţi i-a trimis ţie pe muzicanţii înaripaţi? Cred că nu ştii nici pe departe atâtea, pe cât pretinzi. De ce nu mă lăsaţi în pace, tu şi prietenii tăi necuraţi?

Irlandezul se îndepărtă furios prin mulţime, urmărit de priviri întrebătoare. Un bărbat mai vârstnic, bine îmbrăcat, se strecură, ferindu-şi privirea, lângă vrăjitor şi îl întrebă cu cât vinde opiul.

— Taci, prostule, îi răspunse Aurelianus, împingându-l cu cotul într-o parte şi întorcându-se pe drumul care venise.

***

Şase ore mai târziu, soarele apunea, aruncând văpăi ruginii prin cele trei ferestre orientate către vest, ale camerei de oaspeţi de la „Zimmermann". În bucătărie se auzeau flecăreala şi râsul obişnuite dinaintea cinei, dar în sala de oaspeţi, în afară de abătutul Aurelianus, nu mai era nimeni. Lumânările de pe masă şi sfeşnicele de pe pereţi nu fuseseră încă aprinse, deşi umbrele se făceau tot mai lungi, în colţuri şi pe sub scaune.

Bătrânul vrăjitor privi pe furiş în jur, apoi îşi puse degetele pe suportul de sticlă în care stătea lumânarea de pe masă. Înclină puţin capul şi se încruntă. După un minut, înălţă ochii spre fitil, care rămăsese, ca şi mai înainte, o spirală neagră inertă, şi sprâncenele i se ridicară de uimire şi stânjeneală. Aplecă iar capul, încruntându-se mai tare. Trecuseră câteva minute de când vrăjitorul şi lumânarea stăteau nemişcaţi, ca într-un tablou, când o flacără galbenă, compactă, izbucni, cu un muget violent, din suport, care se sparse în bucăţi, împrăştiind ceara topită pe suprafaţa mesei.

Uşa de la intrare se deschise şi Brian Duffy apăru în prag, privind cu neîncredere la Aurelianus.

— Are vreun rost ce faci sau e doar distracţie?

Vrăjitorul alungă cu mâinile norul de fum.

— Puţin din amândouă. Cum ţi-a mers astăzi?

Duffy traversă încăperea până la masa lui Aurelianus şi se aşeză.

— Nu prea rău. Am băut o groază de vin franţuzesc şi am schimbat amintiri cu landsknechten. Niciun diavol, de niciun fel, nu s-a apropiat de mine. Pe-aici ce s-a mai întâmplat?

— Nu prea multe. I-am spus lui Werner că eşti încă în slujba mea şi a ţipat la mine aproape zece minute, după care s-a potolit. Mi-a spus că pleacă să sărbătorească venirea primăverii într-o companie mai aleasă – ceea ce mi-a dat de înţeles că se duce iar la Johann Kretchmer, să-şi petreacă noaptea recitind poezii. Aha, şi fraţii de la Sfântul Cristopher şi-au pregătit teatrul de păpuşi în curte, cum fac în fiecare an, de Paşti, dar vikingii tăi au crezut că păpuşile sunt făpturi vrăjitoreşti, au dărâmat şandramaua şi i-au pus pe călugări pe fugă. Toţi copiii plângeau, aşa că a trebuit să mă duc acolo şi să le fac scamatorii ca să restabilesc ordinea.

Duffy dădu din cap cu un aer satisfăcut.

— Toate urgenţele au fost rezolvate, nu? Bună treabă.

Aurelianus zâmbi.

— Şi am mai avut o discuţie lungă cu Werner, înainte să plece.

— Serios? Asta aduce a pierdere de vreme.

Bătrânul duse mâna în spate şi luă o lumânare de la o altă masă.

— Nu tocmai. Mi-a spus că eşti un om de ordine dezastruos, că încurajezi bătăile când încep şi le porneşti când nu e cazul.

Duffy clătină gânditor din cap.

— Păi… s-ar putea spune şi aşa ceva, dacă ţii cu tot dinadinsul.

— Nu mă îndoiesc. În orice caz, ca patron ce-ţi sunt, vreau să-ţi fac o propunere. Am de gând să-ţi dublez salariul şi să-ţi ofer o altă slujbă.

— Ce slujbă?

Aurelianus ridică din umeri şi întinse mâinile.

— Să spunem c-ai să faci parte dintr-un corp de gardă.

— Al cui? Al tău?

Privi cum vrăjitorul scoase o cutie de cremene de sub haină, o deschise şi luă amnar, oţel şi o mână de iască.

— Nu, eu pot să mă păzesc şi singur. Al Regelui.

Duffy râse.

— A, sigur. Drace, nu pot să-mi închipui cum s-a descurcat Carol până acum fără gardă… Ah, acum înţeleg. Vrei să spui, regele acela al tău.

Aurelianus încuviinţă din cap, privindu-l atent pe irlandez.

— Cel care trăieşte în afara Vienei, continuă Duffy, şi care e mai mare decât Carol, deşi nimeni n-a auzit niciodată de el.

— O mulţime de oameni au auzit despre el, îl corectă Aurelianus, scoţând scântei din amnar. Foarte puţini ştiu însă că există în realitate.

— Foarte bine. Cum se numeşte?

— De fapt, nu are nume. E cunoscut ca „Regele Pescar“.

Iasca se aprinse; Aurelianus apropie grămăjoara care sfârâia de fitilul lumânării şi ea se aprinse într-o clipă, arzând cu o flacără strălucitoare.

Duffy avu brusc impresia că aceeaşi discuţie se mai purtase şi altădată, – n-ai fi putut spune când, poate într-un vis – şi asta îl sperie într-un mod ciudat.

— Şi e în pericol, zici?

Tonul irlandezului era aspru.

— Poate că da. Într-una din zilele astea, va trebui să mergem să-l luăm şi să-l aducem în oraş. Vezi tu, nu-i place să fie prizonierul unor străzi, al unor porţi sau ziduri – şi mai puţin acum, când e bolnav; preferă să stea afară, în pădure, până în clipa când va fi silit să plece. Deocamdată e în siguranţă: o mulţime de apărători de-ai noştri, dintre cei scoşi la iveală din adâncuri, se rotesc fără încetare pe deasupra colibei lui, şi Suleiman e la cel puţin trei luni depărtare, dar purtarea lui Antoku mă îngrijorează. N-aş vrea să riscăm. Săptămâna care vine aş vrea să-l aducem în oraş.

„Un sihastru bolnav, care îşi duce zilele în pădure“, îşi zise Duffy. „N-am auzit niciodată despre el, şi totuşi e mai puternic decât Împăratul Carol al V-lea… Da, fără îndoială, fără nicio îndoială! O fi vreo bazaconie din aia tristă şi veche de când lumea, ca vânzătorii ăia englezi care îşi spun druizi şi dansează – ştiind prea bine ce sunt de fapt – noapte de noapte, verile, la Stonehenge.” Duffy oftă.

— Bine, pentru un salariu dublu, am să-l păzesc pe regele ăsta bătrân al tău – numai să le spui… cum le zice? – „apărătorilor scoşi la iveală din adâncuri“ – să stea deoparte.

— Ei sunt de partea ta.

— Totuşi, nu mi-ar plăcea să întâlnesc vreunul. Şi cum adică, Suleiman e doar la trei luni depărtare? De unde se află el acum îi ia

mai mult ca să ajungă până aici.

— Nu-i chiar aşa departe. Iscoadele lui au părăsit Constantinopolul chiar astăzi. Nu va porni pe urmele lor mai târziu de o lună.

— Astăzi? Cum ai aflat?

Aurelianus zâmbi ostenit.

— Parcă mă cunoşteai mai bine, Brian.

Uşa dinspre stradă scârţâi şi se deschise, iar în pragul ei, în lumina târzie a apusului, apăru silueta cocoşată a lui Bluto.

— La naiba, exclamă tunarul elveţian, am crezut că voi fi primul. Ar fi trebuit să-mi închipui că voi doi veţi fi aici înaintea tuturor.

Aurelianus îşi împinse scaunul în spate şi se ridică în picioare.

— Flecăream puţin cu Brian. De fapt, nu sunt mare băutor, aşa că partea mea din berea de martie v-o las în întregime vouă.

Se înclină şi ieşi. Bluto veni la masa lui Duffy şi trase la loc scaunul pe care şezuse Aurelianus.

— Că tot veni vorba de bere…

Duffy râse.

— Da. Anna sau Piff trebuie să fie la bucătărie. Nu vrei să le spui tu să ne mai aducă un ulcior cu bere schenk?

— Bună idee. Doamne, ce-ai păţit?

— Mi-au sărit şoarecii pe faţă, când dormeam. Du-te şi adu berea.

O vreme, cei doi sorbiră berea rece şi discutară liniile de atac posibile ale turcilor, punctele slabe ale zidurilor şi diverse strategii de apărare.

— Carol trebuie să trimită întăriri, spuse Bluto îngrijorat. Papa Clement, la fel. Cum de nu văd pericolul? Drace, Belgrad şi Mohacs au fost scump plătite, da, pentru că erau pragul de piatră al Sfântului Imperiu Roman, dar Viena e chiar uşa de la intrare. Dacă turcii intră pe uşa asta, următorul popas va fi Canalul Mânecii.

Duffy ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Ai dreptate.

Turnă restul de bere în cana lui Bluto. Shrub, împreună cu câţiva băieţi, intraseră şi, cocoţaţi pe scări, agăţau un fel de apărători, ca nişte cuşti, în jurul sfeşnicelor de pe pereţi. Cocoşatul îi privi.

— S-ar zice că aşteptaţi o mulţime cam sălbatică, diseară.

— Mda, încuviinţă Duffy. Înainte, când pe locul ăsta era o mănăstire, obişnuiau să scoată butoaiele afară şi să facă fiesta în stradă. Uneori ieşea o adevărată halima. Paştele, berea de martie şi primăvara sunt acelaşi lucru în mintea oamenilor; după o iarnă grea, toţi se lasă nebuneşte în voia petrecerii.

Bluto îşi goli cana şi se ridică.

— Ia spune, Duffy – trebuie să fie cam patru şi jumătate; când crezi c-ar trebui să vin, ca să fiu printre primii?

— Nu ştiu. Pe la vremea cinei.

Se ridică şi se întinse, căscând ca o pisică.

— Am să cobor să-l întreb pe Gambrinus. Ne vedem mai târziu.

Porni cu paşi mărunţi spre treptele care duceau în pivniţă, sperând în sinea lui să mai obţină un avans din berea de primăvară. Auzi ceva mişcându-se în întunericul de jos, pe când cobora treptele.

— Gambrinus!, strigă el, dar nu primi niciun răspuns. Amintindu-şi de petarda pe care o găsise la uşa berăriei, duse mâna la mânerul pumnalului şi continuă să coboare.

Când ajunse, în sfârşit, pe lespezile umede, cercetă, precaut, cu privirea de jur împrejurul pivniţei întunecoase, dar nu văzu pe nimeni. „Poate că am iar o vedenie, ca atunci, cu lacul luminat de lună“, îşi zise el, nefericit. „Dar, ia stai!“

— Cine-i acolo?

O siluetă înaltă se desprinse din întuneric, în spatele coşului de cărămidă şi traversă încăperea până la uşa din apropierea conductelor de cupru; o deschise într-o clipită şi se topi în umbra dinăuntru. Irlandezul reuşise doar să-i zărească părul blond-roşcat şi pelerina largă, încheiată la gât cu o pafta de metal.

Duffy îşi trase pumnalul din teacă şi se îndreptă către uşă.

— Ieşi de acolo!, lătră el.

Din încăperea întunecată nu răzbătea nimic altceva decât tăcere şi mirosul puternic al aburilor de malţ.

Duffy se duse la cămin, apucă cu cleştele un cărbune şi aprinse lampa lui Gambrinus. O luă cu el, se întoarse la uşă şi începu să iscodească cu privirea odaia zidită din piatră, care se vedea din prag. Nu descoperi pe nimeni şi presupuse că intrusul se ascunsese după uşă; se năpusti înăuntru, rotind lampa şi scoţând

un strigăt de intimidare.

Camera, însă, era goală.

— Asta-i bună! Ce să fie?, mormăi irlandezul. Puse lampa jos şi luă, pe rând, pereţii la cercetat, sperând să afle vreo uşă secretă, dar în zadar. Pe duşumeaua de lut nu se afla decât un soi de cadă enormă de lemn, cu un metru mai înaltă decât Duffy; pe laturi, scândurile erau acoperite de muşchiul verde al zecilor, poate chiar sutelor de ani pe care-i înfruntase.

Duffy era pe punctul de a se întoarce în sala de mese, îngrijorat de noul lui simptom de nebunie, când observă trei cepuri mari de lemn, decolorate, înfipte într-una dintre laturi: unul la nivelul pieptului, celălalt la nivelul genunchiului şi ultimul la numai doisprezece ţoli deasupra duşumelei noroioase. Deasupra fiecărui cep stătea, bătută în cuie, câte o plăcuţă din alamă şi Duffy le privi de aproape. Pe cea de sus stătea scris „BLONDĂ“, pe cea din mijloc – „MARTIE“, iar ultima era atât de coclită, încât nu se mai putea descifra scrisul şi trebui să o răzuiască cu lama pumnalului. După un minut, era destul de curată ca să poată citi cuvântul „BRUNĂ“.

„Ia te uită“, se miră el, uitând cu totul de intrus, pierdut în uluirea lui de-o clipă. Privi în sus şi văzu nişte ţevi care ieşeau din peretele pivniţei şi intrau în cadă prin partea de sus. „Obiectul ăsta“, se întrebă el dezgustat, „înlocuieşte oare cuva şi tuburile unei berării obişnuite? Se poate ca fermentaţia întregii beri «Herzwesten» să se petreacă, după cum se vede, în cada asta mucegăită? Mă întreb dacă o curăţă vreodată“.

Stinse lampa şi îşi croi drum, atent, înapoi pe scări. „Poate că“, socoti el, „bărbatul cel blond, oricine o fi fost el, m-a atras intenţionat înăuntru, ca să-mi arate cada asta nemaivăzută”.

Se opri în capul scărilor. „Am băut destulă bere blondă”, îşi zise, „iar bere de martie, în fiecare primăvară. Ce să fie oare berea brună «Herzwesten» şi de ce n-am auzit niciodată despre ea?”

***

Bluto plecase şi singura persoană pe care o mai găsi în sala de mese, în afară de Shrub şi ajutoarele lui, era Epiphany. Ştersese mesele, spălase şi stivuise tăvile de servit pentru cină şi acum se prăbuşise la masa slujitorilor, sorbind cu înghiţituri mici, dusă pe

gânduri, o bere.

— Piff, dragostea mea, exclamă irlandezul. Unde ai stat ascunsă?

Epiphany tresări, auzindu-l, apoi zâmbi îngrijorată.

— Tu te-ai ascuns, Brian, spuse ea. Te-am căutat întreaga zi. Anna mi-a spus că noaptea trecută te-ai bătut cu cineva. Doamne, Dumnezeule!, căscă gura de mirare, când el se apropie de masă. Cine ţi-a zgâriat faţa în halul ăsta?

— A, monştrii cu care m-am obişnuit mi-au cam dat de furcă. Dar şi eu lor. Eşti de serviciu diseară?

— Nu, slavă Domnului!

Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr cenuşiu, rătăcită pe frunte.

— Cred că o să fie un adevărat balamuc.

— Balamuc e oricum. Stăpânul nostru nu-i prea întreg la minte.

Se întinse peste masă, îi luă cana cu bere şi i-o goli dintr-o sorbitură.

— Hai să mergem în odaia ta. Am ceva de vorbit cu tine.

Ea îl privi cu sprâncenele ridicate.

— Brian, arăţi ca un cotoi bătrân, cu cicatricile astea proaspete, peste cele de anul trecut.

După o clipă, zâmbi şi se ridică:

— La mine? Haide!

Duffy urcă scările în urma ei, reflectând că n-ar fi imposibil să o înduplece pe fetişcana de altădată să iasă iar la iveală din femeia vârstnică pe care o avea în faţa ochilor.

Camera lui Epiphany, îngustă, cu ferestrele privind către grajduri, era îngrijită şi curată. Pe pereţi se vedeau tablouri – în mare parte, picturi ale tatălui ei, cu subiecte religioase; una din ele, totuşi, i se păru a fi o lucrare a lui Domenico Veneziano. O pasăre ciripea, vioaie, într-o colivie atârnată deasupra unei mese de şah, pe care piesele aşteptau, nemişcate, începerea partidei. Duffy mută, absent, calul albului în rândul trei, peste patru pioni.

— Stai jos, Brian, îl invită Epiphany.

Duffy îşi trase un scaun de lângă măsuţa de toaletă, în vreme ce ea se aşeză pe pat.

— Să vedem, spuse irlandezul. Nu prea ştiu de unde să încep, Piff. Ştii tu de ce m-a momit Aurelianus să vin aici de la Veneţia?

— Ca să faci ordine în sala de mese – ceea ce, într-adevăr…

— Nu, lasă asta. Aşa suna povestea, da, dar m-a lăsat să înţeleg că, de fapt, nu asta voia el de la mine. Îşi închipuie că turcii vin la Viena numai ca să-i dărâme berăria şi – în chip la fel de nesănătos – că eu aş putea să-i împiedic. Eu – un străin pe care l-a întâlnit întâmplător, la sute de mile depărtare de aici. Şi ascultă, asta nu e tot; la orice îl întrebi îţi dă câte o explicaţie de adevărat nebun. Crezi cumva că Suleiman e căpetenia Imperiului Otoman? Ei nu! După Aurelianus, nu e el, ci Ibrahim, Marele Vizir, care se întâmplă să fie şi vlăstarul unui diavol al aerului, sau cam aşa ceva. Ori, poate, îţi închipui că Împăratul Carol are vreun rost aici, în Vest? Nu! Adevăratul rege e un pescar bătrân, care trăieşte în pădurile din afara oraşului.

Duffy lovi cu piciorul postamentul patului, descoperind cu iritare, în sinea lui, că scepticismul lui ironic era pe jumătate prefăcut.

— Toate astea sunt închipuiri bolnave de-ale lui Aurelianus, continuă el, încercând să o convingă pe ea, şi în acelaşi timp, pe sine. Sigur că bătrânul poate să invoce, prin magie, spiritele ascunse în cotloanele pământului… Dar, Cristoase, aici avem de-a face cu mijloace moderne de război: tunuri, trupe de asalt, săbii şi bombarde. Cum să salvez eu blestemata asta de berărie, dacă armatele habsburgice şi Vaticanul nu salvează Viena? Iar dacă ei eliberează oraşul, ce rost mai are să stau de pază, vigilent, în faţa berăriei, făcând exerciţii ca să-mi păstrez supleţea încheieturilor? Drace, o fi fost Aurelianus puternic la vremea lui, dar acum e limpede că nu mai ştie cum merg treburile. Suleiman pofteşte la imperiul lui Carol al V-lea şi vine să-i spulbere hotarul de răsărit, iar Aurelianus îşi închipuie că toată povestea se învârte în jurul meu, al berii „Herzwesten" şi al unui sihastru oarecare, care îşi duce zilele în codru şi se crede rege!

Vorbind, se ridicase, ca să poată gesticula mai convingător, şi acum se aşeză pe pat, lângă Epiphany. Faţa ei strălucea, în lumina roşiatică, strecurată prin perdelele groase, dinspre soare-apune, şi, pentru prima dată de când se întorsese la Viena, îi păru într-adevăr cunoscută. O avea, în sfârşit, în faţa ochilor, pe Epiphany Vogel, înainte de a se preschimba în Hallstadt, cea căruntă.

— Ascultă, Piff, eu unul mi-am luat partea de capete de turci şi

nu văd ce rost ar mai avea să aştept marea bătălie pentru Viena. Acum s-a întâmplat să reuşesc să pun deoparte nişte bani şi, pe deasupra, nu ştiu din ce motive, mi se dă un salariu împărătesc. Cred că, în câteva săptămâni, la începutul lui mai, să zicem, vom avea destui… Sigur, dacă ideea te încântă şi pe tine… vreau să spun… ce-ar fi s-o ştergem împreună în Irlanda, înainte să se închidă porţile Vienei? Am putea să ne căsătorim, în sfârşit! – şi să trăim într-o căsuţă adevărată, acoperită cu ardezie, şi… nu ştiu, să creştem capre sau altceva asemănător… Totuşi, aş vrea, dacă te hotărăşti, să nu spui nimănui.

— Oh, Brian, e minunat!

Epiphany îşi şterse o lacrimă, cu mâneca udă de bere.

— Îmi pierdusem orice speranţă, când deodată te-ai întors din morţi. Dar Annei pot să-i spun?

— Nimănui. Aurelianus ar putea să te împiedice să pleci, pentru că îi datorezi bani.

Ea se scărpină în creştet.

— Într-adevăr?

— Da. Nu-ţi mai aduci aminte? Ţi-a plătit toate datoriile şi poliţele neachitate care îţi rămăseseră moştenire de la ticălosul ăla de Hallstadt, dea Domnul să nu afle odihnă pe lumea cealaltă!

Epiphany era zguduită.

— Brian! Max ţi-a fost cel mai bun prieten, pe vremuri. Să nu-l urăşti.

— Tocmai pentru că mi-a fost cel mai bun prieten îl… l-am urât. Dacă mi te-ar fi luat un străin, nu m-aş fi supărat atât de tare.

Ea îi puse o mână pe braţ, ca să-l liniştească.

— Nu mai trăi cu gândul la ce-am lăsat în urmă. Ne-au mai rămas, totuşi, ultimii ani, ca să-i petrecem împreună.

— Ultimii ani? Nu ştiu cum te simţi, doamnă, dar eu sunt la fel de sprinten şi iute cum eram la douăzeci şi cinci, şi de atunci nu mi se pare c-a trecut prea multă vreme.

— Foarte bine, spuse ea, cu un zâmbet indulgent. Atunci, să zicem, penultimii. O, Doamne, crezi că se mai poate, după atâta timp?

— După atâta timp, întări Duffy, nu se mai poate altfel.

Se aplecă spre ea şi îi dădu un sărut care trecu de punctul în

care ar fi putut fi considerat formal. Ameţit de întuneric şi de vinul de după-amiază, se vedea, în sfârşit, în braţele atrăgătoarei şi intangibilei fiice a lui Gustav Vogel şi redevenise, pe neobservate, Brian Duffy cel din 1512, al cărui păr negru, strălucitor, nu trebuia să crească lung la spate ca să-i acopere cicatricea.

Se lăsară greu pe spate şi patul scârţâi înăbuşit, de parcă undeva, departe, s-ar fi prăbuşit un perete vechi de piatră; Epiphany îşi eliberă gura şi rosti anevoie:

— Eşti de serviciu în seara asta, nu? Cred că, în clipa asta, se serveşte cina.

— La naiba cu serviciul şi cu cina, bodogăni el. Cerule, ai dreptate!, continuă. E seara de Paşti, se desfundă berea de martie; doar pentru asta m-a angajat Aurelianus. Pentru banii pe care mi-i dă, cred că îi datorez măcar atâta lucru.

Se ridică fără tragere de inimă şi se uită la Epiphany, care, în lumina tot mai firavă, era o siluetă nedesluşită, întinsă pe pat.

— Mă întorc eu, cândva, îi spuse.

— Sper, îi răspunse ea, abia şoptit.

CAPITOLUL XII

Înghesuiţi într-un colţ întunecos, Duffy şi Aurelianus stăteau cu ochii aţintiţi pe cei trei păstori ameţiţi de bere, care jucau pe una dintre mese, pe când comesenii din apropiere cântau şi băteau din palme.

— Nu crezi că ar fi cazul să-i dai jos?, întrebă Aurelianus, neliniştit.

Duffy clătină din cap.

— Nu. Sărbătoarea s-ar schimba în altceva; poate că s-ar apuca să dea de-a azvârlita cu cănile de bere pe geam. Aşa, petrec şi ei şi îţi plătesc berea. De ce să ne amestecăm?

— Bine… Ai dreptate. La urma urmei, tu eşti bătăuşul.

Bătrânul se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete, tulburat de zarva cu care se sărbătorea berea de primăvară.

— Eşti pregătit? întrebă el. Te-ai odihnit cât de cât, după călătoria noastră subpământeană, de noaptea trecută?

— Ce spui? Nu te aud, în hărmălaia asta.

Aurelianus repetă mai tare.

— Aha! Nu-ţi face griji din pricina asta. Mă simt bine. Zilele astea mi-ar trebui mai mult de câteva stafii ca să-mi ies din pepeni.

— Bine. Trebuie să-ţi păstrezi puterile.

— Poftim? Nu te-am… Doamne, apără-ne!

Duffy îmbrânci câţiva bărbaţi în lături, azvârlindu-le cănile cu bere, îşi luă avânt, sări peste o masă şi trânti la pământ doi mercenari care începuseră să facă schimb de lovituri de cuţit. Nici nu apucaseră să se ridice în picioare când Duffy îşi scoase pumnalul şi le tăie, dintr-o singură mişcare, cingătorile, încât se văzură siliţi să lase cuţitele ca să-şi ţină pantalonii. Părăsiră încăperea purpurii la faţă, în hohotele de râs ale celorlalţi.

— Domnu' Duffy!, strigă Shrub, făcându-i semn cu mâna, din capătul tejghelei.

— Îndată, Shrub, răspunse Duffy, pentru că la celălalt capăt al sălii, un negustor înfuriat din senin îşi pălmuia nevasta, aruncându-i tot felul de necuviinţe. Şoptind o vorbă de iertare, irlandezul apucă o cană plină ochi, de pe o masă, şi-i aruncă conţinutul înspumat

negustorului în faţă; acesta, care tocmai îşi umpluse plămânii ca să sloboadă alte ocări, se înecă de la cele câteva uncii de bere pe care le înghiţise fără voie. Duffy îl ridică de pe scaun, ţinându-l de păr, îi dădu o palmă răsunătoare după ceafă şi îl trânti la loc pe scaun.

— Cu voia dumneavoastră, domnule, spuse irlandezul vesel. Doar nu dorim ca vreunul dintre clienţii noştri să moară sufocat, nu?

Se aplecă şi adăugă răspicat, dar pe şoptite:

— Or să-şi frângă coastele, ceea ce sigur se va întâmpla dacă te mai atingi de doamna sau îi spui vreun cuvânt jignitor. S-a înţeles? Aud? Aşa…

— Domnu' Duffy, strigă Shrub din nou. Vă caută cineva.

Chiar atunci, masa pe care jucau cei trei ciobani se prăbuşi, iar dansatorii ameţiţi fură proiectaţi în tejghea, care se răsturnă, trosnind îngrozitor. Shrub reuşi să rămână teafăr, făcând o săritură, dar ateriză pe un platou cu friptură de porc şi trebui s-o ia la fugă, urmărit de mesenii înfuriaţi.

Ceva mai târziu, Duffy îl zări pe Bluto ivindu-se pe uşa din faţă şi îi făcu semn. Deschise gura că să-i spună că avea să capete bere pe gratis, dar se opri când îşi dădu seama că o asemenea afirmaţie, rostită cu voce tare în sala plină până la refuz, ar stârni o răscoală. „Am să-i spun când am să pot să i-o şoptesc“, hotărî Duffy. „Mă întreb cine tot spunea Shrub că mă caută.“

Un tânăr cu părul negru, cârlionţat, care stătea rezemat de perete, îşi trase pălăria pe ochi când Duffy trecu prin dreptul lui. „Ăsta e, cum îl cheamă…“, îşi zise irlandezul, „… Jock, flăcăul pe care l-a trimis Aurelianus, noaptea trecută, să-l păzească pe regele ăla nepreţuit al lui. Aş putea să jur că l-am mai văzut undeva, în afara Vienei, – dar unde oare…?“

Duffy îşi răscoli memoria, dar fu nevoit să se întrerupă, ca să salveze o slujitoare din mâinile unui preot aprins de băutură. După ce îl îndemnă pe cleric să-şi păstreze demnitatea pe care i-o cerea sutana, Duffy apucă o cană, de pe o tavă care tocmai trecea pe lângă el, şi o goli din două înghiţituri.

— Aici, aici! Plata, domnule!, se auzi o voce din spatele lui. Se întoarse şi Bluto îi zâmbi.

— Salut, Bluto, spuse Duffy. Le-am spus fetelor că până la zece poţi să bei pe gratis.

— Până la zece? Şi la zece ce se întâmplă?

— La zece începi să plăteşti.

— Atunci mai bine să mă apuc de treabă. A, spuse Bluto mai încet, azi după-masă am terminat inventarul depozitului. Lipsesc aproape o sută de livre de praf de puşcă.

Irlandezul dădu din cap.

— Nimic altceva?

— Nu. Ba... s-ar putea. Una din bombardele alea vechi, de asediu, de patruzeci de livre, pare să fie lipsă, dar poate că armurierul le-a numărat greşit când a întocmit lista, în ’24. Vreau să spun, cum ar putea cineva să care după el un tun?

Duffy se încruntă.

— Nu ştiu, dar am să fiu cu ochii în patru. Nu l-ai zărit cumva pe Shrub?

— Ba da. E la bucătărie. L-am văzut adineauri: se uita prin sală şi părea speriat. Unde-ţi sunt vikingii?

— În grajd, beau şi cântă. Sper că dacă am să le trimit întruna bere, au să rămână unde sunt şi n-o să le treacă prin minte să vină şi ei aici, la petrecere. A, nu! Ce-i fac ciobanii insului de colo?

— S-ar zice că îl botează cu bere.

— Iartă-mă puţin.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Duffy se prăbuşea istovit pe o banchetă, într-un colţ. Îi făcu semn Annei să-i aducă un ulcior. Înăbuşise atâtea revolte, în încăperea încă zgomotoasă, încât cei din apropierea lui îl priveau cu teamă; beţivii mai aţâţaţi erau zgâlţâiţi şi, uneori, daţi jos de pe candelabre sau scoşi de sub mese şi potoliţi de prietenii lor mai treji.

Shrub îşi croi drum, nervos, prin mulţime, călăuzind un bărbat înalt, cu faţa măslinie, care purta o pelerină groasă şi o pălărie cu boruri largi.

— Domnu’ Duffy, spuse băiatul înainte de a ieşi din cameră, domnul doreşte să vă vadă. E spaniol.

„Arată mai degrabă a pirat, decât a domn“, îşi zise irlandezul, „dar nu mă costă nimic să fiu politicos”.

— Da, domnule?
— Pot să mă aşez lângă dumneata?
Sosi ulciorul cu bere şi privirea lui Duffy se mai îmblânzi.
— Poftim, spuse el, trăgând o banchetă. Ai cană?
Spaniolul înşfăcă una goală de pe masa cea mai apropiată.
— Da.
— Atunci bea nişte bere.
Duffy umplu amândouă cănile.
— Cu ce-ţi pot fi de folos?… Hm, aş zice că băiatul a greşit când te-a luat drept spaniol.
— Da? Ce te face să crezi asta?
— I-adevărat că vorba ţi-e cântată, dar accentul e unguresc. Sau aşa li se pare urechilor mele asurzite de băutură.
— Nu, ai dreptate, naiba să te ia. Sunt ungur. Dar ochii tot ţi s-au înceţoşat de băutură, dacă nu mă recunoşti.
Irlandezul oftă şi, făcând un efort, îşi concentră privirea asupra feţei care-l privea de sub borul lat al pălăriei, aşteptându-se să recunoască vreun vechi camarad de arme care, probabil, voia să împrumute nişte bani.
Apoi, sângele îi îngheţă şi se simţi dintr-o dată foarte treaz; era un chip pe care-l văzuse ultima oară în dimineaţa aceea îngrozitoare, din vara lui 1526, când, rănit şi vlăguit, înfruntase Dunărea cea largă şi reuşise să se caţere pe malul de nord. În urma lui, steagurile turceşti fluturau peste Mohacs, oraşul înfrânt, şi în brazdele câmpului de bătălie fuseseră îngropaţi 60.000 de soldaţi unguri, căzuţi în luptă. În dimineaţa aceea, întâlnise, pe acelaşi mal, armata lui Jan Zapolya, pe care Arhiepiscopul Tomori şi Regele Louis n-o mai aşteptaseră; amândoi zăceau morţi, fără îngropăciune şi fără cruce la căpătâi, cine ştie pe unde. Atunci, speriat, îi descrisese lui Zapolya dezastrul şi fuga din după-amiaza zilei ce trecuse, iar Zapolya, zguduit şi înfuriat, în acelaşi ceas îşi mânase soldaţii către vest. Duffy se mai odihnise o zi, în pădure, apoi se furişase de unul singur către sud, peste Alpi, până la Veneţia. Câţiva ani după aceea, auzise că Zapolya trecuse de partea turcilor.
— Pentru Dumnezeu, spuse el cu respiraţia întretăiată, cum îndrăzneşti să vii aici? După ce ţi-ai vândut ţara lui Suleiman, nu

credeam că am să te mai văd vreodată… Decât, poate, în faţa vreunei guri de tun sau unui vârf de sabie.

Ochii lui Zapolya se îngustară, dar zâmbetul sardonic nu i se şterse de pe faţă.

— Loialitatea mea este şi a fost întotdeauna în slujba Ungariei, şi tot ce am făcut şi fac, chiar şi în seara asta, e în interesul ei.

Duffy era încă uluit de prezenţa lui.

— Ce cauţi aici? întrebă el. Şi cum de eşti aşa de sigur, după cum pari, că n-am să strig în gura mare, în sala asta plină de lume, că „spaniolul” e omul pe care o lume întreagă îl asemuieşte cu Satana?

— Mai întâi, flăcăule, pentru că sub masă am o puşcă cu ţeava scurtă îndreptată către stomacul tău. Da, mi-e teamă că-i adevărat. Iar, în al doilea rând, pentru că, pe aleea de afară, în spate, patru dintre oamenii mei aşteaptă, ascunşi în ceva care pare o căruţă cu fân.

Duffy oftă îngrijorat.

— Şi ce e, de fapt?

Zapolya îşi sorbi berea, cu ochii pe Duffy şi cu mâna dreaptă sub masă.

— A, e într-adevăr o căruţă cu fân, dar duce mai mult decât atât.

— La dracu’, Jan, nu…

— Las-o mai moale. Duce o bombardă de asediu, încărcată cu o ghiulea de fier de patruzeci de livre. Ţeava stă orizontal, îndreptată spre clădirea asta, iar oamenii mei au fitile care se aprind într-o secundă.

— Iartă-mă, dar, dacă pot să spun aşa, Jan, toate astea n-au niciun rost. De ce ţi-ai risca viaţa ca să te strecori în Viena şi să te aşezi la masa asta? Numai ca să mă ucizi pe mine şi să arunci hanul în aer? „Ţine-l de vorbă“, îşi spuse Duffy. „Câştigă timp, şi poate, ameţit de băutură, timp de o secundă preţioasă o să uite pentru ce a venit.“

— Nu face pe prostul cu mine, Duff, bătrâne, spuse Zapolya, zâmbind. N-ai fi aici dacă n-ai şti ce loc e ăsta şi cine eşti tu.

— De ce trebuie toată lumea să-mi vorbească în cimilituri?, se plânse Duffy. Ce vrei? De ce mai stai aici, dacă tot ai un tun de asediu îndreptat spre uşa din spate?

— Vorbeşte mai încet. Stau pentru că sunt o piesă neînsemnată în acest joc, o tură pe care sunt gata să o sacrifice pentru un şah-mat definitiv. Am fot trimis aici – pe riscul meu personal, după cum ai luat aminte – de către stăpânul meu, Ibrahim, ca să-ţi ofer un rang înalt în Imperiul de Răsărit.

Preotul în călduri, care se ivi în spatele scaunului lui Zapolya, urmărind-o pe una din fetele care serveau, se alese cu o înjurătură, în gând, din partea irlandezului, pentru că ocolise cu prea multă îndemânare scaunul ungurului trădător.

— Un rang?, oftă Duffy. Ce fel de rang?

Zapolya îl privi cu o expresie care aducea a invidie.

— Mai înalt decât al meu. Dacă joci cinstit, ai putea chiar să-i iei locul lui Suleiman.

Duffy râse batjocoritor şi luă o înghiţitură lungă de bere, în timp ce mâna cealaltă îi alunecă lângă pumnal.

— Nu mi-ar plăcea să fiu primul care-ţi spune că eşti nebun, Jan. Dacă aş fi primul.

Se strădui să pară vesel, încercând, în acelaşi timp, să ghicească poziţia armei celuilalt.

— De ce să vrea Ibrahim să-l înlocuiesc eu pe sultan? Cel mai mare sultan pe care l-au avut vreodată otomanii! E curată nebunie. Încerc să-mi închipui ce încântaţi s-ar arăta turcii, aflând că trebuie să se lase conduşi de un irlandez. Ho, ho!

— La fel de încântaţi, cred, pe cât sunt şi acum, când au drept Mare Vizir un orfan de la Parga, în locul lui Ahmed Paşa, care aştepta postul de ani întregi. Lucruri de felul ăsta se întâmplă deseori şi următoarea mişcare pare întotdeauna de neînchipuit, până când are loc.

„Oare aş putea să răstorn masa înainte să apuce el să tragă de cocoşul armei?“, se întrebă Duffy. „Cred că nu.“

— Dar de ce eu, Jan?, se încăpăţână el. De ce Brian Duffy, de obârşie din Dingle? Asta nu mi-ai desluşit-o încă.

Pentru prima dată, Zapolya păru descumpănit.

— Brian… Chiar nu ştii cine… Ce… eşti tu?

O bubuitură ca de tunet, care le făcu inimile să stea în loc, se auzi dinspre capătul clădirii şi geamurile zornăiră puternic. Femeile ţipau, fetele care serveau scăpară tăvile din mâini şi Zapolya,

instinctiv, se răsuci pe scaun, încercând să înţeleagă ce s-a întâmplat. Duffy sări în picioare, răsturnând masa peste ungur, din a cărui armă ţâşni un glonte care spintecă duşumeaua, chiar între cizmele lui Duffy.

La intrarea din spate se auzeau strigăte şi zăngănit de săbii; fumul iscat de praful de puşcă se întindea ca o ceaţă din bucătărie în sala de mese, unde mulţimea, ameţită de bere, dăduse năvală, cu urlete disperate, către uşa din faţă. Duffy fu îmbrâncit şi aruncat la pământ de o femeie grasă, care făcea valuri croindu-şi drum în înghesuială, şi îl pierdu din ochi pe Zapolya.

— Bluto, ţipă Duffy. Aurelianus, careva! Puneţi mâna pe spaniol! E Zapolya!

Nu îl auzi nimeni, şi, în timp ce îşi făcea loc, lovind şi înjurând mulţimea care ţipa, ungurul dispăru. Irlandezul blestemă, scrâşnind din dinţi, şi o luă la goană prin bucătăria înecată în fum.

Curtea grajdurilor era luminată orbitor de căruţa cu fân, care ardea cu pălălăi, pe osiile-i prăbuşite. În gardul din spate apăruse o gaură mare, prin care se puteau zări flăcările întinzându-se până în preajma unei grămezi de moloz, care cu o clipă mai devreme fusese o prăvălie de pielărie. Vikingii lui Bugge, cu degetele încleştate pe garda săbiilor, urmăreau atenţi umbrele. Peste puţin, irlandezul observă trei trupuri întinse pe pietrele caldarâmului.

— Aurelianus, strigă el. Bluto! Fir-ar să fie, încă îl mai putem prinde.

— Pe cine? întrebă Aurelianus, care îl urmărise pe irlandez din bucătărie, iar acum stătea în spatele lui, frecându-şi mâinile.

— Pe Zapolya! Era acolo! Ia un cal şi fugi la poarta de miazăzi. Eu am să mă ocup de Poarta Carintiană. Spune-le s-o închidă şi să nu lase pe nimeni să iasă.

Vorbind, Duffy puse mâna pe un cal cu privirea sălbatică şi îl încălecă pe deşelate.

— Dă-i drumul!

Fără să se mai uite dacă bătrânul, care tremura ca o frunză, îi dăduse ascultare, Duffy dădu pinteni şi ţâşni în galop din curtea luminată roşiatic.

***

Bluto mai făcu o crestătură la marginea lumânării şi privi cum

ceara fierbinte se scurgea într-o parte.
— Anna, spuse el. Mai adu o cană cu bere!
— E trecut de zece, să ştiţi…
— Ştiu.
Cocoşatul privi în jurul lui. Cei mai mulţi dintre meseni se întorseseră, dar veselia le pierise şi aerul rece mai mirosea încă a praf de puşcă. Acum, mulţimea care îşi sorbea berea era mult mai cuminte.
În aceeaşi clipă, se iviră Duffy şi Aurelianus, primul dinspre bucătărie, cel de-al doilea din stradă. Amândoi păreau obosiţi şi nu prea mulţumiţi. Fără să se privească, traseră un scaun şi o banchetă la masa lui Bluto.
— Hei, Anna, mai adu un ulcior şi două căni, îi strigă cocoşatul Annei, iar Duffy şi Aurelianus încuviinţară.
— A ieşit pe Poarta Carintiană, nu-i aşa? întrebă bătrânul, după ce îşi trase sufletul. Pe cea de miazăzi am încuiat-o şi am pus să se tripleze paza.
Duffy dădu din cap.
— Da. Trei minute înainte să ajung eu acolo. L-am urmărit spre sud o jumătate de milă, dar, deşi luna lumina ca ziua, tot i-am pierdut urma.
Aurelianus oftă.
— Eşti sigur că el a fost?
— Da, doar îl cunoşteam dinainte, nu-ţi aminteşti? A venit să mă ispitească să trec de partea turcilor şi să arunce hanul în aer. Bluto, cred că bombarda de asalt care lipseşte ai s-o găseşti în mijlocul flăcărilor din curte.
— Aşa-i, confirmă Bluto. Se vede de pe acum.
— Mă întreb, oftă Duffy, umplându-şi o cană cu bere proaspătă, de ce au ţintit greşit. Să fi fost doar o înscenare? Dar atunci de ce au mai adus tunul?
— N-a fost nicio înscenare, spuse Bluto. Când vikingii tăi i-au văzut pe cei patru împingând căruţa în curte, le-au spus în norsk şi prin semne să o scoată naibii de acolo. Oamenii lui Zapolya s-au răstit la ei, şi atunci vikingii au întors singuri căruţa, cu gând s-o împingă înapoi în stradă. De-aici s-au luat la bătaie. Se pare că băieţii cu căruţa aveau la ei focoase şi fitile Bickford, cu ardere

rapidă. Unul dintre ei a primit un pumn şi a căzut, leşinat, în fân. Peste o clipă, căruţa era în flăcări, iar peste două, bombarda şi-a făcut datoria, dărâmând gardul şi două clădiri de pe strada vecină. Vikingii tăi au socotit că asta era o armă neloială, aşa că şi-au scos săbiile din teacă şi i-au scurtat, fără veste, cu un cap, pe cei trei care mai rămăseseră în viaţă.

Duffy râse neîndurător.

— Şi eu care credeam că nu-şi vor plăti niciodată cazarea.

— Spui că a încercat să te cumpere? întrebă Aurelianus, lăsându-se pe spate. Cu ce?

— Cu tot soiul de promisiuni nebuneşti. De fapt, vorbea aşa cum faci şi tu destul de des. Ştii tu, prostii de felul: „Se pot întâmpla lucruri la care nu te-ai fi gândit niciodată?"

Duffy îşi umplu iar cana.

— Spunea că, dacă primesc, Ibrahim mă face sultan, detronându-l pe Suleiman, bătrânul.

Scutură din cap şi oftă cu sinceră părere de rău:

— Bietul Jan! Îmi aduc aminte de el, pe vremea când încă nu-şi pierduse minţile.

Aurelianus era adâncit în gânduri.

— Da, spuse el într-un sfârşit. Acum înţeleg ce avea de gând Ibrahim. Un pariu nebunesc, într-adevăr! Misiunea lui Zapolya era să te cumpere sau, dacă dădea greş, să te ucidă. În amândouă cazurile, trebuia să arunce hanul în aer.

— Ibrahim ar fi putut trimite un mesager mai bun, observă Duffy. Jan nici măcar n-a pomenit de bani.

Aurelianus îl privi uimit.

— Bani?!? Ţi-a oferit al treilea rang, ca importanţă, în Imperiul de Răsărit!

Scutură din cap.

— O, cerule! Nu ştiu… poate e bine că tu continui să priveşti toate astea într-o lumină atât de profană. Poate că de aici îţi vine toată forţa.

— Ibrahim îl vrea pe Duffy, ăsta de aici, sultan?, chicoti Bluto. Credeam că sultanii nu beau decât ceai.

Irlandezul nu-l asculta.

— Părea puţin… stingherit, către sfârşit, – ca unul care oferă

monezi de aur unui sălbatic, al cărui trib nu face decât troc cu piei şi peşte. Mi-a spus „Chiar nu ştii cine eşti?“ – şi apoi a bubuit tunul ăla.

Se întoarse, ezitând, către Aurelianus:

— Crezi că… Doar nu crezi că… Ibrahim l-a trimis într-adevăr… ca să-mi ofere… aşa ceva?

Aurelianus privi în altă parte.

— N-am de unde şti, răspunse el, dar Duffy căpătă impresia că nesiguranţa bătrânului era falsă.

— Atunci, cine sunt eu? Ce-o fi vrut să spună?

— Ai să afli curând, spuse Aurelianus rugător. N-are rost să-ţi vorbesc despre asta, până când nu vei fi în stare să ghiceşti pe jumătate. Dacă ţi-aş explica totul acum, ai râde şi ai spune că sunt nebun. Ai răbdare.

Duffy era obosit, altfel ar fi continuat. Aşa, se mulţumi să ridice din umeri.

— S-o lăsăm, atunci. Oricum, simt că-mi piere orice interes faţă de toate astea.

Se hotărâse să fugă cu Epiphany şi asta îi dădea un sentiment plăcut, de eliberare de toate proiectele şi teoriile lui Aurelianus.

— Mai adu bere, Anna! Ulciorul ăsta s-a golit dintr-odată. A, ia spune, Aurelianus, când se desfundă berea brună „Herzwesten“?

Aurelianus clipi uluit.

— Cine naiba ţi-o fi spus? Bluto, vrei să ne laşi puţin? E o problemă personală.

— Sigur, sigur.

Bluto se ridică şi se mută la altă masă, luând cu el, spre mâhnirea irlandezului, ulciorul care tocmai fusese adus.

— Cine ţi-a spus de berea brună? îl întrebă Aurelianus direct.

— Nimeni. Am auzit un zgomot în pivniţă şi am văzut un tip roşcovan care hoinărea pe-acolo. L-am urmărit când a intrat pe uşă şi am văzut cada enormă. Toată berea „Herzwesten“ se trage de acolo?

— Da. Ştii… Ştii cumva cine era?

Vocea bătrânului tremura de emoţie reţinută.

— Eu? Nu! A dispărut în camera cu cada. Am căutat peste tot vreo uşă secretă, dar n-am găsit niciuna.

Duffy râse:
— Parcă ar fi fost o stafie.
— Chiar asta a fost. Ţi-a vorbit?
— Nu. L-ai văzut şi tu?
Lui Duffy, ideea cu stafia nu-i plăcea şi ar fi vrut să lămurească identitatea intrusului.
— Nu l-am văzut. Ştiu însă multe despre el, din descrierile celor care l-au văzut.
— Cine e?, întrebă Duffy.
Aurelianus se lăsă pe spate.
— Am să-ţi spun. Dar mai întâi trebuie să ştii că acea „cadă“ e folosită încă de la ridicarea berăriei, acum 3500 de ani. Anumite părţi din ea au fost înlocuite şi a fost mărită de două ori, dar noi… ei… au ţinut întotdeauna berea acolo. Seamănă mult cu metoda „solera“, de fermentare a vinului de „Xeres“. Turnăm mustul nou la suprafaţă şi tragem berea mai de jos, încât fermentarea şi învechirea se fac fără întrerupere. De fapt, cred că mai există şi acum urme din prima bere, care s-a făcut cu 35 de veacuri mai înainte.
Duffy clătină din cap politicos, reflectând în sinea lui că, dacă voiai să-l faci pe Aurelianus să-ţi vorbească despre un anumit lucru, trebuia să-l întrebi despre cu totul altceva.
— În mod obişnuit, continuă Aurelianus, o asemenea cadă trebuie curăţată în fiecare an. Asta de aici, însă, nu, pentru că scândurile de la fund au fost scoase, aşa încât doagele şi berea sunt în contact direct cu pământul.
Duffy se opri din băut şi puse cana pe masă.
— Vrei să spui că berea asta e amestecată cu ţărână? Doamne apără-ne, n-aş fi crezut niciodată…
— Vrei să te linişteşti? Berea se infiltrează în pământ, da, dar noroiul nu se ridică. Nu le amestecăm. Doar tragem berea uşor, de la diferite niveluri şi noroiul nu e stârnit. Ai băut vreodată bere mai bună?
— Hm, nu.
— Atunci nu te mai purta ca un ţânc care abia a învăţat că are intestine.
Bătrânul privi critic la Duffy:

— Sper că eşti pregătit pentru ce va urma. Tu pui întrebări şi tot tu te superi, chiar înainte să apuc să-ţi răspund.

— Am să tac, promise Duffy.

— Bine. Omul pe care l-ai zărit era o stafie. Îmi pare rău. Când l-ai văzut, era pe cale să se întoarcă în mormânt.

Aurelianus se aplecă în faţă şi continuă:

— Pe Llyr, am să ţi-o spun fără înconjur: era stafia lui Finn Mac Cool, care se întorcea în ce-o mai fi rămas din învelişul lui pământesc. Iar, ca să ştii: Finn e îngropat la şase picioare adâncime, drept sub cada de fermentare.

Duffy clipi, cu răsuflarea tăiată.

— Şi cada n-are fund? Înseamnă că Finn s-a dizolvat cu totul în bere!

— Da. Iar berea de deasupra lui e saturată cu… spiritul şi forţa lui, cu atât mai mult, cu cât nivelul e mai coborât.

— Deci, berea asta brună aflându-se în stratul cel mai de jos, trebuie să fie un fel de „supă de Finn“.

— Spiritual vorbind, aşa e… încuviinţă Aurelianus, deşi, fizic, e doar o bere neobişnuit de tare şi de veche. Nu te gândi că face cocoloaşe sau că cine ştie ce oase şi dinţi înfundă cepul.

— A, sigur nu, spuse Duffy afectat, hotărât în sinea lui să nu mai bea niciodată. Deci, când se trage? N-am auzit niciodată despre ea.

— Asta pentru că ultima dată când s-a tras berea brună era în anul 829, când, după câte-mi amintesc, fiii bietului Împărat Louis se întorseseră împotriva lui. Şi se trage iar pe 31 octombrie, anul ăsta. Aşa e obiceiul: fiece picătură din berea brună trebuie lăsată să se învechească şapte sute de ani.

— Dar, Doamne Isuse, exclamă Duffy, berea nu poate rezista atâta! Nici măcar rachiul sau vinul de „Bordeaux”!

— Ei bine, sigur – recunoscu Aurelianus – după atâta timp, băutura asta nu mai poate fi denumită bere. Devine altceva; ceva asemănător, în multe privinţe, cu vinul pe care l-ai băut în taverna lui Bachus, din Trieste. Bănuiesc că ai observat că cepul de la berea brună se află la numai câţiva ţoli înălţime de pământ. Nu se trag decât primii trei sau patru ţoli deasupra pământului, o dată, deci berea brună e întotdeauna foarte puţină.

— E foarte cerută? întrebă Duffy, convins că aşa ceva era imposibil.

— Da, dar nu de băutorii de bere. Datorită, hm… sursei ei, băutura asta are un efect foarte puternic – psihic, spiritual şi… magic. Şi fizic, de fapt – de multe ori e mai tare decât orice băutură obţinută prin fermentaţie. Oricum, cererea e cu mult mai mare decât poate satisface mica noastră rezervă. Asta vroia, de fapt, Antoku, de la mine: o cană plină cu esenţa asta minunată, ca să-şi păstreze viaţa, pe care ar fi trebuit să şi-o piardă cu o mie de ani în urmă. A fost ucis când nu era decât un prunc, într-o bătălie navală, în Ţara Soarelui-Răsare. Data trecută i-am dat o cană.

Se ridică şi îl privi pe Duffy, ca şi cum ar fi vrut să se apere, apoi zâmbi într-un fel ciudat, tuşi şi continuă.

— În orice caz, acum îşi închipuie că e dreptul lui. Mi-e teamă că greşeşte. Şi celelalte Păsări Negre – etiopianul, hinduşii, aborigenul din Lumea Nouă şi restul – speră şi ei la o sorbitură; unii sunt cazuri aproape la fel de disperate ca Antoku, dar niciunul nu va primi nici măcar un strop.

— Şi cui ai să-i dai să bea?, întrebă Duffy, începând, fără să vrea, să devină curios în privinţa băuturii. „La urma urmei“, se gândi el, „vinul acela din Trieste era chiar foarte bun.“

— E limpede că Antoku îşi închipuie că am de gând să ţi-o dau ţie, spuse Aurelianus, de vreme ce a trimis duhurile pe urma ta. Sau, poate, cu asta a vrut să mă avertizeze că ar putea ucide pe cineva mult mai important.

— Aha! Deci, cine va primi? „Ocolişurile sunt, pentru omul ăsta, a doua natură“, reflectă irlandezul.

— De data asta, Regele nostru – Regele Pescar. Ţi-am spus că e bolnav, nu-i aşa? Tot aşa e şi Apusul. Ce legătură e între ei, încă n-aş putea spune, dar ea există, asta-i sigur: când Regele e bine, Apusul e bine.

— Şi berea asta o să-l vindece?, întrebă Duffy, încercând din nou să-şi ascundă neîncrederea.

— Da. Regele nostru, slăbit de pe urma rănilor, îşi pierde puterile, iar băutura asta brună are să-i dea puterea şi însuşirile lui Finn, întâiul rege din vremea veche. Aşa, ţinuturile lui, acum ameninţate, vor reveni la viaţă.

— Şi berea se trage în octombrie? Nu se poate mai devreme? La urma urmei, când sunt la mijloc şapte secole, câteva luni mai mult sau mai puţin…

— Nu, spuse Aurelianus. Nu se poate mai devreme. Ciclul de fermentare trebuie să se încheie complet şi trebuie luate în considerare drumul astrelor, fluxul şi naşterile, la fel de însemnate ca şi meşteşugul de berar. Pe 31 octombrie tragem berea brună – şi nicio zi mai devreme.

Ridică ochii, îngrijorat, către Duffy:

— Poate acum înţelegi de ce e Ibrahim atât de nerăbdător să distrugă berăria.

***

La două dimineaţa, clienţii fură invitaţi să plece acasă, se stinseră luminile, iar slujitorii, lăsând curăţenia pentru a doua zi, se duseră, împleticindu-se, la culcare. Duffy ieşi afară, dar toate focurile fuseseră stinse, vikingii sforăiau liniştiţi în grajd şi nu văzu nici urmă de bombe fumegânde, aşa că intră înapoi în han.

Parcă nu-i era somn, deşi dormise numai patru ore noaptea trecută, şi după toată băutura şi alergătura din seara aceea. Se aşeză la locul lui, în sala de mese cufundată în întuneric. „Ca de obicei”, îşi zise el, „Aurelianus a reuşit să ocolească întrebarea la care ţineam cel mai mult să-mi răspundă: cine sau ce reprezint eu, în planul ăsta? De ce se interesează de mine toată lumea, începând cu Ibrahim şi terminând cu Bacchus?”

Îşi trase fără zgomot scaunul mai în întuneric, când auzi dinspre bucătărie două voci care şopteau în italiană.

— Clement a trimis vreo vorbă? întrebă una dintre ele.

— De data asta, răspunse cealaltă, se pare că va trimite trupe. Încearcă să încheie un fel de armistiţiu cu Luther, pentru ca Apusul să se poată uni fără rezerve împotriva Imperiului Otoman.

Cei doi ieşiră din bucătărie şi o porniră pe scări în sus, fără să-l observe pe Duffy. Unul era Aurelianus, iar celălalt, Jock – tânărul măsliniu la faţă, cu părul cârlionţat, care îşi trăsese pălăria pe ochi când Duffy trecuse pe lângă el, ceva mai devreme. „Hm!“, îşi spuse irlandezul. „Nu mi-a spus Aurelianus, la Veneţia, că nu vorbeşte italiană? Şi tot acolo l-am văzut prima dată pe Jock, în seara aceea de Miercurea Cenuşii, când mi s-a prezentat drept Giacomo Gritti.

Ce să însemne toate astea?“

Vrăjitorul urcă scările şi şoaptele se pierdură. „Atunci, cei doi lucrează împreună?” cugetă Duffy. „Asta ar explica de ce tânărul Gritti mi-a salvat viaţa şi m-a îndrumat către o corabie sigură, în dimineaţa aceea, pe docurile Veneţiei, dar nu şi ambuscada în care m-au atras el şi cu fraţii lui, cu o noapte mai înainte.

Un lucru e sigur – am fost minţit de multe ori, şi nici măcar nu pot să-mi închipui pentru ce. Nu-mi place când străinii îşi bagă nasul în treburile mele, dar ca ei să ştie mai multe despre ele decât mine însumi, e de-a dreptul de nesuportat.“

Se ridică şi se îndreptă către încăperea slujitorilor, de unde luă o cană goală. Coborî cu grijă treptele pivniţei, ca să nu-l trezească pe Gambrinus, care dormea, şi înaintă cu precauţie pe lespezile de piatră, până la uşa pe unde se făcuse nevăzută stafia. Ţâţânile fuseseră probabil unse de curând, pentru că nu scârţâiră când irlandezul deschise încet uşa. Bâjbâi prin întunericul negru ca smoala, până la cuva imensă, apoi pipăi până ce găsi cepul cel mai de jos dintre cele trei, care ieşi fără greutate. Când socoti că trăsese o jumătate de cană, închise valva şi ieşi, trăgând uşa în urma lui, apoi urcă grăbit scările către sala de mese.

La masa lui, aprinse lumânarea şi cercetă bănuitor cele câteva uncii de lichid gros, negru, care se învolbura pe fundul cănii. „N-arată prea bine“, îşi spuse el şi se aşeză. Apoi, simţi buchetul greu, aromat, ameţitor. „Doamne”, îşi spuse, răpit de plăcere, „ăsta-i un adevărat nectar, pe lângă care cea mai fină, cea mai rară bere de martie din lume nu-i decât apă chioară!“. Duse cana la gură şi o goli dintr-o singură înghiţitură, lungă, însetată.

Primul lucru care-i veni în gând a fost: „Furişează-te jos, Duffy, băiete, şi de data asta umple cana!“. Se ridică în picioare, sau, mai degrabă, încercă să se ridice, dar se prăbuşi la loc pe scaun. „Ce mai e şi asta?“, se întrebă, înfricoşat. „M-am vindecat după atâtea răni cumplite, ca să mă las paralizat de o gură de bere?“ Încercă iar să se ridice şi de data asta nici nu se clinti.

Apoi, simţi că se mişca – nu, era purtat de cineva. Era istovit şi vântul rece ca gheaţa îi pătrundea prin armură până la încheieturi. Se întoarse pe o parte, gemând încet, din cauza durerii de cap.

— Staţi liniştit, Sire – auzi o voce îngrijorată. Dacă vă zvârcoliţi

astfel, vi se deschide rana din nou.

Îşi pipăi cu degetele îngheţate, capul, şi simţi gaura mare din tâmplă, asprită de sânge uscat, închegat.

— Cine… cine mi-a făcut asta? gâfâi el.

— Fiul vostru, Sire. Dar fiţi fără grijă, l-aţi ucis tocmai când îşi cumpănea lovitura.

„Mă bucur“, gândi el.

— E groaznic de frig, spuse. Îmi simt picioarele atât de înţepenite, parcă ar fi ale altcuiva.

— Vom adăsta curând, auzi vocea slujitorului, când vom ajunge la malul lacului.

Îşi ridică, copleşit de durere, capul de pe patul de scânduri pe care era purtat, şi văzu în faţa lui un lac întins, cu ape liniştite, în care se oglindea luna plină. După un timp fu coborât de cei doi însoţitori, care gâfâiau, auzi murmurul lacului printre pietre şi ierburi şi simţi adierea lui rece şi sărată.

— Sabia mea, şopti. Unde e? Am…

— Aici, Sire.

Cineva îi puse un mâner greu în mână.

— Ah, sunt prea slăbit. Să o arunce unul din voi în lac. Asta-i porunca mea din urmă – adăugă, când ei începură să protesteze.

Fără tragere de inimă, unul luă sabia şi se îndepărtă prin stufăriş.

Zăcea pe pământ, respirând greu, dorindu-şi ca inima să nu-i mai bată atât de tare. „Sângele meu se grăbeşte să deschidă rana“, gândi el, „dar, oricum, voi muri curând.“

Slujitorul se întoarse.

— Am făcut după cum aţi spus, Sire.

„Pe dracu'“, îşi spuse el.

— Aşa… Şi când ai aruncat-o în apă, ce ai văzut?

— Ce să văd? Cum s-a cufundat, împroşcând cu stropi – şi apoi doar unde.

— Du-te înapoi şi, de data asta, fă ce ţi-am spus.

Slujitorul se retrase, nedumerit şi ruşinat.

„Din cauza giuvaerurilor de pe mâner“, îşi spuse muribundul. „Nu-i vine să le lase să zacă pe fundul lacului”.

Când se întoarse, slujitorul părea spăşit şi speriat.

— Am aruncat-o, Sire.

— Şi ce-ai văzut?

— O mână s-a ridicat din apă, a prins sabia de mâner înainte să se scufunde, a rotit-o de trei ori prin aer şi a tras-o în adâncuri.

— Bine.

Se linişti, în fine:

— Mulţumesc. Nu voiam să rămân dator.

O barcă se legăna acum la mal şi o femeie cu încălţările murdare de noroi se aplecă îngrijorată deasupra lui.

— Fiul nostru m-a ucis, îngână el, stăpânindu-şi clănţănitul dinţilor, cât să-şi rostească vorbele.

— Puneţi-l în barcă, spuse ea. Nu va mai rămâne mult în lumea celor vii.

***

Se trezi speriat, pe o podea tare, de lemn, şi nu îndrăzni să se mişte, de teamă să nu i se arate ceva căruia nu i-ar fi putut da un nume. Era întuneric şi îi era frică să-şi asculte memoria. „Orice s-ar fi întâmplat“, îşi spuse el, „oricare ar fi locul acela, oricare-ar fi numele meu şi al duşmanului meu, mai bine să-mi rămână necunoscute. Dacă n-am să ştiu nimic, n-am să recunosc nimic, n-am să dau socoteală pentru nimic, poate că, în sfârşit, mă vor lăsa în pace şi voi putea să dorm.” Îşi răvăşi gândurile, cufundându-le iarăşi în uitare.

CAPITOLUL XIII

— Beat mort, bineînţeles! Mă aşteptam la una ca asta. Şi cu berea mea, pe care ai uitat s-o plăteşti, nu-i aşa?

Duffy deschise ochii şi, clipind, îl zări pe Werner. Încercă să vorbească, dar nu reuşi să scoată decât un mormăit hârâitor – şi cât se poate de potrivit, de vreme ce voia să-i răspundă cu cele mai groaznice blesteme. Îi părea rău că se trezise pe podea, pentru că, într-o asemenea situaţie, nu mai poţi să-ţi tragi pătura peste cap şi să-ţi continui somnul; eşti nevoit să te scoli.

Ridicatul în picioare se dovedi ceva mai lesne decât se aştepta.

— Ţine-ţi gura, Werner, spuse el rar. Nu te amesteca în treburi care nu te privesc. Spune-i uneia din fete să-mi aducă de mâncare – şi să nu fie puţin.

Werner îl privea fix, aprins la faţă, de mânie.

— Barem ai auzit, continuă Duffy, de tunul de asalt cu care, aseară, cineva a încercat să arunce hanul în aer? Dacă n-ar fi fost vikingii din grajd, tu şi toţi câinii din oraş aţi scormoni acum prin grămezile de gunoi, pe locul ăsta.

Werner păru tulburat.

— Auzi, berea *lui,* adăugă Duffy cu dispreţ, târşâindu-şi picioarele până la prima masă şi prăbuşindu-se pe banchetă.

Ca unul care, după ce a fost bătut de tâlhari, stă pe marginea şanţului şi se pipăie să vadă dacă mai are dinţii sau coastele întregi, irlandezul îşi cercetă cu mare grijă amintirile: „Sunt Brian Duffy“, gândi, cu o satisfacţie prudentă, „o iubesc pe Epiphany Vogel şi sunt în slujba lui Aurelianus. E a doua zi de Paşti, anul 1529. Sunt eu, Brian Duffy – şi nimeni altcineva“.

Mâncarea şi Lothario Mothertongue sosiră împreună. Duffy se concentră asupra primei.

— Brian, făcu Mothertongue, azvârlindu-şi mantaua pe o banchetă şi frecându-şi mâinile îngheţate, vine timpul. Îmi mai adun o dată cavalerii. Şi – zâmbi el cu graţie – la noua mea Masă Rotundă e un loc şi pentru tine. Am auzit de buna ta purtare din noaptea trecută.

Îl cântări cu privirea pe irlandez:

— Spune-mi, simţi ceva, vreun ecou pierdut prin vremuri, când rostesc numele… *Tristan?*

Duffy, cu gura plină, clătină din cap.

— Eşti sigur?, continuă Mothertongue, cu vocea sugrumată de emoţie. Tristan! *Tristan!*

Se apleacă înainte şi-i strigă în faţă:

— Mă auzi, Tristan?

Duffy apucă de pe masă un castron cu lapte şi i-l aruncă în faţă.

— Şterge-o, Lothario, mârâi el.

Mothertongue se ridică în picioare, furios, în vreme ce laptele îi curgea pe gât.

— Am greşit, şuieră el. Nu-i loc pentru tine în Camelot. Nu ştiu cine ai fost cândva, dar acum sufletul ţi-e întinat şi pervertit, – o mlaştină, prin care se târăsc viperele minţii.

Duffy ar fi vrut să se supere, dar râdea prea tare.

— Pentru Dumnezeu, hohoti el într-un sfârşit, ce zi mohorâtă era asta, până te-ai ivit tu, Lothario! Viperele minţii, ai zis? Ha, ha!

Mothertongue se răsuci pe călcâie şi ieşi, băţos, din cameră.

Pe când Duffy îşi curăţa farfuria cu ultima îmbucătură de pâine neagră, Shrub veni la el într-un suflet.

— Domnu' Duffy, spuse el. Chiar a fost o bătaie aici, noaptea trecută?

— Nu. Nu cât eram destul de treaz ca să observ, în orice caz.

— Totuşi, aţi găsit o bombă turcească afară, în spate, nu-i aşa?

— Cred că poţi să-i zici şi aşa. Cum mai arată curtea, în dimineaţa asta?

— Ca un câmp de bătălie. Căruţa ceea arsă zace taman în mijloc, ca un ditamai schelet de balenă neagră, pietrişul e plin de sânge închegat, iar prăvălia şi depozitul domnului Wendell sunt făcute praf. Săracul, a înnebunit. Zice că Aurelianus o să-i plătească cu vârf şi îndesat.

Era limpede că Shrub rămăsese foarte impresionat.

— Aha! Alte pierderi nu mai sunt, sper?

— Nu. A… mi se pare că nişte copii şi-au făcut de lucru pe acoperiş.

— Ce copii? I-ai văzut?

— Nu, dar e plin de chipuri mici, sculptate, stele, cruci şi cuvinte

latineşti scrise cu creta pe pereţi.

— Da? Bine. Ia câţiva băieţi, umpleţi găleţile, suiţi-vă acolo şi spălaţi ce se poate. Cred că…

— Nu, Shrub, nu te duci nicăieri – îl întrerupse Aurelianus, răsărit ca din pământ în spatele lui Duffy. Lasă semnele acelea în pace şi ai grijă să nu le şteargă nimeni.

— Da, domnu', încuviinţă Shrub şi se repezi pe uşa de la bucătărie, nerăbdător să îndeplinească ultima poruncă, mult mai simplă.

Duffy îl privi pe Aurelianus, care se aşezase pe scaunul lăsat liber de Mothertongue. Bătrânul era mai palid decât de obicei, dar ochii îi străluceau cu o vitalitate neobişnuită, iar hainele negre îi îmbrăcau, parcă, mai bine trupul subţire.

— Pot să-ţi ţin tovărăşie? întrebă.

— Bineînţeles. De ce trebuie să lăsăm desenele alea pe pereţi?

— De ce trebuie să-ţi laşi armura pe tine, într-o bătălie?

Aurelianus hohoti şi râsul lui semăna cu un lătrat.

— Doar pentru asta am coborât amândoi în măruntaiele pământului ca să chemăm trupele; acum vrei să le lăsăm fără mijloace de apărare? Mulţumeşte-te să te lupţi cu duşmanii sub formă omenească. Cred că nu ţi-ar plăcea să mai dai ochii cu făpturile care sunt alungate de runele, vrăjile şi chipurile acelea desenate.

— Oh!

Irlandezul se încruntă.

— Ei bine, dacă tot veni vorba, zilele astea n-am chef să mai dau ochii cu nimeni.

Aurelianus râse iar, de parcă Duffy ar fi făcut o glumă.

— Termină-ţi masa, îi spuse. În dimineaţa asta, cred că vom face o plimbare călare în afara oraşului, ca să-l aducem pe Rege.

— Interesant, spuse irlandezul, dar mi-e teamă că nu pot. Nu mă simt prea bine şi ar trebui să-i fac o vizită bătrânului tată al lui Epiphany, care e aproape nebun.

De fapt, nu avea niciun plan pentru dimineaţa aceea şi ar fi făcut orice altceva, mai degrabă decât să-l viziteze pe bătrânul pictor – mai ales după vedenia cu lacul, pe care o avusese cu trei zile în urmă, la pensiune – dar voia să-l pună la încercare pe Aurelianus.

— Bine. La urma urmei, n-avea prea mare importanţă, spuse vrăjitorul, ridicând din umeri.

Duffy era încântat. „În sfârşit, sunt propriul meu stăpân“, îşi zise el.

— Gustav Vogel, nu-i aşa?, întrebă brusc Aurelianus. Îmi aduc aminte de el. Mi-a făcut odată un mare serviciu; e unul dintre motivele pentru care o ajut pe biata lui fată. Mai pictează?

Duffy se gândi. Din câte-şi amintea, nu-l văzuse făcând altceva decât să deseneze pe pereţi, cu tuş.

— Nu tocmai… începu el.

— Nici nu mi-am închipuit, îl întrerupse Aurelianus, nerăbdător. Oricum, nu asta ne interesează. Ţi-am spus că am să-ţi dau o sabie, în locul celei pe care ai rupt-o acum două zile; hai să urcăm acum în cameră la mine şi să te uiţi la ea.

— Nu poţi să o aduci aici?

Aurelianus se ridicase deja.

— Nu, făcu el, zâmbind.

Duffy se sculă şi, clătinându-se, urcă scările în urma lui. Asta îi aminti că îl văzuse pe Aurelianus împreună cu Giacomo Gritti, noaptea trecută.

— Nu mi-ai spus tu, la Veneţia, că nu vorbeşti italieneşte? îl întrebă, suspicios.

— De ce te-ai oprit? Nu ştiu. Poate. De ce?

— Ce legătură e între tine şi Giacomo Gritti? Sau Jock, cum îi spui acum? Te-am văzut flecărind cu el noaptea trecută. Te previn că, de data asta, ar fi mai bine să-mi spui adevărul.

— Ah, ne-ai văzut? E în slujba mea de ani de zile. De fapt, nu-l cheamă Gritti, ci Tobias. Am fost nevoit să plasez o mulţime de agenţi în zonă – Veneţia, Vaticanul… Şi vorbesc italieneşte. Dacă totuşi ţi-am spus că nu, sunt convins că am avut nişte motive întemeiate.

Aurelianus mai urcă o treaptă.

— Ia-o mai încet. Dacă lucrează pentru tine, de ce a încercat să mă omoare, împreună cu fraţii lui, în noaptea când ne-am cunoscut?

— Zău, Brian, nu poţi să ai încredere în mine? Le-am spus să te provoace, ca să am un pretext să stau de vorbă cu tine şi să-ţi ofer

slujba pe care o ai acum. Şi nici n-au încercat să te omoare. I-am instruit să monteze înscenarea cât mai convingător, dar să nu dea lovituri periculoase. Şi apoi, ştiam că eşti în stare să-ţi porţi singur de grijă. Acum, haide!

Aurelianus mai urcă trei trepte, când mâna irlandezului i se abătu pe umăr, obligându-l să se oprească.

— Şi dacă i-aş fi dat eu vreunuia din ei o lovitură periculoasă? Ce-ai fi…

— Dacă omorai pe unul dintre ei, îl întrerupse Aurelianus nervos, ţi-aş fi făcut propunerea într-un alt mod. În loc să-ţi laud prudenţa şi toleranţa în luptă, ţi-aş fi făcut complimente pentru stilul tău hotărât, curajos. Nu contează. Avem lucruri mult mai importante…

— Ba pentru mine contează. Şi cum, adică, ştiai că pot să-mi port singur de grijă? Credeam că atunci m-ai văzut şi m-ai auzit prima dată. De ce ţi-ai dat atâta osteneală ca să mă aduci aici, când numai în Viena ai fi găsit cel puţin o duzină de inşi care să facă treaba asta mai bine ca mine? La naiba, vreau o explicaţie care să nu mai ridice o sută de alte întrebări. Eu…

Aurelianus oftă.

— Am să-ţi explic totul când ajungem în camera mea.

Duffy îl privi cu coada ochiului.

— Chiar totul?

Ajunseră la etaj şi bătrânul părea cam supărat.

— Sunt un om de onoare, Brian.

***

Camera lui Aurelianus, la hanul „Zimmermann“, era foarte asemănătoare cu cea de la Veneţia: înţesată de tapiserii, cărţi, suluri de pergament, pumnale încrustate cu pietre preţioase, borcane de sticlă cu lichide colorate, instrumente ciudate semănând cu un sextant şi un scrin plin cu vinuri bune. Perdelele trase puneau stavilă luminii strălucitoare a dimineţii şi camera rămânea abia luminată de pâlpâirea câtorva lumânări. Aerul era apăsător şi muced.

— Stai jos, spuse bătrânul, arătându-i lui Duffy singurul scaun care mai rămăsese neocupat de haine stivuite. Luă dintr-o cutiuţă un şarpe uscat, îi muşcă vârful cozii şi îl aprinse la flacăra unei lumânări. Apoi, se aşeză de-a dreptul pe podea, sprijinindu-se de

bibliotecă şi pufăi mulţumit.

— Hai s-o luăm de la început, spuse el. Ţi-am mai spus că berăria asta e, într-un fel, inima Apusului şi mormântul unui rege din vechime, pe care vikingii tăi nu greşesc când îl numesc Balder. Suleiman e căpetenia jumătăţii de Răsărit a lumii, care vrea să ne atace, acum, când suntem slăbiţi şi dezbinaţi.

— Şi asta pentru că Regele Apusului nu se simte bine, se hazardă Duffy.

— Aşa-i. Sau, altfel spus, nu se simte bine pentru că regatul lui e dezbinat. E acelaşi lucru. Dacă îl vindeci pe unul, se vindecă şi celălalt. Iar regele se va însănătoşi peste şase luni, când se trage berea brună. Suleiman, care ştie asta, vrea să nimicească mai înainte berăria şi să ia, o dată cu asta, şi Viena. Mă aştept ca, nu peste mult timp, Ibrahim să-şi trimită asupra noastră trupele nepământene, dar peceţile elfilor şi chipurile desenate pe ziduri ne vor apăra. Ai grijă ca Shrub să vegheze să nu fie şterse. Oricum – continuă Aurelianus – lupta va fi crâncenă. Răsăritul şi-a ridicat braţul înarmat împotriva unui număr de garnizoane de-ale noastre, iar acum se încumetă să ne lovească drept în inimă, în vreme ce Apusul lâncezeşte, cuprins de haos şi lipsit de apărare. Prevăzând toate astea cu mulţi ani în urmă, regele nostru, Regele Pescar, a implorat zeii – sau pe Dumnezeu, dacă ţi se pare mai potrivit.

Trase adânc fumul în piept, făcând şarpele să trosnească, şi slobozi o înşiruire uimitoare de inele de fum.

Duffy strânse din buze şi se îndreptă în scaun.

— Ce i-a implorat?

— Să-l readucă, pentru un timp, la viaţă pe cel mai mare conducător pe care l-a avut Apusul. Să ne împrumute, de pe tărâmul morţii, un erou, atât cât să zădărnicească ameninţarea Răsăritului. Ruga i-a fost auzită… şi omul s-a născut din nou, în învelişul pământesc.

— Aha, făcu Duffy şovăitor. Şi cine e?

— În amintirea oamenilor are mai multe nume, dar cel mai cunoscut e Arthur. Regele Arthur.

— A, nu!, izbucni Duffy. Stai puţin! Vrei să spui că e ceva adevărat în bolboroselile lui Lothario Mothertongue? Toate prostiile cu Masa Rotundă şi Camelot, pe care le debitează fără încetare?

Ascultă, dacă el e Regele Arthur, salvatorul pe care ni l-au trimis zeii ăştia idioţi, atunci turcii vor lua Viena până la sfârşitul săptămânii.

— E un dram de adevăr în bolboroselile lui, spuse Aurelianus. Dar fii liniştit, nu e el Arthur. Totuşi, dacă a presimţit ce se va întâmpla şi a venit direct la Viena, înseamnă că e un spirit clarvăzător, de o mare sensibilitate. E foarte trist, într-adevăr.

Ridică din umeri:

— Mulţi sunt chemaţi, puţini aleşi.

Dintr-o dată, Duffy începu să bănuiască încotro bătea. „Ei bine“, îşi zise el, „lasă-l pe vulpoiul ăsta bătrân să spună singur.“

— Deci, cine e Arthur?, făcu el. Dumneata?

— O, Doamne, nu!

Bătrânul râse şi trase încă o dată, lung, din şarpe, al cărui capăt se înroşi până când se făcu aproape alb.

— Ajungem şi la asta; lasă-mă să-ţi depăn povestea în ordine. Treaba mea a fost să-l aflu pe acest Arthur reîntrupat, pentru că ştiam, după anumite semne şi fenomene meteorologice, când s-a născut, dar nu şi unde. Am început să cercetez ţinuturile apusene, în căutarea lui, acum aproape douăzeci de ani, când el avea treizeci. Am găsit urme ale trecerii lui în câteva ţări, dar anii au trecut…

— Şi l-ai găsit? întrebă Duffy.

— Ei, da, ca să sărim o poveste lungă, dar interesantă.

— Bine, şi – zise Duffy plictisit, simţindu-se ca un participant la un dialog ritual, cu întrebări şi răspunsuri dinainte cunoscute – unde e?

Aurelianus pufăi din şarpe şi îl privi într-un fel ciudat.

— În faţa mea.

— Adică, eu?

— Da. Îmi pare rău.

Irlandezul începu să chicotească, până când se lăsă în voia unui râs cu lacrimi, care ţinu o jumătate bună de minut, după care se apucă să răsucească dopul unei sticle cu vin roşu, spaniol.

— Săptămâna asta am dat lovitura, observă el, puţin isteric. Mai întâi, nordicii au hotărât că sunt Sigmund, iar acum tu îmi spui că sunt Arthur.

— Sunt două nume pentru aceeaşi persoană. Nu te-a mirat niciodată asemănarea dintre Arthur, care şi-a dovedit dreptul la tron smulgând sabia din inima pietrei, şi Sigmund, singurul care a reuşit să smulgă sabia lui Odin din Stejarul Branstock?

Dădu din cap şi continuă:

— E limpede că există, undeva în Danemarca, un alt clarvăzător, care i-a trimis aici pe Bugge şi pe oamenii lui.

— Doamne-ajută, făcu Duffy, cu o umbră de sarcasm. Atunci i-adevărat ce spuneau, că tu eşti Odin?

Aurelianus făcu ochii mici, luând o poză misterioasă, apoi se relaxă, zâmbind.

— Ei, nu chiar. A fost un exces de entuziasm religios din partea lor. Care, totuşi, ne-a folosit.

Duffy simţea că i se face rău şi dădu vina pe fumul pe care îl scotea şarpele. Desfundase sticla, dar nu mai avea chef să bea vin. „Nu-mi pasă dacă în visul acela cu lacul, de noaptea trecută, am fost Arthur", gândi el, „acum sunt Brian Duffy şi n-am să mă las înlocuit de niciun rege, şi mai cu seamă de unul bătrân şi mort." Privi lucrurile care-l înconjurau, împrăştiate de-a valma în camera cufundată voit în întuneric. „Eu nu fac parte din lumea asta bolnavă, prăfuită, solomonită", îşi spuse insistent.

— De asta, bineînţeles, spuse Aurelianus, te-au apărat piticii şi creaturile pe care le-ai întâlnit în munţi: chiar dacă tu habar n-aveai, ei ştiau cine eşti. Şi pentru asta a încercat Ibrahim să te împiedice să ajungi aici, trimiţând demoni înaripaţi şi punându-l pe slugoiul acela de Zapolya să trimită ucigaşi plătiţi pe urmele tale. Văzând că a dat greş, a încercat să te ispitească să treci de partea Răsăritului. Făgăduiala că vei fi sultan a fost, cred, sinceră.

Bătrânul scund, înveşmântat în negru, sări în picioare, deschise un scrin şi bâjbâi în interior.

— Poftim, spuse încet, scoţând la iveală o sabie lungă, dreaptă, pe care i-o întinse irlandezului. Duffy o privi atent; era mai lungă şi mai grea decât săbiile cu care era obişnuit, iar mânerul, destul de lung ca să poată fi apucat cu amândouă mâinile, era o simplă cruce.

Amintirile îl asaltară năvalnic, fără să le poată pune stavilă. „Calad Bolg", îşi zise, „sabia căreia în legende i se spune

Excalibur”. O recunoscu şi din vis – era sabia care, la porunca lui, fusese aruncată în lac – şi din alte vise pe care le avusese în timpul vieţii, şi de care uitase cu desăvârşire, dar care se trezeau acum la viaţă. „A trimis multe suflete în ceruri”, gândi el, „cu câtăva vreme în urmă. Cu ea l-am ucis pe Mordred, fiul meu”.

— O recunoşti.

În cuvintele lui Aurelianus nu se simţea decât o undă de îndoială.

— Bineînţeles, dădu din cap trist, Duffy. Dar ce se va întâmpla cu Brian Duffy?

— Eşti tot Brian Duffy, ca şi până acum. Dar, în primul rând, eşti Arthur. La urma urmei, rachiul cu apă are gust mai mult de rachiu decât de apă.

— Cred că ai dreptate.

Ridică sabia şi o roti greoi prin aer, făcând o crestătură în lemnul scrinului.

— E groaznic de grea, spuse el, şi garda e prea îngustă. Meşteşugul armelor s-a schimbat, de când a fost turnată sabia asta. Ei… noi… purtam armuri grele pe atunci şi săbiile nu erau folosite pentru apărare.

— E o sabie bună, protestă Aurelianus.

— Sigur, ca s-o ţii atârnată pe perete sau să spargi lemne cu ea. Dar, dacă ar fi s-o folosesc în luptă, i-ar trebui o lamă mai îngustă şi mai scurtă cu cel puţin un picior, mânerul scurtat cu cinci ţoli şi o gardă solidă, în formă de clopot, sudată în jurul crucii.

— Ţi-ai pierdut minţile? E cea mai bună sabie din câte s-au făcut vreodată. Nu cred că lama s-ar putea scurta; vezi tu, ăsta nu-i un oţel oarecare.

— Mda, îmi aduc aminte ce bine spinteca armurile. Dar pe atunci nu param niciodată, doar schimbam lovituri ca de secure, până când armura celuilalt ceda. Dacă acum mi-aş lua avânt cu asta, celălalt s-ar degaja şi mi-ar înfige vârful sabiei în nas, înainte să apuc s-o aduc pe-a mea în poziţie de atac. Mulţumesc, cred că mi-ar fi mult mai bine cu o sabie obişnuită. Asta păstreaz-o pentru cosit grâul.

Aurelianus se înfuriase.

— E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată. Asta-i Calad Bolg, fir-ar să fie! Merită puţin respect.

Duffy clătină din cap, recunoscând că reproşul era întemeiat.

— Îmi pare rău. Am s-o iau cu mine şi am să încerc câteva pase la un gard.

— Bine. Într-o oră plecăm la Rege.

Duffy încuviinţă din cap şi se întoarse să plece, apoi se opri şi se întoarse din nou către Aurelianus.

— Aveai… părul mai lung pe atunci. Şi purtai barbă.

Bătrânul râse încet.

— Memoria ţi se limpezeşte, Arthur.

— Da.

La uşă, Duffy se opri şi spuse peste umăr:

— Şi erai o fire mult mai calmă pe atunci, Merlin.

— Erau alte vremuri, dădu din cap cu tristeţe Aurelianus.

***

Irlandezul coborî scările încet. Simţea că mintea i se clatină din temelii, dezvăluind, printre ruine, un peisaj mai vechi. „Dar temeliile astea fac parte din fiinţa lui Brian Duffy“, gândi el, posomorât. „Iar acum, când îmi amintesc ambele vieţi, îmi dau seama că eram mai fericit şi mai liniştit ca Duffy, decât am fost ca Arthur.“

În capătul scărilor, se opri. „Poate că sunt un rege din vechime“, îşi spuse el, „dar, pe Dumnezeul meu, am de gând să trăiesc în pielea lui Brian Duffy, aşa neînsemnat cum e. Şi n-am să port sabia asta; chiar şi numai vederea ei îmi cutremură sărmana minte.“

Urcă scările înapoi în fugă şi ciocăni la uşa lui Aurelianus cu măciulia sabiei. Vrăjitorul deschise, uimit să-l vadă întors atât de repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Eu… Mie nu-mi trebuie sabia asta. Am să găsesc alta, pe undeva. Poftim.

Aurelianus se mulţumi doar să-l privească.

— Uite ce-i, insistă Duffy, aproape cu lacrimi în ochi. Ai face mai bine s-o iei, altfel o arunc în canal – sau în lacul acela luminat de lună, data viitoare când mai dau ochii cu el, adăugă, mai mult pentru sine.

Aurelianus păli şi se trase înapoi.

— Ce lac luminat de lună? Llyr, apără-ne, doar abia suntem în aprilie! Spune-mi!

Irlandezul era mirat.

— Nu te supăra, îi spuse. Ca să fiu sincer, cred că n-a fost decât o vedenie de beţiv. Sunt convins că n-ai de ce să…

— Spune-mi!!!

— … te superi. Ei, foarte bine. De două ori, hm, vineri, în miezul zilei, am văzut foarte limpede şi chiar am simţit adierea răcoroasă a unui… unui lac întins, noaptea, pe lună plină. Şi-apoi…

— Cu cine erai? întrebă repezit Aurelianus. Trebuie să fi fost cu cineva sortit pieirii, sau pe moarte, cineva pentru care uşa morţii era deja întredeschisă.

Duffy era impresionat şi stânjenit.

— Da, eram cu tatăl lui Epiphany.

Vrăjitorul păru mai liniştit.

— Speram să fie ceva de felul ăsta. Ce-ai văzut…? Era…?

— Era locul unde a murit Regele Arthur, spuse Duffy.

— De unde ştii? exclamă vrăjitorul, din nou îngrijorat.

— Pentru că noaptea trecută l-am văzut din nou, mai limpede şi pentru mai multă vreme. Eram un rege rănit, pe moarte, şi mă duceau spre malul lacului. I-am spus unuia dintre cei câţiva slujitori care-mi rămăseseră credincioşi să-mi arunce sabia – sabia asta! – în apă şi mi-a povestit că a văzut o mână care a ieşit din apă şi a luat-o. Apoi a venit o barcă, în care am fost pus; sora mea era acolo şi i-am spus că fiul nostru – fiul nostru? – m-a ucis.

Vrăjitorul îl privea cu gura căscată, uluit.

— Chiar dacă îţi aminteai viaţa lui Arthur, încă nu era vremea să-i vezi sfârşitul. Unde şi cu cine erai, când ai văzut asta?

Duffy nu voia să recunoască că furase o cană de bere brună, aşa că dădu din umeri:

— Eram singur în sala de mese, după ce se culcase toată lumea.

Aurelianus se lăsă să cadă pe scaunul liber.

— Asta-i cumplit, murmură el. Se va întâmpla ceva, un lucru pe care mintea ta nu-l poate presimţi decât prin amintirea lacului. Vezi, ultima oară chiar aşa s-a întâmplat.

Privi în sus, spre Duffy.

— Cu alte cuvinte, asta înseamnă că spiritul lui Arthur se va întoarce curând în… moarte, Avalon, viaţa de apoi.

Duffy ridică din sprâncene.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Nu ştiu, fir-ar să fie. Probabil vei muri, de vreme ce, dacă acum ar fi să mori, spiritul lui ar fi nevoit să iasă din trup.

— Minunat! N-ar putea Arthur să-şi facă ieşirea şi să mă lase pe mine în viaţă?

— Vrei să spui, să se hotărască să plece, fără să fie alungat din trupul tău, prin moartea ta? Nu ştiu. Cred că da. Deşi, probabil, ai muri oricum, din cauza şocului produs de mutilarea asta mentală.

Irlandezul nu era atât de speriat, pe cât ar fi fost dacă n-ar fi ştiut că viziunea din noaptea trecută se datora mai mult cănii de bere brună, decât apropierii morţii lui Arthur, a lui sau a amândurora; dar, chiar şi aşa, vestea nu avea nimic îmbucurător.

— De ce naiba nu ştii? întrebă furios. Eşti vrăjitor, nu? Vrăjitor, magician, vraci, ghicitor în măruntaie de pui? Minunat! Scoate-ţi bila de cristal şi uită-te! Vezi dacă mai rămân în viaţă.

— Nici nu ştii cât aş vrea să pot, spuse Aurelianus încet, în contrast cu Duffy, care ţipa. Adevărul e că toate vrăjile şi prevestirile sunt oarbe, în ce priveşte starea noastră şi bătălia care va urma. Nu-mi place deloc – mă îngrozeşte gândul că Zapolya a putut ajunge atât de aproape şi a putut fi atât de bine informat, fără ştirea mea. În clipa asta ar putea fi oriunde, cu o armată puternică la dispoziţie. Acum înţelegi de ce trebuie să-l aducem imediat pe Rege, teafăr, în oraş.

Vrăjitorul clătină din cap, privind ţintă străvechea sabie, apoi continuă:

— De cinsprezece sute de ani încoace, iscusinţa mistică s-a întunecat treptat, ca vederea la apusul soarelui; vezi, toate se întemeiau pe principiile astrologiei chaldeene, pe un curs previzibil al aştrilor, pe o istorie a lumii predeterminată. Timp de mii de ani, toate au funcţionat foarte bine. Dar, în ultimele cinsprezece secole, mecanismul predestinării a fost tot mai mult dereglat de un element întâmplător, sau de ceva ce nu pot numi decât întâmplare…

Vocea i se pierdu. Ochii îi rămăseseră aţintiţi pe sabie, dar privirea i se întorsese spre înlăuntru.

Irlandezul rămase un timp pe gânduri, apoi ridică din umeri.

— Eu înclin să cred în întâmplare. Ideea de predestinare, lipsa de libertate a alegerii mă dezgustă. De fapt, astrologia m-a dezgustat

întotdeauna. Şi cred că ai ales un exemplu nepotrivit: mie nu mi se pare că vederea omului se întunecă la apropierea nopţii, ci mai degrabă, vederea bufniţei se întunecă la răsăritul soarelui.

Faţa lui Aurelianus se încreţi, încet, într-un zâmbet forţat.

— Mă tem, recunoscu el, că analogia ta este mai bună. Ibrahim şi cu mine, Bacchus, călăuzele montane şi vrăjmaşii tăi înaripaţi, de noaptea trecută, s-au născut din lunga şi brutala noapte a lumii. Tu şi cu Regele Pescar sunteţi făpturi ale zilei de mâine şi nu vă puteţi simţi cu adevărat în largul vostru în atmosfera asta ceţoasă, de dinaintea zorilor. În orice caz – ca să ne întoarcem la ale noastre – deşi arta previziunii decade, cu timpul, tot va mai fi activă un secol sau două. Eu, laolaltă cu mulţi alţii, suntem obişnuiţi să ne bizuim pe ea, aşa cum te bizui tu pe ochi şi pe urechi. Dar de data asta, în ce priveşte Viena şi berea, Arthur şi Suleiman – bâjbâie, oarbă, prin întuneric.

Duffy ridică din sprâncene.

— Şi ce lumină e atât de strălucitoare, încât să vă orbească pe voi, locuitorii adâncurilor?

Aurelianus era pe cale să se enerveze.

— Nu-ţi bate joc, i-o reteză el scurt. E din cauza ta, care eşti, sau vei fi amestecat în toată povestea. Eşti o anomalie, un fenomen nepermis de legile naturii, şi de aceea nimic din ce se leagă de tine şi de faptele tale nu poate fi descifrat, prevăzut prin mijloacele obişnuite ale magiei.

Auzind asta, irlandezul se lumină.

— Chiar aşa? Deci, habar n-ai ce am de gând să fac?

— Ei bine, am anumite bănuieli, admise Aurelianus. Dar în mare, nu – nu te pot vedea, pe tine sau lucrurile care te privesc.

Duffy se întinse peste masă şi, cu două degete, apucă sticla pe care o deschisese mai devreme. O duse la gură, sorbi o dată lung şi o puse la loc.

— Nu-i rău. Mă găseşti, când vrei să mergem.

Îşi făcu loc printre lucrurile de preţ care-i stăteau în drum, şi ieşi din încăpere a doua oară.

CAPITOLUL XIV

— Epiphany!, strigă el din rărunchi, când ajunse în sala de mese. La naiba, Epiphany! „N-am niciun temei să ascult de maimuţoiul ăla bătrân”, îşi zise. „De ce-aş avea încredere în el? Niciodată nu m-a avut cu adevărat la inimă; întotdeauna m-a folosit ca pe o piesă de şah în planurile lui vrăjitoreşti. Să ai încredere în Merlin e ca şi cum ai ajuta un scorpion rătăcitor să ţi se caţere sub pălărie.”

Epiphany stătea în pragul bucătăriei, ştergându-şi mâinile cu un prosop şi privindu-l îngrijorată.

— Ce este, Brian?, îl întrebă.

— Ia-ţi haine de drum şi banii pe care i-ai pus deoparte. Plecăm în clipa asta. Mă duc să înham caii.

Lumina speranţei dădu zâmbetului ei o strălucire tinerească.

— Vorbeşti serios? Adevărat?

— Da. Grăbeşte-te. Vrăjitoraşul ăla ar putea încerca să ne oprească.

Îşi înşfăcă mantaua din cuier şi se îndreptă spre curtea grajdului, trecând prin bucătărie.

— Shrub!, ţipă el, clipind din ochi, în lumina crudă a zilei. Pune şaua pe calul meu şi pregăteşte altul pentru Epiphany! Mergem la plimbare!

Grăbindu-se către grajd, se poticni de o scândură arsă; mârâi o înjurătură şi-şi întinse mâinile înainte, ca să-şi recapete echilibrul.

Mâinile şi capul, care îl dureau, se cufundară în apa întunecată, ca de gheaţă, dar în clipa următoare braţe moi îl traseră de pe copastie, îl aşezară, uşor, cu mişcări blânde şi barca încetă curând să se mai legene. Cumplit de istovit, se lăsă pe spate, pe un fel de pernă, şi rămase acolo, gâfâind, uitându-se la lună şi la stele, pe cerul greu de întuneric.

— Vă e mai bine, domnu’ Duffy?, auzi vocea speriată a lui Shrub. Se întoarse, răsucindu-se pe pietrişul încălzit de soare, şi îşi trecu degetele pe faţă şi prin păr.

— Hm? Da, Shrub, mi-e bine.

Privind peste capul lui, îi văzu pe vikingi holbându-se la el. Se ridică în picioare şi-şi scutură pietricelele şi nisipul de pe haine.

— Atunci mă duc să pun şeile pe cai, spuse băiatul.

— N… nu… mulţumesc, Shrub. M-am răzgândit…

Un gol infinit îi alungase din inimă orice altceva: entuziasmul, speranţa şi chiar teama. „Eram în mijlocul lacului“, îşi spuse, „şi de data asta fără nicio picătură, de bere brună. Cerule, cum să fug cu… cum naiba o cheamă, dacă peste câteva luni am să fiu mort şi, probabil, am să bolesc mai înainte? Pe lângă asta, nu pot să-l dezamăgesc pe Merlin, bătrânul meu sfetnic. Îl cunosc cu mult înainte de a o fi întâlnit pe femeia asta. Iar femeile sunt, oricum, netrebnice – n-a fugit Gwenhwyfar cu cel mai bun prieten al meu? Nu, asta a fost Epiphany… Ei, mă rog – amândouă au făcut la fel.“

Vocea lui Epiphany îi întrerupse şirul gândurilor.

— Sunt gata, Brian. Am fost destul de iute?

Cu mare greutate, se întoarse şi o privi pe femeia cu părul cărunt care stătea în pragul uşii.

— Ce spui?

— Sunt gata de plecare! Caii sunt înşeuaţi?

— Nu. Îmi pare rău, Piff, nu cred că sunt în stare… să plec. Nu pot pleca. Mi-e imposibil să-ţi explic.

Ea scăpă din mână legăturica pe care o ţinea şi se auzi un zgomot de sticlă spartă.

— Vrei să spui că nu mai plecăm?

— Da. Asta vreau să spun.

Rostirea cuvintelor i se părea groaznic de obositoare.

— Îmi pare rău, reuşi să adauge.

Faţa ei împietri.

— Atunci, când? Ai spus că peste câteva săptămâni…

Lacrimile îi străluceau pe obraji, în lumina dimineţii.

— Nu pot să plec. Am să mor în Viena. Încearcă să înţelegi, Piff: voinţa mea nu are destulă putere în privinţa asta; e ca şi cum aş încerca să înot într-o mlaştină.

Tăcu, pentru că ea se întorsese şi plecase, târându-şi greu picioarele, înapoi în întunericul bucătăriei.

Când Aurelianus ieşi afară, câteva clipe mai târziu, înveşmântat într-o tunică lungă de lână, cu pantaloni negri, strâmţi, şi o pălărie conică, îl găsi pe Duffy rezemat de peretele bucătăriei, cu capul în mâini. Vrăjitorul strânse din buze; de braţul stâng îi atârnau,

legănându-se stângaci, o jumătate de duzină de săbii zornăitoare.

— Ce-i, băiete? întrebă el, dojenitor. Zaci aici, fără nicio treabă, în toiul dimineţii, când e de lucru pentru toată lumea? Sus! Melancolia o înduri mai bine noaptea, după vin.

Duffy suspină lung, pe neaşteptate, şi înţelese, cu uimire, că până atunci îşi ţinuse respiraţia. Se ridică într-o clipă, fără să-şi folosească mâinile.

— Nu într-o noapte ca astea din ultima vreme, spuse el şi zâmbi mohorât. Dezgustul, teama şi furia pot fi îndurate, dar melancoliei îi trebuie un colţ mai liniştit.

Îl privi atent pe bătrân:

— La ce bun toate săbiile astea? Ai de gând să vrăjeşti o caracatiţă ca să vină cu noi?

— M-am gândit că n-ar fi rău să-i luăm şi pe vikingi, explică Aurelianus, străbătând curtea şi aruncând săbiile, cu un zgomot răsunător, într-o căruţă. Câţi dintre ei au săbii?

— Nu ştiu. Majoritatea.

— Atunci, cu astea ne-am asigurat că toată lumea e înarmată. Pentru tine am luat-o pe Calad Bolg.

— Mulţumesc. Dacă aşa stau lucrurile, am să-mi folosesc mai bine pumnul, făcu Duffy. Tunuri nu luăm?

— Nu, din cauza Regelui.

— Nu-i de acord cu ele?

— Nu.

— Hm, exclamă Duffy, dând din cap gânditor, deşi el însuşi privea cu suspiciune armele de foc. Ei bine, sper că nu vom avea de luptat cu cineva căruia îi plac.

— Mai bine vezi dacă poţi să-i înduplec pe băutorii de bere să urce în căruţă, îi sugeră vrăjitorul, în vreme ce eu am să pun băieţii să înşeueze doi cai.

***

Douăzeci de minute mai târziu, căruţa încărcată scârţâia şi se legăna, îndepărtându-se de oraş prin poarta de Apus; odată ieşiţi în afara zidurilor, alaiul de băieţandri gălăgioşi, care îi petrecuse de la han, îi părăsi. Mânaţi de Aurelianus, caii bătură drumul, pe cărări de pământ, ocolind ţarcurile cu vite, şi curând goneau nebuneşte prin pajişti cu iarbă proaspăt încolţită, de-a lungul singurului drum care

ducea dincolo de dealuri, sus, în pădurea deasă a Vienei, Wienerwald.

După aproape o milă, vrăjitorul lăsă caii la pas şi smuci frâul, ca să treacă şanţul din partea dreaptă a potecii. Apoi, căruţa se înclină şi urcă panta umbrită inegal, printre copacii răsuciţi. De două ori se împotmoliră şi de fiecare dată Duffy se dădu jos, împreună cu vikingii, curăţară drumul şi o împinseră cu spatele, încordându-se din răsputeri ca să ajute caii să o ia din loc. Ajunseră pe creasta dealului şi coborâră către poale, legănându-se cu precauţie. Aurelianus frâna prea slab din spate şi căruţa ar fi strivit caii şi s-ar fi rostogolit în prăpastie, dacă Duffy nu l-ar fi tras pe bătrân în spate, peste nordicii înghesuiţi, apucând el însuşi frâna.

— Aşa ştii tu să mâni caii, ha? strigă irlandezul, speriat şi furios.

Aurelianus se ridică şi îşi sprijini coatele de bancheta vizitiului.

— Îmi pare rău, spuse el. N-am mai condus pe-aici nicio căruţă. Acum ia-o la dreapta; vezi, panta coboară mai pieziş. Apoi o luăm printre stejarii aceia doi, înalţi, de colo.

— S-a înţeles.

Nordicii se îngrămădiră în partea laterală, mai ridicată, a căruţei, înclinând-o paralel cu panta, pe când Duffy manevra cu frâna şi hăţurile.

Umbra căruţei, care se întindea în faţa ei peste pământul reavăn, se întoarse brusc, cu un zgomot ca al unei bărci care îşi schimbă direcţia; într-o clipă se afla în spatele lor şi soarele dimineţii îi bătea lui Duffy drept în ochi. Suflă greu şi blocă frâna.

— Ce naiba se întâmplă? exclamă el. Am intrat pe un teren alunecos? N-am simţit nimic.

— Mergi în continuare, îi spuse Aurelianus. Suntem sub puterea unei vrăji. Nu-i da atenţie; s-a născut la dorinţa mea, acum câţiva ani. N-are alt ţel, decât să creeze confuzie şi dezorientare.

— Aha!

Irlandezul se gândi că asta nu îngreuna numai intrarea în zonă, ci şi ieşirea, mai ales pentru cineva care s-ar fi grăbit, cuprins de panică. Privi pe furiş în stânga şi în dreapta, căutând scheletele vreunor călători care ar fi încercat să pătrundă în acest labirint invizibil. Nu zări nimic, dar, privind în sus, văzu nişte siluete rotindu-se în văzduh; la început crezu că sunt ulii, până când se uită mai

atent şi le văzu formele omeneşti, susţinute de aripi vaste. Îşi coborî repede privirea către peisajul din faţa lui, stânjenit la gândul că el era cel care chemase fiinţele acelea din îndepărtatele lor adâncuri.

Aruncă o privire peste umăr, să vadă cum luau Bugge şi oamenii lui aceste fenomene stranii şi, surprins, nu află pe feţele lor nici uimire, nici teamă. Câţiva priveau atenţi creaturile înaripate, dar păreau cu toţii foarte veseli. Bugge îi zâmbi şi murmură ceva în norsk, iar Duffy îi întoarse zâmbetul şi-i arătă pumnul încleştat, înainte de a-şi concentra din nou atenţia asupra cailor. „Ei bine", îşi zise el, „de ce-aş fi eu îngrijorat, dacă nimeni nu-şi face griji?"

Timp de un ceas, cât străbătură dealurile împădurite, soarele îşi schimbă de trei ori locul pe cer. Toată povestea devenise pentru irlandez la fel de ireală ca un vis şi dacă, brusc, căruţa ar fi început să meargă pe cer, şerpuind printre nori, nu i s-ar fi părut de fel neobişnuit.

În fine, intrară, legănându-se, printr-un tunel îngust, o boltă de verdeaţă în care forţa gravitaţiei, crescută înspăimântător preţ de o secundă, părea să-i azvârle în sus, şi ieşiră într-un luminiş.

O clipă, Duffy rămase agăţat, ţinându-se cu mâinile de marginile banchetei, încercând să-şi regăsească cumpătul. Această ultimă scamatorie îl făcuse să creadă că se prăvălea cu capul înainte, într-o tumbă formidabilă, cu căruţă cu tot. Apoi deschise ochii şi văzu coliba.

Era scundă, cu acoperişul de trestie şi pereţii de piatră; putea să aibă patru-cinci sute de ani. Se uită întrebător la Aurelianus, care dădu din cap, aprobator.

— Aici e, spuse vrăjitorul.

Duffy se săltă peste marginea căruţei şi coborî în iarbă.

— Atunci să-l luăm şi să plecăm odată din pădurea asta. Bugge! Scoate-ţi flăcăii de acolo şi veniţi încoace! Avem de lucru; sunt pe-aici nişte moşnegi pe care trebuie să-i luăm în cârcă!

— Atitudinea asta e complet greşită, protestă Aurelianus, coborând lângă el. Acum, ascultă! Există întrebări pe care poţi să le pui şi altele nepermise, aşa că…

— Pe naiba, am să pun toate întrebările care-mi trec prin minte şi n-am să le pun pe cele care nu-mi trec. Acum, hai, condu-ne. La

urma urmei, numai tu îl cunoşti.

Se îndreptă spre colibă, cu vrăjitorul alergând în urma lui cu paşi mărunţi şi nordicii, nepăsători, în spate.

— Mi-e destul de greu şi-aşa, se plânse Aurelianus, fără să te mai porţi şi tu ca un…

— Ce credeai că ai să găseşti, când ai început să-mi dai ordine? Un uriaş dresat şi atotputernic, care să sară vesel în sus, la fiecare cuvânt de-al tău? Dacă-i aşa, ai făcut o greşeală. Nu l-ai vrut pe Regele Arthur, ai vrut un ţărănoi idiot.

Vrăjitorul ridică mâinile a disperare.

— Poate că ai, poate că n-ai dreptate, spuse el. Acum taci, am ajuns.

Ciocăni respectuos la uşa groasă de stejar şi o voce stinsă îi răspunse dinăuntru. Încruntându-se ameninţător spre Duffy, în chip de avertisment, Aurelianus deschise uşa şi intră.

Duffy îl urmă şi rămase uimit; se aşteptase să găsească acelaşi întuneric deprimant ca în camera lui Aurelianus de la han, aceleaşi lucruri ciudate cu miros de mucegai, împrăştiate de-a valma. În loc de asta, dădu cu ochii de o odaie plăcută, luminoasă, în care aerul curat pătrundea prin ferestrele deschise; singura notă discordantă era o grămăjoară de noroi închegat, pe piciorul patului. Irlandezul nici nu se uită la cel care îl ocupa; se întoarse către nordici şi, cu un mârâit expresiv, începu să mimeze, arătându-le că trebuiau să-l ridice şi să-l scoată afară. Gesturile lui semănau cu ale unui hamal neglijent.

— Brian, se auzi o voce slabă, dar glumeaţă, în spatele lui. Sigur eşti tu, Brian Duffy?

Duffy se întoarse şi îl văzu pe Rege, stând în pat. Era proaspăt bărbierit, părul alb îi ajungea până la umeri şi figura lui reflecta înţelepciunea multor veacuri. În afara bandajului din jurul şoldurilor, nu părea bolnav.

Apoi, Duffy îi întâlni privirea şi, spre surpriza lui, îşi aminti că îl mai întâlnise; vorbise cu el în urmă cu câteva zeci de ani, pe când se plimba, copil fiind, pe malurile râului Liffey.

— Vă salut, domnule, spuse Duffy. Credeam că locuiţi în Irlanda.

— Locuiesc în Apus.

Aurelianus era uimit şi intrigat.

— Ce mai e şi asta? De ce nu mi-aţi spus că l-aţi cunoscut? îl întrebă el pe Rege. Douăzeci de ani l-am căutat, prin toată Europa.

— Nu te supăra, Merlin, zâmbi bătrânul monarh. L-ai găsit acum. Oricum, pe vremea aceea, nu ştiam cine e; presimţeam doar că e mai mult decât un băieţel oarecare, de opt ani.

Duffy, mai liniştit, privi în jur. Pe o masă, lângă pat, se aflau o cană de lut şi un vârf de lance ruginit; amândouă păreau foarte vechi, poate chiar antice. Ridică privirea, zâmbitor, dar se fâstâci când văzu expresia, în acelaşi timp încordată şi nerăbdătoare, cu care îl urmăreau Regele şi vrăjitorul.

— Hm, făcu Duffy, nesigur, arătând către cană. Tocmai vroiam să spun cât de folositoare ar putea fi cana asta, când va sosi vremea să vă luaţi porţia de bere.

Avea convingerea că atinsese, imprudent, un subiect foarte delicat, dar hotărî că nu greşise, pentru că amândoi bătrânii se destinseră; din zâmbetele lor încurajatoare ghici, fără să înţeleagă şi de ce, că despre asta încercase Aurelianus să-l avertizeze, când se îndreptau spre colibă. Totuşi, faptul că se referise la cană şi nu la lance, i se păru o simplă întâmplare.

Bugge şi oamenii lui înţeleseseră ce se aştepta de la ei şi şase dintre ei începură să-l ridice, uşor, din pat, pe Regele Pescar şi să-l transporte către uşă. Cu un semn, Aurelianus îi opri, atât cât să pună o tichie pe capul vârstnicului monarh, apoi le făcu semn să pornească.

— Bănuiesc că nu poate să călărească, nu-i aşa? întrebă Duffy. O să stea cam înghesuit în căruţă.

— Nu, nu poate, răspunse vrăjitorul. Nici dacă ar fi teafăr nu i-ar fi permis. Sunt câteva restricţii pe care trebuie să le respecte: nu poate purta un veşmânt dintr-o stofă cu noduri sau un inel perfect rotund, nu poate atinge un cadavru şi nici să se afle în preajma unui mormânt; n-ar putea niciodată, de exemplu, să coboare în pivniţa berăriei „Zimmermann"… Cerule, până şi noroiul de pe pat e pus acolo dinadins.

De mirare, sprâncenele cărunte ale lui Duffy se ridicaseră până la jumătatea frunţii.

— Ha! E la fel de complicat ca traiul după legile Vechiului Testament!

— Mda, nu-i deloc departe de asta, spuse Aurelianus, îndreptându-se către uşă.

Irlandezul îl urmă afară.

— Cum m-ai găsit?, întrebă. Am înţeles că nu la Veneţia m-ai căutat prima oară.

Vrăjitorul oftă.

— Bineînţeles că nu. Pe oricare altul l-aş fi putut localiza în două ceasuri, dar, după cum ţi-am spus, artele magiei nu au nicio putere în ce te priveşte. Ca urmare, am fost nevoit să călătoresc ca să te caut. Am găsit dovezi ale trecerii tale, pe ici, pe colo, care mi-au fost de folos, dar cel mai serios indiciu a fost o pictură pe care am găsit-o acum doi ani, aici, la Viena: „Moartea Arhanghelului Mihail" de Gustav Vogel, căruia i-ai servit ca model.

— E adevărat, spuse Duffy. Asta era prin 1512 sau 1513; îi plăcea figura mea, sau aşa ceva, iar mie mi-a plăcut fata lui. Eram pe cale să mă tămăduiesc după o rană şi n-aveam nimic altceva de făcut.

Între timp, nordicii îl purtaseră pe Rege până la căruţă şi acum îl ridicau cu grijă, ca să-l aşeze pe bancheta din spate. Aurelianus părea mulţumit, pentru că nu se grăbi să le critice eforturile.

— Da, spuse el gânditor. Vogel, în ciuda faptului că e foarte religios, sau poate tocmai din cauza asta, să spunem, şi-a dat seama ce fel de… fiinţă eşti tu şi a arătat-o clar, pe pânza în care te-am recunoscut. El are legături foarte strânse cu noua putere a lumii, cu zorii zilei noi, dacă preferi, a cărei strălucire întunecă tot mai mult artele magice străvechi şi…

— Vrei să spui, Biserica?

— Mai mult sau mai puţin. Aşa te-a putut recunoaşte, mult mai uşor ca mine. El are o scânteie de clarviziune; mare păcat că nu mai pictează.

— Păcat, într-adevăr, încuviinţă Duffy, fără convingere. Priveşte, l-au aşezat în căruţă. N-ar fi mai bine să mergem şi noi?

— Cred că da, spuse vrăjitorul, pornind prin iarbă. Deşi, era atât de plăcut aici…

Duffy, care se simţea mai în largul lui pe străzile întortocheate, înţesate de oameni, ale oraşului, unde forţa gravitaţiei, era normală şi soarele îşi urma calea lui firească, încet, pe o traiectorie

cunoscută, nu era de aceeaşi părere cu Aurelianus, dar nu spuse nimic şi îl urmă înspre căruţă.

***

Primele zece minute ale călătoriei de întoarcere trecură destul de liniştite. Duffy era iar vizitiu şi aproape începuse să se obişnuiască cu împrejurimile vrăjite. Şase dintre vikingi coborâseră din căruţă şi mergeau de-o parte şi de alta, înlăturând pietrele şi ramurile din calea roţilor. Singurele lucruri ieşite din comun erau santinelele înaripate, care, după ce se rotiseră în jurul colibei, zburau acum în cercuri largi deasupra lor, la câteva sute de picioare înălţime.

— Creaturile astea ne călăuzesc, îi şopti el lui Aurelianus.

— Ai întru totul dreptate, spuse vrăjitorul, dând din cap cu plăcere.

Apoi, preţ de câteva minute, niciunul nu vorbi şi nu se mai auzi decât scârţâitul căruţei şi ciripitul păsărilor.

Duffy îşi şterse, cu mâneca, fruntea brobonită de sudoare, când văzu trei dintre gărzile înaripate coborând roată, încovoiaţi, parcă s-ar fi luptat cu nişte şoimi, apoi lăsându-se greoaie în pădurea din faţa lor.

— Atenţie, spuse el repede, îndreptându-şi spinarea, cred că ne-a urmărit cineva, cu tot păienjenişul tău de vrăji.

Pentru un timp, acestea fură ultimele cuvinte pe care avea să le mai rostească în germană. Când se întoarse, părea că-i vede pe Bugge şi oamenii lui pentru prima dată.

— Vikingule, trimite-ţi repede zece oameni în lăstărişul din faţa noastră, lătră el într-un dialect nordic arhaic, şi spune-le să se ascundă pe marginea potecii. Acum!

Bugge mai auzise felul acesta de vorbire la bătrânii uitaţi de vreme care vieţuiau lângă fiorduri, pe dealurile Roskilde, şi îl înţelese destul de bine ca să îndeplinească ordinul. Rosti aspru o frază scurtă către ceilalţi, luă zece dintre ei, arătându-i cu mâna, şi sări din căruţă, urmat, o clipă mai târziu, de cei pe care îi alesese. Din pădure începură să se audă strigăte şi zăngănit de arme.

— Voi trei! Luaţi-l pe Rege din căruţă, continuă Duffy, şi trei nordici se înfăţişară, gata să-i dea ascultare. Aşezaţi-l jos, mai la o parte, ascuns vederii; apoi, fuga înapoi la mine!

Se întoarse către Aurelianus şi îi vorbi în celtică:

— Du-te, Merlin, şi stai cu Regele!

— Desigur, Sire, răspunse vrăjitorul în aceeaşi limbă. Coborî şi îi urmă pe nordicii împovăraţi, care, peste câteva minute, se întoarseră lângă căruţă.

Irlandezul căuta cu înfrigurare în grămada de săbii, când cei trei se urcară în căruţă. Apoi se aşeză pe locul lui, cu mâna încleştată pe mânerul greu al lui Calad Bolg. Învârti lama lungă o dată prin aer, apoi îmboldi caii, pocnindu-i cu hăţurile. Când căruţa porni, strigă, privind spre cer:

— Hai cu noi, Morrigan, pe calul tău de foc, şi despică-le ăstor câini mădularele, până la încheieturi!

Un grup compact de oameni ieşi în goană din pădure, strigând, – tocmai la timp ca să se ciocnească de căruţa condusă nebuneşte de Duffy; cel puţin doi fură striviţi sub copitele cailor. Irlandezul şi cei din căruţă săriră în învălmăşeală, rotindu-şi săbiile, în vreme ce Bugge şi oamenii lui atacară din spatele copacilor de pe marginea drumului.

Înfipt bine cu picioarele în pământ, Duffy dădu deoparte câteva săbii întinse către el. Calad Bolg şuieră prin aer şi, răsucindu-se pe jumătate, irlandezul îl spintecă pe unul dintre adversari; ceilalţi se traseră speriaţi înapoi, pentru că meşteşugul folosirii săbiilor lungi se pierduse de cel puţin un secol. Duffy îşi croi drum cu sabia printre ei, prin contraatacuri dibace şi riposte fulgerătoare, de parcă ar fi folosit-o toată viaţa.

Crengile de deasupra lui trosniră puternic şi cinci dintre santinelele înaripate coborâră, sărindu-i în ajutor. Privite de aproape, erau îngrozitoare la vedere, cu botul plin de colţi şi ochi de peşte; vâsliră greoi din aripi încoace şi încolo prin luminiş, retezând capetele adversarilor; de câteva ori ridicară un om doisprezece yarzi în aer, sfâşiindu-l cu dinţii şi cu ghearele şi lăsând apoi să cadă în mulţime trupul mutilat.

Jan Zapolya, care zăbovise în urmă, pară cu pumnalul sabia unuia dintre nordici şi-i înfipse vârful floretei în gât. Când trupul căzu pe spate, se trase înapoi şi privi iute în jur. Era un adevărat dezastru. Dacă întăririle nu soseau în câteva secunde, trebuiau să facă stânga-mprejur.

Apoi, uitându-se peste capetele luptătorilor, către nord-est, rânji,

cu gura până la urechi.

— Ţineţi-vă bine, băieţi!, strigă către ceata de unguri renegaţi, cuprinşi de panică. Vin ai noştri!

Duffy se întoarse la timp ca să pareze iataganul mânuit de o creatură din aceeaşi specie cu cele care-i decimaseră pe unguri, dar care se afla, în mod vădit, la ordinele adversarilor. Ea îi blocă riposta, dar forţa loviturii o azvârli la pământ, unde, după câteva zvârcoliri, încremeni în moarte. Înainte ca următoarea să se apropie de el, zări pentru o secundă, sandalele cu talpă groasă din picioarele diforme ale fiinţei.

Acum, bătălia se dădea pe viaţă şi pe moarte şi nimeni nu mai putea să bată în retragere. O zarvă cumplită, infernală, de strigăte, lovituri de sabie, ţipete stridente, neomeneşti, şi fâlfâit greu de aripi răsuna înfricoşător printre copaci, pe când cele două tabere se ciocneau, învolburându-se înainte şi înapoi, iar luptătorii aerieni se sfâşiau unii pe alţii. În locul unde Aurelianus îl apăra pe Rege împotriva a trei demoni, săreau, pocnind, scântei de foc vrăjitoresc. Observând pericolul, Duffy îşi croi drum prin învălmăşeala de trupuri încleştate, ciopârţind şi spintecând în dreapta şi în stânga. Cu sabia lui lungă făcea ravagii printre unguri, care, pe terenul accidentat, nu-şi puteau folosi cum trebuie floretele, mai noi şi mai uşoare.

O altă siluetă îşi făcea loc prin înghesuială, spre Aurelianus şi Rege. Antoku Ten-no dădea lovituri aproape la fel de largi ca Duffy, mânuind o sabie lungă, pentru ambele mâini, care părea străină. Ca şi irlandezul, reuşea să ocolească lupta corp la corp, care l-ar fi adus la mila unui jungher. După ce Duffy respinse, aplecându-se, tăişul sabiei unuia dintre unguri şi îi despică ţeasta cu o lovitură răsunătoare, Antoku rămase singur în faţa lui, în poziţie de luptă.

Ochii orientalului luciră, recunoscându-l, deşi Duffy nu văzu decât că se măsurau unul pe celălalt ca doi luptători.

— Şi acum, răsfăţat al Apusului, şuieră Antoku, ce… Ahh!

Se dădu înapoi, parând o lovitură nimicitoare cu mânerul armei, apoi, peste o clipă, dejucă, cu dosul mâinii, o remiză.

Furios că nu e ascultat, se năpusti cu vârful sabiei spre pieptul lui Duffy. Acesta apucă mânerul la înălţimea centurii, lăsând sabia orientalului să se ciocnească de a lui, şi lovi drept înainte.

Faţa lui Antoku mai avu timp să caşte gura de groază, înainte ca tăişul sabiei lui Duffy să se îndrepte fulgerător către ea, despărţind-o pe din două. Când trupul se frânse, irlandezul se opri doar cât să-i reteze capul mutilat, apoi fugi către Aurelianus.

Vrăjitorul, încovoiat, îşi rotea disperat braţele, dirijând fulgerele albastre care izbucneau tot mai slab din pământ, înspre cei trei demoni care se învârteau, dând din aripi, pe deasupra, repezindu-şi spre el ghearele şi iataganele flămânde. Lumina lor magică părea să nu mai aibă acum nicio putere şi creaturile începeau să se apropie.

— Merlin, strigă irlandezul răguşit. Foloseşte-ţi toată puterea dintr-o dată!

Stând în loc, se întoarse, privind către câmpul de bătaie.

În genunchi, vrăjitorul istovit îşi azvârli amândouă braţele spre demonul cel mai apropiat şi, cu o bubuitură ca de tunet, o limbă de foc de grosimea şi înălţimea unui om izbucni din pământ, doborând făptura care se rotea în aer.

Duffy îşi luă avânt şi sări, când primele ecouri vuiau printre copaci şi Aurelianus se rostogolea în faţă. Încă nu atinsese pământul când Calad Bolg, pe care o ţinea deasupra capului, izbi năprasnic coloana vertebrală a unuia dintre demonii orbiţi. Creatura scânci şi se prăbuşi, zvârcolindu-se, pe pământ; irlandezul ateriză cu genunchii îndoiţi şi se răsuci către cel rămas, care dădea din aripi, orb, încercând să se înalțe, cuprins de panică şi încurcându-se în ramuri. Duffy nu putea să-l mai ajungă din urmă, dar doi dintre paznicii înaripaţi ai Regelui, înălţându-se în văzduh ca nişte săgeţi, îi veniră de hac.

Sprijinindu-se în sabie, cu răsuflarea tăiată, Duffy cuprinse cu privirea locul bătăliei: ungurii erau puşi pe fugă şi urmăriţi către sud, pe drumul care străbate Wienerwald, de către vikingii rămaşi; căruţa se afla acolo unde o lăsase, deşi acum era înconjurată de cadavre, şi unul dintre cai zăcea, mort, în hamuri; Rikard Bugge şedea pe iarbă îngânând o melodie şi înfăşurându-şi o cârpă pătată de sânge în jurul coapsei. Duffy privi spre Regele Pescar: întins pe jos, lipsit de vlagă, monarhul îi zâmbi cu un aer trist şi ridică două degete, în semn de binecuvântare, către el.

Aurelianus se ridică, tremurând, în picioare, şi se sprijini de un

trunchi de copac.

— Am fost… la mare ananghie, gâfâi el, vorbind din nou limba austriacă. Eşti teafăr, Brian?

„Teafăr?“ gândi Duffy iritat. „De ce n-aş fi?“ Apoi, sabia îi alunecă printre degetele amorţite şi privi repede în jur, simţind că îl cuprinde brusc o mare oboseală.

— Ce naiba s-a întâmplat aici? întrebă el, încercând să-şi stăpânească tremurul din vocea sugrumată de spaimă.

Aurelianus clătină din cap, pe jumătate absent, privind la trupurile neînsufleţite care semănau dealul până în vale.

— Nu-ţi aminteşti?

— Nu, fir-ar să fie! Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am văzut santinelele zburătoare coborând de pe cer.

Vrăjitorul dădu din cap.

— Mi-am închipuit. Aici a luptat Arthur.

Duffy se întoarse, îndreptând un deget către magician.

— Ba nu, nu el, strigă. Stai, am să-mi amintesc într-o clipă. Am întâlnit deseori oameni care îşi pierduseră memoria pentru scurtă vreme, pentru că nu puteau să-şi amintească ceva înfricoşător, care îi îngrozise.

Lovi cu cruzime piciorul hidos al demonului mort şi adăugă în şoaptă:

— Şi e limpede că aşa a fost.

Se plimbă înainte şi înapoi, strângând din buze când păşea pe lângă locuri unde iarba era arsă.

— Foarte bine, spuse iute, într-un sfârşit. Cine sunt toţi ăştia?

— În mare parte, unguri, răspunse Aurelianus, liniştit. Am speranţe, deşi nu foarte mari, că voi găsi printre ei şi cadavrul lui Zapolya. Cel care zace aici, înjumătăţit, e Antoku. Se pare că l-ai omorât.

— Cine? Mandarinul? Mda…

Duffy ridică din umeri.

— Cred că am făcut bine.

— Da.

— Totuşi, ce naiba ai greşit, cu scamatoriile tale de-a „întoarce-i şi rătăceşte-i“?

Vrăjitorul se încruntă, cu un aer defensiv şi privi în jos, pe furiş,

spre Rege.

— Nimic. Flăcăii ăştia nu aveau cunoştinţe de magie, ca să poată pătrunde în ţinutul apărat de mine… dar cred că se pricepeau destul de bine să urmărească prin pădure pe cineva care are.

Îşi recăpătase suflul şi se depărtă de trunchi.

— Adună-ţi oamenii care se pot ţine pe picioare, îi spuse lui Duffy, şi pune-i să-l ducă pe Rege la căruţă. Te-aş sfătui, de asemenea, să te descotoroseşti de calul mort. Eu am să mă ocup de răniţi. Iertaţi-mă, Sire – adăugă, întorcându-se spre Rege, apoi o porni pe pantă în jos.

Duffy se aplecă să-şi ridice sabia căzută şi abia atunci observă ce sabie era.

— Hei, strigă după vrăjitor. De ce am folosit-o pe asta? Credeam că… suntem amândoi de acord că e demodată.

Aurelianus se întoarse pe jumătate.

— Asta era pe vremea când tu şi el eraţi oarecum la unison, îi strigă. Cred că atunci când rămâne singur, o preferă pe asta. Bun lucru că m-am gândit s-o iau cu noi.

Mai făcu câţiva paşi şi se aplecă să-l cerceteze pe unul dintre nordicii răniţi.

— Ia-o uşor, băiete, îi şopti Regele-Pescar lui Brian. Ştiu că ţi-e greu. Dar, dacă ar fi fost uşor, nu te-ar fi ales tocmai pe tine.

Duffy privi lung înspre Aurelianus şi ridică din umeri, neajutorat.

— Atunci, s-ar zice că-i uşor, făcu el, pentru că mi se pare că a ales deja pe altcineva.

CARTEA A TREIA

„Şi a fost un tumult în noaptea aceea, pe câmp, ca în marile bătălii, şi focuri mişcătoare, pe care omul nu le putea explica, şi mari minuni pe cer…“

– din jurnalul lui Kemal Paşa Zadeh,
scribul oficial al Sultanului Suleiman el Kanuni.

CAPITOLUL XV

Pătratul de lumină desenat de razele soarelui de după-amiază se deplasase câţiva ţoli mai sus, pe perete, şi Brian Duffy se mişcă puţin, ca să-şi ferească faţa de el; dacă nu se scula chiar în clipa aceea, medită el, amorţit, va fi nevoit să se lase mult în jos, aproape să se culce pe banchetă, dacă voia să-şi ţină privirea obosită cât mai departe de strălucirea lor orbitoare.

— Vrei şi tu una, sau ba? repetă nerăbdător tânărul care stătea în pragul uşii, agitând o figurină mică, cenuşie, de o formă vag omenească, prinsă la capătul unei sfori.

Duffy clipi ameţit spre el şi mai luă o sorbitură lungă din vinul roşu, călduţ, ca să amâne efortul de a răspunde. „Băiatul ăsta e mult prea bine îmbrăcat”, hotărî irlandezul. „Mânecile astea albastre, bufante, decupate ici şi colo, ca să lase să se vadă dublura de satin roşu, sunt destul de bune dacă vrei să faci pe grozavul în faţa doamnelor, dar când începe bătălia, nimic nu face cât o scurteică răpănoasă, de piele, şi o pereche de mănuşi vechi, cu căptuşeala groasă.”

— Ai de gând să ieşi îmbrăcat astfel?, întrebă el. Dacă da, sper că mai ai încă un costum, la fel de bun.

Apoi, amintindu-şi ce fusese întrebat, răspunse:

— Nu, mulţumesc, nu-mi trebuie nicio rădăcină de mătrăgună. Am să mă strecor, am să mă apăr şi-am să-mi încerc norocul, ca de obicei.

Tânărul landsknecht scutură din cap a îndoială şi băgă rădăcina mică şi urâtă la loc în săculeţ.

— La urma urmei, faci ce vrei cu viaţa ta, admise el. Ia spune, când te-ai născut?

Irlandezului îi trecură prin cap câteva răspunsuri hazlii, dar era prea somnoros ca să le mai rostească. Se mulţumi să întrebe:

— Ce?

— În ce lună te-ai născut?

— … În martie.

— Hm! Ia să vedem…

Tânărul scoase din săculeţ un tabel şi îşi trecu privirea peste el.

— Ei, era mai bine dacă ai fi fost în Balanţă sau în Rac, dar, cum eşti în Peşti, n-ai motive să-ţi fie teamă că vei fi împuşcat în picior.

Zâmbi, făcu o plecăciune şi ieşi.

— Vrei să spui că nu se va întâmpla, sau că nu trebuie să-mi fie frică?, strigă Duffy după el, dar nu mai primi niciun răspuns.

Deşi îşi schimbase iar poziţia, soarele îşi arunca suliţele prin geamul de sus al ferestrei, direct în ochii lui. Cum nu i-ar fi plăcut să-l găsească cineva în starea asta, zăcând pe spate, pleoştit, cu cana cu vin în braţe, chiar înaintea bătăliei, îşi coborî picioarele de pe banchetă, se ridică şi se întinse, vărsând astfel, din întâmplare, restul de vin pe podeaua de lut. „Ei bine“, îşi zise, luând-o filosofic, „era oricum timpul să mă pregătesc”. Se aşeză pe unul din paturile de cazarmă şi îşi trase cizmele, apoi se sculă şi îşi încinse sabia, îşi luă cămaşa de zale, tunica şi coiful, după care ieşi afară, în lumina nestatornică şi zgârcită, de mijloc de octombrie.

Magaziile din colţul de sud-est al oraşului fuseseră transformate la repezeală în cazarmă şi câteva companii de landsknechten, printre care şi cea a lui Eilif, fuseseră încartiruite acolo. Duffy se ivi dinspre capătul de sud şi îşi croi drum prin mulţimea de mercenari gălăgioşi, adunaţi în piaţă, pe Schwarzenbergstrasse. Găsi masa la care armurierul lui Eilif împărţea archebuze şi luă o flintă, câţiva săculeţi cu praf de puşcă şi gloanţe.

— Duff, spuse bătrânul soldat, am aici o arbaletă pe care o pusesem deoparte. Vrei s-o iei tu?

— Păstreaz-o, spuse Duffy zâmbind. Data trecută când am încercat să trag cu una din asta, mi-am prins părul în ea. Am fost nevoit să bat în retragere, ajutându-mă de sabie şi de pumnal şi cu blestemata asta de armă agăţată în păr.

— Eu unul, nu te fac mincinos – spuse omul, înţelegător, şi-i mai dădu câteva lungimi de fitil.

Irlandezul le duse pe toate într-un colţ al pieţei şi le aşeză pe o bordură, cât timp îşi puse zalele şi tunica de piele. De pe creasta zidului se auzeau pocnind, când şi când, focuri de armă şi privi o clipă într-acolo. „Ăştia trebuie să fie trăgătorii de elită“, gândi el, „care se încălzesc cu focul de acoperire, la mare distanţă, al puştilor ghintuite“. Ascultă atent, dar nu auzi niciun foc de armă drept răspuns, din afara zidurilor. Se aşeză jos şi începu să-şi

încarce flinta. Era a douăsprezecea zi de când turcii asediau Viena.

Tânărul pe care îl văzuse la cazarmă se apropie cu paşi mărunţi, cu rădăcina de mătrăgună legănându-i-se la cingătoare, şi privi critic eforturile lui Duffy.

— Fitilul trebuie să intre prin tubul acela metalic de la vârful ţevii, îi arătă el, dornic să fie de folos, în aşa fel încât scânteile, la primul foc, să nu-l aprindă la mijloc.

Duffy se lăsă pe spate şi zâmbi, mijindu-şi ochii din cauza soarelui.

— I-auzi! E prima dată când aud aşa ceva, spuse el blând. Şi eu care credeam că tubul îl foloseşti ca să răzui brânza, după bătălie.

Un landsknecht cu barbă albă, care stătea pe vine, ceva mai încolo, ascuţindu-şi sabia, se uită la ei şi începu să hohotească răguşit.

— Dacă voi, viţeluşilor, aţi avea habar ce-i aceea o ţintă, făcu el, aţi înţelege cum poate fi folosită culisa drept cătare. La naiba, Duffy e soldat bătrân; nu şi-ar lăsa el fitilul să ajungă lângă palaşcă.

— Am mai făcut eu prostii la viaţa mea, dar aşa ceva niciodată, încuviinţă irlandezul.

Focurile de armă porniră iar de-a lungul zidului şi tânărul mercenar tresări fără voie, apoi făcu iute câteva figuri cu sabia, ca să-şi ascundă tresărirea. O rafală de vânt aduse în stradă mirosul înţepător al prafului de puşcă. Îndreptându-şi spinarea şi întinzându-se, după exerciţiile improvizate, băiatul îl întrebă, stânjenit, pe Duffy:

— Credeţi că a începui?

— Hm? Ce să înceapă?

— Atacul din după-amiaza asta. Credeţi că vom reuşi, într-un fel sau altul, să spargem asediul?

Bărbatul mai vârstnic râse dispreţuitor, dar Duffy se mulţumi să zâmbească, clătinând din cap.

— Nu, răspunse el. Ei ştiu că nu pot să apere deluşorul. L-au ocupat numai din fanfaronadă. Deci, o să facem şi noi la fel: o să ieşim de aici şi o să-i împingem înapoi. Vor muri oameni, dar nu va fi o înfruntare decisivă.

— Bine, şi-atunci când va fi?

Cu toate strădaniile de a-şi păstra expresia stăpână pe sine, în

vocea flăcăului se simţea un tremur nervos.

— Dacă tot se retrag, de ce nu-i împingem mai departe?, continuă el, pe un ton mai scăzut. Sau, la fel, dacă noi ne retragem, de ce să nu facă şi ei acelaşi lucru?

Duffy îşi aşeză cu grijă arma încărcată pe caldarâm.

— Păi, pentru că noi toţi, de ambele părţi, suntem veterani bătrâni. Landsknechten-ii ştiu care-i preţul unui atac nesăbuit, iar turcii de afară sunt ieniceri, cei mai buni luptători ai Orientului. Ei nu sunt numai aprigi, ca achingiii sau iayalarii; mai sunt şi mintoşi.

— Aha!

Tânărul privi spre partea cealaltă a străzii, la zidurile crestate de împuşcături, ale caselor din apropiere.

— Sunt… creştini, nu-i aşa?, întrebă el. Ienicerii, vreau să spun.

— Au fost, spuse Duffy. Turcii îi iau ostatici, din familii creştine de pe tot întinsul Imperiului Otoman, înainte să împlinească şapte ani, apoi îi cresc ca pe cei mai fanatici musulmani şi devin soldaţii favoriţi ai sultanului. Au fost botezaţi, da, dar nu-i mai poţi numi creştini.

Flăcăul scutură din umeri.

— E ca în poveştile de demult, cu copiii schimbaţi de elfi. Auzi, să-i răpească pe ai noştri şi să-i schimbe, ca apoi să-i trimită înapoi, să cotropească ţinutul despre care nu mai ştiu că le e patrie!

— I-adevărat, încuviinţă Duffy. Cei pe care o să-i împuşcăm în după-amiaza asta ar putea să fie copiii celor care au luptat alături de cavaleri, la Belgrad.

— Aşa cum şi cei din vestul mai îndepărtat ne vor împuşca fiii cu turbane, dacă nu-i punem noi pe fugă, spuse tânărul. Dar putem rezista mult şi bine, nu-i aşa? Vreau să spun, şi dacă Împăratul nu ne trimite întăriri?

— Asta-i o întrecere, spuse Duffy. Să vedem ce se termină mai întâi: zidurile noastre sau proviziile lor. Noaptea poţi deja să-i auzi cum sapă la temelia zidurilor, ca să pună mine.

— Vorbărie proastă!, răsună vocea mercenarului cu barbă albă, care sări sprinten în picioare, rotindu-şi cu şuier, pe deasupra capului, sabia proaspăt ascuţită. Asediatorilor le ia mult mai mult să mineze zidurile unui oraş decât să le zdruncine cu tunurile grele,

până se prăbuşesc. Ori, după cum vedeţi, ei n-au decât tunuri uşoare, bune să spargă geamuri şi să lovească nişte acoperişuri, dar care nu pot să facă breşe în zid. Gândiţi-vă ce noroc am avut că ploile din ultimele luni i-au obligat pe turci să-şi părăsească artileria grea, împotmolită pe drumurile pline de noroi!

Se îndepărtă, lustruindu-şi din mers lama sabiei, iar tânărul, ceva mai vesel, se duse şi el, câteva clipe mai târziu.

Duffy rămase pe locul lui, încruntându-se şi dorindu-şi dintr-o dată să mai fi băut nişte vin în dimineaţa aceea, pentru că vorbele bătrânului landsknecht îi amintiseră de ultima discuţie pe care o avusese cu Aurelianus, în ziua dinaintea celei în care plecase de la hanul „Zimmermann“ şi se mutase la cazarmă.

***

Cu cinci luni mai înainte, într-o dimineaţă strălucitoare, în toiul lunii mai, bătrânul vrăjitor se apropiase de el, în sala de mese de la „Zimmermann“, şi aşezase, zâmbind, lângă berea lui Duffy, o cutiuţă de lemn care zornăia de parcă ar fi fost plină cu pietricele.

— Suleiman şi întreaga lui armată au părăsit Constantinopolul ieri, spuse el. Hai să facem împreună câţiva paşi, pe la capătul de est al Canalului Dunării.

Duffy îşi sorbea berea.

— Bine – răspunse el, pentru că era o zi plăcută şi nu ieşise din oraş de săptămâni întregi – dar nu cred că o să-i putem vedea, şi cu atât mai puţin să-i lovim, cu colecţia asta de pietricele de pus în praştie.

— Nu, să-i lovim cu ele, nu, încuviinţă Aurelianus vesel. Hai, termină-ţi berea, în vreme ce eu mă duc să-i spun lui Marko să ne pregătească doi cai.

Duffy primise bucuros, pentru că Epiphany stătea ascunsă de multă vreme şi, oricum, în ultimul timp izbucnea în lacrimi ori de câte ori încerca să îi vorbească. Ultima oară se întâmplase în sala de mese, la cină. Înfiorându-se la amintirea asta stânjenitoare, îşi sorbi berea şi ieşi afară, după Aurelianus. Îl ajută pe Marko să pună şaua pe cel de-al doilea cal şi se săltă repede în şa.

— După dumneavoastră, făcu el vesel către vrăjitor, înclinându-se cât îi permitea poziţia călare.

Ieşiră prin poarta de nord şi lăsară caii în voia lor, la pas,

înaintând către sud-est, peste câmpurile cu iarbă nouă, presărate cu bujori. După vreo două mile, Aurelianus îşi cârmi calul, fără veste, spre braţul de sud, străjuit de sălcii, al canalului, şi curând făcură popas în umbra lor fremătătoare.

— Ce-ai de gând să faci cu cutia aia cu pietricele? întrebă Duffy, în sfârşit; pe drum nu ceruse lămuriri, pentru că nu voise să se arate prea curios.

— Am să fac farmece de ploaie. Astea sunt pietre de meteorit, bucăţi de stele căzătoare, îi răspunse vrăjitorul, descălecând şi coborând până la malul apei.

— Farmece de ploaie, zici?, făcu Duffy, cercetând bolta cerească, albastră şi senină. O zi tocmai potrivită pentru asta, observă el. Mai bine mai aşteaptă.

— Trebuie să ne grăbim. E aproape miezul zilei.

La mal, Aurelianus se lăsă pe vine şi îi făcu semn lui Duffy să facă linişte. Îşi înfundă o mână, făcută căuş, în apă şi sorbi din ea, apoi vărsă restul pe pământ şi îl frământă puţin. Deschise cutia de lemn – Duffy, care făcuse ochii mari, uitându-se peste umărul bătrânului, rămase foarte dezamăgit când văzu pietricelele, zbârcite ca stafidele – şi o stropi cu încă o mână de apă. Închise capacul, se ridică, ţinând cutia în mâini şi începu să o scuture ritmic, şoptind ceva într-o limbă, pe care Duffy se strădui să nu o asculte.

Ramurile salciei începură să se legene în aerul încă liniştit, şi zornăitul se înteţi. Curând, tot frunzişul fremăta şi, cu toată neîncrederea lui, Duffy fu nevoit să accepte că foşnetul avea acelaşi ritm.

Apoi, ritmul pietrelor scuturate se înteţi iar, aproape de două ori mai mult, şi apoi încă şi încă. Mâinile lui Aurelianus nu se mai vedeau decât ca nişte pete şi zornăitul răsuna neîntrerupt, ca un şuierat puternic şi continuu. Ramurile răsucite ale sălciilor erau pe cale să se rupă de pe trunchiuri.

Duffy se dădu, fără să vrea, înapoi, pentru că vuietul şi şuierul, tot mai puternice, aproape de neîndurat, i se părură dintr-o dată o poartă de intrare pentru ceva, un lucru care exista dintotdeauna. Aerul era încărcat şi înăbuşitor şi Duffy, gâfâind şi strănutând, presimţea din tot trupul lui, întins ca o coardă, clipa când necunoscutul se va întrupa.

Apoi, cu un strigăt, vrăjitorul azvârli cutia în apă. Se deschise în aer, la jumătatea drumului, pietrele loviră oglinda apei ca nişte mitralii şi o pală de vânt îi şfichiui câteva clipe pe cei doi, încă îngenuncheaţi, cu asemenea violenţă, încât Duffy fu cât pe ce să urmeze pietrele în canal. Apoi, vântul se linişti, părul lui Duffy căzu înapoi pe spate şi sălciile se îndreptară, mlădioase, deşi, mai departe, către sud, copacii se zbăteau cu aceeaşi furie. După câteva secunde se liniştiră şi ei.

Aurelianus se aşeză jos, greoi, lăsându-şi mâinile să se odihnească pe pământ.

— Ah, oftă el, după ce gâfâi un minut întreg, cu gura larg deschisă. Există multe spirite puternice… dar spiritele ploii sunt cu siguranţă printre cele mai… energice.

Începuse să se ridice, dar se răzgândi.

— Şi cer destulă energie şi din partea celor care le invocă.

Îşi ridică mâinile, care-i tremurau, şi le cercetă atent.

— Cred că era foarte aproape de miezul zilei când am început, spuse el, dacă şi-au făcut treaba atât de repede şi de uşor. Ultima dată când am făcut şmecheria asta, acum câţiva ani, a trebuit să scutur blestemata de cutie aproape o jumătate de oră.

Duffy privi la cutia de lemn care plutea încet în josul apei.

— Miezul zilei?, repetă el absent. De ce e atât de important momentul ăsta?

Aurelianus încercă din nou să se ridice şi de data asta reuşi.

— Toate practicile magice se sprijină pe o încălcare a legilor naturii, îi răspunse lui Duffy, şi legile astea au mai puţină putere la miezul zilei şi la miezul nopţii.

Duffy era gata să facă nişte remarci – în ceea ce-l privea, erau tocmai ceasurile când se simţea cel mai ostenit – când Aurelianus porni către locul unde-şi lăsaseră caii.

— Mă bucur că am terminat cu asta, spuse bătrânul vrăjitor. Cu ritmul în care merge Ibrahim, în scurt timp mi-ar fi fost cu neputinţă să mai fac ceva. Acum ploile vor stingheri considerabil înaintarea lui Suleiman către nord.

Se săltă în şa, iar irlandezul îl urmă îndeaproape.

— De ce cu neputinţă? Nu va mai fi miezul zilei şi miezul nopţii?

— Ba da, dar când doi maeştri, cum suntem eu şi Ibrahim, se

apropie şi se înfruntă, puterea magică a unuia e anulată de a celuilalt: ca atunci când doi care se bat cu cuţitele îşi încleştează unul altuia încheieturile mâinii. Aura unuia, întâlnind-o pe a celuilalt, distruge armonia creaţiei şi cele mai înalte cunoştinţe de magie devin neputincioase; când aşa ceva se întâmplă, nu-ţi mai rămân decât săbiile şi tunurile. Vrăjitoria nu mai are nimic de spus.

Îşi întoarse calul şi îi dădu pinteni să urce coasta, către pajiştea acoperită cu iarbă.

— Aha, făcu Duffy, urmându-l, clipind des în lumina puternică a soarelui, care se revarsă deodată asupra lor. Deci, când turcii vor fi aici, n-ai să fii în stare să… Să spunem… Să trimiţi un roi de viespi uriaşe peste ei sau să prefaci pământul pe care calcă în nisipuri mişcătoare?

— Mă tem că nu. De fapt, s-ar putea ca astăzi să fi făcut ultima mare vrăjitorie, până se va sfârşi totul; am observat deja că mi-e tot mai greu, chiar şi cu lucruri dintre cele mai obişnuite.

— Cum s-a întâmplat cu candela aceea, pe care ai încercat s-o aprinzi acum câteva săptămâni şi care a sărit în aer?

— Da. Într-un asemenea punct mort, ca urmare a vrăjmăşiei dintre doi mari iniţiaţi, magia minoră, aşa-zisă de vatră sau de bucătărie, mai are efect, dar nu întotdeauna. Iar putinţa de a săvârşi minuni, după cum îţi spuneam, se pierde.

— Atunci nu înţeleg de ce vă mai obosiţi atâta, voi, moşnegii, observă Duffy. Ce rost are să vă mai luptaţi, dacă tot nu puteţi depăşi punctul ăsta mort?

— Ei… numai *teoretic* mort, îl corectă Aurelianus. Ca să vă dăm sfaturi, tot mai suntem buni. Cred că, nu peste multă vreme, ai să fii pe de-a-ntregul Arthur, tot timpul, şi atunci va trebui să… să-ţi dau câteva lecţii.

***

Duffy nu spuse nimic, deşi ochii i se îngustaseră. Pe drumul de întoarcere la „Zimmermann“, luase o hotărâre. Îşi strânsese cele câteva lucruri, luase sabia lui Eilif şi părăsise hanul fără o vorbă. Eilif îl înrolase bucuros în compania lui şi Duffy se instală la un loc cu mercenarii landsknechten, care erau pe atunci încartiruiţi în cazarma de nord, lângă Wollzelle.

Aproape o lună după toate astea, Apusul primi în mod oficial

vestea că Suleiman înainta către Austria cu 72.000 de oameni. Carol fusese prea prins de vrajba lui cu regele Franţei, ca să mai trimită trupe în ajutorul Vienei, aşa că fratele lui, Ferdinand, se înfăţişase Dietei ca să ceară ajutor prinţilor Sfântului Imperiu Roman, atrăgându-le atenţia că, dacă Austria va cădea sub turci, în scurtă vreme ei aveau să înainteze spre Bavaria. Şi, în pofida controverselor aprinse cu luteranii, protestanţii şi catolicii căzuseră de acord să dea un *Reichshilfe* – să ridice o armată pentru apărarea imperiului. În fine, peste o lună, pe 24 septembrie 1529, Contele Nicholas von Salm sosise în Viena cu opt mii de soldaţi şi preluase comanda apărării. Ajunsese în oraş doar cu trei zile înaintea lui Suleiman; dacă n-ar fi fost ploile acelea inexplicabile, care îngreunaseră înaintarea sultanului către nord, de-a lungul Dunării, von Salm ar fi sosit mult prea târziu şi nu i-ar mai fi rămas decât să asiste, ca un spectator, la asediul Vienei.

Duffy clătină din cap şi se ridică, simţind cum căldura vinului îl cuprindea până în creştet. În ultima vreme, se lăsase de băutură – de vin, nu de bere „Herzwesten" – pentru a preîntâmpina vedeniile cu lacul şi vizitele lui Arthur şi, dacă era să judece după absenţa lor totală, de atunci – renunţarea asta avusese un oarecare efect.

Chemarea ascuţită a unui corn acoperi murmurul şi uruitul care umpleau piaţa aglomerată iar mercenarii începură să se alinieze. Irlandezul îşi împinse coiful veneţian mai către ceafă şi îşi trase peste faţă obrăzarul, astfel încât obrajii, fălcile şi nasul erau apărate. Apoi îşi puse mănuşile grele, îşi luă flinta şi se îndreptă grăbit către locul de adunare al companiei lui Eilif.

Mulţimea înfierbântată de soldaţi se grupase în patru coloane de câte patruzeci de oameni fiecare, unii îmbrăcaţi mai bine decât tânărul cu rădăcina de mătrăgună, alţii, mai sărăcăcios chiar decât Duffy. Prea puţini mai vorbeau acum. Artificierul fiecărei companii îşi croia drum printre şiruri şi se oprea în dreptul fiecărui om, ca să-i aprindă, cu torţa lui lungă, fitilul. Duffy îi spusese să i-l aprindă la amândouă capetele, pentru că îşi amintise că, odată, i se întâmplase să cadă şi, în cădere, stinsese capătul aprins.

Eilif şi Bobo se desprinseră dintr-un grup de căpitani şi locotenenţi de companie şi traversară piaţa, către oamenii lor.

— Trebuie să escortăm cincizeci dintre cavalerii lui von Salm

către poziţiile ocupate de turci, spuse răstit Eilif. După cum probabil aţi văzut de pe ziduri, e un deal, încununat de un zid scund, de piatră. Planul e să-i scoatem de acolo şi să-i împingem către un punct de unde tunurile noastre să-i mâne înapoi în liniile lor, apoi să rămânem acolo, în spatele zidului, o vreme, cât să le arătăm că am putea să apărăm poziţia, dacă am vrea, după care ne repliem şi ne întoarcem în cetate, cu cavalerii în frunte. Noi vom fi flancul din faţă stânga şi acolo vreau să staţi, nu să vă învârtiţi prin preajmă! Şi atenţie! Toate astea trebuie să arate bine – căpitanii şi locotenenţii landsknechten-ilor se întâlnesc mâine dimineaţă cu von Salm şi membrii Consiliului Orăşenesc la hanul „Zimmermann“, ca să le mai ceară nişte bani, şi vreau ca voi, flăcăilor, să le dovediţi că sunteţi nişte profesionişti, neapărat trebuincioşi. S-a înţeles?

— Înţeles, urlă întreaga companie la unison.

— Bine. Deci, ţineţi-vă capul pe umeri, daţi-le oamenilor din spatele vostru timp să-şi încarce puştile şi lăsați-i pe turci să se ducă acolo unde îi puteţi ucide, dar fără fapte eroice – asta nu-i cea mai tare carte pe care o avem de jucat.

Cornul sună iar şi landsknechten lăsară piaţa goală, îndreptându-se către Kartnerstrasse, unde cotiră spre stânga. Cavalerii erau deja pe cai, adunaţi în curtea din spatele porţii, şi lumina plăcută a soarelui strălucea când pe un coif poleit, când pe o mănuşă de fier, când pe o pană răsfirată. Silueta înaltă, îmbrăcată în armură, a lui von Salm însuşi, se vedea de departe, trezindu-le soldaţilor gânduri întârziate.

Landsknechten-ii mărşăluiau în două coloane care-i încadrau pe cavaleri. Erau şi ei soldaţi unul şi unul, încercaţi în bătălii, veterani al Războiului Ţărănesc, ai bătăliei de la Tokay şi o mulţime de alte campanii. Nu împărtăşeau dispreţul obişnuit al cavaleristului faţă de infanterist, pentru că prea de multe ori văzuseră ce soartă îi aştepta pe cavalerii doborâţi de pe cai, zăcând ca nişte broaşte ţestoase răsturnate, în lipsa infanteriei prietene care să ţină duşmanul la distanţă.

Un nor întins întunecă o clipă faţa soarelui, plutind ca o creatură cenuşie pe fundul mării şi când preotul păşi lângă von Salm ca să-şi rostească binecuvântarea, câţiva dintre oameni îşi făcură mâinile căuş peste capătul fitilului, crezând că picăturile de apă sfinţită

împrăştiate în praf vestesc un început de ploaie.

Un grăjdar se grăbi cu scăriţa portabilă şi o aşeză lângă calul alb, acoperit cu un valtrap bogat, brodat cu aur; von Salm păşi pe scăriţă şi se aşeză într-o şa tot atât de înaltă în faţă şi în spate, ca un galion spaniol. Chiar de la distanţă, Duffy zări două sfere întunecate – două grenade, crestate adânc, care se legănau, aninate de şa. Contele ridică o mână, tunurile bubuiră brusc pe creasta zidului şi enormele canaturi boltite ale Porţii Carintiene culisară zgomotos pe roţi şi se deschiseră. Scârţâitul lor se însoţi de tropotul copitelor şi al cizmelor pe caldarâm, când trupele se puseră în mişcare şi începură să se încoloneze, trecând pe sub poartă, câte patru soldaţi pedeştri şi doi cavaleri în rând.

Tunurile trăgeau foc de acoperire, mai mult mitralii, zguduind din temelii casele învecinate, numai ca să-i sperie pe turci şi să ucidă pe oricare şi-ar scoate vârful nasului de după zid, ca să se uite. Focul încetă, de îndată ce apărătorii se aflară cu toţii în afara porţii. Duffy, stând în umbra tulbure a zidului, putea să vadă şuviţele albe de fum plutind către est, pe fundalul norilor întunecaţi.

— Landsknechten-ii înaintează 200 de yarzi, lătră von Salm, apoi se despart în două, ca să ne facă loc, iau poziţie şi încep să tragă, ca să ne acopere înaintarea. Când ajungem în dreptul lor şi pornim la atac, intraţi şi voi în luptă.

Cei patru căpitani încuviinţară scurt din cap şi cei o sută cincizeci de mercenari porniră în fugă înainte. Duffy îşi lungi gâtul cât putu, când dădură colţul de sud-est al zidului, dar dinspre poziţiile turcilor nu se zărea decât norul de praf stârnit de proiectilele aruncate. În spatele lui începură să bată clopotele Catedralei „Sfântul Ştefan", erau clopotele mari, care chemau la liturghia de prânz, nu celelalte, cu dangătul subţire, care vesteau un atac. Mai privi o dată, pe furiş, la cavalerii nemişcaţi, înainte de a-i pierde din vedere, ascunşi după umărul înalt al zidului. „Acum am rămas singuri", îşi spuse el, respirând încă în voie, în timp ce strivea grăbit sub tălpi pământul reavăn al câmpiei. „Sper că vor veni iute în urma noastră, când vom începe să tragem."

Alergară mult şi bine către est, pe o direcţie care trebuia să-i aducă la capătul de sud al zidului cel scund, care-i adăpostea pe turcii temerari. Duffy arunca din când în când câte o privire

prudentă spre tabăra turcească, care nu dădea niciun semn că ar avea de gând să contraatace. Irlandezul, care începuse acum să gâfâie, se temea să nu fie nevoit să o ia nebuneşte la fugă înapoi.

Cât cuprindeai cu ochii, oştirea mahomedană se vedea puhoi, în rânduri dese, până departe, în dreapta. Abia vizibil, ca o pată roşie, în ceaţa ridicată dinspre sud, era cortul lui Suleiman însuşi. „Salutări, preacinstite sultan”, îşi zise irlandezul, ameţit, în sinea lui. „Salutări de la unul căruia i s-a oferit odată slujba ta!”

Când fură trase primele focuri, vântul purtă zgomotul detunăturilor departe, încât Duffy nu auzi decât un răpăit sec, ca de pietre lovite unele de altele; totuşi, un minut mai târziu, doi landskenchten se lăsară pe spate şi se prăbuşiră, iar camarazii din apropiere se împiedicară de trupurile lor.

„Isuse”, gândi Duffy, înfiorat de spaimă pentru prima oară, „au archebuze. Acum trei ani, la Mohacs, nu aveau”.

Eilif alerga în faţă; din fugă, se întoarse către ei:

— Rupeţi rândurile! strigă el. Mai înaintaţi încă cincizeci de yarzi, apoi vă opriţi şi trageţi!

De pe poziţiile turcilor se auziră în continuare focuri şi, în timpul înaintării, mai căzură câţiva mercenari. Eilif îşi făcuse, totuşi, bine planul, pentru că atunci când se opriră, se aflau la estul zidului, al cărui capăt se vedea limpede, ca şi hainele albe ale celor câteva duzini de ieniceri.

Duffy, aflat în prima linie, îngenunche pentru a-şi pregăti arma de atac. Gâfâia, primind cu plăcere briza rece dinspre vest, care îi răcorea faţa şi gâtul asudate. De pe poziţiile turcilor răsună o altă rafală de focuri de archebuză şi o ghiulea căzu chiar în faţa irlandezului, împroşcându-l cu noroi, şi ricoşă peste umărul lui. Abureala vinului pe care îl băuse dimineaţa pierise şi se văzu nevoit să-şi stăpânească tremurul, când înşurubă capătul fitilului în gura serpentinei. Apucă săculeţul de la brâu cu mâna stângă şi aruncă trei degete de praf cenuşiu în palaşca armei.

Ienicerii stăteau încă la adăpostul zidului, încărcându-şi armele pentru o nouă salvă. Duffy îşi sprijini braţul drept de genunchi şi ţinti un ienicer înalt, fixându-l cu privirea de-a lungul ţevii. Trase cocoşul şi încărcătura ţâşni cu zgomot, pârlindu-i obrazul. Asurzise, pentru că şi ceilalţi trăseseră aproape în acelaşi timp. Clipi, cu ochii

plini de lacrimi şi, când vederea i se limpezi, nu ştiu dacă doborâse sau nu insul, pentru că ienicerii îşi lăsaseră armele de foc şi porniseră la atac cu iataganele.

„Unde sunt cavalerii?", se întrebă Duffy disperat, începând să-şi reîncarce arma. Strigătul sălbatic, ca un vaier prelung, al ienicerilor răsuna peste tot în jurul lui, ca o larmă de insecte sau păsări tropicale, şi foarte curând fu însoţit de târşâitul iute al sandalelor turceşti, care se auzea din ce în ce mai tare.

Riscă o privire fugară de jur împrejur. „Dumnezeule, ce aproape sunt!" Putea să le vadă dinţii albi şi feţele măslinii, crispate, şi întâlni privirea unuia dintre ei. „Repede! Praful în palaşcă!", îşi comandă în gând. „Poftim! Jumătate în palaşcă, jumătate pe jos!"

Unul dintre turci, îmbrăcat în alb, ajunse la numai trei paşi de el, aşa că Duffy îl împinse cu arma, mânuind-o ca pe o suliţă, şi-i smuci cocoşul, dar focosul fu izbit atât de tare, încât se stinse.

Când irlandezul pară cu ţeava armei iataganul năpustit către el, săriră scântei; apoi omul se izbi de el şi amândoi se prăvăliră în praf. Duffy se rostogoli, se ridică iute în genunchi şi-şi trase sabia şi pumnalul. Înfipse pumnalul adânc în gâtul turcului, blocând, în acelaşi timp, cu sabia, un alt iatagan şuierător şi ripostând cu o lovitură puternică. Nesiguranţa turcului îi dădu curaj; irlandezul sări în picioare şi îi crestă faţa cu pumnalul.

Fără să se mai bucure de vreun răgaz, înlătură o lamă în formă de semilună, care venea spre el, lovindu-l pe stăpânul ei în falcă, cu garda sabiei. Alt turc, turbat de furie, se grăbea către el; îl dezechilibră, zburându-i iataganul din mână cu o lovitură dibace, şi îl lăsă să se prăbuşească în pumnalul de sub el.

Apoi, marea de trupuri încleştate tălăzui şi se cutremură, când cavalerii ţâşniră în galop spre deschiderea gâtuită de ieniceri, dintre cele două grupuri de landsknechten. Paloşele lungi ale călăreţilor îmbrăcaţi în oţel se ridicau şi coborau neîncetat şi turcii se dădură deoparte, ca o stivă de lemne plutitoare măturată de un val pustiitor.

Duffy profită de învălmăşeală ca să zboare, cu o lovitură ca de secure, capul unui turc. O clipă mai târziu, avea doi landsknechten lângă el şi un turc în faţă, apoi turcul se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă, împreună cu duzina de ieniceri care mai rămăseseră în

viaţă.

— Lăsaţi-i să plece!, tună vocea gravă a lui von Salm. Înaintaţi la pas către poziţiile lor!

Duffy nici n-ar fi putut merge altfel decât la pas. Reuși să-şi ridice şi să-şi bage în teacă armele şi porni, clătinându-se pe picioare, cu respiraţia tăiată, fără putere nici cât să ridice mâna şi să-şi şteargă spuma de la colţul buzelor.

În câteva minute se aflau pe culmea împrejmuită. Nesocotind dojana lătrată de von Salm, Duffy se lăsă să cadă pe o piatră şi se uită în spate, la zidurile înalte ale Vienei. Oraşul părea ciudat de ocrotit şi îndepărtat. „Dacă Suleiman ordonă acum un contraatac în forţă“, gândi irlandezul posomorât, „cavalerii vor rezista, dar dintre landsknechten, prea puţini. Eu unul, mai mult ca sigur n-aş mai ajunge viu înapoi“.

Auzi o bufnitură grea, însoţită de nenumărate zăngănituri, şi se întoarse. Unul dintre cavaleri căzuse de pe cal, dar Duffy n-ar fi putut spune dacă leşinase din cauza unei răni sau din cauza căldurii.

— Scoateţi-i armura!, porunci von Salm.

Contele îşi ridicase viziera şi, cu faţa purpurie lucind în soare, părea el însuşi pe cale să facă un atac de cord.

— Avem vreme?, întrebă neliniştit unul dintre mercenari.

Tăcerea se lăsase apăsătoare peste micul grup izolat.

— Am putea să-l luăm aşa…

— La dracu’, ai de gând să mă asculţi?

Ridicând din umeri, mercenarul se aşeză pe vine şi începu să desfacă curele şi catarame. Iute, i se alăturară doi camarazi şi, peste câteva momente, armura era desfăcută, lăsând vederii un cavaler mort; rana de sub sân i se deschidea în spate.

— Foarte bine, spuse von Salm, cu un aer obosit. Acum desfaceţi grenadele astea două, împreunaţi fitilele şi mai înnădiţi o bucată. Vreau un fitil lung.

Ienicerii care se retrăgeau ajunseseră la liniile turceşti, unde se zărea mare agitaţie. „Cu ce scamatorii mai pierdem timpul?“, îşi spuse Duffy nerăbdător. „Acum e momentul să ne retragem, nu să facem pe deştepţii.”

— Bun, spuse contele. Acum, asamblaţi la loc armura, cu

grenadele înăuntru.

Se uită la cavalerul de lângă el:

— Plănuisem să dărâmăm zidul, numai atât, dar poate mai ademenim câţiva păgâni.

Când soldaţii, cu sudoarea curgându-le şiroaie, îndepliniră ordinul şi sprijiniră armura de perete, von Salm îi puse să aprindă fitilul, care ieşea din coiful gol.

— Şi acum, acasă!, strigă el. În pas de voie, cu landsknechten în flancuri!

Duffy, care îşi recăpătase aproape complet suflul, se îndreptă către locul unde se regrupa compania lui Eilif.

Îl văzu în faţa companiei, nevătămat, dar nu-l zări pe Bobo. Intră în rând, cu ochii aţintiţi în jos, concentrându-şi atenţia asupra respiraţiei şi încercând să-şi relaxeze braţele înţepenite.

— Văd că până acum te-ai descurcat, auzi o voce lângă el.

Înălţă capul. Era tânărul cu rădăcina de mătrăgună, acum cu hainele prăfuite şi rupte, cu faţa plină de vânătăi, dar, după toate aparenţele, teafăr.

— Ah, da.

Îl măsură pe tânăr de sus şi până jos.

— Despre haine, te-am prevenit, dacă-ţi aminteşti. Şi văd că ţi-ai pierdut obiectul magic.

— Ce obiect?

— Rădăcina de mătrăgună fermecată.

Îi arătă cu degetul spre cingătoare.

Tânărul privi speriat într-acolo, văzu că era adevărat şi strânse din buze. Se ridică pe vârfuri ca să-l vadă pe von Salm, care se afla în dreapta lui, şi murmură:

— Când au de gând să ne pună în mişcare?

Înainte ca Duffy să apuce să-i răspundă, von Salm dădu pinteni calului şi cele trei coloane se urniră, mărşăluind agale către vest, înspre zidurile înalte ale oraşului.

Deşi se simţise întotdeauna la fel de bine în pădure, pe mare ca şi în oraş, cele douăsprezece zile cât stătuse închis în oraşul asediat îi dăduseră irlandezului ceva din punctul de vedere al orăşeanului obişnuit; acum i se părea nefiresc să privească zidurile oraşului din afară – era, într-un fel, parcă s-ar fi uitat la chila unei

corăbii, stând în apă, sau ca şi cum s-ar fi văzut pe sine însuşi.

Mărşăluiau neîntrerupt, zidurile cetăţii se apropiau încet şi încă tot nu auzeau strigăte de luptă, bubuituri sau tropot de copite în spatele lor. Duffy îi putea distinge acum pe oamenii de pe bastioane şi îl recunoscu pe Bluto, scrutând depărtările de lângă ţeava unui tun.

Apoi, dinspre est se auzi tropotul copitelor; soldaţii, fără voie, lungiră pasul şi von Salm ridică mâna să-i oprească.

— Nu fugim!, strigă el. Vom fi în spatele porţilor înainte să ne ajungă din urmă. Oricum, cred că mai întâi îşi vor face de lucru cu santinela pe care am lăsat-o lângă zid.

Astfel, coloanele de cavaleri şi landsknechten mărşăluiră, în acelaşi pas, reţinându-se cu greu să nu o ia la fugă, în vreme ce urmăritorii se auzeau din ce în ce mai aproape. Oamenii de pe ziduri le strigau acum să se grăbească.

Duffy se întoarse să privească în spate – era unul dintre privilegiile unui mercenar: eticheta îi obliga pe cavaleri, să privească drept în faţă, încrezându-se în cuvântul comandantului în privinţa a ceea ce se întâmpla – şi văzu aproape două duzini de ieniceri urmărindu-i călare, cu hainele albe fluturându-le ca nişte aripi, în bătaia brizei. „Are dreptate”, recunoscu irlandezul în sinea lui. „N-au cum să ne ajungă înainte să intrăm pe poartă, deşi gonesc ca nebunii, în bătaia tunurilor. Probabil, chiar îşi închipuie că am lăsat oameni să păzească zidul ăla prăpădit!”

Ienicerii urcară dealul şi începură să se învârtească pe lângă zid. Un moment mai târziu, partea de mijloc a dealului se transformă într-un nor de praf care urca grăbit spre cer şi Duffy văzu cai şi călăreţi prăbuşindu-se în jurul lui. Peste o secundă sau două, bubuitura exploziei se prăvăli asupra lui, asurzindu-l.

Pe când dădeau colţul de sud-est, auziră Poarta Carintiană deschizându-se şi von Salm, legănându-se în şa, nu se mai împotrivi când grăbiră cu toţii pasul.

CAPITOLUL XVI

Cum i se întâmpla de la un timp, Duffy se trezi brusc, de parcă l-ar fi împuns cineva. Se rostogoli de pe patul de cazarmă şi se ridică, privind de jur-împrejur, cuprins de o spaimă nedefinită, întrebându-se unde se afla şi dacă lumina slabă din spatele ferestrei era amurg sau răsărit.

La mişcarea bruscă a lui Duffy, alt bărbat sări în picioare de pe prici, gâfâind.

— Ce naiba se întâmplă? strigă el, clipind ameţit şi înşfăcându-şi cizmele. Ce naiba?

În spaţiul vast şi întunecos al încăperii se auziră mormăieli, iar cineva din celălalt capăt strigă:

— Ce-ai păţit, te-a gâdilat Suleiman în somn? Îmbată-te înainte de culcare şi atunci n-ai să mai visezi.

„Ei, n-aş zice că e chiar aşa“, îşi spuse Duffy. Se linişti şi se aşeză pe pat, amintindu-şi, în mai puţin de zece secunde, cât îi lua de obicei, cine era, unde şi când. „Acum e seară“, îşi zise mândru de el, „azi după-amiază am făcut o ieşire ca să-i alungăm pe turci de pe ridicătura aia de pământ şi flinta mea n-a luat foc, iar bietul Bobo a înghiţit un iatagan, în timp ce se lupta cu alte două. Îmi amintesc foarte bine totul”.

Îşi trase cizmele şi se ridică din nou, dorindu-şi – nu pentru întâia oară, în ultimele săptămâni – să fie destulă apă ca să poată face o baie.

— Tu eşti, Duff?, se auzi o altă voce din apropiere.

— Da.

— Încotro?

— Afară. Mă duc să beau ceva.

— Eilif e la „Plugarul Neîntrecut”, la celălalt capăt, pe Kartnerstrasse, lângă Biserica Capucinilor. Cunoşti locul?

— A, da.

În ultimele luni, Duffy recuperase cei trei ani de absenţă din legendara tavernă a mercenarilor, fondată în 1518 de un englez expatriat, care îşi pierduse un picior într-o ambuscadă, la graniţa ungară.

— Poate ajung şi eu acolo.

— Bun plan, fu de acord celălalt. Tot zicea că are să-ţi spună ceva.

— Atunci se prea poate să mă îndrept într-acolo. Vino şi tu, când crezi că ţi-ai făcut somnul.

Duffy ieşi afară, trăgând adânc în piept briza rece dinspre vest, care bătea necontenit de două săptămâni. Perdeaua de nori, din timpul zilei, se ridica încet şi putu să vadă constelaţia Orion licărind deasupra acoperişurilor. Focurile şi vasele pentru jăratic pâlpâiau pe alocuri, pe pavajul presărat cu moloz; grupuri de soldaţi treceau grăbiţi, cu un aer preocupat, şi băieţii care vindeau lemne de foc scotoceau printre ruinele caselor sfărâmate, încântaţi să-şi umple coşurile cu surcele, pe degeaba. În cazarma alăturată, cineva zdrăngănea la lăută şi Duffy îngână melodia, în vreme ce se îndrepta către Schwarzenbergstrasse.

Faţa dinspre stradă a „Plugarului Neîntrecut" nu avea nimic deosebit faţă de celelalte clădiri. Era o casă scundă, cu acoperiş de şindrilă; din spatele geamurilor montate în plumb se reflecta afară, pe pietriş, o lumină pală, iar firma – un plug ruginit – lipită de perete, era cu desăvârşire invizibilă noaptea. Duffy tropăi pe scări către uşa masivă de stejar, în care lovi cu pumnul, chiar sub pata de sub ciocănaş.

După câteva secunde, uşa scârţâi din ţâţâni şi se deschise, revărsând în stradă un şuvoi de lumină şi un amestec de mirosuri de friptură de vacă, bere, mirodenii şi sudoare. Un bărbat masiv, cu părul de culoarea nisipului şi ochi mici, pătrunzători, îl privi din spatele unei căni cu bere înspumată.

— Pot intra?, întrebă Duffy, zâmbi. Sunt cu…

— Ştiu, răspunse băutorul de bere, luând cana de la gură şi ştergându-se cu dosul palmei. Eşti din compania lui Eilif. Te-am văzut azi, de pe creneluri. Intră.

Se trase înapoi şi îi făcu semn lui Duffy să intre.

Până la podea trebuia să cobori cinci trepte şi asta făcea ca tavanul cu grinzi groase să pară mai înalt. Lămpile şi lumânările de pe cele câteva mese aruncau o lumină difuză şi zvonul de glasuri, râsete şi căni ciocnite se pierdea în încăpere, atât de izolată de pereţii groşi şi uşa de stejar, încât un trecător cu greu ar fi putut

bănui că era o casă locuită. Aveau şi muzică: gazda, bătrânul Fenn, îşi adusese harpa cea veche – pradă de război, din cine ştie ce campanie – şi zdrăngănea la ea tot felul de arii populare, născocind pe loc, în chip de text, măscări şi blasfemii. Duffy coborî treptele şi începu să-şi facă loc prin mulţime, ca să ajungă acolo unde ştia că este vinul.

— Duffy!, răsună un strigăt prin murmurul general. La naiba! Aici, Brian!

Irlandezul se uită în jur şi îl zări pe Eilif, cu alţi doi căpitani de landsknechten, la o masă de lângă perete. Câţiva bărbaţi se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă şi el se aşeză la masa lor. După bucăţile de pâine şi resturile de cârnaţi de pe masă, îşi dădu seama că stăteau acolo, cu toţii, de la cină.

— Brian, spuse Eilif, ţi-i prezint pe Jean Vertot şi Karl Stein, căpitani a două dintre Companiile Libere.

Duffy se înclină uşor înspre cei doi: Stein era înalt şi zvelt; o cicatrice veche îi străbătea vertical reţeaua de riduri din jurul ochiului stâng, coborând în jos, pe obraz; Duffy îl cunoscuse în urmă cu cincisprezece ani, în bătălia de pe Rin. Vertot era un uriaş mătăhălos, cu barba încă în întregime neagră, în ciuda celor douăzeci de ani de când era căpitanul uneia dintre cele mai sălbatice bande de landskenchten din toată Europa, *lansquenets,* cum li se spunea în ţara lor de baştină, Normandia.

— Ce bei, Duffy?, întrebă Stein, cu o voce de bas. Înainte ca Duffy să poată răspunde, Stein se ridică şi-i porunci unuia dintre oamenii din compania lui: Ebers, spuse el, adu-ne butoiul cu bere de martie.

— Butoiul, domnule?, repetă Ebers, încurcat. Nu e jos? Mai bine să…

— Lua-te-ar naiba, dacă tot aşa încet mi-ai da ascultare şi în bătălie, am fi fost şterşi cu toţii de pe faţa pământului, de acum câţiva ani! Ai primit ordinul, marş înainte!

Duffy deschise gura ca să dea glas preferinţei pentru vin, dar o închise la loc. „Cred că nu pot să refuz berea“, îşi spuse neajutorat, „acum, când bietul Ebers a plecat, riscându-şi viaţa ca să ne-o aducă“. Ridică în sinea lui din umeri şi se întoarse către Stein, zâmbind.

— Bere de martie? În octombrie? De unde are Fenn aşa ceva?

— E „Herzwesten“, răspunse Stein. Patronul hanului „Zimmermann“ – cum îi zice, Eilif? Cel care te-a angajat…

— Aurelianus, răspunse Eilif.

— Aşa-i. Aurelianus a pus ceva deoparte pentru o situaţie ca asta…

Gestul larg care îi însoţi spusele, gândi Duffy, cuprindea şirurile de turci adunate în faţa oraşului.

— Iar acum o împarte trupelor. S-au împlinit douăsprezece zile de atunci şi cred că sunt pe puţin zece mii de soldaţi – cavaleri şi mercenari – în oraş; sunt uimit că încă a mai rămas.

— Poate se întâmplă o minune, ca şi cu pâinile şi peştii, sugeră Duffy.

— Prefer minunea individului ăstuia, Aurelianus, comentă Vertot.

— Oricum, Duff, spuse Eilif, care nu urmărise acest ultim schimb de replici, v-am chemat pe toţi aici pentru că bietul Bobo a fost ucis ieri. Mâine dimineaţă toţi căpitanii şi locotenenţii de landsknechten se întâlnesc la Hanul „Zimmermann“ cu von Salm şi nişte feţe sus-puse, ca să mai ceară bani – i-am cam surprins cu asta, mi se pare – şi vreau să fim bine reprezentaţi. Ca urmare, tu, aici de faţă, eşti ridicat la gradul de locotenent.

— Eu?

Duffy se simţea uşor speriat de perspectiva neaşteptată: să bea bere de primăvară „Herzwesten“ şi să viziteze hanul „Zimmermann“. Pentru prima dată, în ultimele cinci luni, simţea că independenţa lui începe să se clatine. „Poate că nimic din toate astea“, gândi el, „de la moartea lui Bobo până la trimiterea lui Ebers în misiune, ca să aducă bere, n-a fost întâmplător“.

— Bine, dar, Dumnezeule, Eilif, eu sunt cel mai nou în trupă. Mulţi lupi bătrâni de-ai tăi merită avansarea mai mult ca mine şi s-ar putea să se răzvrătească, dacă le iau locul.

În capătul celălalt al camerei se auziră strigăte şi trosnet de lemne despicate.

— Aiurea, făcu Eilif, nepăsător. Au mai încercat ei să se răzvrătească şi altădată, când aveau mai multe motive decât acum. Am un adevărat talent să înăbuş revoltele. În afară de asta, tu eşti cel mai potrivit – dintre flăcăii mei, puţini au anii tăi de experienţă, şi

pe deasupra, eşti şi mult mai mintos ca ei.

— Iar dacă ai refuza, adăugă Vertot zâmbind, aici, pe loc, ar fi tot un început de revoltă.

— Duffy ştie asta, rosti sec Eilif.

— Bineînţeles, încuviinţă irlandezul. N-am să refuz.

Privi mai departe şi îl văzu pe Ebers cu un poloboc sub braţ, luptându-se să-şi facă loc cu coatele printre beţivii supăraţi, ca să ajungă înapoi la masă.

— Vine berea!, anunţă Stein, ridicându-se în picioare.

Îşi scoase sabia de oțel, cu un zăngănit răsunător, şi îi ameninţă pe urmăritorii lui Ebers.

— E la ordinul meu!, strigă el. Înapoi, câinilor, altfel o să vă luaţi tălpăşiţa ţinându-vă ficaţii cu mâinile!

Banda de landsknechten înfuriaţi se dădu înapoi, mârâind ceva despre privilegiile gradaţilor. Ebers puse polobocul pe masă şi salută.

— Raportez: misiune îndeplinită, domnule!

— Bravo! Umple-ţi o cană şi pleacă.

— S-a făcut, spuse Eilif, care scosese cepul şi umplea cănile cu şuvoiul maroniu, vârtos. Mâine dimineaţă mă însoţeşti la „Zimmermann".

Puse cepul la loc şi aşeză o cană plină în faţa irlandezului, apoi începu să şteargă băltoaca de bere risipită, cu o coajă de pâine.

— Bine.

Duffy respiră adânc şi goli cana pe jumătate, dintr-o singură înghiţitură. „Drace“, îşi spuse el, „bună marfă!". Eilif, mestecând cu poftă pâinea muiată, părea să aibă aceeaşi părere.

Fenn şontâcăi până la masă, pivotând îndemânatic pe piciorul de lemn.

— Ce-i tărăboiul ăsta?, făcu el, zâmbind ca un vulpoi. Ştiam că ţin un local liniştit, familial.

— Ştim, Fenn, şi de-asta am adus aici berea asta excelentă, ca s-o ţinem în siguranţă, îi zise Duffy, departe de beţivii ăia nenorociţi – şi, ca să-şi întărească spusele, goli ce mai rămăsese în cană şi o umplu din nou.

— Să înţeleg că aţi cumpărat tot butoiul?

— Chiar aşa, confirmă Stein. Sărbătorim avansarea lui Duffy la

gradul de locotenent.

— Ha!, se răsti Fenn, lovind în podea cu piciorul de lemn, ceea ce la el era ca şi cum şi-ar fi dat o palmă peste genunchi. Duffy? Butoiul fără fund? Înţeleaptă alegere! Puteţi fi siguri că veţi fi în paza lui Dionysos, Silenus şi Bacchus, deopotrivă.

Irlandezul îl privi bănuitor când auzi ultimul nume, dar Fenn râdea bine-dispus.

— Asta cere un cântec!, strigă gazda.

Se auziră aplauze răzleţe şi zvonul neîntrerupt de glasuri mai slăbi puţin, pentru că Fenn era un cântăreţ foarte apreciat.

— Cântă-ne „Maimuţa însemnată”, zbieră un soldat.

— Nu, mai bine „Sfânta Ursula se pogorî a treia oară”, strigă un altul.

— Gura, şobolanilor!, spuse Fenn. E o ocazie solemnă. Brian Duffy a fost avansat la gradul de locotenent, în compania lui Eilif Elveţianul!

În ciuda previziunilor lui Duffy, se auziră urale, pentru că era simpatizat şi respectat printre soldaţi. Şchiopul se duse iute, cu un umblet ca de butoi rostogolit pe o parte, la tejgheaua pe care stăteau butoaiele cu vin şi harpa. O luă şi scoase un acord lung, melodios, apoi lovi corzile şi se auziră primele note ale vechiului cântec goliard „Fortuna, Imperatrix Mundi“.

Fenn începu să cânte şi aproape toţi ceilalţi îşi înălţară vocile în cor, într-o armonie aproximativă, strigând străvechile cuvinte care celebrau capriciile roţii Fortunei. Duffy cânta la fel de tare ca şi ei, oprindu-se numai cât să dea berea pe gât, ca să bată cu cana tactul pe masă.

Când Fenn sfârşi cântecul, compania nu dădea niciun semn că ar avea de gând să se oprească, aşa că gazda dădu din umeri şi îl începu pentru a doua oară. Duffy se aşeză la loc, îşi mai umplu o dată cana cu berea maronie şi o sorbi gânditor.

Aşa cum anumite melodii trezesc amintiri, uneori vechi de zeci de ani, şi arome neştiute – emoţii din copilărie, de mult uitate – tot aşa gustul berii şi străvechiul cântec solemn îi aduceau în minte amintiri plăcute, pe care le uitase de mult. Deşi în ultima vreme evita să-şi cerceteze memoria, de data asta porni în căutarea lor cu toată hotărârea şi încăpăţânarea unui beţiv.

Apoi, Eilif clipi uimit când irlandezul se ridică în picioare, cu un strigăt, oprind scurt finalul cântecului, care oricum începuse să şchiopăteze. Privi în jurul lui, la feţele înveselite şi curioase şi, înălţându-şi cana înspumată, rosti ceva într-o limbă pe care nimeni nu o înţelese.

— E gaelică sau ceva asemănător, spuse Fenn. Stai puţin, Duffy! Niciunul de pe-aici nu pricepe limba asta barbară, a ta. Şi-aşa, aveţi mare noroc că nu vă pun să vorbiţi în latină!

Irlandezul păru să-şi dea seama că nimeni nu-l înţelege; râse, se îndreptă către locul unde stătea Fenn şi întinse mâinile după harpă.

Gazda zâmbi nesigur, ca şi cum dintr-o dată i s-ar fi părut necunoscut, dar după o clipă de ezitare, îi lăsă harpa. Duffy o luă şi îşi plimbă degetele blând pe strune, scoţând câteva acorduri plăcute – ca o muzică abia auzită, venită din mari depărtări. Privi în sus, începu să vorbească şi se opri. Apoi strigă: „Aperte fenestras!".

— Ha! – Fenn era încântat: latină am cerut, latină am! L-aţi auzit, nătărăilor? Deschideţi ferestrele!

Uimiţi şi ameţiţi, dar dornici ca spectacolul să continue, câţiva mercenari săriră la ferestrele înguste şi le deschiseră. Duffy se întoarse către o uşă grea din spatele lui, trase zăvorul cu o singură mână şi, lovind-o cu piciorul, o deschise. Nu era o uşă pe care Fenn s-o folosească prea des, pentru că pe partea cealaltă se auziră căzând tot felul de cutii, dar gazda râse doar, când briza de vest pătrunse în odaie.

Apoi, irlandezul începu să cânte: era o melodie vioaie, săltăreaţă, cu accente ameninţătoare, temperate, când şi când, de o notă puternică de voie-bună. Purta în ea fiorul pe care-l simţi când, ghemuit în răcoarea zorilor, cu mâna pe mânerul lustruit de folosinţă al spadei, pândeşti, cu ochii aţintiţi spre locul de unde îţi aştepţi duşmanul; spaima care îţi îngheaţă sângele în vine şi îţi usucă gura, când goneşti călare în jos, către prăpastie, şi minunarea infinită care te cuprinde când, de la prova unei nave care iese în larg, contempli soarele care se adânceşte în mări neexplorate încă. În odaie aproape se lăsase tăcerea. Soldaţii ascultau, pierduţi, şi abureala beţiei le strălucea în priviri, pe care briza parcă le înflăcărase.

O arie, care se mai auzise, la intervaluri, pe fundalul melodiei, deveni brusc predominantă şi el îi lăsă toată libertatea, făcând-o să se desfăşoare, ca un dans al elfilor, când jucăuşă, când de o maiestate imperială. Prin public trecu un fior de recunoaştere şi atunci Duffy începu să cânte în limba pe care Fenn o descrisese drept „gaelică sau aşa ceva“.

Câteva glasuri îl însoţiră, în germană, apoi, un moment mai târziu, altele. Era un cântec vechi, cunoscut în multe limbi, şi în curând Fenn zbiera versurile în engleză, iar francezii lui Vertot îi ţineau isonul într-o totalitate minoră, care reflecta tema principală ca o imagine în oglindă.

În scurtă vreme, cântecul bubuia în odaie, rostogolindu-se ca un tunet, şi mulţi se ridicară în picioare, ca să-şi lase vocii cale liberă; corul formidabil, poliglot, era acompaniat de clinchetul muzical al ulcioarelor de bere, din sticlă încrustată, care tremurau şi se ciocneau pe rafturile de sus.

După ce mai împodobi finalul cu câteva înflorituri inutile, Duffy îi înapoie harpa lui Fenn. Se ridicaseră cu toţii în picioare, bătând din palme şi ovaţionându-l, iar irlandezul se înclină, făcându-şi loc înapoi la masă. Avea o privire oarecum pierdută şi speriată, dar nimeni nu observă.

— A fost într-adevăr frumos, se pronunţă Stein. După douăsprezece zile de când lâncezesc între ziduri, oamenii au început să-şi piardă curajul. Muzica asta parcă-ţi mai întăreşte sufletul.

— Şi, din câte am auzit, ştii şi să lupţi, comentă Vertot. Da, Eilif, ţi-ai ales locotenentul cel mai potrivit.

Lovitura de tun, care se auzi în secunda următoare, nu fu urmată de clopotele de alarmă, încât ştiură că Bluto trimitea doar câteva ghiulele răzleţe prin noapte, ca să le reamintească turcilor că era tot acolo, la post. Cănile fură iar umplute şi seara se scurse gălăgios, dar fără incidente. După un timp, cineva se plânse de curent şi ferestrele fură închise la loc.

Câteva ceasuri mai târziu, Eilif şi Duffy se întorceau, clătinându-se pe picioare, la cazarmă.

— Dormi cât poţi, îl sfătui Eilif. Mâine dimineaţă trebuie să mergem la întâlnire.

— Întâlnire? Ce întâlnire?

— Nimic, lasă. La vremea potrivită, am să pun unul din flăcăi să arunce o găleată cu apă peste tine.

— Rogu-te, mai bine bere!

— Bun aşa! Un botez cu malţ. Ia zi, când ai învăţat să cânţi la harpă?

Duffy privi fix strada, care părea că se învârte cu el cu tot.

— Niciodată, răspunse el, niciodată.

***

Ceasul al şaptelea din zi îi găsi pe Eilif şi Duffy, îmbrăcaţi respectabil, pe Rotenturmstrasse. Cerul era acoperit şi aerul răcoros; irlandezul îşi trase mănuşile peste mânecile tunicii.

— Cum stăm cu timpul? întrebă el, scoţând aburi pe gură.

— E cam devreme; nu cred că Stein a plecat înaintea noastră. Von Salm o să întârzie, probabil, ca să ne arate că nu-i impresionat. Totuşi, sper să iasă bine. Tu să dai numai din cap şi să pari hotărât, orice-aş spune eu, da?

— Sigur, aprobă Duffy, degajat, hotărât însă în sinea lui să vorbească, dacă va fi cazul. Dădură colţul spre stânga şi în curând ţinta către care se îndreptau se putea zări, câteva case mai în faţă.

Hanul „Zimmermann“ se afla în Tuchlauben, cartierul de nord al oraşului, la mai bine de jumătate de milă de centrul ofensivei turceşti; aici, viaţa îşi urma neabătut cursul ei obişnuit. Nu se vedea niciun soldat, străzile erau curate, iar vântul de vest ţinea fumul la distanţă. Văzând lăptăresele şi cerşetorii, puteai să-ţi închipui că armata de 72.000 de turci nici nu se afla, de fapt, acolo, la numai trei mile către sud.

Locul arăta întocmai ca în urmă cu cinci luni, când îl văzuse pentru ultima oară, şi nu îşi putu înfrânge sentimentul că ajunsese în sfârşit, acasă? Făcu, însă, un efort ca să-şi aducă aminte că era şi sălaşul unui vrăjitor care-şi pusese în gând, nici mai mult, nici mai puţin, decât să-l scoată din minţi.

„Şi e şi casa lui Epiphany!” gândi el, „buna mea prietenă care, până am plecat de aici, izbucnea în lacrimi de câte ori mă vedea!” Irlandezul avea tendinţa să lase o vină, care îl împovăra prea mult, să se evapore în plictiseală, şi aşa se întâmplase şi în relaţia lui cu doamna Hallstadt. „De ce trebuie să fie femeile astfel?”, se întrebă

el, enervat. „Foarte bine, am părăsit-o, mi-am călcat promisiunea – recunosc! Dar un bărbat poate să se lase amărât de asta pentru tot restul vieţii? Ha! Păi, dacă-mi arăţi, în clipa asta, cele Nouă Fecioare din Luxor, toate goale şi făcându-mi semn, şi le faci nevăzute în secunda următoare, o cană cu vin îmi scoate din cap toată tragedia. Şi au trecut, totuşi, cinci luni. Cerule, poate că m-a şi uitat?"

Lungi pasul, ceva mai vesel, alungând cu tot dinadinsul o vagă şi stânjenitoare bănuială că nu cântărise tocmai cinstit sentimentele lui Epiphany şi nici pe ale lui.

Eilif urcă treptele în faţa lui şi deschise uşa de la intrare. Păşiră în vestibul, apoi în sala de mese unde, la o masă lungă, lângă fereastră, se aflau deja câţiva căpitani. Cu colţul ochiului, Duffy îl văzu pe Lothario Mothertongue şezând singur la o masă, în colţul celălalt. „Văd că toate sunt neschimbate", îşi spuse irlandezul, „în afară de faptul că Lothario arată ceva mai tras la faţă – ca noi toţi, de altfel".

— Bună dimineaţa, băieţi, salută Eilif. Acesta e secundul meu, Brian Duffy. Brian, aceştia sunt Fernando Villanueva, din Aragon, şi Franz Lainzer, din Tirol.

Duffy dădu din cap, aşezându-se, şi spaniolul surâse.

— Mi-a plăcut cum ai cântat la harpă, aseară, îi spuse. Trebuie să ne mai cânţi, până să se dărâme zidul.

— Mi-e teamă că nu mai avem destul timp pentru asta, replică Duffy zâmbind. Trebuie să beau o cantitate enormă de bere, ca să pot cânta, şi probabil că Suleiman o să doboare zidul până la amiază.

— Atunci ar fi bine să începi de pe acum, conchise Villanueva. Hei, să vină cineva aici! Bere pentru prietenul nostru, care e un cântăreţ neîntrecut! Şi pentru noi, ceilalţi!

Eilif se uita pe fereastra care fusese reparată, înlocuindu-se geamul, după ce Bobo trecuse prin el.

— Vine cineva, spuse el.

În spatele lui, uşa bucătăriei se deschise şi Epiphany veni la masă, purtând o tavă de ulcioare cu bere şi o jumătate de duzină de căni. Duffy privi în lături, stânjenit; i se părea că arată mai bătrână şi îi era, parcă, şi mai dragă. Apoi îl văzu şi ea: se auzi un

suspin şi, peste o clipă, un zdrăngănit de căni sparte, când tava ateriză pe duşumea. Îşi întoarse privirea la timp ca să o vadă fugind, printre sughiţuri de plâns, înapoi în bucătărie. Mothertongue se ridică de pe scaun şi o urmă în grabă.

Spaniolul clipi, uimit.

— Se pare că nu-i place că vrem să bem dis-de-dimineaţă, spuse el. Hei, domnişoară! Hangiu! Careva! Doar nu vă închipuiţi că o s-o lingem de pe jos, ca pisicile!

După câteva clipe, Werner îşi făcu apariţia în uşa bucătăriei, iritat şi cu sprâncenele ridicate întrebător. Apoi văzu băltoaca înspumată, de pe duşumea.

— Epiphany a făcut asta?, îi întrebă pe cei de faţă. Ei nu, de data asta e ultima oară! Anna, strigă peste umăr, nu te mai duce după ea. A fugit pentru că a vărsat atâta bere şi ştie ce-o să păţească: am s-o dau afară, căţea beţivă ce e! – şi dispăru în bucătărie.

— E Vertot, spuse Eilif, care se mai uita încă în stradă, fără să bage de seamă gălăgia. Aha! Şi von Salm, în spatele lui. E punctual – semn bun! Lipiţi-vă bine de scaun, băieţi, acum se limpezeşte totul.

„Ei“, gândi Duffy cu amărăciune, „nu chiar totul!“

***

Epiphany nu mai apăru în timpul întâlnirii, care lui Duffy i se păru că nu prezenta prea mare interes. Anna le servi bere şi cârnaţi, aruncându-i din când în când irlandezului priviri furioase, pline de reproş.

„La naiba“, îşi zise el, în timp ce asculta o lungă cuvântare a lui von Salm, bărbos şi elegant, „n-a fost vina mea. Se poate ca bătrânica să mai ţină minte, după atâta timp? Cred că n-a fost decât o exagerare, o poză – cu siguranţă Anna ştie asta! Drace, pe mine nicio încurcătură sentimentală nu m-a supărat vreodată mai mult de-o săptămână…“

„Zău, Brian?“, făcu sarcastic o voce interioară. „Atunci alt irlandez, nu tu, a plecat să lupte cu turcii la Mohacs, în ’26, numai pentru că iubita lui s-a măritat cu altul; după care, trei ani i-au trebuit să-şi adune curajul ca să dea ochii cu ea.“

— … Nu-i aşa, Brian? Crezi că am exagerat, cumva?

Eilif îi aştepta răspunsul.

Duffy înălţă capul, sperând din tot sufletul ca încruntarea lui să pară hotărâre neînduplecată.

— Ba deloc; n-ai exagerat cu nimic, îi răspunse lui Eilif.

Elveţianul se întoarse din nou către von Salm.

— Aţi auzit? Şi asta spune un om care a luptat cu Tomori! Nu puteţi tăgădui…

Şi discuţia alunecă mai departe, ieşind din atenţia lui Duffy. În ciuda legământului pe care îl făcuse în zori, nu prea lăsa cana cu bere să lâncezească pe masă.

În fine, căpitanii împinseră banchetele în spate şi se ridicară.

— Ca reprezentant cu puteri limitate al Împăratului Carol al V-lea, asta e tot ce pot să mai adaug, spuse von Salm. Puteţi fi convinşi, totuşi, că atunci când turcii vor fi izgoniţi – şi dacă landsknechten vor fi la fel de viteji şi de acum înainte – voi recomanda călduros să vi se acorde o plată mai substanţială.

Căpitanii încuviinţară, dând din cap şi se răspândiră grupuri-grupuri, vorbind între ei cu mare însufleţire: evident, obţinuseră tot ce puteau spera.

Eilif se întoarse către irlandez.

— Vii cu noi, Duff?

— Hm… nu… – Duffy făcu o strâmbătură înspre uşa de la bucătărie. Mai am nişte treburi.

— Bine, atunci ne vedem la cazarmă – zâmbi căpitanul elveţian. Nu-ţi face mai multe griji decât merită, băiete.

Duffy ridică din umeri.

— Nu mai ştiu ce merită şi ce nu.

CAPITOLUL XVII

O află în cămara cu podelele albe de făină, stând pe un butoi cu sare şi suspinând din rărunchi, ca încolţită de o haită de câini nevăzuţi.

— Epiphany?

Îşi întoarse către el faţa scăldată în lacrimi, apoi privi în lături, hohotind şi mai tare decât înainte.

— De ce te-ai mai întors?, întrebă ea, în sfârşit. Numai ca să mă faci să-mi pierd şi slujba?

— Hai, Piff – o linişti Duffy. Nu mai plânge. Werner nu te poate concedia; Aurelianus e stăpânul hanului şi eu mai am încă un cuvânt de spus în faţa lui. La naiba, am să-i spun să-ţi mărească leafa.

— Nu, hohoti femeia, sufocându-se de plâns, nu mai pomeni numele… şarpelui ăluia perfid.

— Ce şarpe perfid?, întrebă Duffy uluit. Aurelianus?

— Da, el, care ţi-a făcut… cine ştie ce vrăji spurcate, ca să devii indiferent şi rece faţă de mine. Ohhh! – şi începu din nou să suspine cu durere.

Lui Duffy i se păru necinstit din partea ei să schimbe subiectul în felul ăsta.

— Acum era vorba despre Werner, spuse el. Vreau să ştii că am să am grijă să se poarte cum se cuvine, pe viitor.

— Ce-mi pasă mie de viitor?, gemu Epiphany. Eu nu mai am niciun viitor. Număr ceasurile care ne-au mai rămas până ce turcii or dărâma zidurile şi ne-or căsăpi.

Irlandezul îşi zise că Epiphany se gândise atât la asta, în ultima vreme, încât nici nu-şi mai dădea osteneala să vorbească frumos.

— Barem pe tata nu l-am mai văzut de două săptămâni, spuse ea brusc. Când era să plecăm, atunci, mă hotărâsem să-l părăsesc, aşa bolnav cum e… iar acum, când îmi aduc aminte, nu mai sunt în stare să dau ochii cu el.

— Doamne-Dumnezeule, exclamă Duffy. Şi cine îi duce de mâncare?

— Ce-ai zis?, se smiorcăi ea. A, i-am spus lui Shrub.

Îl privi cu ochii împăienjeniţi:

— Brian, dacă tot vorbeşti cu făptura aia îngrozitoare, cu Aurelianus, n-ai putea să-i spui să vorbească cu Werner pentru rachiul meu? Obişnuiam să iau o gură înainte de culcare şi dimineaţa, la sculare – ştii, ca să am spor la lucru – dar acum Werner mă insultă, zice că nu mai vrea să-mi dea, şi atunci trebuie să şterpelesc când nu mă vede nimeni, dar e atât de înjositor… Parcă Werner ar pune vreodată mâna pe ceva… Tot timpul e plecat la blestematul ăla de prieten al lui – ştii, poetul. Spune-i, Brian. Ai să faci măcar atâta lucru pentru mine, da?

Irlandezul o privi fix, dus pe gânduri. „Să fie doar un joc”, se întrebă el, „o minciună care să mă facă să mă simt cât mai vinovat? *Vai, Brian, uite, m-ai făcut să iau calea beţiei, ticălos fără inimă ce eşti!* Asta trebuie oare să înţeleg?”

„Dumnezeule”, îşi spuse dintr-o dată, „ascultă-mă, Duffy. Eşti într-adevăr un ticălos fără inimă. Băbuţa asta era foarte bine, fericită şi tihnită, până să te iveşti tu şi să-i faci nişte promisiuni nebuneşti, pe care nu le-ai putut ţine. Ai împins-o într-adevăr pe calea beţiei!”

Întinse, şovăitor, o mână şi o strânse uşor de umăr.

— Am să vorbesc cu el, îi spuse blând şi ieşi.

Anna era în bucătărie şi ridică privirea, când Duffy şi Mothertongue apărură amândoi deodată, din direcţii opuse – primul din cămară, celălalt din curte.

— Unde e…? – începură amândoi în acelaşi timp.

— După dumneavoastră, domnule, spuse Mothertongue.

— Mulţumesc. Anna, unde e Werner?

— Tot acolo unde era şi înainte să înceapă tărăboiul şi plânsetele: în pivniţa lui de vinuri.

Cum irlandezul se întorsese încotro arătase ea, adăugă:

— În locul dumneavoastră, n-aş intra; poetul ăla, Kretchmer, e acolo cu el – scriu un poem, sau aşa ceva, şi nu le place să fie întrerupţi.

— Am să le fac totuşi bucuria asta, spuse Duffy din mers.

În spatele lui, îl auzi pe Mothertongue întrebând:

— Unde s-a dus doamna Hallstadt? În curte nu e.

— E în cămară, spuse Anna obosită.

Duffy se opri şi privi peste umăr la Mothertongue, care se oprise în faţa uşii de la cămară şi se uita, la rându-i, la Duffy. Cei doi se priviră fix o vreme, apoi, duşi pe gânduri, se puseră, în fine, în mişcare, fiecare în direcţia lui.

Irlandezul nu mai fusese niciodată în pivniţa de vinuri a lui Werner, dar ştia că e ascunsă sub scara principală, cu o treaptă sau două sub nivelul duşumelei; într-o clipită ajunse în faţa uşii scunde, ridică mâna ca să ciocănească, dar se opri, gândindu-se că nu avea niciun motiv să fie politicos, aşa că apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

Odaia, cu tavanul jos, era lungă de douăsprezece picioare şi lată de vreo opt. Sticle, butoaie şi amfore cu vin se înghesuiau pe rafturi, de la podele până la tavan, în lumina plăpândă a lămpii de pe măsuţa din mijloc. Cei doi bărbaţi, care şezuseră până atunci la masă, săriră în picioare, speriaţi de intrarea lui Duffy, iar el îi privi, pe rând, pe amândoi.

Werner era ceva mai gras decât şi-l amintea Duffy, iar hainele lui, de o rară eleganţă, făceau să iasă şi mai mult în evidenţă paloarea feţei lui pudrate şi firele cărunte din părul pomădat. Kretchmer – un bărbat solid, cu faţa bronzată şi barba roşie ca focul – părea cel mai supărat de întrerupere.

— Ach!, exclamă poetul, cu o voce subţire, răguşită, privind nervos la picioarele irlandezului. Muritorii de rând întrerup sacra trudă! Un om cu mâinile însângerate se înfiinţează, nepoftit, în crângul Afroditei! E timpul să mă fac nevăzut!

Trecu pe lângă Duffy, fără să-l privească, şi ieşi în grabă.

Werner se lăsă la loc pe scaun şi întinse mâinile către cer.

— Nu se putea să nu fie stânjenită arta de aceste distracţiuni lumeşti?

Duffy căsca ochii la el.

— Poftim?

Werner trase adânc aer în piept, apoi îl dădu afară.

— Nimic, Duffy. Ce doreşti?

Irlandezul privi la masa plină cu resturi de mâncare şi ridică de pe ea un fluier mic de lemn, care avea – ciudat! – un singur orificiu pentru degete.

— Nu-mi spune: compui cumva o Missa Solemnis?

Suflă în el, dar nu scoase niciun sunet.
— Te-aş sfătui să-ţi iei alt fluier, care să şi cânte.
Werner se ridică de la masă şi, înfrângându-şi durerea, şontâcăi în jurul mesei şi smulse fluierul din mâna lui Duffy, apoi, la fel de anevoie, se întoarse pe scaunul lui.
— Aveai ceva să-mi spui, sau n-ai ce face?
Duffy începu să-l întrebe dacă i s-au vindecat rănile, apoi îşi aminti pentru ce venise.
— Voiam să-ţi spun că nu poţi s-o dai afară pe Epiphany Vogel. Tu…
— În casa mea fac ce poftesc.
Irlandezul zâmbi şi se aşeză pe scaunul lui Kretchmer.
— Aici e buba. Cum se face că uiţi tot timpul că nu eşti la tine acasă? Aurelianus e proprietarul şi e prietenul meu. Nu va…
— Ai fost plecat o jumătate de an. Nu cred că-ţi mai e prieten. Şi, în orice caz, adăugă el, înfuriindu-se brusc, eu sunt stăpân aici, lua-te-ar naiba! Eu conduc hanul. Aurelianus pe mine mă ascultă când se face bilanţul. Ce, crezi că ar putea să se descurce fără mine? Nu, domnule! Bătrânelul…
Duffy râse.
— Tu conduci hanul? Hai că-mi place! Localul merge singur, de la sine, pentru că, din câte-mi aduc aminte, tu nu prea eşti de găsit. Eşti tot timpul acasă la caricatura aia de poet. Cerule, când îmi amintesc noaptea aia de Paşti, când Zapolya aproape că a aruncat hanul în aer – şi a doua zi, tu nici măcar nu aflaseşi! Fuseseşi la el… să reciţi Petrarca şi să-i pupi cizmele, bănuiesc…
O licărire vicleană sticli ciudat în ochii hangiului.
— Ei bine… nu tocmai cizmele, şi nu tocmai ale lui.
Irlandezul îl privi cu coada ochiului.
— Ce naiba vrei să spui?
— Hm… Dacă te interesează, Kretchmer nu era acasă în noaptea aceea, dar nevasta lui era.
Werner râse afectat:
— Neînchipuit de tânăra şi atrăgătoarea lui nevastă, aş adăuga.
Duffy era sincer încurcat.
— Vrei să spui că nevasta lui şi cu tine…?
— Nu spun nimic!, exclamă Werner, zâmbind fără încetare. Atât

că am observat că doamnele tinere şi sensibile sunt mişcate de genul de versuri pe care le scriu eu. Mişcate, da, într-o măsură surprinzătoare.

Clipi cu subînţeles.

Duffy se ridică, surprins şi dezgustat în acelaşi timp.

— Mişcate până cad pe spate, nu? Şi, mă rog, unde era Kretchmer când se întâmpla minunea asta? Aici, probabil, degustând berea nouă, de primăvară!

— Se prea poate. Nu ştiu decât că doamna mi-a dat de înţeles că nu se mai întoarce decât, cel mai devreme, a doua zi.

— Scuze, îi spuse Duffy arătând spre hârtiile de pe masă, acum te las cu poemul tău; eliberez crângul Afroditei de prezenţa mea. Dar ţine minte că Epiphany lucrează tot aici, ai înţeles? Şi i se dă voie să-şi ia o sticlă de rachiu în cameră. Am să-i spun lui Aurelianus să binevoiască să ţi se prezinte şi să-ţi confirme.

Merse până la uşă şi se întoarse:

— Ştii ceva? Ar trebui să fii mai prudent. Te-ai uitat bine la umerii lui Kretchmer? Cam laţi, pentru un poet. Ar putea să te facă bucăţele.

Hangiul cel pudrat chicoti încrezător.

— Nu sunt mai prejos ca el. De fapt, l-am bătut categoric când ne-am încercat puterea în braţe.

Duffy îl mai măsură o dată, apoi ridică din umeri.

— La urma urmei, tu ştii mai bine, spuse el şi plecă, închizând uşa în urma lui.

„Nu se poate“, îşi zise în sinea lui, în drum spre bucătărie, „ca Werner să-l fi bătut cinstit pe Kretchmer când şi-au încercat puterea. Ori a minţit Werner, ori Kretchmer l-a lăsat intenţionat să câştige. Dar ce motiv ar fi avut? Şi de ce, mă rog, – şi mai ciudat! – s-ar simţi atrasă nevasta unui individ solid, cu înfăţişare sănătoasă, de unul ca Werner? Şi de ce, mă rog, îţi baţi tu capul cu toate astea?“ se întrebă el, enervat. O găsi pe Anna luând un maldăr de carne uscată, mărunţită, de pe un fund de lemn, şi dându-i drumul într-o oală.

— Vacă adevărată, îl vesti ea, când ridică privirea şi dădu cu ochii de el. Majoritatea hanurilor le servesc clienţilor carne de câine şi de pisică, încă de la sfârşitul săptămânii trecute – bineînţeles,

fără să se ştie. Noi am fost mai bine aprovizionaţi – vom avea carne de porc şi de vită adevărată până joi, cred.

Râse obosită:

— Şi chiar şi după – o să rămânem tot negustori cinstiţi, pentru că, probabil, n-o să mai rămână nici pomeneală de câine sau pisică, în oraş.

— Am mai văzut eu oraşe asediate, unde până şi şobolanii se terminaseră, spuse Duffy blând, şi atunci am mâncat furnici, termite şi libărci. Unii au mâncat lucruri şi mai rele.

Anna arboră o imitaţie de zâmbet luminos.

— Zău? Atunci pot să schimb şi eu meniul.

Duffy făcu semn cu degetul mare către cămară.

— Piff mai e acolo?

— Păi, răspunse ea precaută, da…

Deschise uşa încet, să n-o sperie, şi o văzu şezând cu Lothario Mothertongue pe unul dintre cei câţiva saci de făină de o sută de livre, care mai rămăseseră. Vorbeau în şoaptă şi Mothertongue o mângâia pe păr. Închise uşa, la fel de neauzit cum o deschisese.

Se duse lângă Anna şi o privi cum tăia ceapa în două şi o toca.

— De când ţine povestea asta?

Anna adună cu mâna bucăţelele albe de ceapă şi le aruncă în vas.

— De câteva zile. S-ar zice că în ultimele două săptămâni toată lumea şi-a schimbat obiceiurile.

— Da? Ei bine, eu am să vorbesc, totuşi, pentru ea, cu Aurelianus.

— Ia te uită, ce generozitate!

Irlandezul clătină din cap.

— Pentru mine, e dureros, Anna, foarte dureros. Te încredinţez că mi-e inima frântă. Unde îl găsesc?

— Doamne, îmi pare rău! Cred că în capela veche. De la o vreme îşi petrece tot timpul acolo, făcând tot felul de lucruri ciudate cu greutăţi, penduluri şi sfârleze, din cele cu care se joacă copiii evreilor. Şi întotdeauna, când soarele îşi arată puţin faţa, iese la fereastră şi începe să plimbe un ciob de oglindă – parcă ar vrea să trimită semnale. Numai că acolo e doar o curte împrejmuită de pereţi înalţi, fără ferestre, şi singurele care ar putea să vadă licăririle

sunt păsările de pe cer.

— Astea sunt lucruri care le plac tare mult magicienilor, îi zise Duffy. Ne vedem mai târziu.

Holul lung, din partea de apus a hanului, era la fel de întunecat în miezul zilei ca şi noaptea, şi lui Duffy îi trebuiră câteva clipe până să-şi afle calea pe bâjbâite prin acest tunel, care când cobora, când se îngusta, spre uşa cu două canaturi a capelei. Când mai avea vreo sută de picioare de parcurs, auzi voci şi văzu că unul dintre canaturile de fier era deschis.

Deşi nu putea desluşi cuvintele, în tonul vorbitorilor era ceva care îl făcu, pe ultimii câţiva yarzi, să se furişeze pe tăcute, cu mâna pe pumnal, gata să-l tragă oricând din teacă. Aceleaşi stive de cutii şi cârpe aruncate unele peste altele se îngrămădeau la intrare; irlandezul se strecură precaut pe lângă ele, ca să poată privi în capelă neobservat, ascuns în spatele unor găleţi de metal răsturnate cu fundul în sus, care încununau nişte covoare vechi, făcute sul şi rezemate de perete.

Ochiurile de sticlă montate în plumb răspândeau o lumină cenuşie şi confuză, dar bâjbâitul îndelung prin holul întunecos îi ascuţise vederea. Scena pe care o zări în faţa altarului, cugetă el, semăna cu încheierea unor tratative, în cine ştie ce Ligă a Naţiunilor Ciudate; dintre cei şase – nu, şapte – bărbaţi din faţa lui Aurelianus, doi erau negri (unul înveşmântat în pene, celălalt într-o robă lungă şi burnuz), unul era sălbaticul arămiu, cu haine din piele de căprioară, pe care Duffy îşi amintea că îl mai văzuse prin preajmă, în urmă cu vreo cinci luni, un altul părea să vină din aceleaşi insule îndepărtate ca şi Antoku Ten-no, iar ceilalţi trei erau europeni după înfăţişare, deşi unul era pitic.

— M-ai întrebat asta şi înainte, spunea Aurelianus, cu o răbdare care părea silită, şi ţi-am dat răspunsul.

Vorbi piticul:

— Ne-aţi înţeles greşit, domnule. Acum nu mai cerem.

— A, luaţi cu forţa?, râse Aurelianus. Ha! Sunteţi ca nişte copii care, înarmaţi cu beţe, vin să salveze mielul favorit din fălcile unui leu înfometat.

Negrul, pe jumătate gol, făcu un pas înainte:

— Două lucruri sunt de netăgăduit, Ambrosius. Mai întâi, puterea

ta magică a scăzut mult în urma apropierii lui Ibrahim, vrăjmaşul tău, în vreme ce puterile noastre, deşi mai puţin însemnate, au rămas aceleaşi; acum suntem aproape de-o seamă şi nu cred că ai putea să ne înfrângi pe toţi şapte, dacă ne unim puterile.

— Astea au fost cele două lucruri de netăgăduit, întrebă Aurelianus politicos, sau numai unul dintre ele?

— Doar unul. Cel de-al doilea e următorul: Ibrahim va cuceri oraşul cu mult înainte de ziua de 31. Zidurile se clatină deja şi afară, pe câmp, sunt 50.000 de ieniceri fanatici care pândesc o spărtură prin care să intre. Nu există pe pământ mijloc prin care berăria asta să mai reziste încă două săptămâni, cât a mai rămas până în seara Zilei Tuturor Sfinţilor. Ibrahim va fi aici în mai puţin de-o săptămână şi va otrăvi mormântul lui Mac Cool sau, mai degrabă, îl va arunca în aer, făcându-l praf şi pulbere. Mă înţelegi? Ce speri tu să îndeplineşti cu ajutorul berii brune e un lucru imposibil.

— Vrei să spui că sunt câinele grădinarului.

— Întocmai. Ai să păstrezi berea neatinsă, ca Ibrahim să poată distruge fiecare picătură, asigurându-ne astfel că nu va mai face nimănui vreun bine. Pe de altă parte, dacă ne vinzi nouă din ea – la un preţ fabulos, nu-ţi fie teamă! – tot va folosi la ceva: ne va salva vieţile şi, drept recunoştinţă, o să te ajutăm pe tine şi pe Regele tău să găsiţi o cale de scăpare din oraşul ăsta condamnat. Pentru că, deşi berea brună, dacă ar fi s-o tragi acum, n-ar avea puterea trebuincioasă pentru salvarea imperiului, ştii prea bine că e de ajuns ca să refacă şi să întinerească nişte oameni bătrâni.

— Ce te face să crezi că mai e vreo cale de scăpare pentru cineva? întrebă Aurelianus. Oraşul e înconjurat complet, după cum ştii.

Piticul vorbi din nou.

— Ei, nu suntem chiar nişte străini, în necunoştinţă de cauză, Ambrosius. Amândoi, tu şi cu mine, ştim pe puţin o jumătate de duzină de tuneluri subpământene care duc în afara Vienei. Unul dintre ele – adăugă, făcând un semn cu capul către altar – porneşte chiar din camera asta.

Aurelianus păşi pe podiumul altarului de marmură, făcându-i pe cei şapte să pară nişte suplicanţi încremeniţi în rugăciune.

— Bătălia care se dă aici nu vă priveşte pe voi, spuse el, pentru

că v-aţi pierdut de mult orice loialitate, faţă de Răsărit ori faţă de Apus. Sfatul meu e să vă faceţi nevăzuţi pe vreuna din căile ştiute de confratele vostru, aici de faţă, şi să luaţi cu voi apă sau vin ca să vă potoliţi setea, pentru că bere brună nu veţi primi nici strop.

— Foarte bine, spuse negrul în burnuz, atunci ne sileşti să…

— Nu mai vorbi, bătrâne, îl întrerupse Aurelianus, şi arată-mi ce ştii să faci. Vino încoace!

Făcu un pas în spate şi îşi răsfiră larg braţele. Duffy, care privea atent din ascunzişul lui, văzu cum mâinile vrăjitorului tremurau aproape imperceptibil, ca într-un miraj. Cele şapte Păsări Negre şovăiră. Dispreţul pusese o notă ironică în vocea lui Aurelianus, când continuă:

— Veniţi aici, copii care poftiţi să vă jucaţi de-a magii! Încercaţi-vă în vrăji şi scamatorii cu Marea Magie Apuseană, născută în adâncurile pădurilor întunecate ale Britaniei, cu zece mii de ani înainte de Christos – magia care însufleţeşte furtunile, mareele şi anotimpurile! Veniţi încoace! Pe care dintre voi să-l înfrunt primul?

Îşi aruncă pe spate gluga neagră.

— Ştiţi cine sunt…

Duffy era copleşit de veneraţie şi teamă; în lumina cenuşie, chipul care privea în jos, la ei, părea sculptat în granit vechi, patinat de vreme. „Acesta e Merlin“, îşi reaminti irlandezul, „ultimul prinţ al Puterilor Străvechi, personajul care străbate, ca un fir răzleţ, necunoscut de nimeni, urzeala întunecată de vreme a preistoriei britone.“

Vrăjitorul întinse o mână – care tremură, ca scufundată într-o apă agitată – făcu gestul de a apuca un mâner sau un laţ nevăzut şi trase. Negrul făcu un pas înainte, clătinându-se, fără să vrea. Aurelianus îşi întinse mâna cealaltă către pitic şi Duffy văzu cum părul aceluia se ridică nefiresc, până când ajunse să stea drept în sus; vrăjitorul îşi strânse degetele şi piticul gemu de durere.

— Am să vă arăt în ce fel mai puteţi părăsi Viena, spuse Aurelianus încet.

Atunci, toate cele şapte Păsări Negre o rupseră la fugă spre ieşire, cei doi captivi smulgându-se cu greu de sub puterea vrăjii cu care îi înlănţuise Aurelianus. Duffy abia avu timp să se tragă mai la o parte, în spatele stivei de covoare, când fugarii ţâşniră pe lângă el

şi sandalele lor se auziră bocănind pe hol, departe. Privi către altar şi îl văzu pe Aurelianus uitându-se la el.

— Te-ai ivit dintr-un covor, aidoma Cleopatrei, observă bătrânul vrăjitor.

Duffy se îndreptă spre confesional.

— Văd că Antoku nu e singurul care vrea, îi spuse el. Sunt bucuros că n-am mai cerut permisiunea să iau şi eu o sorbitură.

Aurelianus ridică o sprânceană înspre el.

— Din berea brună? Ai gustat-o? Când?

— În noaptea de Paşti.

Vrăjitorul se încruntă, apoi clătină din cap.

— N-ai fi putut scoate cepul dacă nu te-ar fi lăsat *ei.*

Se uită cu înţeles la Duffy.

— Spune-mi: cum a fost?

Irlandezul îşi răsfiră mâinile.

— A fost… neînchipuit de bună! Am vrut să cobor, ca să mai iau, dar parcă împietrisem.

Bătrânul râse fără zgomot.

— Da, am mai auzit că are asemenea urmări.

Străbătu încăperea până la cele două scaune de lângă fereastră, se aşeză pe unul din ele şi-i făcu semn către celălalt.

— Lasă ancora. Vrei de băut? Sau, poate, un şarpe?

Duffy se gândi, pe când se îndreptă către scaun.

— Un şarpe, răspunse el şi, dându-şi sabia la o parte, se aşeză pe marginea scaunului.

Aurelianus deschise cutiuţa şi îi oferi lui Duffy unul din obiectele care semănau a beţişoare.

— Zilele astea ai luat parte la bătălii? Cum e? Avea dreptate prietenul nostru însetat, cu privire la ziduri?

Irlandezul se apleca în faţă, ca flacăra lumânării pe care i-o întinse Aurelianus să cuprindă capul şarpelui.

— Da, spuse el, după ce îl aprinse, au pus oameni să sape şi să pună mine, dar balaoacheşul greşeşte când îşi închipuie că asta va hotărî soarta bătăliei. Să nu uităm că turcii au întârziat deja prea mult: suntem în octombrie, provizii nu mai au, iar drumul pe care-l au de bătut până acasă e cumplit de lung.

Scoase un rotocol de fum, zâmbi şi încercă, fără succes, să mai

facă unul.

— Zidurile pot să cadă într-o zi, două; dar mă întreb dacă vor risca să mai aştepte încă o zi sau două? Plus alte câteva zile – după socoteală mea – de luptă corp la corp, pe străzi, de care vor avea nevoie ca să cucerească, într-adevăr, oraşul.

Aurelianus aşteptă o clipă, apoi îşi înălţă sprâncenele cărunte.

— Ei bine, şi crezi că vor risca?

Duffy râse.

— Dumnezeule, nu ştiu.

— Tu ai face-o, dacă ai fi în locul lor?

— Să mă gândesc… Nu, nu cred. Ienicerii sunt, probabil, pe cale să se răzvrătească. Mai mult ca sigur, vor să se întoarcă acasă, la Constantinopole – pentru că ştiu că drumul va ţine luni de zile şi au trăit prea mult timp în aşteptare, cu speranţa că vor scăpa de iarnă. Dacă Suleiman mai rămâne, să spunem încă o săptămână, cât i-ar trebui ca să pătrundă în Viena şi să o cucerească, vor fi nevoiţi să ierneze aici şi să plece la primăvară, şi astfel i-ar lăsa destul timp lui Carol cel Întârziat ca să mai poată face ceva.

Dădu din umeri.

— Bineînţeles, e doar o presupunere. Poate că el îşi închipuie că va reuşi să-şi menţină ienicerii pe poziţii şi să stăpânească oraşul, cu zidurile dărâmate şi tot restul, până la primăvară. E greu de spus. Aş zice că a dovedit o judecată foarte slabă, pierzând atâta timp aici.

Aurelianus încuviinţă din cap.

— Cred că, din punct de vedere militar, ai dreptate, spuse el.

Irlandezul zâmbi sarcastic.

— Aha! Dar greşesc întru totul din punct de vedere spiritual, nu?

— Ei bine, trebuie să-ţi aduci aminte că cel care hotărăşte, până la sfârşit, e Ibrahim, iar grija lui cea mai mare e să distrugă berea – când va sosi clipa să joace ultima carte, n-o să-i mai pese dacă Suleiman cucereşte Viena, dacă ienicerii vor muri cu toţii, pe drumul către casă, sau dacă Împăratul Carol îi va izgoni, cu mari vărsări de sânge, pe cei care vor poposi aici pe timpul iernii. Dacă distruge berăria înainte de ultima zi a lunii, când sper să tragem berea brună şi să i-o dăm Regelui Pescar, se cheamă că şi-a atins scopul, şi niciun preţ n-ar fi prea mare pentru asta.

Irlandezul se ridică, lăsând o dâră de fum în urma lui.

— Atunci, nu mai rămâne decât să ne bizuim pe dorul de casă al ienicerilor.

— Ia spune-mi, vikingii lui Bugge sunt de vreun folos în apărare?, întrebă Aurelianus.

— Hm… Nu prea. Von Salm spune că sunt nepotriviţi pentru o luptă disciplinată. Bănuiesc că vor fi de folos în lupta corp la corp, pe străzi, dar deocamdată lâncezesc fără niciun rost, într-un şopron de lângă cazarma de nord. Ai fi putut, la fel de bine, să-i ţii aici.

— Nu puteam. Se pare că unul din ei l-a ciomăgit pe Werner şi i-a făcut vânt pe scări. Werner a stăruit să-i dau afară. Bugge spunea că nu ştie să se fi întâmplat aşa ceva, dar Werner a fost neînduplecat. Bietul de el, încă mai şchiopătează…

Scutură capul şarpelui, transformat în scrum.

— Ştii, continuă el, tot mai sper că vor avea, până la urmă, un rol semnificativ. Păreau să fi fost trimişi aici pentru un scop anume…

— Sunt doar o adunătură de moşnegi.

— Ei bine, da, tocmai – ăsta e un război de moşnegi. A, ştiu că Suleiman nu are decât 34 de ani, iar Carol nu a împlinit încă 30, dar e o vrăjmăşie veche, regii adevăraţi sunt bătrâni – iar eu sunt, poate, cel mai bătrân dintre toţi.

Neştiind ce să răspundă, Duffy se întoarse să plece.

— Vii diseară la mine, să bem împreună un pahar? întrebă Aurelianus.

— Nu, spuse irlandezul, amintindu-şi ce îl făcuse să plece, cu cinci luni în urmă. Apoi îi veni în minte întâmplarea cu harpa, din seara trecută, şi ridică din umeri, fatalist.

— La urma urmei, de ce nu, oftă el. Nu trebuie să mă întorc la cazarmă decât mâine la prânz. La ce oră să vin?

— La nouă e bine?

— Foarte bine.

Duffy părăsi capela şi se întoarse în sala de mese. Hanul „Zimmermann“ era prea departe de locul unde se purtau bătăliile, spre nord-est, ca să-i mai atragă pe soldaţi, şi cei care umpleau mesele din jur, traşi la faţă şi cu ochii duşi în fundul capului, erau orăşeni. Văzu o slujitoare nouă servind la mese şi îi făcu semn.

— Vreau o porţie din ce se mai găseşte în oala Annei, îi spuse el, şi o cană mare din vinul roşu al lui Werner… Nu, la naiba, uită de vin şi adu-mi o cană cu bere.

Vorbind despre Werner, îşi amintise că voise să-i vorbească lui Aurelianus despre slujba lui Epiphany. „Am să-i spun diseară“, îşi zise el.

— Ia spune-mi, Bluto mai vine pe aici?

— Cine, domnule?

— Omul de la tunuri. Cocoşatul.

— Nu ştiu. Nu cred.

Fata zâmbi politicos şi plecă la masa următoare.

Duffy îşi aştepta berea, liniştit, savurând gustul ciudat, ca de grâu, care-i rămăsese după şarpe (îl stinsese înainte de a intra în sală), făcându-se că nu observă privirile iscoditoare ale celor din jurul lui. Când sosi berea, îşi turnă o cană şi o sorbi încet. După un timp, îl zări pe Shrub aducând farfuriile aburinde de la bucătărie, la mese.

— Hei, Shrub, strigă el. Vino încoace o clipă!

— Da, domnu' Duffy, spuse băiatul de la grajduri, după ce lăsă o farfurie la o masă şi îşi făcu loc până la Duffy.

— I-ai dus de mâncare bătrânului Vogel, tatăl lui Epiphany?

— I-am dus, vreo zi-două, dar mă sperie. Îmi zice pe alt nume şi-mi cere băutură.

— Nu cumva vrei să spui că nu te-ai mai dus? Sfinte…

— Nu, nu!, tăgădui băiatul. L-am pus pe Marko să se ducă. Lui nu-i e frică de moşi nebuni.

— Marko? Băiatul cu cizme roşii?

— Da, domnu', aprobă Shrub, evident impresionat de cizmele roşii.

— Foarte bine. Vezi-ţi mai departe de treabă.

Poate în chip de scuză pentru răceala cu care îl întâmpinase mai devreme, Anna îi trimise lui Duffy un castron plin cu tocană, iar Duffy o atacă bărbăteşte, adăugându-i din belşug, ca să alunece mai bine pe gât, bere blondă şi rece „Herzwesten“. La sfârşit, puse lingura jos şi se ridică în picioare; privi în jurul lui prin încăpere, dar nu găsi niciun cunoscut, în mulţimea de ochi speriaţi care îl aţinteau, căruia să-i spună „la revedere”, aşa că porni, legănându-

se, către uşa din faţă şi ieşi în stradă.

Irlandezului trudit, lumina zilei îi păru din cale afară de strălucitoare – deşi nori plumburii, întunecaţi, ascundeau faţa soarelui. Vântul şuiera, rece, spulberând frunzele căzute, şi ţipetele stridente ale copiilor erau insuportabile. „Câte ceasuri ai dormit noaptea trecută, Duff?”, se întrebă. „Ei bine, nu prea ştiu, dar, pare-mi-se, mai puţine decât s-ar fi cuvenit unui soldat obosit, de vârstă mijlocie care, asemeni poveştilor cu Bătrânul Mării, mai şi duce în cârcă un rege din Vremea Veche!“

Oftă adânc şi coti spre dreapta, dând colţul hanului, în loc să taie drept, către Rotenturmstrasse. Ajuns în curtea grajdului, se rezemă câteva clipe de un stâlp şi privi în jur, copleşit de amintiri.

„Văd că Werner n-a mai înlocuit acoperişul grajdurilor, acolo unde a explodat petarda“, observă el. „Mă întreb dacă încă mai crede că eu sunt vinovat. Probabil că da. Bine că cineva, barem, a cârpit gardul acolo unde l-a străpuns ghiuleaua aia blestemată, de patruzeci de livre. Iar dincolo, îşi făcuseră nordicii sălaş.“

Traversă curtea înspre grajduri şi văzu că înăuntru mai erau încă, lângă perete, câteva culcuşuri de paie. Aproape fără să ştie ce face, se lăsă să cadă pe cel mai apropiat, închise ochii şi adormi pe dată.

***

În vis – un vis limpede, ca toate visele de după-amiază – stătea la o masă cu Epiphany. Părul ei mai era încă mai mult negru decât sur, iar chipul şi gesturile ei nu-şi pierduseră încă graţia lipsită de griji a tinereţii.

Deşi nu-şi putea auzi cuvintele – de fapt, se pare că putea să vorbească numai cât timp nu lua seama la ce spune – ştia că îi vorbeşte sincer, încercând să o facă să înţeleagă ceva. Era oare ce încercase s-o facă să înţeleagă atunci, în dimineaţa aceea de demult? A, da! Că e nebună să se mărite cu Max Hallstadt, cum a plănuit, în loc să-l ia pe el, Brian Duffy. Făcu o pauză, ca să mai ia o gură de bere şi nu reuşi să-şi regăsească firul argumentelor, deşi ştia bine că sunt fără cusur.

— Oh, Brian, spuse ea, dându-şi ochii peste cap, cu o exasperare numai pe jumătate prefăcută, de ce trebuie să aduci vorba despre astfel de lucruri numai când eşti bolnav, băut sau

obosit?

— Epiphany!, protestă el. Eu sunt întotdeauna bolnav, băut sau obosit!

Apoi, vedenia se întunecă şi se pomeni croindu-şi drum prin vestibulul Bisericii „Sfântul Petru“. Zări câţiva prieteni de-ai lui Hallstadt, puşi anume ca să-l dea afară dacă ar fi încercat să pătrundă în naos şi să tulbure nunta.

— Hai, Brian, du-te, vorbi cineva – „cum îl chema, oare? Klaus, parcă…“ – Fă-ţi de lucru prin altă parte!

— Piei din calea mea, ciumatule, ticălos netrebnic, strigă Duffy, făcând câteva capete din stranele apropiate să se întoarcă spre el. Hallstadt! Blestemată-ţi fie stirpea, n-ai să…

Un pumn în stomac îl amuţi, făcându-l să se îndoaie de durere, dar pe urmă lovi şi el – Klaus se clătină, împleticindu-se, şi se prăbuşi la pământ, izbindu-se, în cădere, de cristelniţă…

Soclul de un yard înălţime, pe care se afla vasul de marmură, se clătină şi el când Klaus căzu, rostogolindu-se pe o parte, apoi se înclină şi se prăbuşi pe lespezile pardoselii, cu un bubuit al cărui ecou făcu să zăngăne vitraliile. Apa sfinţită se împrăştie pe feţele speriate ale cavalerilor de onoare şi cioburi de marmură se răspândiră pe duşumea. Un alt prieten de-al lui Hallstadt îl înşfăcă de braţ pe Duffy, dar irlandezul se descotorosi de el.

Făcu un pas în naos.

— Hallstadt, pui de târfă, scoate-ţi sabia şi înfruntă-mă, de nu eşti scopit, cum ştie toată lumea!

Invitaţii săriseră în picioare şi, de sub voal, zări, într-o străfulgerare, faţa îngrozită a lui Epiphany, când un ministrant solid îl pocni cu crucifixul lung, de fier, lungindu-l la pământ, fără simţire.

Apoi se prăbuşi ca într-un vârtej de întâmplări trecute şi chipuri fără nume, într-un murmur nedesluşit, deasupra căruia se înălţară hohotele de râs nestăvilite ale unui bătrân…

CAPITOLUL XVIII

Când deschise ochii, se întunecase şi faţada hanului abia dacă se mai zărea, ca o pată cenuşie, în jurul ferestrelor luminate. „Doamne“, cugetă el, tulburat, „de data asta a fost numai un vis, nu-i aşa? Zilele astea nefericite de la începutul lui ’26 au fost destul de cumplite şi aşa, fără să mai fie nevoie să le retrăiesc în vis. Ah, dar barem amintirile astea sunt ale mele; mai bine o duzină de asemenea vise, decât unul din acelea cu lacul luminat de lună! Şi Domnul ştie dacă n-ai fi putut avea, cu toată berea aia spurcată pe care ai băut-o! De-acum s-o ţii numai pe vin, băiete!“ Se ridică în picioare, îşi scutură paiele de pe pieptar şi-şi trecu de câteva ori degetele prin păr, apoi respiră adânc şi porni către clădirea hanului.

Din obişnuinţă, intră pe la bucătărie, prin spate, şi îl prinse pe Marko, cel cu cizme roşii, şterpelind o brioşă.

— Marko, spuse Duffy, oprindu-se din mers.

Parcă voise să-l întrebe ceva, dar ce oare?

— Werner mi-a dat voie să iau, spuse repede băiatul.

— Nu-mi pasă de plăcintele tale! A, da… Am auzit că-i duci de mâncare lui Gustav Vogel, da?

— I-am dus, o vreme. Werner a zis că nu mai e nevoie.

— Bine, dar atunci cine…?

Marko clipi.

— Cine, ce?

— Cine îi duce bătrânului să mănânce, idiotule?

— Habar n-am. Da’ ce, nu poate să iasă şi el să-şi facă rost, ca toată lumea?

Băiatul o şterse pe uşa din spate, lăsându-l pe irlandez îngrijorat, cu privirea încruntată de supărare.

Slujitoarea cea nouă, care îl servise mai devreme, îl privea speriată de lângă cuptor, de unde scotea, pe cât se pare, aceeaşi tocană, umplând castroanele cu o lingură.

— Unde-i Epiphany?, o întrebă Duffy.

— S-a culcat devreme, răspunse fata. Nu se simţea bine. Ce căutaţi în bucătărie? Oaspeţii nu trebuie să…

— Atunci unde-i Anna?

— Cred că la tejghea, în sala de mese. Dacă vreţi să mâncaţi, va trebui să…

— Mănâncă tu şi pentru mine, îi spuse Duffy cu un zâmbet, în timp ce trecea pe lângă ea, intrând în hol. Sala de mese era plină şi însufleţită de veselia unora care ştiau că s-ar fi putut să nu mai aibă de trăit decât o zi. Berea se bea pe întrecute.

Duffy o găsi pe Anna aplecată lângă unul dintre butoiaşe, ţinând ulciorul sub şuvoiul auriu care se scurgea din cep.

Ridică privirea şi îl văzu.

— Credeam că ai plecat!

— Nu, am aţipit puţin. Epiphany s-a culcat?

— Aşa… Shrub! Du asta la masa lui Alexis şi Casey, grăbeşte-te… Da. De ce?

Îl privi cu suspiciune.

— Linişteşte-te, Anna, n-am de gând să urc şi s-o silesc să-mi dea atenţie. Ascultă, l-a pus pe Shrub să-i ducă de mâncare tatălui ei şi…

Shrub apăru în fugă.

— Bună seara, domnu' Duffy. Anna, încă două ulcioare pentru Franz Albertzart şi doamna ceea bătrână.

— Îndată. Ce spuneai, Brian?

— Ei bine, Shrub l-a pus, mai departe, pe Marko să o facă, dar tocmai l-am întâlnit pe Marko şi spune că nu-i mai duce.

— Du-le, Shrub.

Băiatul luă ulcioarele şi se grăbi, simţindu-se vinovat.

— Ce nu-i mai duce?

— Fir-ar să fie, ascultă-mă. Nimeni nu i-a mai dus de mâncare bătrânului Vogel. Acum, eu n-am să mă supăr cine ştie ce dacă dă ortul popii, dar cred că fiică-sa o să se necăjească foarte!

— Of, Doamne, spuse Anna încet. Ai dreptate. Am să-i spun mâine dimineaţă, de îndată ce am s-o întâlnesc.

Se ridică, dându-şi la o parte, cu mâna, de pe frunte, o şuviţă de păr, şi îl privi cu o umbră de simpatie.

— Brian, de ce v-aţi despărţit?

Cât Duffy şovăi, meşteşugind în gând un răspuns cât mai demn de crezare şi, în acelaşi timp, nu departe de adevăr, uşa se deschise cu zgomot şi cinci bărbaţi intrară, tropăind.

— Anna!, urlă unul dintre ei. Cinci ulcioare, în clipa asta!

Irlandezul zâmbi în colţul gurii şi-şi lăsă mâna, blând, pe umărul fetei.

— Am să-ţi spun eu, altădată, îi zise el şi se îndreptă către scări. Se întoarse şi văzu că Anna îl privea.

— Aurelianus, spuse el, arătând în sus.

Pe scări dormea cineva şi Duffy păşi grijuliu pe lângă cel adormit, reflectând că oraşele asediate ar capitula cu mult mai repede, dacă nu s-ar găsi vin sau bere, care să-i facă pe cei asediaţi să-şi uite de singurătate. Ajunse la capătul treptelor şi se opri în faţa uşii lui Aurelianus, dar când să bată, îşi aminti că bătrânul spusese „ora 9“.

„La naiba“, îşi zise. „Cred că nu e nici 8. Mai bine mai dormeam un pic, poate îmi urmam visul, până în ziua când am plecat din oraş ca să lupt la Mohacs.“ Plecă în vârful picioarelor, apoi pufni nervos, se întoarse şi bătu cu putere în uşă. Dinăuntru se auziră şoapte, apoi vocea tulburată, dar autoritară, a lui Aurelianus.

— Cine e?

— Finn Mac Cool!

După un moment, uşa se deschise şi una dintre slujitoare se strecură afară, ascunzându-şi faţa, făcu o scurtă reverenţă când ajunse în dreptul irlandezului şi dispăru.

— Intră, Brian, auzi glasul obosit al lui Aurelianus.

Odaia arăta neschimbată, la fel ca în urmă cu cinci luni: aceeaşi colecţie de vechituri în neorânduială, aceleaşi tapiserii, aceleaşi arme încrustate cu pietre scumpe, aceleaşi cupe în care apa fierbea fără căldură, aceleaşi cărţi cu coperţile îndeajuns de mari ca să poată fi folosite drept pereţi pentru o căsuţă, aceleaşi animale necunoscute, împăiate în poziţii nefireşti. Bătrânul vrăjitor şedea picior peste picior, într-un jilţ capitonat.

Duffy făcu semn cu degetul mare spre fata care tocmai ieşise.

— Parcă spuneai că trebuşoarele astea nu sunt bune pentru voi, cei cu sânge amestecat!

După ce închise ochii preţ de zece secunde, Aurelianus îl privi, scuturând din cap.

— Anii petrecuţi ca mercenar te-au înăsprit, Brian, până într-acolo, încât ai devenit nepotrivit pentru o companie amabilă. O

întrebam doar dacă vreuna dintre fete a intrat la mine în cameră în ultima vreme; poate mai sunt nou-venite cărora nu li s-a spus că în camera asta nu au voie să intre. Şi parcă spusesem ora 9!?

— M-am gândit că, poate, până la 9 aş putea să mă întorc la cazarmă. De ce nu încui uşa?

— A, de obicei o încui, dar se întâmplă să mai uit sau să nu ştiu unde mi-am pus cheile.

— Nu crezi că eşti cam neglijent?

Duffy găsi un scaun, alungă o pisică de pe el şi se aşeză:

— La urma urmei, în tot ce-i aici trebuie să fie şi lucruri pe care cineva le-ar putea găsi valoroase.

— Da, spuse scurt bătrânul. Sunt destule, şi chiar foarte valoroase. Numai că sunt înclinat să mă bizui – poate cam prea mult! – pe alte mijloace de apărare.

Dădu din cap înspre uşă şi Duffy observă deasupra ei o construcţie care semăna, în acelaşi timp, cu o colivie şi cu o casă de păpuşi.

— Vrei nişte rachiu?, întrebă Aurelianus.

— Ce? A, bineînţeles.

Aşteptă până ce vrăjitorul turnă în două pahare rachiul spaniol, auriu, şi îi întinse unul dintre ele.

— Mulţumesc. De ce voiai să mă vezi?

Gustă din pahar şi mai sorbi o dată, lung.

— Nimic deosebit, Brian. Vroiam doar să mai flecărim puţin. Nu te-am mai văzut de luni de zile.

— Ei bine, eu chiar aveam ceva să-ţi spun. Werner vrea să o concedieze pe Epiphany, când slujba asta e singurul lucru care i-a mai rămas pe lume. Ţi-aş fi recunoscător dacă i-ai spune lui Werner că ea rămâne în slujba ta pentru totdeauna şi să facă bine să n-o mai chinuiască.

Aurelianus clipi şi îl privi cu subînţeles.

— Prea bine. Înţeleg că tu şi cu ea… nu vă mai vedeţi?

— Da. Ea spune că tu eşti de vină pentru asta – şi n-aş zice că nu-i dau dreptate.

Spre uimirea irlandezului, Aurelianus nu-şi înălţă sprâncenele şi nici nu protestă. Luă o gură de rachiu şi zise:

— Poate-i adevărat, poate nu. Dar dacă e aşa, încearcă să-ţi

închipui câte lucruri s-ar fi năruit, dacă n-aş fi făcut-o. Sau tot mai crezi că ai fi putut fugi cu ea în Irlanda şi să trăiţi acolo, fericiţi, până la adânci bătrâneţi?

— Ştiu şi eu? Nu e… N-ar fi fost cu neputinţă.

Duffy luă sticlă şi îşi umplu paharul încă o dată.

— Câţi ani ai, Brian? Ar fi trebuit să ştii de-acum că întotdeauna se întâmplă ceva care destramă poveştile de dragoste – afară de cazul când amândouă părţile primesc să se compromită. Şi cu cât îmbătrâneşti, cu cât eşti mai greu de modelat şi mai independent, cu atât îţi vine mai greu. Nu, nu-ţi stă în fire, Brian. Acum nu te-ai mai putea însura, cum n-ai mai putea să te faci preot, sculptor sau băcan.

Duffy, furios, deschise gura să tăgăduiască, apoi strâmbă din buze şi o închise la loc.

— La naiba, spuse, făcând o grimasă. Atunci de ce mă chinuie atât dorinţa asta?

Aurelianus ridică din umeri.

— Cred că stă în natura speciei. În mintea bărbatului există un colţişor care nu se poate linişti şi merge la culcare, decât când e împreună cu o femeie – iar colţişorul ăsta se plictiseşte să stea tot timpul treaz. Dă ordine cu o voce atât de puternică, încât adesea le acoperă pe toate celelalte. Dar când adoarme, în sfârşit, raţiunea redevine stăpână şi schimbă cursul lucrurilor.

Zâmbi:

— Echilibrul e imposibil. Dacă nu vrei să te împaci cu schimbarea asta necontenită, trebuie, fie să strângi logica de gât, fie să legi, să-i pui un căluş în gură şi să încui în pivniţă acea parte din tine care strigă după o femeie.

Duffy se strâmbă şi mai bău nişte rachiu.

— Sunt obişnuit cu dezechilibrul; n-am avut niciodată rău de mare, spuse el.

Aurelianus se înclină.

— Domnia-voastră hotărâţi, messer.

Irlandezul îi zâmbi cu un fel de afecţiune.

— Să înţeleg că ai făcut şi tu, de câteva ori, o asemenea alegere?

— Mda…

Bătrânul se sprijini cu spatele de scrin. Întinse mâna peste cap şi apucă, pe pipăite, unul dintre şerpii uscaţi. Îl frecă între degete, privindu-l gânditor.

— În ultimele trei sute de ani, nu, slavă Domnului, dar în tinereţea mea, da, am avut câteva încurcături, ticluite cu meşteşug, şi fiecare s-a terminat cu o versiune proprie a aceleiaşi teme.

Duffy îşi goli paharul şi îl puse pe masă.

— Asta e o parte din tine pe care n-am întrezărit-o niciodată, spuse el. Povesteşte-mi, pentru numele Domnului! Spune-mi, de pildă, cum a fost cu ultima, cea de acum trei sute de ani.

Paharul vrăjitorului era şi el gol şi, pentru moment, Aurelianus se uită la şarpele pe care îl ţinea cu stânga şi la paharul din dreapta, apoi se hotărî şi-i întinse lui Duffy paharul, să i-l umple.

— Era o vrăjitoare din Sussex, pe nume Becky Banham, spuse el, în vreme ce băutura curse şuvoi, împroşcând cu stropi. O fată simplă, de la ţară, dar vrăjitoare cu adevărat, nu una din acelea care umblă cu globuri de cristal şi întocmesc horoscoape.

— Şi legătura asta… s-a destrămat pentru că erai prea bătrân ca să mai faci vreun compromis şi n-ai vrut să strângi logica de gât…?

— Ei, nu. De data asta a fost altfel.

— A, ea a fost cea care a hotărât?

— Nu. Ea…

Se uită la irlandez cu o privire care căuta înţelegere.

— … a fost arsă pe rug.

— Oh! Îmi pare rău.

Duffy nu mai ştia ce să spună despre femeia care, orice s-ar mai fi spus, era oricum moartă cu mult înainte să se nască străbunicul lui.

Aurelianus clătină din cap.

— Îţi pare rău, zici? Şi mie mi-a părut, şi mie. Când am auzit asta, după o săptămână sau două, am… vizitat satul acela.

Sorbi din rachiu, dus pe gânduri.

— Se mai văd şi azi câteva coşuri – tot ce a mai rămas, pe colinele acoperite de iarbă, unde era aşezarea.

Ridicându-se brusc, bătrânul se îndreptă, clătinându-se, către un scrin din colţ.

— Undeva pe aici – spuse el, trăgând capacul greu şi azvârlind

afară, fără nicio grijă, tot felul de mărunţişuri – e o carte cu vrăjile ei ţărăneşti, pe care mi-a dat-o mie. Aha!

Se îndreptă, ţinând în mâini o cărticică boţită, legată în piele. Deschise prima pagină şi citi ceva despre o frunză rătăcitoare, apoi o închise şi-şi aţinti privirea în tavan, clipind repede din ochi.

Duffy se pomeni regretând unda de simpatie pe care o avusese faţă de Aurelianus. „Pentru Dumnezeu, omule“, îşi spuse el, „dă dovadă de puţină stăpânire, controlează-te!“ Ca să-l aducă pe vrăjitor pe un teren mai puţin sentimental, întrebă:

— Ei, şi cum ți se mai pare asediul, în ultima vreme? Ţi s-a arătat, cumva, vreun semn ori o prevestire a deznodământului?

Aurelianus puse cartea jos, pe o masă înţesată de lucruri, şi se aşeză din nou, ceva mai stăpân pe sine.

— Nu, nimic! Din punct de vedere al magiei, sunt orb şi surd, după cum ţi-am spus. Când vreau să ştiu în ce stare se află Viena, întreb pe unul ca tine, care a fost acolo şi a văzut ce se întâmplă.

Puse, în sfârşit, şarpele în gură şi aţinti, privind cruciş, capul animalului. Peste puţin, în vârful lui se ivi o luminiţă roşie, apoi o flăcăruie, ca o limbă jucăuşă, se aprinse şi Aurelianus începu să pufăie mulţumit.

Duffy ridică o sprânceană.

— Câte lucruri de soiul ăsta eşti în stare să mai faci?

— Oh, numai trucuri din cele mai neînsemnate, cum ar fi să fac gândacii să stea pe picioarele dinapoi şi să danseze, să umflu fustele fetelor şi să le fac să le zboare în cap… Ştii tu! Nu pot să fac nimic împotriva turcilor, nici măcar să le trimit mâncărimi în cap sau miros de picioare. Bineînţeles că şi noi suntem apăraţi de uneltirile lui Ibrahim, în aceeaşi măsură… Puterile magice sunt blocate la nivelele superioare – aşa cum cred că ţi-am prezis-o, cu cinci luni în urmă.

Duffy îşi umplu din nou paharul.

— Da. Voiai să aduci ploaie, cât timp nu era încă nimeni să te împiedice – şi, într-adevăr, ne-ar fi adus mari foloase.

Bătrânul vrăjitor se înnegură.

— Ne-ar fi adus? Ne-a adus, netotule. Ai văzut tu, în tabăra turcească, vreun tun de mare calibru, ca acela cu care au nimicit Rhodosul? Nu, n-ai avut cum, pentru că ploile grele pe care le-am

provocat l-au forţat pe Suleiman să-şi lase în drum artileria grea.

— Ploaia a fost grozav de nimerită, bineînţeles, încuviinţă Duffy. Dar poţi fi sigur că n-a fost un fenomen natural, care ar fi avut loc oricum?

— Ştii bine cum a fost, doar ai fost acolo. Vrei doar să te cerţi cu mine!

— Foarte bine, recunosc că atunci, în mai, ai izbândit. Dar acum… La ce bun să mai ai de partea ta un vrăjitor, dacă nu-i în stare să facă nicio vrăjitorie?

Aurelianus lăsă să-i scape o dâră de fum, o dată cu un suspin.

— Închipuie-ţi că lupţi corp la corp cu un spadasin care e la fel de bun ca tine; pumnalul şi sabia ta se încrucişează cu ale lui. Sunteţi amândoi blocaţi; pumnalul nu e liber să poată ucide, dar poţi să spui că e nefolositor?

— Nu, dar… n-aş sta prea mult pe gânduri. L-aş îngenunchea pe ticălosul ăla şi l-aş scuipa între ochi. Ascultă, când descriai figura asta mai înainte, spuneai că, în principiu, e fără ieşire.

Aurelianus încreţi fruntea.

— Da. Aşa e.

— *În principiu* nu-i totuna cu *în mod sigur.*

— La naiba, omule, în principiu soarele va răsări mâine dimineaţă, în principiu, marea e…

— Deci există o cale de ieşire? Ar fi cumplit de greu să izbutim, sau prea puţin probabil, dar există?

— Ar putea un om să-şi reteze, să-şi ciopârţească şi să-şi gătească propriul picior, ca să nu moară de foame? Sigur c-ar putea.

— Cum? Vreau să spun, nu înfometatul…

— Ştiu, am înţeles. Sunt două mijloace pe care aş putea să le folosesc şi care ar descătuşa toată forţa magiei militare. Unul e îngrozitor de nesigur, celălalt – îngrozitor de sigur. Despre care din ele vrei să-ţi vorbesc?

— Despre amândouă. Care e cel mai nesigur?

— Va să zică: balanţa înclină acum între Ibrahim şi mine. Doar dacă Regele Pescar ar fi în stare să se suie pe cal şi să-şi unească voinţa cu a mea într-o bătălie, balanţa s-ar înclina în favoarea noastră. Înţelegi? Ar trebui să fie prezent fizic acolo şi să ia parte la

luptă. Pericolul e de neînchipuit: ar fi ca şi cum ţi-ai împinge, nepăsător, regele în faţa armatei de pioni de pe tabla de şah, când miza jocului e viaţa ta şi a fiecăruia din cei pe care-i cunoşti!

Ridică braţele şi continuă:

— La urma urmei, Viena nu e ultimul loc unde se mai poate purta bătălia care va hotărî soarta noastră. Mai sunt şi altele, unde puterea noastră e la fel de mare şi unde ne-am putea regrupa – şi n-ar fi cu mult mai rău decât acum. Alt Rege Pescar, în schimb, nu mai avem. Dacă s-ar întâmpla să-l nimerească o ghiulea sau archebuză, să fie rănit de vreun ienicer din cale-afară de cutezător, sau chiar să-l lase inima, de atâta încordare şi oboseală… ei bine, ăsta ne-ar fi sfârşitul. Dacă Apusul pare haotic şi dezorganizat acum, când Regele e doar rănit, încearcă să-ţi închipui cum ar fi dacă ar muri.

— Rău, nu mă îndoiesc. Ah… şi n-ar fi niciun mijloc prin care turcii să dejoace un astfel de plan?

— După cum stau lucrurile, nu. Singura cale ar fi ca Regele Răsăritului să ia şi el parte la bătălie, ceea ce nu ne-ar scoate din impas; ar fi mai multă încordare şi amândouă părţile s-ar bate cu mai multă furie. Dar, bineînţeles, Regele lor e ascuns bine, în Turcia sau cine ştie unde.

Duffy se scărpină în barbă.

— Ar fi chiar o nebunie dacă l-ai aduce pe Regele Pescar să ia parte la bătălie? Mi se pare…

— Nu înţelegi ce miză e în joc, spuse sec Aurelianus. Dacă se termină prost, noi pierdem totul. În Apus nu vor mai fi regate, ci numai o ţarină pustie, populată de triburi de oameni disperaţi, care-şi vor duce zilele de azi pe mâine, printre ruinele arse ale oraşelor, aşteptând, neîndoielnic plini de nerăbdare, să vină Suleiman să-i ia în stăpânire.

— Ei, hai, protestă Duffy, să fim realişti. Cred c-o să fie rău, dar nu chiar într-atâta.

— Spuse expertul în istorie metafizică! Brian, n-ai văzut niciodată o civilizaţie care şi-a pierdut centrul, sufletul. Să ştii că n-am exagerat cu nimic.

Irlandezul sorbi lung din rachiu.

— Foarte bine. Acum spune-mi care e celălalt mijloc… Acela

îngrozitor de sigur.

Aurelianus se încruntă şi mai tare.

— Am să-ţi spun, deşi în felul ăsta voi călca un legământ de tăcere destul de important. E o… un ritual păgân, care ne-ar scoate din impas şi ar înlătura piedicile din calea oricâtor atacuri magice, distrugătoare, asupra duşmanilor noştri. Ar fi totuna cu…

— Care e? îl întrerupse Duffy.

— E o acţiune fizică; în urma anumitor rugăciuni, devine o invocaţie, o convocare a unui spirit vast, bătrân şi rău dincolo de înţelegerea umană. Participarea lui ar frânge echilibrul ăsta de putere, ca un coş cu cărămizi pe tava balanţei unui bijutier.

— Care e? repetă Duffy.

— Pentru cei câţiva care mai ştiu despre el, e cunoscut ca „Gambitul total şi cumplit al lui Didius"; a fost descoperit de un vrăjitor roman, acum aproape o mie de ani, şi a fost păstrat, sub pecetea tainei, şi recopiat, de-a lungul secolelor, de câţiva oameni cu o instrucţie ieşită din comun şi cu desăvârşire lipsiţi de principii. De fapt, nu a fost folosit niciodată. În momentul de faţă, în lume cred că mai există numai două cópii – una se zice că s-ar afla în subsolul cel mai neumblat al Bibliotecii Vaticanului, iar cealaltă – arată către biblioteca lui – acolo, într-un manuscris foarte vechi.

Irlandezul deschise gura să spună ceva, dar Aurelianus îi făcu semn să tacă.

— Acţiunea care deschide porţile acestui ajutor înspăimântător este, spus fără înconjur, sacrificiul de sânge a o mie de suflete botezate.

Duffy clipi.

— Aha, înţeleg.

— Aş fi putut s-o fac, bineînţeles. Cred că, dacă mi-aş fi pus în joc toată iscusinţa, aş fi putut face o mie de oameni să-şi ia viaţa, aruncându-se de pe bastioane şi, în clipa când ar fi murit, aş fi rostit înfricoşătoarele cuvinte. Asta, sigur ar fi salvat Viena… cel puţin de turci. Totuşi, cred că ar fi mai bine să mor curat, lipsindu-mă de asemenea ajutor. Un gambit negru ca acesta ar ruina sufletul vrăjitorului care îl joacă – printre altele, n-aş mai fi, după aceea, decât un biet idiot cu spume la gură – dar, ce e mult mai grav, ar întina în profunzime întregul spirit apusean. Unui

cunoscător, până şi gustul berii i s-ar părea schimbat.

Duffy îşi goli paharul.

— Şi totuşi, nu ţi-ai distrus copia, spuse el, în sfârşit.

Aurelianus nu răspunse; îi aruncă doar o privire rece.

— Te învăţ eu pe tine cum să ţii sabia?

— În ultima vreme, nu. Îmi pare rău.

În tăcerea grea care urmă, Duffy îşi umplu din nou paharul şi luă o duşcă sănătoasă. „Bun rachiul ăsta spaniol!“, îşi zise el. Se aşeză la loc pe scaun şi mai luă o sorbitură. „Da, domnule, într-adevăr excelent!”

Timp de câteva minute, Aurelianus pufăi din şarpele aprins, privindu-l, cu un aer nemulţumit, pe irlandezul care sforăia. Când şarpele se scurtă prea mult ca să mai poată fi ţinut în mână, îl stinse, înfundându-l în gura deschisă a unei ţestoase de piatră, de pe masă. Tocmai se hotărâse să-l trezească pe Duffy şi să-l trimită înapoi la cazarmă, când acesta deschise ochii şi îl aţinti cu o privire limpede. Se uită cercetător prin cameră, apoi, la fel de atent, îşi privi mâinile.

Când îi vorbi lui Aurelianus, o făcu într-un dialect celtic, dumnoic.

— Chiar mă întrebam când te voi întâlni, îi spuse. Pentru o vreme, m-am lăsat purtat către starea de veghe.

Îşi trecu limba peste buze.

— Ce-am băut?

— O băutură distilată din vin, răspunse Aurelianus. Mai eşti Brian Duffy?

— Acum, nu. Merlin, am… am visat cumva că-mi ofereai pe Cald Bolg, iar eu o refuzam?

— Nu, n-ai visat. S-a întâmplat cu adevărat, chiar în odaia asta, acum mai bine de cinci luni.

— Da? Mi s-a părut c-a fost mai de curând. Cred că nu eram tocmai treaz. Puteam să-mi amintesc şi să recunosc anumite lucruri, dar nu puteam vorbi.

— Da, erai încă, în cea mai mare parte, Brian Duffy, dar prezenţa ta îi trezea amintiri care nu erau ale lui… şi care îl întristau amarnic.

— Ştiu. Înainte de asta, mi-am visat mereu şi mereu sfârşitul – noaptea aceea rece, ultima, lângă lac. Apoi, a urmat bătălia din

pădure – atunci am fost pe deplin treaz, dar pentru foarte scurtă vreme. Te-am văzut, dar mi-am pierdut cunoştinţa înainte să putem vorbi.

— În ultimele luni, te-am pierdut din vedere. Din ziua aceea, ai fost tot timpul treaz?

— Parcă îmi amintesc că m-am trezit de câteva ori, noaptea, în lumina torţelor, le-am auzit vorbind pe santinele şi apoi m-am culcat la loc. Nu ştiu când se întâmpla asta – poate erau chiar amintiri din… viaţa mea. Iar noaptea trecută m-am trezit într-o tavernă plină de soldaţi şi am cântat la harpă unul din cântecele noastre vechi, care-ţi înveselesc sufletul. Toţi ştiau cuvintele, într-o limbă sau alta – lucrurile astea nu se schimbă niciodată.

Zâmbi.

— Iar acum, iată-mă aici; avem tot timpul să stăm de vorbă. Deci, cum stăm?

— Să vedem, ce cuvinte să aleg?

Timp de un minut, Aurelianus rămase tăcut, apăsându-şi vârfurile degetelor; apoi, se aplecă în faţă şi întrebă, rostogolind silabele într-un dialect străvechi, mai vechi chiar decât norsk:

— *Îţi mai aminteşti, Sigmund, sabia pe care ai smuls-o din Stejarul Branstock?*

Faţa lui Duffy se făcu palidă; rosti în celtică:

— Asta… asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, îngână el.

— Mai demult decât mi-ar plăcea să cred, încuviinţă Aurelianus, tot în celtică. Dar am întrezărit de pe atunci ce se va întâmpla acum.

Duffy era leoarcă de sudoare.

— Vrei să mă retrag şi să-l las pe el să iasă la suprafaţă? Cred că a trecut prea multă vreme; nu ştiu dacă a mai rămas ceva din el – dar, dacă spui tu, încerc.

— Nu, Arthur, linişteşte-te. Cred că stăpâneşti cele mai multe dintre amintirile lui mai importante, şi asta ne ajunge. S-ar putea să avem nevoie de nişte hărţi ale locului. Tot Apusul – şi asta înseamnă mult mai mult decât pe vremea ta – e ameninţat cu prăbuşirea; cred că asta-i bătălia despre care se profeţea, cu atâta timp în urmă.

Irlandezul îşi recăpătase culoarea, deşi arăta încă zdruncinat.

— Vrei să spui că… într-adevăr… Surter acela din Sudul îndepărtat şi ars de soare…?

— Acum îl cheamă Suleiman.

— … şi o hoardă de muspelheimeri…

— Acum îşi spun musulmani.

— Şi pe cine ameninţă? Pe aesiri? Pe celţi?

— Da, şi pe gali, pe saxoni, pe romani şi pe toţi cei de la vest de Austria, unde ne aflăm acum.

Duffy se încruntă.

— Noi luptăm în Austria? Să-i apărăm pe saxoni? De ce nu ne întoarcem să ne fortificăm ţinuturile noastre, ca să fim gata să-i întâmpinăm, când vor ajunge?

— Pentru că, dacă se prăvălesc încoace, nu s-ar mai găsi destule pietre în toată Anglia, cu care să ridicăm un zid pe care ei să nu-l poată dărâma. Nu-i putem lăsa să câştige acum. Ei îi răpesc şi-i pregătesc ca soldaţi pe copiii popoarelor cucerite – deci ţinuturile pe lângă care am trece, în retragerea noastră, sunt patria bărbaţilor cu care am fi nevoiţi să ne luptăm, cândva.

Bătrânul oftă.

— Am putea să le cedăm Viena şi să plecăm, dar ar fi ca şi cum am părăsi zidurile din afară ale unui castel, ca să-i apărăm pe cei dinăuntru. E o tactică pe care nu o foloseşti decât când nu mai ai de ales.

— Înţeleg. Foarte bine, atunci, îi înfruntăm aici. Vreau hărţi, vreau să ştiu câţi oameni avem şi în ce fel s-a purtat asediul până acum. Avem cavalerie, nu? Aş putea să-i conduc.

— E mai complicat decât crezi, Arthur, îl întrerupse Aurelianus, blând. Ascultă: poţi să rămâi pe-aproape, să te trezeşti, înfrângând eul lui Duffy, astfel încât să te iveşti, dacă te chem?

— Cred că da. M-ar putea simţi, bineînţeles. Ai un plan, nu?

— A, nu, asta nu. Am o idee, dar e un lucru – chipul lui Aurelianus păru brusc bătrân şi speriat – e un lucru pe care… mai degrabă aş muri decât să-l fac.

Genunchii lui Duffy trosniră când se ridică.

— Sună a vrăjitorie – sau a ceva la care ai face mai bine să nu te mai gândeşti.

Se îndreptă spre uşă.

— E târziu, te las să dormi. Cred că am să mă plimb puţin prin oraş.

— Nu ştii limba! Aşteaptă până dimineaţă şi am să te însoţesc.

— Lasă, sunt în stare să-mi găsesc şi singur calea.

Zâmbi, deschise uşa şi plecă.

CAPITOLUL XIX

Ploaia curgea în rafale pe străzile pietruite şi ceaţa fină de stropi se ridica valuri-valuri, cu fiecare răbufnire. În sala de mese de la „Zimmermann“ era la fel de rece ca afară şi în aer plutea un miros rânced – amestec de vin sec, grăsime încinsă, de lumânare şi de haine ude.

La o masă mică, din colţul de lângă bucătărie, Lothario Mothertongue muia pâine neagră într-un castron cu supă fierbinte de pui şi o mesteca încet. Urmărea cu ochi neliniştiţi mişcările fetei care se învârtea prin încăpere, servind. Când, în sfârşit, trecu pe lângă el, o prinse de cot.

— Să-mi fie cu iertare, domnişoară, Epiphany Hallstadt nu lucrează de obicei în schimbul ăsta?

— Ba da, şi era bine dacă era aici. Nu pot să fac faţă singură. Daţi-mi voie să trec.

Mothertongue îi nesocoti rugămintea.

— Unde e ea acum?

— Nu ştiu. Lăsaţi-mă să trec!

— Rogu-vă, domnişoară…

O privi lung.

— Trebuie să ştiu!

— Atunci întrebaţi-o pe Anna. Azi-dimineaţă, ceva mai devreme, Anna i-a spus doamnei Hallstadt un lucru care a întristat-o, iar doamna Hallstadt a fugit, fără măcar să-şi scoată şorţul. „Poate să fie mort!“ a ţipat ea şi a plecat în fugă.

— Cine să fie mort?

— Nu ştiu.

O dată cu ultimul cuvânt, fata îşi smuci braţul, eliberându-l din strânsoare şi o zbughi.

Mothertongue se ridică şi se duse să o caute pe Anna. Fu dat afară din bucătărie, cu câteva înjurături furioase, dar în răstimpul ăsta n-o văzu acolo; deschise uşa care dădea în curte şi cercetă de la un capăt la celălalt aleea, pe care ploaia o acoperise cu un văl de ceaţă; se vârî chiar în conversaţia, neîndoielnic strălucitoare, dintre Kretchmer şi Werner, în pivniţa de vinuri – unde i se spuse, pe un

ton grosolan, să plece. Se întoarse la masa lui şi o văzu, ajutând-o pe slujitoare să ducă tăvile. Aşteptă până când ajunse în preajma lui, apoi o strigă:

— Anna! Unde e Epiphany?

— Iertaţi-mă, domnilor. A plecat să-şi vadă tatăl, Lothario, şi nu ştiu unde stă, aşa că lasă-mă în pace, bine? Da, domnilor, ce spuneaţi că doriţi?

Câteva minute, Mothertongue şezu abătut, ridicând privirea ori de câte ori auzea uşa din faţă deschizându-se. După un timp, intră un bărbat înalt, cu părul ud, lipit de creştet; Mothertongue îl recunoscu pe Brian Duffy şi îl salută, făcându-i semn cu mâna, cam fără tragere de inimă. Strânse din buze când Duffy îi întoarse salutul şi se îndreptă spre el.

— Salut, Brian, îi spuse, când irlandezul ajunse în dreptul lui. Nu ştii unde locuieşte tatăl lui Epiphany, nu-i aşa? Şi nici nu mi-ai spune, chiar dacă ai şti?

Irlandezul se aşeză, îl privi atent şi răspunse într-o limbă pe care celălalt n-o înţelese. Mothertongue înălţă capul şi ridică din sprâncene. Duffy, încruntat din cauza concentrării, vorbi din nou, de data asta, în latină. În ciuda unui accent neobişnuit, englezul îl înţelese.

— Pari nefericit, prietene, spuse Duffy. Ce te tulbură?

— Sunt îngrijorat din cauza doamnei Hallstadt. Este…

— *In latinae!*

Mothertongue îl privi surprins, încercând să descopere dacă îşi bătea sau nu joc de el. Bunăvoinţa din privirea lui Duffy îl convinse şi, deşi mirat încă, începu să vorbească, poticnindu-se, în latină.

— Sunt… sunt îngrijorat din cauza lui Epiphany. În ultima vreme s-a simţit rău şi apoi, ieri dimineaţă ai mâhnit-o – sunt sigur că fără intenţie – când te-ai ivit brusc, după o absenţă de mai multe luni. Acum am înţeles că a primit nişte veşti rele despre tatăl ei, pe care s-a dus să-l vadă, şi aş fi vrut să fiu cu ea, în clipele astea grele.

— Aha. Ţii mult la această femeie, nu-i aşa?

Mothertongue îl privi precaut.

— Ei… da! Vrei să spui că tu mai ai încă afecţiune pentru ea?

Irlandezul zâmbi.

— Încă? Înţeleg. Hm… nu. Nu în felul ăsta. – deşi, fireşte, am o

mare consideraţie pentru ea. Sunt bucuros că a găsit un om atât de deosebit ca tine, care să se îngrijoreze de soarta ei.

— Vai, mulţumesc, Brian, ce mult îmi pare bine că te porţi aşa, când ai fi putut fi… altfel. – Blestemată fie limba asta! – În ultimul timp mi s-a părut că nu mai e nicio speranţă, dar poate încă mai putem salva ceva din vechea orânduială.

— Vechea orânduială?!

Doi orăşeni trecură, târşâindu-şi picioarele, căscând gura la cei doi bărbaţi care vorbeau în limba liturghiei.

— Da. Poate… poate îţi mai aduci aminte de nişte aluzii pe care le făceam când am sosit aici, primăvara trecută.

— Aminteşte-mi tu.

— Ei bine, am fost chemat de anumite puteri tainice…

Faţa începu să-i strălucească, dar se întunecă repede, la loc.

— Mai bine şi-ar fi cruţat strădaniile. Toate au dat greş.

— De ce nu-mi spui mai pe şleau?

— Am s-o fac. Acum nu mai e niciun secret. Eu – privi în sus, cu un fel de demnitate băţoasă – eu sunt legendarul Rege Arthur, reîncarnat.

— Vrei să repeţi, te rog? N-am înţeles prea bine.

Mothertongue repetă.

— Ştiu că pare de necrezut şi chiar eu însumi am pus-o la îndoială ani de zile, dar anumite viziuni pe care le-am avut şi un raţionament care mi s-a părut logic m-au convins, în cele din urmă. De fapt, simţeam că Arthur s-a întors în lumea noastră, mult înainte de a deduce că eu sunt acela. Sunt încredinţat că mare parte dintre oamenii mei sunt şi ei reîncarnări ale unor eroi din vechime şi că o putere ocultă a făcut în aşa fel, încât să ne întâlnim, ca să-i alungăm pe turci pentru totdeauna.

Scutură din cap.

— Planul, însă, s-a dovedit zadarnic. I-am găsit, dar a fost cu neputinţă să trezesc la viaţă fosta lor personalitate. I-am împărtăşit această taină contelui von Salm şi m-am oferit să preiau comanda unei părţi a armatei, dar am fost luat în zeflemea; toată lumea a râs de mine şi mi s-a ordonat să plec.

Mothertongue făcu semn în direcţia uşii.

— Şi apoi, irosindu-mă aici, în durerea mea, mi-a atras atenţia

Epiphany. Într-o bună zi, s-a întâmplat să mă uit în ochii ei şi dintr-odată, n-aş putea spune în ce fel, *am ştiut* că femeia asta l-a cunoscut pe Arthur foarte bine.

Ridică din umeri.

— Să continui?

— Da, dacă vrei.

— Ea este Guinevere. Zeii sunt darnici! N-am fost în stare să trezesc sufletele adormite ale oamenilor mei, cu o chemare la datorie, dar încerc să-l trezesc pe al ei – prin dragoste.

Irlandezul îl privi cu respectul şi uimirea pe care le simte cineva faţă de un copil care a izbutit un lucru neînchipuit de greu, dar fără nicio noimă.

— Îţi doresc numai bine, oftă el.

— Mulţumesc, Brian! Aş vrea să-ţi spun că îmi pare rău pentru felul în care…

Fu întrerupt de a zdruncinătură bruscă şi o bubuitură care părea să se ridice de-a dreptul din podea. Faţa lui Duffy se schimbă într-o clipă: sări în picioare, se repezi la uşa din faţă, o smuci, deschizând-o, şi rămase în prag, ascultând. Câţiva clienţi se zgribuliră când vântul rece şi ploaia se năpustiră înăuntru, în rafale, dar nimeni nu cuteză să protesteze. După câteva secunde, un alt sunet răzbătu prin ploaie: dangătul ascuţit al clopotelor de alarmă din turnul Bisericii „Sfântul Ştefan“.

— Dumnezeule, spuse Duffy, respirând greu, vorbind pentru prima dată în ziua aceea, în austriacă. *Au dărâmat zidul!*

Fugi înapoi, prin sala de mese, împingând oamenii din calea lui, în bucătăria plină de aburi şi ieşi, prin uşa din spate, în curte, împroşcând în dreapta şi în stânga, în vreme ce alerga către grajduri; trase o iapă îndărătnică din adăpost şi sări pe spinarea neînşeuată a animalului, mânându-l în stradă, îmboldindu-l să treacă la galop, când ieşiră în Rotenturmstrasse.

În piaţa catedralei, larma clopotelor era asurzitoare. Deşi ploaia cădea asupra lor cu furie nepotolită, un număr destul de mare de oameni stăteau îngenuncheaţi pe caldarâm. „Rugaţi-vă, nenorociţilor, treceţi şi asta la socoteală pentru Judecata de Apoi!“, gândi el cu amărăciune. „Dacă n-aţi găsit până acum o dimineaţă potrivită pentru un potop de rugăciuni – apoi asta sigur e!“

În curând, putu auzi urletul de bătălie scos din mii de gâtlejuri. Coti la stânga, coborând în galop până la jumătatea unei străzi înguste, în pantă, şi zări, drept în faţă, abia desluşindu-se prin perdeaua de ploaie, jumătate dintr-o spărtură imensă, cu marginile neregulate, în zidul înalt; un val de oameni roiau încoace şi încolo prin grămezile de moloz. Chiar şi de la distanţa asta putea să vadă hainele albe ale ienicerilor.

— Doamne Sfinte!, murmură el, apoi îşi scoase sabia şi dădu pinteni iepei.

La câteva minute după explozie, apărătorii se regrupaseră în două divizii strâns alăturate şi acum încercau din toate puterile să împingă înapoi valurile de ieniceri. Era o luptă sălbatică, disperată, al cărei unic scop era să împingă înainte şi să ucidă. Duse erau manevrele cavalereşti, reţinute, din ieşirea de după-amiaza trecută. Un tun de calibru mic, încărcat în grabă cu bucăţi de metal şi pietre, fusese scos din legături şi era manevrat stângaci de o duzină de oameni, care-l împinseră de-a lungul crestei zidului până la marginea spărturii, de unde putea să-şi descarce încărcătura asupra turcilor. Ploaia, însă, făcea cu neputinţă aprinderea fitilului, aşa că lupta corp la corp, cu sabia, într-o apropiere sângeroasă, rămase singurul mijloc de apărare al celor asediaţi.

Duffy porni la atac cu capul înainte, năpustindu-se într-una din ambuscadele care blocau strada, în dreptul zidului, la nord de locul unde se purta grosul bătăliei. Pară un iatagan, apoi spintecă umărul unui ienicer şi forţa cu care se avântase îl făcu să se rostogolească de pe cal, pe trupul turcului doborât la pământ. Săltându-se în picioare cu ajutorul sabiei pe care nu o scăpase din mână, intră în învălmăşeală, uitând de sine, dar atent la ce se întâmpla în jur.

Vreme de aproape un sfert de ceas, bătălia se dezlănţui pe viaţă şi pe moarte, ca un incendiu mistuitor pe care amândouă părţile îl hrăneau din belşug cu sânge. Tunul fu postat pe buza fărâmiţată a zidului şi doi oameni fură ridicaţi peste culată, ca să încerce să aprindă încărcătura.

Un iatagan izbi răsunător coiful puţin cam larg, pe care Duffy îl înşfăcase mai devreme de pe capul unui soldat ucis, şi acesta se înclină pieziş, acoperindu-i un ochi şi astupând vederea celuilalt cu masca pentru bărbie. Cu un strigăt de furie şi teamă, irlandezul îşi

trase capul între umeri şi se năpusti spre duşman cu amândouă armele întinse. Iataganul şfichiui aerul şi-i spintecă falca lui Duffy, dar în aceeaşi clipă, sabia şi pumnalul lui se împlântară în burta turcului, iar Duffy căzu în genunchi, pierzându-şi coiful de tot, când celălalt, pe moarte, se îndoi de mijloc şi se prăbuşi la pământ. Vârtejul bătăliei se îndepărtă o clipă, lăsându-l ca într-o oază, între grămezile de cadavre; stătu puţin să-şi recapete răsuflarea, înainte de a smulge armele din măruntaiele ienicerului, apoi se căzni să se ridice şi intră, greoi, înapoi în luptă.

În momentul acela, tunul bubui, scuipând treizeci de livre de metal în valul compact, mişcător de soldaţi turci şi, ucigând trei dintre artilerişti, se smuci din legături şi se rostogoli în afara zidului.

Ca o singură şi uriaşă fiinţă, turcii se dădură înapoi, luptându-se apoi să reia în stăpânire fiecare bucăţică de pământ. Se mai vedeau încă soldaţi străpunşi, ciopârţiţi şi spintecaţi cu zecile, în fiecare clipă, dar mareea pornită dinspre răsărit se liniştea încetul cu încetul, retrăgându-se într-un reflux. Europenii profitară, înghesuind duşmanul înspre spărtură. În sfârşit, ienicerii se retraseră, părăsind aproape jumătate dintre ei, împrăştiaţi şi nemişcaţi, printre grămezile mari de moloz. Ploaia făcuse din veşmintele lor albe nişte cârpe cenuşii.

În timpul bătăliei, Duffy se pomeni luptând alături de compania lui Eilif şi rămase cu ei; când turcii se traseră înapoi, lăsându-i pe apărători îngrămădiţi, ca nişte stive de buşteni plutitori, pe povârnişul pietros care mai rămăsese din zidul de incintă, irlandezul şi Eilif erau la numai douăsprezece picioare depărtare unul de celălalt. Gârbovit, cu mâinile încleştate pe genunchi, Eilif gâfâia, cu gura larg deschisă; Duffy se lăsă să cadă pe suprafaţa strălucitoare, netedă, a unui bloc de piatră desprins din zidărie. În văzduhul rece plutea un miros înţepător, de granit proaspăt sfărâmat.

Într-un târziu, Eilif se îndreptă de spate şi îşi scoase coiful, lăsând ploaia să-i spele părul umed de sudoare.

— Sorţii ar fi putut să se încline de orice parte, gâfâi el. Niciodată nu mi-au plăcut bătăliile astea crâncene, asupra cărora n-ai niciun control. Nu poţi să vezi prea multe şi să scapi cu viaţă.

— Bine zis; se vede că eşti profesionist, comentă Duffy,

chircindu-se în mijlocul unui cuvânt, din cauza durerii din falcă. Îşi pipăi rana; ploaia rece părea să fi oprit în cea mai mare parte sângerarea, dar marginile rănii erau depărtate bine şi putea simţi aerul rece intrându-i prin locuri pe unde nu-l mai simţise niciodată.

— La dracu', băiete, exclamă Eilif, observând tăietura. S-ar zice că te-au cam hăcuit. Îţi văd de-aici o măsea. Îndată ce ne adunăm şi se face apelul, ţi-o cos eu, bine?

Duffy reuşi să-şi descleşteze mâna de pe sabie şi lama, eliberată din strânsoare, alunecă, zdrăngănind, pe pietre.

— Să mă coşi tu? Nici vorbă!

Apoi privi în jur şi înţelese, pentru prima dată, ce pierderi înspăimântătoare suferise armata vieneză. Trebuiau cauterizate cioturi de braţ, oblojite răni sângerânde, membre sfărâmate puse la locul lor cu atele, sau amputate. Era limpede că doctorii vor avea prea mult de lucru, în următoarele câteva ceasuri, ca să se mai îngrijească de un flecuşteţ cum era coaserea fălcii lui Duffy.

— Jumătate din băieţii mei au nevoie de îngrijiri, adăugă Eilif, blând.

— Bineînţeles, spuse Duffy, încercând să vorbească numai cu partea dreaptă a gurii. Eu unul, însă, n-am încredere în îndemânarea ta de croitor. Uite ce-i, cred că Aurelianus e versat în arta chirurgiei. Ce-ai zice dacă aş da o raită pe la „Zimmermann“ şi l-aş pune să mă coasă?

Eilif îl privi îndeaproape, apoi zâmbi.

— De ce nu? Eu probabil că ţi-aş coase limba de obraz. Şi Dumnezeu mi-e martor că nu poţi fi lăsat aşa: s-ar pierde tot atâta bere pe cât ai înghiţi. De fapt, ar fi mai înţelept să tragi şi un pui de somn acolo, câtă vreme mai ai un acoperiş deasupra capului.

Arătă cu degetul.

— Mina lor blestemată ne-a dărâmat cazarma. Din fericire, cei mai mulţi dintre noi eram afară. Dar să te întorci până la miezul nopţii, ai înţeles? O să facem neîntrerupt de strajă şi până atunci o să-ţi vină rândul.

— Am să mă întorc, promise Duffy.

Se ridică în picioare, tremurând de oboseală, îşi băgă sabia în teacă şi începu să-şi croiască drum pe pietrele ude.

***

Până când ajunse la hanul „Zimmermann“ – pe jos, pentru că iapa dispăruse, nu se ştia unde – ploaia se opri şi rana începu din nou să sângereze, încât, când deschise uşa de la intrare şi se îndreptă, clătinându-se, spre sala de mese, Duffy avea o figură înspăimântătoare. Mesenii, numeroşi dar tăcuţi, îl priviră speriaţi.

Negrul cu burnuz se ridică în picioare.

— Ce se mai aude?

Lui Duffy nu-i surâdea ideea unui discurs prea lung.

— Zidul e dărâmat într-un loc, răspunse el răguşit. Erau cât pe ce să ne vină de hac, dar până la urmă i-am alungat. Pierderi grele de ambele părţi.

Cel care pusese întrebarea privi în jur cu înţeles şi ieşi din cameră, urmat de alţi câţiva. Irlandezul nu le dădu nicio atenţie, ci îşi lăsă privirea înceţoşată să facă ocolul camerei, până ce o văzu pe Anna.

— Anna, hârâi el. Unde e Aurelianus?

— La capelă, spuse ea, grăbindu-se să-i vină în întâmpinare. Hai, sprijină-te pe mine şi…

— Sunt în stare să merg şi singur.

Irlandezul tropăi singur de-a lungul holului lung, întunecat şi când ajunse la uşa înaltă, cu canaturi, o împinse din mers, împiedicându-se de nişte mături care zăceau, azvârlite, de partea cealaltă. În capelă, Aurelianus îi înfrunta pe aceiaşi şapte bărbaţi care mai fuseseră acolo cu o zi înainte, dar acum fiecare dintre ei ţinea în mână o sabie scoasă din teacă.

Piticul privi în jur să vadă cine îl întrerupea.

— Ia te uită, Soldatul Fanfaron! Poftim încoace, paiaţă!

Se întoarse către Aurelianus, cu spada întinsă:

— Ai înţeles ce a spus Orkhan adineauri? întrebă, arătând spre negru. Zidul e la pământ. Până se înserează, turcii vor fi aici. Du-ne la butoi în clipa asta, altfel mori!

Aurelianus păru indignat şi ridică o mână, ca şi cum ar fi vrut să arunce o săgeată invizibilă în cel din faţa lui.

— Fii recunoscător, broască râioasă, că am prea multe de făcut ca să-ţi mai pedepsesc neobrăzarea!

Piticul rânji.

— Ei, hai, prefă-mă în cenuşă! Ştim cu toţii că nu poţi.

Îl împunse pe bătrân, uşor, în abdomen.

Aerul liniştit, cu miros de tămâie, al capelei, fu dintr-o dată tulburat de strigătul sălbatic al irlandezului, care se năpusti înainte cu un salt, fandă şi îşi înfipse vârful sabiei în gâtul piticului. Răsucindu-se în plin avânt, tăie antebraţul negrului Orkhan până la os. Omul cu pielea arămie ridică din sprâncene şi lovi, dar irlandezul se feri de lovitura stângace şi-l crestă în dreptul pântecelui. Se întoarse să-i înfrunte pe ceilalţi patru, dar unul dintre ei strigă:

— De ce să-l omorâm pe Merlin? Noi nu vrem decât berea!

Toţi patru fugiră din capelă, ocolindu-l de la distanţă pe Duffy.

Ajunseseră în hol, când Duffy căzu ca mort. Aurelianus se grăbi către el, îl întoarse pe spate şi îi flutură pe la nas o sferă mică, din argint filigranat; peste câteva minute, ochii irlandezului se deschiseră brusc şi ridică o mână ca să dea la o parte obiectul rău-mirositor. Zăcea acolo, privind fix în tavan şi respira greu.

— Ce s-a întâmplat? gâfâi, în sfârşit.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse vrăjitorul. Sau, mai bine spus, Arthur a făcut-o; i-am recunoscut strigătul de bătălie. Sunt măgulit că, văzându-mă în pericol, a ieşit la iveală.

— El… face pe eroul… şi mă lasă pe mine istovit.

— Mda, nu e tocmai cinstit din partea lui, spuse Aurelianus, plin de duh. Ce-ai păţit la falcă?

— Coase-mi-o, rogu-te. În tabără, doctorii n-au vreme pentru aşa ceva.

Îşi plimbă ochii prin jur, fără să-şi mişte capul, şi nu văzu decât strane prăfuite, de o parte, şi ploaia şiroind peste vitralii, de cealaltă.

— Unde au zburat Păsările Negre? I-am ucis pe toţi?

— Nu. Doi zac morţi pe podea – o să chem pe careva să-i scoată de aici – iar ceilalţi au fugit, să apuce să fure barem un strop de bere brună.

Bătrânul scoase la iveală cutiuţe şi săculeţe, de sub haină, şi se apucă să cureţe şi să ungă rana.

— N-ar fi mai bine – aoleu! – să-i opreşti?

Aurelianus scosese un ac şi aţă şi cosea tăietura; Duffy nu mai simţea nicio durere, doar un fel de zvâcnire de-a lungul obrazului şi

tâmplei stângi.

— A, nu, răspunse vrăjitorul. Gambrinus ştie să se apere împotriva lor – după cum, probabil, bănuiesc şi ei, de vreme ce ţin ca să le aduc eu băutura. Totuşi, la disperare, oamenii sunt în stare să se bată cu nălucile, ca şobolanii prinşi în cursă, care se aruncă singuri în plasa celui care-i vânează. Mă bucur că Gambrinus o să ducă treaba la bun sfârşit, în locul nostru.

— În colţul de sud-est, zidul e la pământ, murmură Duffy, somnoros. Cazarma e distrusă. Am să dorm aici, în grajdul unde au stat vikingii; din noaptea trecută nu-mi mai amintesc nimic, nici măcar un singur lucru, dar sunt sigur că n-am dormit. Ienicerii ăia vin într-una, parcă s-ar fi rupt un stăvilar. Morţii zac peste tot – dacă mâine şi poimâine e vreme bună, sigur ne paşte ciuma. Mă întreb de ce-au dat înapoi? A fost cel mai bun prilej pe care l-ar fi putut avea: ei în plină forţă, iar noi luaţi complet prin surprindere.

Se auzi un sunet ca şi cum s-ar fi retezat ceva şi Aurelianus se ridică.

— Gata, spuse el. O să rămână o cicatrice, dar cel puţin rana e închisă şi nu cred că o să coacă.

Duffy se rostogoli pe o parte, se ridică de-a buşilea şi, cu greu, se puse pe picioare.

— Mulţumesc. Eilif voia s-o facă el. Probabil că mi-ar fi cusut lăuntrurile în afară, încât barba mi-ar fi crescut în gură şi aş fi gustat mâncarea cu obrajii.

— Dezgustător!

— Îmi pare rău. Lucruri plăcute nu-mi mai vin în minte.

Îşi ridică sabia, o şterse, o băgă în teacă şi ieşi, obosit, din capela întunecată.

***

Anna îşi făcu griji, o vreme, din cauza celor cinci inşi cu privirea sălbatică, pe care îi văzuse năvălind în jos pe scări către pivniţa berăriei, iar când de acolo izbucniră ţipete subţiri, stridente, îl rugă pe Mothertongue, în lipsa altcuiva mai puternic, să coboare împreună cu ea şi să vadă ce se petrece.

O aromă de carne arsă, deloc neplăcută, plutea, amestecându-se cu mirosul obişnuit de malţ. Îl aflară pe Gambrinus jucându-se, liniştit, cu nişte sfere mici, neregulate, care păreau din fildeş. Îi

asigură că totul era bine. Annei nu i se făcu rău decât mai târziu, când se întoarseră în sala de mese şi Mothertongue o întrebă de unde avea maestrul berar cele cinci ţeste mici, ca de maimuţă, cu care se juca.

***

La ora 11, ploaia începu să mai slăbească şi la amiază norii se risipiră, lăsând un soare pal, înceţoşat, să lumineze la răstimpuri câteva părţi din zid. Spărtura era lată de cel puţin două sute de picioare şi zidul gros, de o sută cincizeci, începuse să se încline periculos în afară. În vreme ce trăgătorii de elită, după ce îşi umpluseră flintele cu muniţii proaspete, urmăreau liniile îndepărtate ale turcilor, pâlcuri de soldaţi şi lucrători, adunate în grabă, construiau baricade solide, peste spărtura strangulată de moloz; aruncând pe panta din afară lemne ude, scoase dintre dărâmături, ridicară un semicerc cu raza de cincizeci de yarzi, pe care îl umplură cu pietre şi cărămizi. Dincolo de el, împrăştiară praf de cretă din belşug.

În sfârşit, fură stinse focurile provocate de explozie, care ardeau mocnit, şi pe care ploaia le împiedicase să se extindă. Trei căruţe care adunau cadavrele îşi făceau drum încet prin zona devastată, colectându-şi îngrozitoarea încărcătură; una din ele făcuse deja un transport, iar acum făcea cale întoarsă.

Întreaga dimineaţă şi după-amiază, silueta cocoşată a lui Bluto putu fi văzută peste tot de-a lungul bastioanelor, dând ordine pentru reamplasarea tunurilor, supraveghind curăţarea şi încărcarea lor, strigându-le fel şi fel de poveţe oamenilor din afara zidurilor, care ridicau proptele şi contraforturi, pentru susţinerea zidului înclinat.

Contele von Salm, aflat încă la comandă, păşea măsurat pe lângă ei, supraveghind întreaga activitate şi mulţumindu-se să-i lase să-şi facă meseria. Dăduse ordin trupelor să mănânce şi să se odihnească, iar în cazărmi rămăseseră doar câţiva soldaţi de pază; totuşi, pe creasta zidului santinelele stăteau cu ochii pe liniile turcilor, gata să-i vestească pe von Salm şi pe clopotarul din turla Bisericii „Sfântul Ştefan“, la cea mai mică mişcare.

După-amiază, în tabăra turcească avură loc nişte schimbări. Drapelele se mişcau încoace şi încolo, în lumina palidă a soarelui,

părând să se grupeze înspre vest, departe de spărtura din zid.

Pe la ceasurile 4, von Salm, tras la faţă, urcă scările de piatră ale zidului, în dreptul străzii Schwarzenberg, şi merse o sută de yarzi către vest, de-a lungul podeţului, ca să vorbească cu artileristul cocoşat. Briza proaspătă sufla peste creneluri, răcorindu-i faţa; ca să amâne clipa când trebuia să coboare înapoi în strada noroioasă şi înăbuşitoare, mai zăbovi cu Bluto, flecărind despre bătălia care se dăduse dimineaţă.

— Am de gând să aşez cât mai multe tunuri în zona asta – spuse Bluto, vioi – de la Poarta Carintiană şi până la colţul dinspre vest.

— De ce? Din cauza mişcărilor de trupe? Trebuie să fie un şiretlic – obiectă von Salm.

Îşi trecu degetele prin părul care începea să încărunţească:

— Mi se pare limpede că n-au motive să atace aici, în partea asta bine fortificată, când la o sută de yarzi, după colţ, e o gaură de două sute de picioare.

— Totuşi, ia priviţi-i, zise Bluto, sprijinindu-se de un crenel ca un dinte de piatră şi arătând către sud, peste câmpul umbrit de nori. Niciunul nu se mişcă înspre est; toţi ţintesc drept înainte, către sud. Drace, dacă e o capcană, o să le ia cel puţin o jumătate de oră ca să se regrupeze înspre răsărit – doar dacă, bineînţeles, n-au de gând să alerge până lângă zid şi să facă o sută de yarzi în bătaia tunurilor noastre.

— Poate că tocmai asta au în minte, spuse von Salm.

— Totuşi, au pierdut o mie de ieniceri – şi asta când jumătate din băieţii noştri dormeau!

— Poate că lui Suleiman nu-i pasă de asta. El nu de soldaţi duce lipsă, ci de timp.

Bluto dădu din cap.

— Foarte bine. Atunci, dacă nu-i pasă de pagube, de ce nu atacă direct la spărtură, forţând intrarea, până când apărătorii vor ceda? De ce îşi mută trupele înspre vest?

— Nu ştiu, recunoscu von Salm. Poate are de gând să le trimită înapoi, la lăsarea întunericului. Dacă aş fi în locul lui, aşa aş face. Bine, pune aici… cinci tunuri şi o să am grijă să ai destui servanţi şi îngrijitori care să se ocupe de ele. Iar dacă îi văd venind pe turci sau îi aud, la noapte, pe-aici, am să-ţi mai trimit oameni.

Îşi muşcă încheietura unui deget şi privi pe câmp.

— În ce dată suntem azi? A, 12, bineînţeles. Aş vrea să fie cerul senin, la noapte. Am să-ţi trimit câţiva oameni ca să pună mai mult praf de cretă de-a lungul frontului; poate aşa ai să te simţi mai bine.

— Amândoi o să ne simţim mai bine – făcu Bluto, sec, pe când comandantul se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă pe drumul pe care venise.

În urma lui, cocoşatul mai măsură o dată podeţul cu pasul, uitându-se printre creneluri şi aşezând, gânditor, beţe de semnalizare în fiecare loc unde trebuia adus un tun şi înclinat cu ţeava în jos, în vreme ce soarele roşu se scufunda, puţin câte puţin, în spatele colinelor împădurite, iar la ferestrele din oraş şi în faţa lui, departe, printre corturile de pe câmpie, începură să se zărească licăriri de lumină.

***

Cum aprinsese şarpele tocmai când clopotul de deasupra capului lui încetase să mai bată asurzitor, vestind ora 9, iar acum aproape că îi ardea degetele, Duffy socoti că sosise timpul să se pregătească sufleteşte pentru lovitura de jumătate de oră. Stinse capătul carbonizat şi îl aruncă peste balustradă, privind cum descrie arabescuri la întâmplare, rostogolindu-se în jos, spre piaţa de sub ei, apoi se întoarse către vrăjitor, care mai zăbovea încă, aplecat peste telescop.

— Nu crezi c-ar fi vremea să… – începu irlandezul, dar fu întrerupt de scrâşnetul mecanic de deasupra lui, care anunţa bătaia, aşa că închise ochii şi îşi înfundă degetele în urechi, până când dangătul se stinse şi ecourile se îndepărtară, purtându-şi chemarea peste străzile întunecate de dedesubt.

— Vremea să ce?, întrebă Aurelianus, iritat.

— Nimic, lasă. N-are importanţă.

Duffy se aplecă peste balustradă şi privi stelele care se ghiceau în spatele norilor grăbiţi. Luna, în creştere, nu mai era decât o pată palidă, strălucind la răstimpuri printre peticele de nori.

O rafală de vânt neobişnuit de rece se abătu asupra turnului catedralei şi irlandezul, tremurând, se adăposti înapoi, sub bolta sculptată a micului observator. Locul unde se aflau, strâmt şi bătut de vânturi, nu era nici cel mai înalt, nici cel mai uşor accesibil, dar

von Salm şi ceilalţi consilieri militari luaseră în stăpânire, cu două săptămâni mai înainte, platforma cu cea mai bună vizibilitate. Aurelianus spusese că n-avea importanţă: clopotniţa era destul de înaltă, ca să depăşească vârfurile acoperişurilor, încât cercetarea stelelor era posibilă; şi vreme de o jumătate de oră nesfârşită, cum i se păru lui Duffy, numai asta făcuse.

În sfârşit, bătrânul vrăjitor se îndepărtă de telescop, frecându-şi cu o mână rădăcina nasului şi cu cealaltă sprijinind telescopul de balustradă.

— Totul e haotic, murmură el. Nu există nicio ordine, nu se poate înţelege nimic. E… îngrozitor să vezi cerul astfel, ca şi cum ai pune o întrebare unui vechi prieten şi ai primi drept răspuns numai mormăieli şi smiorcăieli imbecile.

Imaginea părea să-l supere pe Aurelianus şi continuă repede:

— Cauza eşti tu. Tu eşti actorul care ţine de întâmplare, aberaţia care face din toate ecuaţiile vechi, nişte nonsensuri.

Irlandezul ridică din umeri.

— Poate c-ar fi fost mai bine fără mine, de la început. Îţi economiseai timpul. Drace, ce-am făcut eu până acum, putea face aproape orice ucigaş plătit.

— Nu ştiu, spuse Aurelianus. De la un timp, am ajuns să mă limitez la ce pot să văd şi să ating eu însumi. Nu ştiu!

Privi la Duffy:

— Ai auzit care-i ultima mişcare a ienicerilor?

— Da. Se mută înspre vest, de parcă ar avea de gând să se sinucidă în masă, pe liniile fortificate. Ce-o mai fi şi asta?

— Ce crezi că s-ar întâmpla, dacă ar ataca acolo?

Duffy ridică din umeri.

— Cum am spus – o sinucidere în masă. Ar pierde o mie de oameni la fiecare cinci minute.

— S-ar putea spune că e un… sacrificiu?

— Ca să obţină ce? N-ar avea niciun rost să trimită ienicerii, cele mai bune trupe ale lor… O, Doamne!

Simţind că-l lasă picioarele, irlandezul se aşeză jos, sprijinindu-se de parapet.

— Credeam că tu ai una din singurele două copii ale blestemăţiei ăleia.

— Am avut.

Aurelianus privi cu ochii întredeschişi, peste vârfurile acoperişurilor întunecate.

— Şi poate o mai am. Poate că Ibrahim a pus mâna pe copia de la Vatican… Sau speră să o obţină, cumva, pe a mea.

Clătină din cap, gânditor.

— M-am gândit la asta, de îndată ce-am aflat că schimbă frontul.

— Sunt ieniceri, trupe recrutate dintre copiii de creştini!

— Cel puţin o mie de suflete botezate!

— Întocmai.

— Uite ce-i: probabil că are spioni în oraş. Se prea poate să nu aibă încă nicio copie a scârboşeniei ăleia a lui Didius şi crede c-ar putea s-o fure pe a ta.

Vrăjitorul se uita, fără să înţeleagă şi atunci Duffy continuă:

— Nu e limpede? Distruge copia!

Aurelianus privi în lături, încruntându-se adânc.

— Nu sunt pregătit să fac asta.

Irlandezul simţi o undă de milă şi spaimă.

— Nici nu-i nevoie, omule! Trebuie să rămânem curaţi – chiar dacă pierdem Viena, ai spus că lucrul cel mai important e ca Regele Pescar să rămână în viaţă. Tu şi cu el aţi putea fugi prin tunelele despre care au pomenit Păsările Negre şi să vă stabiliţi în altă parte, într-un loc sigur. La vremea asta, turcilor le va fi foarte greu să pătrundă în Europa.

— Se prea poate să ai dreptate, Brian, dar cum să fiu sigur? Ajutaţi de puteri oculte, poate c-ar putea înainta mai departe, chiar foarte departe. Poate că Regele Pescar va muri, dacă nu bea o înghiţitură din berea brună – oricum, e sigur că fără ea, nu se va însănătoşi. Cerule, nu-i greu să procedezi onorabil, când poţi citi în stele ce soartă te aşteaptă. Dracu' s-o ia de orbire, şuieră el, lovind cu pumnul în balustrada de piatră, şi dracu' să-i ia pe Ibrahim şi pe bătrânul pictor!

Duffy clipi.

— Care pictor?

— Cum? Ah, Gustav Vogel, bineînţeles. E un spirit clarvăzător, după cum ţi-am spus, şi nu e supus legilor magiei străvechi, acum

lipsită de putere. Dacă aş fi putut să-l fac pe nemernicul ăsta bătrân să mai picteze câteva tablouri, aş fi fost în stare să înţeleg ce va urma. Dar epava asta bătrână s-a temut de mine – dea Domnul să facă ienicerii ghiulea de tun din capul lui! – şi de doi ani încoace n-a mai făcut nimic.

— Aşa-i, încuviinţă Duffy, dând din cap cu simpatie. În afară de „Moartea Arhanghelului Mihail“ de pe perete, cred că nu.

Aurelianus scoase un ţipăt gâtuit şi telescopul zbură dincolo de parapet.

— Ce-ai spus? Pe Llyr şi Mananan! Există o asemenea lucrare?

Stătea în picioare, agitându-şi pumnii.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme, prostule? Pentru el, tu eşti Arhanghelul Mihail! Nu-ţi mai aminteşti portretul pentru care ai pozat, cel care m-a făcut să-ţi dau de urmă? Sfântul Mihail e singura identitate creştină pe care o putea asimila cu ceea ce eşti tu! Idiotule, nu înţelegi cât e de important? Bătrânul are puteri vizionare şi, probabil, profetice. Din câte înţeleg, a pictat o lucrare al cărei subiect e însăşi moartea ta. Din ea putem afla, negreşit, cum se va sfârşi bătălia.

De jos se auzi un trosnet înfundat, când telescopul lovi caldarâmul.

— Da?, făcu Duffy, cam înţepat. Vrei să spui, dacă se vede, sau nu, cadavrul meu înconjurat de turci, cu săbiile mânjite de sânge?

— Ei da, să spunem. Dar am putea găsi, la fel de bine, o seamă de alte indicii, cu mult mai importante. Ai văzut bine pictura? Cum arăta?

Irlandezul dădu din umeri, în chip de scuză.

— Parcă-mi amintesc că are foarte multe personaje. Ca să fiu sincer, n-am privit-o niciodată cu atenţie. Dar, dacă nu te înşeli în privinţa celor spuse, sper din tot sufletul că arată un bătrân uitat de vreme, înconjurat de sute de prieteni, murind beat cu măsură, în patul lui.

Încercând să-şi stăpânească nerăbdarea, vrăjitorul răsuflă adânc, trăgând mult aer în piept şi apoi dându-l afară.

— Hai să mergem să vedem!

Coborâră scările tropăind şi porniră în galop, străbătând, într-un sfert de ceas, întreg oraşul, până la vechea pensiune de pe

Schotengasse.

— Nu, horcăi Aurelianus, astmatic, când Duffy îi arătă o bancă pe care să se aşeze, în holul de la intrare. Înainte!

Nu aveau lampă şi fură nevoiţi să bâjbâie, împiedicându-se pe scările întunecate. Pe Duffy, teama să nu i se arate iarăşi lacul acela de coşmar îl făcea nervos, dar după o clipă înţelese că, într-un fel sau altul, trecuse de stadiul în care avea viziuni. Nu era, totuşi, un gând liniştitor.

Când ajunseră la cel de-al treilea cat, până şi Duffy respira cu greu, iar Aurelianus nu mai putea vorbi; îşi flutura doar mâinile, furios, în chip de întrebare. Duffy dădu din cap afirmativ, găsi, pe pipăite, uşa lui Gustav Vogel şi bătu.

Nu primi niciun răspuns; dinăuntru nu se auzea niciun zgomot. Irlandezul ciocăni din nou, mai tare decât înainte: câteva uşi vecine se deschiseră în întuneric şi cineva se plânse că făceau prea mare gălăgie. Aurelianus îşi recăpătase suflul, atât cât să-i trimită la toţi dracii şi să le poruncească să intre la loc în vizuină – dar odaia lui Vogel rămase tăcută.

— Sparge uşa!, gâfâi vrăjitorul.

Duffy, ostenit, făcu doi paşi înapoi, cât îi permitea spaţiul strâmt al coridorului, şi izbi cu umărul în uşă. Forţa loviturii o scoase din ţâţâni, făcând-o să zboare din cadru şi se prăbuşi, o dată cu irlandezul, în cameră, peste mobilele uzate.

Pe masa din colţ ardea o lampă care răspândea o lumină difuză. Când se ridică, ameţit, în picioare, Duffy o văzu pe Epiphany şezând lângă ea, cu chipul împietrit, brăzdat de lacrimi. Făcu un pas înainte şi abia atunci observă, pe podea, trupul întins cu faţa în sus al lui Gustav Vogel. Arăta de parcă ar fi murit de foame, cu o săptămână, poate chiar mai bine, în urmă.

— Doamne Dumnezeule, murmură el, Epiphany, eu…

— E mort, Brian, şopti ea.

Duse un pahar gol la buze şi irlandezul se întrebă de câte ori mai făcuse asta, până atunci, şi când va înţelege că e gol.

— Nu i-am mai adus de mâncare pentru că eram beată tot timpul şi nu mă simţeam în stare să dau ochii cu el. N-a fost vina băieţilor. A fost vina mea şi a ta şi mai cu seamă…

Ridică privirea şi se făcu palidă, când Aurelianus păşi înăuntru,

clătinându-se, prin uşa spartă.

— A fost vina monstrului ăstuia! Acum la ce-a venit? Ca să se bucure, văzându-mă cât sufăr?

— Ce… ce-i asta?, gâfâi Aurelianus. Ce s-a întâmplat?

Epiphany îi răspunse cu un ţipăt prelung, care deveni aproape un urlet. Se ridică de la masă, smulse de sub şorţ un cuţit lung, de bucătărie, şi se repezi, iute ca fulgerul, la vrăjitorul uluit.

Duffy făcu un pas înainte, ca să încerce s-o oprească… şi se trezi, cu respiraţia tăiată, în celălalt colţ al camerei. Aurelianus se sprijinea de perete, iar Epiphany – observă irlandezul, după ce îşi roti privirea prin încăpere – zăcea nemişcată, pe duşumea. Se uită înapoi la Aurelianus.

Vrăjitorul răspunse întrebării violente care ardea în ochii irlandezului.

— Arthur a fost, spuse cu o voce tremurată. Văzându-mă în pericol, a preluat controlul, pentru o clipă. A apucat-o de umeri şi a azvârlit-o deoparte. Nu ştiu…

Duffy traversă odaia, se lăsă pe vine şi întoarse femeia cu faţa în sus. Mânerul cuţitului rămăsese în afară, dar partea metalică dispărea între faldurile rochiei. Cursese foarte puţin sânge. Se aplecă să-i asculte respiraţia şi nu auzi nimic. La gât nu i se mai simţea pulsul.

Faţa ei, de o paloare nefirească, era rece şi buzele, încleştate, erau uscate.

— Dumnezeule, Piff – spuse Duffy, pierdut în gânduri, fără măcar să se audă vorbind – ai vrut, într-adevăr, s-o faci? Nu-i aşa că n-ai vrut, nu-i aşa…?

Aurelianus se dezlipi de perete şi-l prinse de umăr.

— Tabloul, rosti el aspru, întrerupând bâlbâiala lui Duffy, unde e tabloul?

După o clipă, Duffy lăsă cu grijă capul lui Epiphany pe podea.

— „Mult s-a pierdut şi mult se va mai pierde, încă“, spuse blând, întrebându-se unde, oare, mai auzise asta şi ce putea să însemne. Uimit, se ridică în picioare, în vreme ce Aurelianus luă lampa şi îi înălţă fitilul.

Irlandezul îl conduse spre perete.

— Aici, îi zise, arătându-i cu mâna şi-şi întoarse privirea uimită

înapoi, spre cele două cadavre.

— Asta e?, întrebă Aurelianus, cu vocea sugrumată, după câteva momente.

Duffy se întoarse, urmărindu-i privirea. De la un capăt la celălalt, peretele era de un negru compact. Artistul adăugase, scrupulos, atât de multe trăsături fine de penel, ca să redea umbrele şi textura, preocuparea lui pentru detaliu crescuse într-atât, încât nu mai lăsase nicio fâşie, cât de mică, niciun punct de tencuială neacoperit. „Moartea Arhanghelului Mihail“, care, când Duffy o văzuse ultima oară, părea să se petreacă într-un amurg târziu, era acum învăluită în întunericul de nepătruns al unei nopţi fără lună.

Era rândul lui Aurelianus să îl privească uluit.

— A… tot adăugat, îi spuse Duffy, neajutorat.

Vrăjitorul îi mai acordă peretelui încă un minut de contemplare liniştită şi zadarnică, apoi se întoarse:

— Va să zică, ai rămas tot o enigmă.

Porni către ieşire şi irlandezul îl urmă ca un automat.

În mintea lui, Duffy revedea neîncetat clipa când întorsese trupul lui Epiphany. „E moartă“, îşi spuse cu uimire, în vreme ce coborau scările întunecoase, „şi în curând vei şti că în sufletul tău există o întreagă încăpere, pe care poţi s-o închizi şi s-o fereci, pentru că în ea nu va mai fi nimic, niciodată. E moartă. Ai făcut tot drumul de la Veneţia până aici, numai ca s-o ucizi.“

Păşiră alături unul de celălalt, în tăcere, până la Tuchlauben, unde se despărţiră. Aurelianus o luă către nord, spre hanul „Zimmermann“, iar Duffy îşi urmă drumul în direcţia cazărmii şi a spărturii în zid, deşi mai era mult până la miezul nopţii.

CAPITOLUL XX

În sfârşit, în lumina abia mijită a zorilor, peticul palid, cu margini neregulate, al spărturii, începu să se detaşeze, prin contrast, de fondul negru al zidului. Ceea ce, cu două ceasuri mai devreme, erau abia trei linii formate din puncte portocalii, luminoase, se desluşea acum ca trei rânduri de archebuzieri tăcuţi, îngenunchiaţi de-a lungul colinei de moloz. În spatele lor, în afara noii baricade, se mai aflau două companii de landsknechten, nemişcate; când şi când, cineva sufla deasupra unui fitil pe cale de a se stinge.

Una dintre companiile înşirate de-a lungul colinei era a lui Eilif şi Duffy stătea ghemuit pe vine, chiar în mijlocul ei. Îşi descleştă mâna de pe patul puştii, dezmorţindu-şi degetele, absent. I se părea că străfundurile minţii îi fuseseră spulberate de o bombă care, deşi explodase prea în adânc ca să poată fi simţită direct, eliberase nenumărate frânturi de memorie amorţită, care ieşiseră, tulburi, la suprafaţă; îi mulţumi lui Dumnezeu pentru această primă şi slabă scânteie de lumină, care îl ajuta să-şi întoarcă atenţia asupra lucrurilor exterioare. În ultimele cinci ceasuri nu făcuse decât să privească în gol, în întunericul rece, de un negru profund, aidoma ultimei picturi a lui Gustav Vogel.

Pocnetul stins, de metal care loveşte piatra, pe care îl făcu suliţa scăpată din mână de una dintre santinele, îl smulse pe Duffy din cumplitele lui meditaţii nocturne. Respiră adânc aerul răcoros al zorilor şi încercă să-şi ascută simţurile.

Omul din dreapta lui se aplecă spre el:

— Pentru nimic în lume nu m-aş urca pe zidurile alea, şopti el. Stau gata-gata să se prăbuşească.

Irlandezul ridică mâna, cu un gest care-i poruncea tăcere. „La dracu' cu idiotul ăsta pisălog", gândi Duffy. „Mi s-a părut că de pe câmpie s-a auzit ceva." Cercetă bănuitor prin cătarea archebuzei. Întunericul adânc, de pe câmpia de dincolo de linia de cretă albă, părea să clocotească de forme pe care ochii lui obosiţi le asemuiau cu nişte viermi, dar după un timp hotărî că nu putea să fie o mişcare adevărată. Se lăsă pe spate, tremurând de oboseală şi de frig.

Trecură câteva minute lungi, în timpul cărora lumina cenuşie crescu încetul cu încetul. Duffy îşi făcu palmele căuş şi ajutându-se cu ele, cercetă îngrijorat fitilul armei; se simţi uşurat, văzând că umezeala zorilor nu stinsese capătul aprins, roşu strălucitor. Din cauza coifului de zale îl durea pielea capului şi din timp în timp ducea mâna să se scarpine, uitând de casca grea de oţel, pe care o mai avea pe cap.

— Sper că cocoşatul n-a lăsat amorsele tunurilor să se ude – murmură din nou omul din dreapta lui. Cred că…

— Nu poţi să-ţi ţii gura?, şopti Duffy. Apoi încremeni: la câteva sute de yarzi în faţa lui, de-a lungul frontului, străfulgeraseră luciri metalice. Deschise gura să-i avertizeze pe ceilalţi, dar auzi deja foşnetul pe care-l făceau aplecându-se, mişcându-şi încheieturile îngheţate ca să pregătească praful de puşcă. Un fluierat pătrunzător, de pe creasta zidului, anunţă că şi santinela observase ce se întâmpla.

Irlandezul înşurubă focosul în percutor, se asigură că avea destul praf de puşcă şi luă în cătare linia atacatorilor care înaintau pe furiş. Inima îi bătea cu putere, simţea că îi ard vârfurile degetelor şi respira din ce în ce mai repede. „Am să trag o dată”, îşi zise, „cel mult de două ori, şi-apoi am să trântesc cât colo maşinăria asta şi am să-mi folosesc spada. Cu o armă de foc, nu mă simt deloc stăpân pe mine.”

Apoi se auzi tropăitul surd al cizmelor care frământau noroiul: turcii veneau în fugă. „Sunt achingii“, observă Duffy, „infanteria uşoară; slavă cerului că nu sunt ienicerii, pe care-i aşteptam!” Omul de lângă Duffy sufla iute şi pipăia cocoşul armei.

— Nu trage încă, prostule, scrâşni irlandezul. Ţii musai să pierzi un glonte? Aşteaptă până când ajung la linia trasă cu cretă!

Încă treizeci de secunde şi gaura din zid scânteie, o clipă, orbitor, când primul rând de archebuze scuipă foc; un moment mai târziu, unul din tunurile mici de pe bastioane bubui, trimiţându-şi încărcătura aducătoare de moarte. Creasta valului de achingii care se apropia se frânse în două: iataganele alunecară din degetele inerte ale trupurilor care se prăbuşiseră, rostogolindu-se în noroi, dar cei care ajunseră teferi la barieră începură să urce panta uşor înclinată de la baza zidului.

Lui Duffy îi era limpede că nu mai avea timp să-şi încarce arma, aşa că azvârli archebuza, care încă mai fumega, şi, ridicându-se, îşi smulse din teacă spada şi pumnalul. „Ce n-aş da să fie mai multă lumină!”, îşi zise el.

— Companie, doi paşi înapoi!, strigă. Nu vă lăsaţi despărţiţi!

Apoi, turcii năvăliră peste ei. Un achingiu se năpusti la Duffy, care pară iataganul sclipitor cu garda spadei şi-i înfipse pumnalul în piept. Izbitura îl făcu pe irlandez să se dea câţiva paşi înapoi, fără să-l trântească la pământ. O altă lamă răsună dogit pe coiful lui şi, în vreme ce-i riposta celui care o mânuia, cu o tăietură adâncă peste faţă, o a treia se frânse în două, în cămaşa lui de zale. Linia apărătorilor începuse, încet-încet, să cedeze, când din spatele lor răsună o chemare:

— Ne regrupăm aici! Înainte, creştini!

Duffy zădărnici o lovitură îndreptată către faţa lui, dar se dezechilibră şi căzu în patru labe, tocmai când în spatele lui trosniră focuri de armă; încărcătura îi vâjâi pe la urechi şi aerul rece se umplu de şuieratul şi pocnetul înfundat al gloanţelor pătrunzând în carne.

— Companie, înainte!, strigă, făcând un salt ca să întâmpine următorul val de achingii, ai căror înaintaşi zăceau risipiţi pe câmpul de luptă.

Omul din dreapta lui Duffy primi o lovitură de sabie în pântece şi, chircindu-se, se rostogoli în jos, pe pantă, încât irlandezul se trezi înfruntând doi turci deodată, apoi trei. Brusc, încrederea în propria-i iscusinţă începu să se clatine şi simţi muşcătura devastatoare a fricii.

— La mine! Veniţi careva încoace!, zbieră el, parând cu disperare loviturile care plouau din toate părţile. Compania rămăsese undeva, departe şi nu avea nici măcar un perete de care să se sprijine. Se avântă spre turcul din dreapta lui, sperând ca armura şi casca de oţel să-l apere de loviturile celorlalţi doi; îi dădu iataganul la o parte cu spada şi, dintr-o singură mişcare prelungă, îşi înfipse pumnalul în gâtul turcului.

Cei care veneau după el se năpustiră amândoi deodată: unul îl izbi zdravăn în umăr şi, deşi lovitura îi juli pielea, zalele opriră lama, care zbură, ruptă în trei bucăţi; celălalt, speriat, îşi întinse iataganul

drept în faţă şi vârful lui, pătrunzând prin pieptarul de piele al lui Duffy, află una dintre găurile din cămaşa de zale şi i se împlântă, aproape un ţol, în coastă.

Simţind oţelul rece, Duffy se răsuci într-o parte şi, cu o lovitură furioasă, reteză capul, cu ochii holbaţi de spaimă, al turcului. Gâfâind, îşi roti privirea în jur: pe moment, câmpul rămăsese gol şi făcu câţiva paşi în sus, pe pantă, apoi se strecură printre scândurile baricadei şi se căţără pe zid, în căutarea camarazilor din companie.

Cum mergea pe deasupra, clătinându-se, cu tropăitul achingiilor urmăritori răsunând puternic în spatele lui, aruncă o privire în lături, înspre ceva care părea o linie de mese înguste, înalte cât jumătatea unui stat de om, şi auzi ţipătul disperat al cuiva.

— Dumnezeule, fugi, Duffy, fugi!

Simţi groaza din vocea care îl strigase şi, fără să se oprească, se azvârli înainte, plonjând lung, în jos, pe panta interioară, zdrelindu-şi mănuşile de piele şi izbindu-şi coiful şi genunchii de pietrele colţuroase. Încă se mai rostogolea, când o serie de zece explozii puternice zguduiră aerul în faţa lui, ca nişte lovituri de ciocan; urmară alte două rafale de câte zece, apoi o pauză.

Cu faţa în jos şi picioarele în sus, Duffy zăcea în josul pantei, pe pietriş şi, pe când se străduia să se ridice, îşi dădu seama că obiectele acelea în formă de mese erau grupuri de câte zece tunuri, legate între ele ca buştenii unei plute, care luau foc toate deodată, dacă aprindeai un chibrit pe urma şerpuitoare a prafului de puşcă. Austriecii le spuneau „argelgeshulzen“; Duffy, de când fusese la Veneţia, le cunoştea cu numele lor italian, „ribaldos“.

— Repede, Duff, hai încoace, se auzi vocea lui Eilif.

Irlandezul se ridică în picioare şi alergă zece yarzi, până în locul unde erau adunate trupele.

— Ce-ai căutat acolo?, întrebă Eilif. Ştiai că urmează să tragem două salve şi apoi să ne retragem, ca să-i lăsăm să intre în colţii monştrilor ăstora – şi arătă spre „ribaldos“.

— Mi-am închipuit, gâfâi Duffy, că retragerea o să le pară mai convingătoare, dacă rămâne cineva pe poziţii.

Landsknecht-ul elveţian ridică o sprânceană prăfuită şi îl privi fix pe Duffy.

— Adevărat? Chiar aşa?

Urmă un alt atac al achingiilor peste baricadă, de-a lungul culmii, care păru lipsit de vlagă; când alte două detunături ale tunului de mic calibru îi puseră pe fugă, supravieţuitorii se întoarseră fără zăbavă la ai lor şi, câteva minute mai târziu, santinelele de pe zid dădură vestea că achingiii se retrăgeau.

— Ei, bineînţeles, răspunse Duffy. Ce, credeai cumva că am uitat?

Eilif zâmbi.

— Iertare!

Arătă înspre cadavrele care zăceau pe creasta zidului şi ridică din umeri:

— Cred că a fost o mişcare isteaţă.

Tropăi către pantă şi începu să o urce, ca să vadă în ce direcţie se retrag turcii.

Irlandezul îşi simţi, abia acum, sângele curgându-i şuvoi din coastă şi adunându-i-se la centură, şi dintr-o dată îşi aminti de rana pe care o primise. Îşi apăsă o mână pe ea şi porni greoi, printre rândurile de landsknechten, în căutarea unui doctor. Totuşi, mintea nu-i stătea la lovitura de sabie – în sinea lui repeta scurtul dialog pe care-l avusese cu Eilif şi îşi admira, stânjenit, iuţeala cu care improvizase. „Pentru că, de fapt", îşi zise el, „bănuiala ta a fost adevărată, Eilif. Am uitat! Şi ce spune asta despre mine?"

Soarele răsărise la orizont, dar zidul ruinat arunca încă o umbră destul de întunecată, ca să se poată vedea focurile de pază care ardeau de-a lungul străzii. Duffy privi fără să vadă, până când ochii i se obişnuiră cu întunericul şi, uimit, îl zări pe Aurelianus, încălzindu-şi mâinile deasupra unuia din focuri. Privirile li se întâlniră, aşa că irlandezul traversă fără tragere de inimă strada presărată cu pietriş, către locul unde stătea vrăjitorul.

— Păzeşti focurile să nu se stingă, nu-i aşa?, spuse Duffy, cu un zâmbet chinuit, nefiresc. Ce te aduce atât de aproape de linia frontului?

— Ei, hai! Stăm şi-aşa destul de prost, făcu vrăjitorul cu amărăciune, fără subînţelesurile tale netoate. Ce-ţi închipui, un… Ah, sângerezi! Vino încoace.

Soldaţi abia treziţi din somn urcau în grabă meterezele, din direcţia cazărmii, dârdâind în cămăşile lor de zale, îngheţate, şi

frecându-se la ochi, în vreme ce alţii îi trăgeau pe răniţi înăuntru. Duffy se aşeză jos, lângă focul lui Aurelianus. Vrăjitorul scosese cutia cu leacuri din pungă şi luă din ea un săculeţ care conţinea un praf galben.

— Întinde-te, îi zise.

Duffy dădu, cu mâna, la o parte, nişte pietre răzleţite, şi se supuse. Aurelianus îi deschise pieptarul şi îi trase în sus cămaşa de zale, ruginită.

— De ce nu-ţi cureţi cămaşa?, se răsti el. Totuşi, rana asta nu arată foarte rău. E limpede că nu s-a lăsat cu totul în spadă, când te-a împuns.

Scutură nişte praf pe rană.

— Ce pui acolo?, întrebă Duffy, încruntându-se.

— Ce-ţi pasă? Te feresc de otravă – deşi n-ai merita-o, pentru că porţi cămaşa de zale ruginită.

Luă un sul mic de pânză albă din cutie şi îi bandajă cu iscusinţă rana.

— Gata, spuse la urmă. Asta ar trebui să-ţi ţină trupul şi sufletul laolaltă. Ridică-te!

Duffy o făcu, uimit de tonul aspru din vocea vrăjitorului.

— Ce… – începu el.

— Ține-ţi gura! Vreau să ştiu ce-ai învârtit azi-noapte. Ce-a fost în capul tău? Ochi pentru ochi, fată pentru fată?

Irlandezul simţi născându-se în el ceva care ar fi putut deveni furie.

— Nu prea înţeleg, spuse cu prudenţă. Vorbeşti despre… felul în care a… murit Epiphany?

— Vorbesc despre cum mi-ai furat cartea, fir-ai tu să fii de zănatic, în vreme ce mă învârteam de colo-colo prin capelă! Să mi-o dai înapoi, ai înţeles?!

Duffy înţelesese şi începutul de furie i se risipi brusc. Făcu ochii mari.

— Doamne, Dumnezeule, vrei să spui „Gambitul Cumplit al lui Didio“ sau cum i-o fi zicând? Ascultă, eu nu…

— Nu, nu asta.

Încruntarea lui îi dădea lui Aurelianus acelaşi aer ofensat, dar ochii înconjuraţi de riduri căpătaseră o strălucire mai caldă.

— Pe aceea am ascuns-o luni noaptea, după ce am vorbit cu… tine. Nu, vreau să spun, cartea lui Becky.

— Cine naiba… A, cartea pe care ţi-a dat-o vrăjitoarea, iubita ta, acum trei sute de ani? N-am luat-o eu.

Duffy ridică din umeri.

— Ce să fi făcut cu un asemenea fleac?

Expresia lui Aurelianus rămase aceeaşi încă un moment, apoi se preschimbă, pe nesimţite, în îngrijorare.

— Te cred. Drace! Speram că ai luat-o tu.

— De ce?

— Pentru că, pe de-o parte, aş fi putut să ţi-o iau înapoi fără prea mare osteneală. Nu ţi-ar fi părut rău după ea, nu-i aşa? Şi, pe de altă parte, aş fi putut deduce că n-a făcut nimeni nicio înţelegere cu „gărzile" mele.

Duffy oftă şi se aşeză din nou lângă foc.

— Ce gărzi?

— Nişte fiinţe mici, ca nişte păsări, care trăiesc în casa aceea de păpuşi, de deasupra uşii mele. Sunt drăguţe, cu aripi de piele fină, care strălucesc sidefiu, dar sălbatice ca nişte câini dresaţi să ucidă şi iuţi ca săgeţile.

Aurelianus se lăsă pe vine lângă el:

— Am o mulţime şi le-am învăţat să atace pe oricine, în afară de mine şi de cei care intră în odaie cu încuviinţarea mea. Când erai acolo, acum cinci-şase luni, am convenit cu ele să te lase să intri în cameră, în lipsa mea. Nu te simţi flatat – m-am gândit doar că, în vâltoarea ultimelor bătălii, poate va fi nevoie să te trimit din când în când după ceva, ca eu să pot rămâne în toiul acţiunii.

Duffy dădu din cap.

— Aha! Nu-ţi face griji; nu m-am simţit flatat. Şi n-au mai primit asemenea instrucţiuni pentru nimeni altcineva?

Vrăjitorul clătină din cap.

— Atunci ai nişte gărzi nepricepute, spuse irlandezul. Cineva a ajuns până la ele. Te-ai uitat dacă mai sunt încă în cuib şi dacă sunt vii?

— Da. Sunt acolo, perfect sănătoase.

Aurelianus îşi frecă ochii, obosit:

— Asta înseamnă că intrusul a fost iniţiat în anumite practici

magice, foarte secrete, sau a fost trimis de un iniţiat. Făpturile astea aparţin unei alte lumi şi prea puţini oameni au habar de existenţa lor. Ibrahim se numără printre ei şi nu încape nicio îndoială că cel care a pătruns înăuntru era spionul lui. Ar fi trebuit să mă gândesc mai dinainte la asta. De ce oare dau greş în…

— Cum ar fi putut să le doboare?, îl întrerupse Duffy.

Soarele începuse să lumineze colina şi ridică o mână să-şi ferească ochii.

— Ei, există două note care, deşi prea înalte ca să poată fi prinse de urechea omenească, au un efect distrugător asupra lor, să zicem că ele corespund frecvenţei undelor creierului acestor creaturi, dar într-un sens contrar. E ca şi cum ai opri un balansoar lăsându-te pe spate şi aplecându-te în faţă, în contratimp. Am văzut cum se procedează: se foloseşte un fel de fluier mic, cu o singură gaură, în care sufli lung, fără întrerupere, astupând şi destupând rapid orificiul cu un deget; într-o clipă vietăţile cad ca moarte. Apoi, când sunetul se opreşte, se trezesc iar la viaţă.

— Asta se poate face şi trăgând aerul din fluier?, întrebă brusc Duffy.

Aurelianus părea speriat.

— Nu, nu. Tonurile ar fi altele, prea grave, poate chiar audibile.

— Iuţi ca săgeata, ai spus? Nu cumva ai exagerat?

— Nu prea mult.

Vrăjitorul zâmbi sfios:

— Sigur, înţeleg ce vrei să spui. Ar fi trebuit să fie doi inşi care să caute pe rând, unul suflând în fluier, în vreme ce celălalt şi-ar fi folosit ambele mâini.

Duffy se ridică în picioare şi se trase mai într-o parte, ca să-l poată vedea pe Aurelianus fără să-l supere soarele.

— Eşti sigur că a pătruns cineva acolo? Judecând după harababura care domneşte, mi se pare lesne să rătăceşti o carte.

— Sunt sigur. Ştiu precis unde am lăsat-o. Pe lângă asta, am găsit şi alte urme: lucruri scăpate pe jos şi puse la loc în altă poziţie, câteva cărţi, care au fost răsfoite – după urmele lăsate în praful de pe rafturi – iar unul dintre şerpii pe care-i fumez eu a fost muşcat. Intrusul a crezut, probabil, că e ceva bun de mâncat.

Duffy se înfioră, închipuindu-şi surpriza şi dezamăgirea aceluia.

— Werner a fost, spuse el.

— Werner? Nu fi cara…

— Am văzut la el, pe masa din pivniţa lui de vinuri, un fluier cu o singură gaură; îmi amintesc că l-am dus la gură şi mi s-a părut că nu scotea niciun sunet. Poetul ăsta, Kretchmer, care zice că-i e prieten, trebuie să fie spionul turcilor. Stai puţin, lasă-mă să termin! I-a tot lăudat poezia – neîndoielnic, de două parale – şi l-a răsfăţat cu favorurile senzuale ale unei femei care se pretinde soţia lui, până când l-a adus pe bietul hangiu în stare să facă orice pentru el.

Aurelianus rămase tăcut, câteva clipe.

— Chiar şi o femeie, care va să zică? Prost bătrân! Îşi închipuie, probabil, că e un mare poet şi un amant desăvârşit. Sunt convins că ai dreptate. La naiba, de ce nu mi-a trezit Kretchmer bănuielile, de la început?

Îşi trase o palmă peste frunte.

— M-am lăsat dus la fel de uşor ca dobitocul de Werner. Lui Kretchmer trebuie să-i fi ordonat Ibrahim să pună mâna pe copia „Gambitului lui Didius“. Da! Nu m-a întrebat Werner, acum câteva luni, dacă nu poate să împrumute din când în când nişte cărţi, dându-mi de înţeles că s-ar bucura să aibă acces liber la biblioteca mea? Apoi, când am refuzat, Kretchmer s-a văzut nevoit să se confrunte cu micuţii mei paznici – ce mi-ar fi plăcut să văd întâlnirea aceea scurtă! – după care, s-a consultat cu Ibrahim ca să găsească o cale. I-a luat, probabil, ceva timp ca să ajungă să ia legătura cu maestrul lui cu turban, pentru că prima dată, mi s-a părut că am văzut urme în praful de pe podea abia lunea trecută; cei doi trebuie să fi făcut atunci doar inventarul, apoi Kretchmer a ieşit afară din oraş ca să-i arate lista de cărţi lui Ibrahim, care era deja pe-aproape. Întocmai! Iar Ibrahim, după ce a hotărât de care anume avea nevoie, l-a trimis înapoi s-o ia.

— Dar luni noaptea ai ascuns-o, îşi aminti Duffy.

— Da. Deci noaptea trecută, marţi, au intrat din nou, cu ajutorul fluierului, n-au mai găsit manuscrisul acolo unde îl văzuseră ultima oară şi au înşfăcat, probabil, mai multe cărţi la întâmplare, dintre care cea a lui Becky e singura căreia îi simt lipsa. Am să fac un inventar. La naiba! Ar trebui probabil, să cercetez şi în dulăpiorul unde-mi ţin vinurile.

Duffy începu să spună ceva, dar Aurelianus îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Îţi aminteşti când s-a întors Werner, însângerat din cap până-n picioare, şchiopătând, şi a dat vina pe unul dintre vikingii tăi, că s-a îmbătat şi a încercat să-l omoare? A, nu, i-adevărat, tu te mutaseşi deja. În tot cazul, Bugge a tăgăduit, când l-am întrebat.

— Şi?

— Werner a fost probabil cel care a dat ochii cu „gărzile“. Cred că n-a apucat să facă mai mult de un pas-doi, în cameră, altfel n-ar mai fi ieşit viu.

Vântul rece dinspre apus împrăştiase mirosul de praf de puşcă şi Duffy simţi cum îi gâdilă nările o aromă de tocană cu ceapă, de pe undeva, din apropiere. Se uită în susul şi-n josul străzii şi observă o jumătate de duzină de bărbaţi strânşi în jurul unuia dintre focuri, la cincizeci de yarzi de el. Îşi îndreptă energic cămaşa de zale şi tunica, arborând o mină hotărâtă.

— Deci, ce-ai de gând să faci acum?, întrebă el.

— Kretchmer şi Werner n-au cum să-şi dea seama că le-am dibuit şiretlicul, deci nu va fi greu să-i prindem. O să-i punem faţă în faţă, o să-i facem să dea înapoi ce-au furat, şi-apoi o să ne descotorosim de ei, într-un fel.

Duffy îl privi fix.

— Eu nu pot să plec de aici. Sunt la ordine. Servesc Apusul, nu? Fir-ar să fie, de ce nu le strecori, fără prea multe fasoane, otravă în vin?

O porni la drum, apoi se opri:

— A, şi în locul tău, aş încerca să-i fac să recunoască ceva. Se prea poate ca Werner să folosească fluierul ăla mut şi în alte scopuri. Uite, am găsit: pune-le nişte venin în vin şi apoi spune-le că nu le dai nicio picătură de antidot, decât după ce mărturisesc. Iar dacă se întâmplă cumva să fie nevinovaţi, le dai antidotul şi îţi ceri scuze.

Aurelianus clătină din cap.

— Îţi stă bine cu sabia în mână, Brian, dar ca diplomat, ai fi o adevărată catastrofă. Nu, pe Werner cred că pot să-l desfiinţez şi fără toată recuzita asta de teatru, şi, cu mărturia lui, voi putea aduce o duzină de oameni înarmaţi care să pună mâna pe

Kretchmer… – presupunând că mai e încă în oraş.

— Aha! Îţi urez noroc la vânătoarea celor doi – căscă Duffy. Cred că lucrul cel mai de seamă e că n-au pus mâna pe „Grozăviile lui Didius“, nu? Şi-acum, te rog să mă ierţi: colo mă aşteaptă o oală cu tocană numai bună de înfulecat şi, pe lângă asta, sub un acoperiş făcut în grabă, din pânză groasă de in, e un prici care abia aşteaptă să fie folosit.

— Bine, spuse vrăjitorul. Mă duc să-mi întind capcanele. Ah, şi trebuie să încerc să vorbesc cu von Salm, să-i spun că e foarte posibil ca turcii să forţeze iarăşi frontul de est, unde zidul e mai vulnerabil, întrucât Ibrahim va fi nevoit să renunţe la sacrificarea celor o mie de creştini.

***

De-a lungul întregii dimineţi, pete de lumină şi umbră împestriţară câmpia cu forme mişcătoare, şi o dată sau de două ori, o rafală de ploaie trecu val-vârtej peste oraş şi peste corturile turcilor, de parcă norii fugari şi-ar fi dezbrăcat cămăşile.

După cum prevăzuse Aurelianus, trupele turceşti descriau un semicerc, întorcându-se să înfrunte zidul de est, unde spărtura se vedea ca un dinte lipsă într-un maxilar de piatră. Santinelele se aplecaseră, lipindu-şi urechea de pământ şi mulţi pretindeau că aud bubuind lopeţile puitorilor de mine în mai multe locuri, la nord de porţiunea dărâmată. Se auzeau răsunând, la răstimpuri, schimburi de focuri de tun dar, în afară de o explozie deosebit de puternică, lângă zidul de sud, către amiază, canonada era mai mult o formalitate respectată din când în când, de ambele părţi.

Se făceau pronosticuri cu privire la bătălie, iar negustorii de horoscoape şi talismane făceau afaceri grase cu soldaţii şi cetăţenii oraşului. Prostituatele şi neguţătorii de băuturi se îmbulzeau în jurul cazărmii improvizate a landsknechten-ilor, împărţindu-şi câştigurile, după legea oraşelor îndelung asediate. Soarta rămăsese singura consolare oferită pe gratis, iar mâncarea era mult mai anevoie de cumpărat decât norocul, dragostea sau o sticlă cu băutură.

***

Duffy deschise ochii, străbătând brusc distanţa dintre visele uitate şi starea de veghe. Clopotele de la „Sfântul Ştefan“ băteau ora 2; lumina cenuşie cădea pieziş pe acoperişul de pânză cerată al

cortului şi norii zdrenţuiţi se fugăreau fără răgaz, întunecând faţa soarelui. Se ridică şi îşi puse cizmele, cămaşa de zale, pieptarul şi sabia. Trase deoparte perdeaua şi ieşi în stradă. Un negustor de vin trecu cu căruţa pe lângă el şi irlandezul îi ceru o cană. I-o aduse băiatul cel mic al vânzătorului şi îi ceru un preţ exorbitant, pe care Duffy îl plăti, după ce îi aruncă flăcăului nepăsător cea mai fioroasă dintre încruntături. Compania lui urma să se adune abia la ora 3, aşa că luă vinul – care se vădi acru – şi-l duse într-un colţ, unde peretele prăbuşit al unei prăvălii forma un soi de bancă.

Se lăsă pe spate şi închise ochii, trecându-şi palma peste suprafaţa zgrunţuroasă a pietrelor. Era oarecum surprins să constate că nu mai simţea nimic din groaza şi vinovăţia care-l chinuiseră noaptea trecută – doar o tristeţe obosită, pentru că, dintre toate pierderile, Epiphany era categoric cea mai grea. Totuşi, se crease o distanţă; tristeţea asta era un soi de melancolie, care putea fi scoasă din raft şi degustată cu amărăciune, într-un ceas liber; nu mai era durerea aceea ascuţită, de care nu poţi scăpa, ca o durere de măsea. Bănui că distanţarea asta, defel neplăcută, se datora efectului de şoc al întâmplărilor şi, ca şi amorţeala ce urmează unei răni grave, avea să dispară nu peste multă vreme. Nu îi trecu prin minte că putea să fie resemnare la ideea propriei lui morţi.

Când deschise ochii şi se îndreptă de spate, nu fu surprins să-l vadă iar pe Aurelianus, croindu-şi, plin de importanţă, drum către el, printre bucăţile de zidărie risipite. Când ajunse mai aproape, Duffy observă că avea un bandaj proaspăt în jurul frunţii şi sub urechi, pe sub care sângele se prelingea peste obraz.

Zâmbi, puţin mirat să descopere că nu simţea niciun dram de mânie faţă de magicianul bătrân ca timpul.

— Hei, vrăjitorule, îl întâmpină Duffy, când Aurelianus ajunsese destul de aproape ca să-l poată auzi. Nu cumva te-a împuns von Salm cu spada? Probabil, tocmai când îl lămureai că lucrurile nu sunt ce par a fi. Am, sau nu, dreptate?

— Nu m-am văzut cu von Salm, spuse Aurelianus, încercând să-şi scarpine fruntea, pe sub bandaj. Soldaţii nu mă lasă să urc în turnul catedralei, să vorbesc cu el.

Dădu din cap, exasperat de supărare.

— La dracu'! Dacă povestea asta încurcată dintre mine şi Ibrahim n-ar fi pustiit câmpul puterilor magice, von Salm, cu toată armata lui, n-ar fi făcut nici cât un ţânc cu praştia.

— Ei, dar vrăji mai simple poţi să mai faci încă, nu? N-ai putea să-i pui pe fugă pe soldaţii contelui?

Aurelianus oftă din rărunchi şi se aşeză.

— A, sigur. Aş fi putut – cu un simplu gest! – să le dau la toţi… vreun lucru de nimic… să zicem, o cufureală, şi să-i fac să le fie cu neputinţă să rămână la post. Dar e atât de umilitor… Şi ştiu că, oricum, von Salm nu m-ar asculta. Da, vrăjile minore, de ţară, lucrează încă la fel de bine ca întotdeauna, dar în cartea lui Becky nu găseşti nimic care să fie de folos într-o bătălie – numai învăţăminte domestice despre cum să seceri grâul, să mulgi vacile şi să fierbi berea, sau cum să faci un vecin nesuferit să dea greş în asemenea lucruri. Drace! Sper că Ibrahim e la fel de descurajat ca mine.

Ridică privirea, întrebător:

— Ai lipsit de la priveghiul doamnei Hallstadt.

Irlandezul simţi din nou că îl cuprinde un val din regretul aproape stins, de parcă ar fi fost o întâmplare petrecută cu secole în urmă.

— Da? Când?

— Azi-dimineaţă, devreme, au… găsit cadavrele. Când vestea a ajuns la „Zimmermann“, priveghiul s-a pornit, parcă, de la sine. Werner nu se înapoiase până la căderea nopţii – e plecat cu Kretchmer undeva, nu ştiu unde – deci toţi şi-au văzut netulburaţi de treabă, timp de câteva ceasuri.

— Aha!

Duffy sorbi, dus pe gânduri, vinul prost.

— Şi cu cei doi poeţi ce-ai de gând să faci?

— Am o jumătate de duzină de oameni care îi aşteaptă, conduşi de omul meu, Jock – Giacomo Gritti, îţi aminteşti? – să-i prindă şi să-i lege, ca să-i pot lua la întrebări.

Duffy dădu din cap.

— Înţeleg.

Îşi goli cana şi se scutură, ca de un fior.

— Că tot veni vorba – la ce ţi-ai pus bandajul ăsta? Te-ai tăiat când te bărbiereai?

— A, nu, eram pe zid, privind atacul lui Mothertongue.
Duffy ridică o sprinceană.
— Atacul lui Mothertongue?
— N-ai auzit nimic?
— Am dormit, explică Duffy.
— Ha! Aş fi crezut că bubuiturile de tun te-au trezit, totuşi. Bietul idiot! A luat o vechitură de armură dintr-un depozit, de pe undeva, a pus pe cineva să-l vâre înăuntru şi a ieşit călare din oraş, prin uşa nepăzită a portarului, chiar lângă Wiener-Bach, pârâiaşul care curge de-a lungul părţii de est a zidului.
— Cred că ştiu uşa de care vorbeşti, spuse Duffy. Nu ştiam, însă, că au lăsat-o nepăzită. Deci, bietul Mothertongue a pornit la atac…
— Da. Singur, întrucât Bugge şi nordicii l-au convins în cele din urmă că ei nu vor să fie cavaleri ai Mesei Rotunde. Îşi meşterise chiar o lance şi un stindard şi recita, parcă, o poezie când a trecut de zid, înainte să pornească în galop. Toţi cei care se adunaseră pe bastioane îl aclamau şi puneau rămăşaguri, până unde va reuşi să ajungă.
— Şi până unde a ajuns?
— Nu prea departe. Cred că a făcut vreo sută de yarzi. Atacul ăsta, pornit ziua în amiaza mare, de un cavaler bătrân și ruginit, trebuie să-i fi surprins pe turci. Totuşi, şi-au revenit repede din uimire şi au pus mâna pe arme. A fost mai mult muniţie de doborât trupe, dar au tras şi vreo două ghiulele de nouă livre. De-aici mi s-a tras rana de pe obraz – de la nişte aşchii de metal sau, poate, piatră, care au trecut vâjâind pe lângă parapet.
— Şi l-au dat gata…?
— Pe Mothertongue? Bineînţeles. L-au făcut bucăţele, cu cal cu tot. Cel puţin a folosit la ceva: am zidit uşa aceea şi am inclus-o în rondul de noapte al santinelelor.
— Foarte ciudat, zise Duffy. Mă întreb ce l-a împins să-şi caute moartea.
Ecoul bubuiturilor a patru tunuri opri scurt replica lui Aurelianus. Duffy privi sus, către bastioane.
— Sună ca tunurile cu ghiulele de douăsprezece livre, observă el. Cred că Bluto îşi închipuie că ienicerii n-au altă treabă, după-

amiază, decât să tragă un pui de somn…

Alte două detunături zdruncinară caldarâmul, apoi se auziră pocnind puştile ţintaşilor. Irlandezul se sculă grăbit în picioare.

— Trebuie să fie un atac, rosti el scurt şi o luă la goană către piaţa de lângă spărtură, tocmai când clopotele de alarmă începură să bată într-o dungă, dinspre turnul bisericii „Sfântul Ştefan".

Dintr-o dată, în mijlocul unor bubuituri neîntrerupte, care îi făcură dinţii să clănţăne, pământul se scutură, despărţindu-i violent picioarele care mai alergau încă, îl izbi peste piept şi peste faţă, şi în cele din urmă, îl trânti pe spate. Rămase întins, uluit, inundat de propriul lui sânge, privind cum creasta zidului, care se înclina spre el, se preschimba încet, dintr-o construcţie arhitecturală, într-o cascadă de cărămizi, pietre şi praf. Apoi, se răsuci, se rostogoli şi începu să se târască, horcăind disperat, străduindu-se – în secundele care mai rămăseseră – să se îndepărteze cât mai mult de zidul care se năruia.

I se păru că prăbuşirea se prelungea la infinit. Goana lui de păianjen rănit îl dusese dincolo de mijlocul pieţei, când un ciocan uriaş lovi strada în spatele lui şi se pomeni azvârlit drept în faţă, dat de câteva ori de-a rostogolul peste cap şi zbură într-un ultim plonjon, aproape douăzeci de picioare. Ameţit, se trase pe o parte şi reuşi să se ridice în şezut. Urechile îi ţiuiau şi, vreme de aproape un minut, văzduhul se umplu de fum gros şi praf; pe jumătate asfixiat, Duffy se străduia zadarnic să respire.

Apoi auzi focuri de armă, multe, iar briza statornică dinspre apus suflă norul de praf în formă de ciupercă, prin spărtura cea nouă, în ochii ienicerilor porniţi la atac. Mai multe companii de soldaţi năvăliră la trap, în vreme ce archebuzierii, adunaţi în grabă, se lăsară jos ca să-şi reîncarce armele, iar trompetele anunţară că e nevoie de mai multe trupe. Duffy privi peste umăr şi îl văzu pe Aurelianus, la cincizeci de yarzi de el, pe stradă, îndepărtându-se grăbit.

Trase adânc aer în piept, tuşi zdravăn de două ori, apoi se ridică în picioare şi înaintă cu greu, prin îmbulzeala tot mai mare de apărători.

Între cele două bucăţi căzute din zid rămăsese un fel de turn aflat într-un echilibru instabil şi, timp de douăzeci de minute de

coşmar, lupta clocoti în jurul lui ca valurile care se sparg în jurul unei stânci, fără ca niciuna din tabere să câştige teren. Totuşi, în scurtă vreme, vienezii izbutiră să aducă tunurile: şase „ribaldos“ cu ţeava de zece ţoli îşi uniră vocile ca nişte răpăituri de tobă, adăugându-le la larma bătăliei. Un tun mic fu aşezat în capătul de sud al zidului care mai rămăsese în picioare: la fiecare cinci minute se smucea înapoi, scuipând o ploaie de pietriş asupra ienicerilor în veşminte albe.

Până după-amiază, trupele turceşti înaintară şi se retraseră în mai multe rânduri, pierzând sute de oameni, într-un efort zadarnic de a sparge şirurile disperate de europeni. În sfârşit, pe la ceasurile trei şi jumătate, se retraseră definitiv; în urma lor, apărătorii făcură cu rândul de pază la spărturile din zid, ieşind afară ca să stabilească poziţiile de apărare şi întorcându-se înapoi în cetate, pentru un scurt răgaz de odihnă; zdrenţuiţi şi acoperiţi de praf din cap până-n picioare, se puseră să bea vin şi să flecărească, făcându-şi declaraţii de bravură unul altuia.

Soarele apusese demult, împurpurând acoperişurile şi turlele Vienei, când câteva sute de achingii năvăliră urlând de-a lungul zidului dinspre miazăzi, încercând să forţeze un culoar de trecere prin poziţiile ocupate de vienezi. Sosirea lor, pe câmp se găsea compania lui Eilif; contraatacul landsknechten-ilor îi mână pe turci înapoi, către Wiener-Bach – canalul îngust care străjuia zidul de răsărit. Gloata de achingii – erau prea nedisciplinaţi ca să poată fi numiţi trupe – se împrăştie pe malurile lui şi numai cei care îl străbătură înot, ajungând în câmpie, reuşiră să supravieţuiască şi să se întoarcă la liniile turceşti. La căderea nopţii, tunurile din amândouă taberele porniră să facă din câmpie un tărâm al Judecăţii de Apoi, luminat de focul exploziilor, cutreierat din toate părţile de şuierul ghiulelelor de fier.

CAPITOLUL XXI

Apa murdară a canalului Wiener-Bach, tulburată de bucăţi de pământ şi pietre sfărâmate, reflecta flăcările scuipate de tunurile de pe bastioane, încât Duffy, stând pe mal, la o sută de yarzi de gaura din zid, văzu, când se uită în spate, câte două flăcări la fiece detunătură. Tunurile turcilor răspunseră cu vâlvătăi îndepărtate de lumină purpurie, în întunericul care se făcea tot mai adânc.

— Toată lumea înapoi în cetate! strigă contele von Salm, de pe metereze. Astă-seară nu se mai întorc. O să schimbăm doar focuri de tun, o vreme.

Ca pentru a-i întări spusele, cu un şuierat strident, două ghiulele căzură în apropiere.

Cele trei companii care apăraseră zidul mărşăluiau, obosite, către miazănoapte şi, deşi Duffy încerca să-şi păstreze locul din primele rânduri, rămase încet în urmă şi ajunse la zid printre ultimii, poticnindu-se de pietrele colţuroase ale spărturii celei noi.

Auzi un zăngănit şi îşi dădu seama că-şi băga, absent, spada în teacă. „A luat câteva zgârieturi pe ziua de azi“, gândi el; „va trebui să o repar, cândva.“

În spatele zidului, soldaţii se adunaseră în jurul unui foc.

— Hei, Duffy, croncăni Eilif, obosit şi plin de praf. E trecut de şase şi oamenii lui Vertot stau de pază. Vino încoace, să bei o cană cu bere fiartă. Arăţi de parcă te-ai fi sculat din morţi!

Irlandezul se îndreptă către foc, forţându-și picioarele, amorţite şi îndurerate, să-l mai poarte încă, şi se aşeză în faţa lui, scoţând un oftat adânc. Primi o cană de bere de la cineva, sorbi lung din ea, apoi îşi trase sufletul şi mai sorbi o dată.

— Ah, şuieră el şi se întinse ca o pisică. Ei bine, băieţi, ţin să ştiţi – urmă, pe un ton bine dispus – că nu mi-ar plăcea o apărare uşoară. Nu mi-ar da sentimentul că mi-am pus cu adevărat puterile la încercare!

Se opriră cu toţii din băut, oblojit răni şi legat bandaje, şi se puseră pe râs, pentru că asta le spusese preotul, în predica înălţătoare pe care le-o ţinuse după-amiază. Urmă un şir de glume deochiate despre tactica de luptă pe care ar putea s-o folosească

preotul şi cum s-ar mai distra el după aceea şi se puse întrebarea dacă trupele lui Suleiman fuseseră şi ele nevoite să îndure asemenea cuvântări, din partea vreunui hoge.

— Morţii! – se auzi atunci o voce, de pe strada întunecată, sufocată de dărâmături, stingându-le buna-dispoziţie, ca o găleată cu nisip azvârlită pe o lumânare. – Serviciul de seară pentru morţi!

Din umbră se ivi o căruţă enormă, care scârţâia, şi nimeni nu îndrăzni să arunce vreo privire la încărcătura ei îngrozitoare. Căruţaşul bolborosea frânturi de rugăciune şi privirea-i arunca luciri demente, între părul încâlcit şi barbă. „Parcă l-aş cunoaşte de undeva”, îşi zise Duffy, nedumerit.

O echipă de lucrători, care munceau la curăţarea străzii, se grăbi să adune cadavrele şi să le ducă la căruţă, unde le azvârliră unele peste altele. În vremea asta, căruţaşul hohotea de plâns, cu faţa îngropată în palme. „Oricine ar fi“, gândi Duffy, „a înnebunit, asta-i limpede”. Soldaţii din jurul focului se mutau de pe un picior pe altul, stânjeniţi şi oarecum întristaţi de prezenţa nebunului.

— Nu puteau găsi un om sănătos să facă asta? şopti unul din ei. Nu-i destul că ne luptăm toată ziua cu păgânii – trebuie să mai înghiţim şi asemenea scene?

— Ascultă, spuse Eilif, ştergându-şi mustaţa de praf şi bere. Poate că atunci când şi-a luat slujba asta era sănătos la minte.

Când căruţa se umplu, în sfârşit, fu trasă şi încuiată vraniţa din spate şi porni, scârţâind şi zornăindu-şi lanţurile de-a lungul străzii, iar căruţaşul mai izbucni o dată într-un hohot disperat.

Duffy era sigur că-l mai văzuse pe omul ăsta şi altădată, dar unde – n-ar fi putut spune, pentru că în ultima vreme făcea tot ce-i stătea în putinţă, ca să-şi înăbuşe amintirile.

— Mai aduceţi bere! strigă el. De fapt, ia hai, toată lumea sus şi mai fierbeţi o oală cu bere!

Treptat, cu glume şi câte o baladă veche, grupul din jurul focului îşi recăpătă aerul de veselie disperată, fragilă ca o boare. Dintre cei care luptaseră în ziua aceea, cei mai mulţi plecaseră, împleticindu-se, către cazarmă. „Dar“, reflectă irlandezul, „întotdeauna sunt unii care preferă să rămână pe loc, ca să mai flecărească puţin şi să-şi ia, în felul ăsta, oarecare distanţă faţă de întâmplările zilei, înainte să se lase duşi în ţara viselor.”

După vreun ceas, începură să caşte şi se împrăştiară care încotro; ploaia cernea mărunt, făcând să sfârâie jarul aprins al focurilor, şi întârziaţii se îndreptară, târşâindu-şi picioarele, spre paturile lor de cazarmă. Duffy tocmai se ridicase, când auzi glasul tăios al santinelei:

— Care-i acolo? Spune cine eşti sau trag!

Un moment mai târziu, se auzi o încăierare, apoi pocnetul unei împuşcături şi un bărbat solid, cu barbă roşie, se ivi în dreptul unei uşi de la poalele zidului şi o rupse la fugă în jos, pe stradă.

— Hei, gărzi! veni un strigăt din spatele celui care fugea să-şi scape pielea. Opriţi-l! E o iscoadă!

Ostenit, irlandezul îşi trase sabia şi pumnalul din teacă şi ieşi în calea omului.

— Ei, bine, Kretchmer, mai bine te-ai opri, zise încet.

Fugarul cel bărbos îşi trase şi el sabia.

— Stai deoparte, Duffy! ţipă el.

De pe una din străduţele laterale apărură gâfâind doi soldaţi din gardă şi o santinelă îl ţinti de pe zid cu o archebuză fumegândă, încât spionului nu-i mai rămase decât să alerge direct spre Duffy, rotindu-şi sabia cu un aer fioros. Chiar înainte de a-şi încleşta armele, barba roşie i se desprinse şi Duffy recunoscu, uimit, chipul schimonosit de frică al lui Jan Zapolya. Lovit dintr-o parte, irlandezul îşi adună forţele şi-şi abătu spada în umărul lui Zapolya. Ungurul gemu de durere, când tăişul lamei îi răzui osul, dar îşi continuă fuga. Arma santinelei se descărcă, dar îşi rată ţinta şi încărcătura nimeri în afara străzii, la câţiva yarzi depărtare. Duffy porni pe urmele fugarului, dar se dezechilibră, alunecând pe caldarâmul ud de ploaie, şi căzu, zdrelindu-şi genunchiul de o piatră. Când se ridică din nou în picioare, strâmbându-se de durere, Zapolya dispăruse pe aleea întunecoasă, urmărit de cei doi soldaţi.

— Fir-ar el al dracului, mârâi Duffy, şchiopătând până la intrarea unei case, unde se adăposti.

Din direcţia din care venise Zapolya se auzi tropot de copite şi imediat se ivi un călăreţ, care se opri în mijlocul străzii. Lumina focului slăbise mult, astfel că Duffy nu-l recunoscu decât după glas, când chemă gărzile.

— Hei, Aurelianus, strigă irlandezul. Adineauri a fost aici Zapolya! A fugit într-acolo, pe stradă!

Vrăjitorul roti calul şi îl îmboldi în direcţia lui Duffy.

— Şi Zapolya? Ajută-ne, Morrigan! S-au luat gărzile după el?

— Da, doi dintre ei.

— L-ai văzut cumva pe Kretchmer? Pe el îl urmăream.

— N-a fost Kretchmer, a fost Zapolya! Uite-acolo, pe stradă, zace barba lui falsă.

— Pe Mananan şi Llyr! Mă întreb dacă Kretchmer a fost tot timpul Zapolya…

Duffy îşi frecă genunchiul care îl durea şi făcu câţiva paşi, şchiopătând.

— Bineînţeles, i-o trânti el iritat. Ia adu-ţi aminte: Werner spunea că Kretchmer n-a fost acasă în noaptea de Paşti – tocmai noaptea în care Zapolya a venit la „Zimmermann“, cu bombarda lui de asediu.

Aurelianus clătină din cap.

— O deghizare! N-aş fi crezut.

Scuipă dezgustat:

— Vino cu mine. Ce, eşti rănit la picior? Suie în spatele meu, pe cal; trebuie să găsim un loc unde să stăm puţin de vorbă.

Duffy sări pe crupa calului şi porniră în galop, către postul de pază de la colţul de miazănoapte, unde descălecară.

— Hei, Duff – spuse căpitanul care le deschise uşa – i-ai tras una zdravănă spionului! Păcat că n-ai putut să-l arzi mai tare, l-ai fi spintecat.

— Ştiu, zâmbi Duffy cu regret; păşi înăuntru împreună cu Aurelianus şi trase două scaune, într-un colţ. Ce făcea, când l-a somat santinela?

— Voia să forţeze uşa aceea veche, a podarului – răspunse căpitanul – cea pe care a ieşit, la prânz, nebunul de Mothertongue. Au zidit-o, dar se pare că nimeni nu i-a spus asta drăguţului de Barbă-Roşie; când l-a văzut Rahn, tocmai încerca să scoată cărămizile.

Irlandezul şi Aurelianus se aşezară, iar căpitanul se întoarse cu un ulcior cu vin fiert. Când îi lăsă singuri, Duffy turnă două căni de vin şi se întoarse către vrăjitor.

— Ce s-a întâmplat cu capcana pe care le-ai întins-o?

Aurelianus sorbi lacom băutura.

— Mi-ar fi trebuit o companie întreagă de landsknechten. Kretchmer şi Werner s-au întors la han acum un sfert de ceas; i-am lăsat să ajungă până la jumătatea sălii de ospeţe, apoi mi-am fluierat oamenii, care aşteptau, câte doi după fiecare uşă. Le-am strigat că sunt arestaţi. Werner a rămas pe loc şi a început să ţipe, dar Kretchmer – adică Zapolya! – a înşfăcat un scaun şi i-a crăpat capul primului care a încercat să se apropie, apoi şi-a scos sabia şi l-a spintecat pe următorul. Ceilalţi l-au încolţit, dar a sărit pe fereastră şi a luat-o la fugă înspre răsărit, aşa că am sărit pe cal şi m-am luat după el.

Îşi goli cana:

— E iute de picior!

— Ştiu, spuse Duffy.

Ploaia care răpăia pe acoperiş găsise o spărtură; o picătură de apă se prelinse şi căzu chiar în vinul lui. Mută cana, absent.

— Când mentorul lui s-a făcut nevăzut pe fereastră, Werner a încercat să fugă, continuă Aurelianus, şi unul dintre flăcăii mei i-a înfipt trei ţoli de spadă în rinichi. Nu ştiu dacă mai scapă cu viaţă.

Îl privi pe irlandez cu subînţeles:

— La noapte o să avem de lucru.

— Vrei să spui, să-l prindem pe Zapolya? Drace, i-ar fi foarte uşor să se ascundă şi-apoi să se furişeze afară, printr-o spărtură, sau să coboare o frânghie în afara zidului, într-un loc neumblat…

— Nu, nu pe Zapolya. El nu-i decât un pion.

Din tavan, alte picături răpăiră, grele, pe masă.

— Atunci, pe cine?, întrebă Duffy încet.

Aurelianus privea lumânarea de pe masă.

— Azi după-amiază am avut nevoie de una din vrăjile lui Becky. Am un…

— Ce mai contează acum vrăjile?, îl întrerupse Duffy. Tu şi cu Ibrahim aţi creat un câmp potrivnic oricărei magii, nu? Asta mi-ai repetat într-una.

Aurelianus se foi pe scaun, stânjenit.

— Ei bine, da – anulează efectele cele mai importante, da. Dar mi-e teamă că nu şi vrăjile mărunte, ţărăneşti, cu care se

îndeletnicea Becky. Cerule, în vâltoarea bătăliei, se mai gândesc regii aflaţi în război să interzică vânătoarea de păuni? În orice caz, ştii că ţin o bibliografie a tuturor cărţilor mele; am căutat-o pe-a lui Becky, am parcurs pagina care-i descrie conţinutul şi am văzut de ce sunt în stare vrăjile ei…

Se uită la Duffy cu un aer nefericit:

— Una din ele îţi arată cum să înăcreşti berea.

Duffy era ostenit; privea fix băltoaca din ce în ce mai mare din faţa lui, fără să se poată concentra la spusele lui Aurelianus.

— Şi!

— Cum, şi? Mă asculţi, măcar? Cum să înăcreşti berea!! Ai văzut vreodată – mai rău, ai gustat – bere înăcrită? E vârtoasă ca mierea şi de nebăut. Ibrahim, dacă a găsit-o – şi cred că am dreptate să presupun că da – poate să înăcrească toată berea „Herzwesten“, s-o strice pentru câteva zeci de ani, poate chiar pentru totdeauna! Poate că stratul de la suprafaţă am reuşi să-l salvăm, cu isop şi sare, dar pe cel din adâncuri – adică berea brună, mă înţelegi? – cu niciun chip.

— Ah, adevărat!

Duffy ridică neajutorat din sprâncene:

— Nu ştiu ce să spun. Pune soldaţii s-o păzească. Sau trage un butoi şi ascunde-l undeva. Eu, cu siguranţă…

— Mi-ar lua pe puţin douăsprezece ore ca să ţes alte vrăji, care să-i stea împotrivă – şi crezi că Ibrahim aşteaptă? Iar ca să trag o parte din ea şi s-o ascund, n-are niciun rost – mai întâi pentru că trebuie să fermenteze, chiar acolo, peste străvechiul mormânt al lui Finn Mac Cool, şi-apoi pentru că vraja e astfel făcută, încât să strice toată berea din regiune; ca urmare, fiece picătură de bere din oraş, indiferent unde ar sta ascunsă, se va strica.

— Eşti sigur că vrăjile lui Becky au efect?, întrebă Duffy, încercând să pară interesat. Am cunoscut o mulţime de vrăjitoare de la ţară şi toate erau nişte escroace.

Aurelianus clătină din cap.

— Au efect. Becky era o vrăjitoare adevărată! N-avem decât o cale de scăpare: ea, după cum ţi-am spus, era o vrăjitoare de ţară şi, vrăjile ei au efect pe o întindere de cel mult o milă. Pe lângă asta, ele trebuie făcute fie în miez de noapte, fie la amiază, când

puterea legilor naturale, care trebuie înfrânte, slăbeşte.

— Şi?, făcu Duffy, nepăsător.

„Pentru Dumnezeu“, gândi Duffy, „lasă-l să ţi-o spună limpede“.

Vrăjitorul îşi strânse buzele şi vocea i se înăspri.

— Ibrahim va încerca la noapte. Ştie că nu poate amâna – pentru că luna e în creştere şi vrăjile lui Becky sunt din cele care se fac numai în nopţi fără lună. Pentru că au putere mică de acţiune, va fi nevoit să vină destul de aproape de ziduri, ceea ce va…

Duffy mătură cu palma băltoaca de pe masă, făcând-o să se scurgă pe podea.

— Şi vrei să mă duc eu să-l opresc?! În vreme ce tu cu bătrânul rege staţi gata să vă luaţi tălpăşiţa prin tunele, în cazul în care aş da greş. Ei bine, ascultă aici şi fii atent la ce-am să-ţi spun: nu! Mai cugetă, poate-ţi găseşti alt erou reîncarnat!

Căpitanul, care după toate aparenţele, dormea în camera alăturată, îşi băgă pe uşă capul zburlit, mirat de izbucnirea furioasă a lui Duffy. Aurelianus aşteptă până când celălalt ieşi, ca să-i dea replica.

— Nu asta voiam să-ţi propun, şopti el. Am… hotărât că e mai bine ca victoria sau înfrângerea finală să aibă loc chiar aici, în Viena. Ar fi o nebunie să mă gândesc să ne retragem şi să ne regrupăm undeva, în altă parte; am pierde pe puţin jumătate din avantajul pe care l-am câştigat până acum. La urma urmei, turcii sunt în întârziere cu cel puţin câteva săptămâni faţă de plan, Ibrahim n-a izbutit să pună mâna pe „Gambitul lui Didius“ şi l-am demascat – aş putea spune, chiar l-am ras – pe cel care trebuie să fi fost iscoada lor numărul unu.

Duffy umplu cănile a doua oară.

— Avantajul lor, spuse el, e că pot distruge berea din afara zidurilor.

— Da, dar ştiu că vor fi nevoiţi să vină destul de aproape, pentru că „Zimmermann“ se află la aproape jumătate de milă de zid, înspre centrul oraşului. Şi mai ştiu că se va întâmpla la miezul nopţii. Dacă vraja asta de înăcrire a berii le reuşeşte, atunci s-ar putea spune că au câştigat, chiar dacă noi, fizic, am izbuti să ne salvăm; dacă dau greş, se vor întoarce acasă şi berea brună va fi trasă la vremea potrivită. De aceea, sunt convins că încercarea de

la noapte va hotărî soarta noastră.

Masca lui de luciditate calmă se destrămă pentru o clipă şi lovi cu pumnul în masa udă:

— Singur, sau fie şi cu un regiment întreg de soldaţi, nu te poţi duce să-l înfrunţi pe Ibrahim, pentru că e păzit de făpturi înaripate, de soiul celor pe care le-ai văzut când l-am adus pe Rege în oraş… A, e drept că Arthur a fost cel care a condus bătălia, deci n-ai cum să ţi le aminteşti; oricum, destul să ştii că seamănă cu diavolii care au încercat să-ţi fure minţile, în aprilie anul trecut. Toate săbiile şi armele tale i-ar face doar să râdă – dacă ştiu, cumva, ce-i acela râs.

Deşi perspectiva îl cutremura, vrăjitorul, palid, reuşi să zâmbească:

— E o încercare grea, dar nu cred că vom avea vreodată sorţi de izbândă mai mari decât acum. Am hotărât să rup blocajul.

— Maică Sfântă, adică vrei să te foloseşti de „Gambitul lui Didius“?! Doamne! Cum poţi măcar să…

— Nu. Întrucât privesc acest lucru ca fiind de o importanţă covârşitoare pentru viaţa sau moartea Apusului, am hotărât să… Să fac altceva.

Oftă:

— Regele Pescar şi cu mine, te însoţim, la noapte.

Duffy se încruntă.

— Tustrei? Tu şi cu mine ţinând capetele tărgii? Crezi că aşa or să ne privească cu mai mult respect?

— Ei, lasă, n-o să fie chiar atât de rău. Von Salm n-o să-mi dea niciodată, bineînţeles, niciun fel de trupe pentru o asemenea ieşire misterioasă, în puterea nopţii, dar a spus o dată că i-ar fi recunoscător cui l-ar scăpa de Bugge şi de ceilalţi nordici.

Irlandezul îl privi cu neîncredere, apoi sorbi gânditor din vin. Scutură din cap, râzând fără să vrea. Râsul crescu, ca un bulgăre rostogolit prin zăpadă, până când Duffy, ţinându-se de burtă şi gâfâind, se aplecă în faţa lui, pe masă, şi lacrimile i se prelinseră pe la colţurile ochilor. Încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să mormăie:

— … Pălării caraghioase… Clovni blestemaţi… paradă…

Aurelius nici nu zâmbise măcar.

— Deci nu vom fi complet singuri, spuse el.

Duffy respiră adânc şi îşi şterse ochii.

— Bine. Şi Ibrahim câţi oameni o să aibă?

— Pe lângă… fiinţele astea? Nu ştiu. Nu mulţi, pentru că nu ţine să fie văzut.

Dădu din umeri:

— Iar după ce spargem blocajul… Cine ştie? Încordarea a crescut mult, de amândouă părţile; la noapte, când Regele Apusului va participa la bătălie, raportul de forţe va fi cu totul altul.

Duffy deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi.

— Nu mă simt tocmai pregătit să dau faţă cu diavolii ăia – rosti el, în loc.

— Nu, bineînţeles că nu eşti, încuviinţă Aurelianus. Dar vei fi când vei purta sabia cuvenită. Asta pe care o porţi acum e bună ca să spinteci turcii, dar dacă ai de gând să înfrunţi… mă rog, făpturi ca astea, îţi trebuie o sabie de care să le fie frică, una care să le poată despărţi sufletul de trupul cel suprafiresc.

Irlandezul înţelese încotro bate Aurelianus şi oftă.

— Calad Bolg.

— Întocmai. Acum, ascultă: du-te să te culci puţin, e doar opt fără un sfert. Eu am să…

— Să mă culc?!

Veselia de o clipă a lui Duffy se evaporase complet. Se simţea în acelaşi timp speriat şi îngreţoşat; îşi frecă faţa cu mâinile:

— Glumeşti?

— Ei, dacă nu să te culci, măcar să te odihneşti. Eu am să mă duc să-i iau pe Bugge cu oamenii lui, pe Rege şi sabia, şi mă întorc aici. Pe la 11 ar fi bine să pornim.

Duffy se ridică, dorindu-şi să nu fi băut niciun strop de vin.

„Oare chiar trebuie să fac asta?“, se întrebă. „Ei bine, dacă Merlin vrea ca eu să… Dar de ce m-aş sinchisi de ce vrea Merlin? Ce, parcă lui îi pasă de ce vreau eu? I-a păsat lui vreodată? La dracu’ cu moşneagul vrăjitor – eşti soldat, ori ba? Toate visele alea luminoase şi tulburi, cu căsuţa cu acoperiş de ardezie, din Irlanda, au murit noaptea trecută, înjunghiate fără voie, într-o odaie sărăcăcioasă. Dacă nu eşti soldat, băiete, devotat până la moarte luptei împotriva turcilor, atunci chiar nu ştiu ce ai putea fi!“

— Prea bine, şopti, aproape neauzit. Am să încerc să mă odihnesc.

Aurelianus îşi lăsă mâna, o clipă pe umărul lui Duffy, şi plecă. Un minut mai târziu, irlandezul auzi tropotul scos de copitele calului îndepărtându-se, pe drum.

***

Sub acoperişul bătut de ploaie al unui şopron lipit de cazarma dinspre miazănoapte, Rickard Bugge fredona o melodie mohorâtă, aruncând la ţintă cu pumnalul, în perete. Soldaţii, aflaţi de cealaltă parte, care voiau să doarmă, veniseră de câteva ori în uşa șopronului, încercând să-l facă să tacă, dar nu le dăduse nicio atenţie şi nu încetase să fredoneze. Ceilalţi vikingi, culcaţi pe saci umpluţi cu paie, îşi priveau căpitanul cu înţelegere. Ştiau foarte bine ce îl tulbură. Veniseră cu toţii, făcând o călătorie lungă şi plină de necazuri, dacă nu chiar primejdioasă, ca să apere mormântul lui Balder împotriva lui Surter şi a legiunilor din Muspelheim; găsiseră mormântul şi Surter îşi aşezase tabăra la nici trei mile, către miazănoapte, dar comandanţii cetăţii nu-i lăsau să lupte.

Lâncezeau de câteva luni în şura asta ridicată în grabă, ungându-şi şi ascuţindu-şi armele mai mult din obişnuinţă, decât în speranţa că vor avea prilejul să le folosească.

Fâşş… toc! Fâşş… toc! Cuţitul lovea peretele cu tot mai multă forţă, până când lama se înfipse până la mâner. De cealaltă parte se auziră strigăte înăbuşite, dar Bugge nu le dădu atenţie şi se ridică, întorcându-se către ai lui.

— Am fost răbdători, spuse el. Stăm ascunşi aici, ca găinile în coteţ, în vreme ce câinii se duc la vânătoare. L-am aşteptat pe Sigmund să ne conducă în luptă, dar el nu-i în stare decât să bea şi s-o facă pe femeia aceea bătrână, de la han, să plângă. Ne-am supus dorinţelor omuleţului care s-a travestit în Odin şi el duce la gură, pare-mi-se, nişte şerpi şi ne tot spune să aşteptăm. Am aşteptat destul şi prea destul!

Ceilalţi mormăiră, încuviinţând, rânjind şi înălţându-şi săbiile.

— Doar n-am uitat de ce ne-a trimis Gardvord aici, urmă Bugge. Vom intra în luptă!

— Mi-aţi luat vorba din gură, rosti Aurelianus în norsk, şi păşi fără zgomot în şopron. După cum aţi observat, a sosit vremea să

intraţi în luptă.

Bugge privi încruntat la vrăjitor.

— Ştim noi ce trebuie să facem şi ce nu, îi zise. N-avem nevoie de sfaturile tale.

Ceilalţi vikingi se încruntară şi dădură din cap.

— Fireşte, fu de acord Aurelianus. N-am venit aici ca sfetnic, ci ca sol.

Bugge aşteptă câteva clipe.

— Ei bine, spuse sec într-un sfârşit, care ţi-e mesajul?

Vrăjitorul îl aţinti pe căpitan cu o privire strălucitoare.

— Mesajul meu vine de la Sigmund, pe care aţi fost trimişi să-l ascultaţi, după cum, fără îndoială, vă mai amintiţi. El a descoperit o conjuraţie a Muspelheimerdlor: vor să otrăvească tumulul lui Balder printr-o vrăjitorie spurcată, pe care magul lui Surter, Ibrahim, o va încerca la noapte, în faţa zidurilor. Sigmund va ieşi călare să-l oprească, înarmat cu sabia pe care elfii au lucrat-o pentru însuşi Odin; mă roagă să vă spun că aşteptarea a luat sfârşit şi să vă înarmaţi, ca să vă întâlniţi cu el peste două ceasuri, la postul de pază din capătul străzii.

Bugge scoase un răcnet de bucurie şi îl îmbrăţişă pe Aurelianus, apoi îl împinse către uşă.

— Spune-i stăpânului tău că vom fi acolo, spuse el. Chiar de-ar fi ca mâine să prânzim cu zeii, în Asgard – pe magul lui Surter tot o să-l trimitem să-i ţină tovărăşie lui Hel, în lumea de jos!

Aurelianus se înclină şi ieşi, apoi porni în galop către hanul „Zimmermann”; în urma lui, vikingii începură, în cor, un cântec vechi, de luptă.

***

Duffy zăcea pe priciul pe care i-l oferise căpitanul gărzii; deşi, la străduinţele lui, mai băuse o cană cu vin, somnul. Îl ocolea. „Ciudat“, cugetă el, cu ochii în tavan, „nu-mi pot închipui moartea. Am văzut-o îndeaproape, i-am făcut ceva curte, mi-a răpit mai mulţi prieteni decât vreau să mă gândesc, şi totuşi – habar n-am ce e, de fapt, *Moartea.* Cuvântul ăsta îmi aminteşte de cartea de taroc: un schelet în mantie neagră, care ţine în mână ceva ameninţător – o clepsidră, parcă, sau o coasă. Mă întreb ce vom avea de înfruntat la noapte, în afară de soldaţii turci. Corpul de gardă al lui Ibrahim…

Nu-mi amintesc lupta care s-a dat în pădurea Vienei, dar bănui că trebuie să fie aceleaşi creaturi, care-au zburat deasupra mea în noaptea aceea, pe ţărmul de miazănoapte al lacului Neusiedler, care vorbeau o limbă orientală şi-au distrus căruţele cu piei ale lui Yount."

Înlemni: dintr-o dată, amintirea îi revenea, îngrozitoare. „Doamne Isuse", îşi zise Duffy, „omul acela era Yount! Am crezut… am sperat, de mila lui, că a murit. Numai Dumnezeu ştie cum o fi scăpat, nenorocitul, de demonii aceia şi şi-o fi găsit drumul, viu dar cu minţile pierdute, către Viena, ca să primească slujba de prost al satului: să mâne căruţa cu cadavre, în schimbul de noapte!". Smulgându-se dintre amintiri, irlandezul îşi îndreptă iarăşi ochiul minţii către imaginea scheletică a morţii. „Ei, nu-i chiar atât de rău", hotărî el, nu foarte sigur. „E limpede că pot să-ţi vină şi cărţi mai proaste."

Duşumeaua scârţâi sub paşii cuiva şi Duffy se sculă iute, făcând să pâlpâie flacăra candelei.

— A, tu erai, Merlin, spuse el. O clipă am crezut că e… altcineva – foarte, foarte bătrân, slab, palid, îmbrăcat în negru! – râse el macabru şi se ridică în picioare. E ora 11?

— Ai să-i auzi bătaia, de îndată. Bugge şi oamenii lui sunt afară, înarmaţi de sus până jos şi gata să-l facă bucăţele pe Lupul Fenris, şi să-l dea la pisici, iar Regele stă întins în căruţă. Poftim!

Îi întinse lui Duffy sabia grea, iar irlandezul îşi scoase spada veche, pe care i-o dăduse Eilif, şi-şi trecu centura prin inelele tecii lui Calad Bolg.

— Ai să vezi: e-atât de grea, încât o să mă tragă într-o parte şi am să merg ca o navă eşuată – făcu el, dar adevărul era că greutatea sabiei nu-l apăsa prea tare şi mâna, când îi pipăia mânerul, îl simţea ca pe braţul unui vechi prieten.

Apa curgea încă, din belşug, în jgheabul din mijlocul străzii şi din burlanele caselor, pe caldarâm, dar ploaia se oprise. Lângă zid aştepta o căruţă; oamenii lui Bugge stăteau în stradă şi torţele pe care le purtau doi din ei li se oglindeau în ochi, pe coifuri şi pe zale. Îşi strânseseră la spate, cu şnururi de piele, părul blond-arămiu şi-şi ţineau mâinile bătătorite pe pielea uzată a mânerelor săbiilor. „Bun e Dumnezeu!", îşi zise Duffy, zâmbindu-le şi salutându-i din

cap. „Orice iad turcesc ni s-ar pregăti acolo, în întuneric, n-aş fi putut avea o echipă mai bună, cu care să-l înfrunt… Sigur, mi-ar fi mai lesne dacă le-aş şti limba.”

„Prost mai sunt!“, exclamă, în sinea lui, peste o clipă. „Nu sunt ăştia vikingi? Nu înţeleg ei norsk?” Le strigă un salut într-un dialect atât de arhaic, încât lui Bugge îi luă ceva timp, ca să găsească răspunsul potrivit.

Duffy urcă pe roata din spate, fixată de căruţă, şi-i zâmbi bătrânului cu barbă albă, care stătea întins pe scânduri, cu picioarele învelite cu o pătură bogat împodobită.

— Bună seara, Sire!, spuse el. Ciudată bătălie: soldaţii stau acasă şi suveranii merg la luptă!

Regele chicoti.

— Cred că aşa e mai firesc. Suveranii, doar, sunt cei care se ceartă…

Îl privi atent pe irlandez.

— Ah – spuse blând – văd că niciunul dintre voi nu doarme.

Duffy înălţă capul.

— Da, într-adevăr. Veţi spune, poate, că e stânjenitor, ca o armură mare în care s-ar înghesui doi mărunţei, dar de fapt suntem, mai degrabă, ca doi cai foarte potriviţi în ham: fiecare ştie când să preia comanda, când să ajute şi când să se retragă. Nu ştiu de ce m-am temut atât de asta şi am pierdut atâta timp, încercând să mă împotrivesc.

Sări jos, în stradă, şi se îndreptă spre vrăjitor.

— Ştii sigur că Ibrahim e acolo, afară?, îl întrebă încet. Şi dacă da, unde anume? Doar n-o să ne apucăm acum să-l strigăm!

Aurelianus părea mai serios şi mai încordat decât de obicei.

— E, e acolo – poate la două sute de yarzi de colţul de miazăzi al zidului, în spatele unui deluşor năpădit de buruieni. Am pus supraveghetori pe ziduri de la ceasul opt şi, acum douăzeci de minute, Jock a văzut ceva.

— A văzut vreun… I-a văzut limpede?

— Bineînţeles că nu! Au felinare, doar; atât a prins: nişte străfulgerări albastre. Pretinde că i-ar fi auzit foşnind, dar i-am spus că era prea departe pentru asta.

Făcu semn cu mâna undeva, înspre nord:

— Trebuie să trecem zidul; pe Rege şi pe mine o să ne coborâţi cu funia, pe un pat de scânduri – apoi o să găsim un loc ferit, unde să putem pregăti ofensiva magică, în vreme ce tu şi cu vikingii o să vă năpustiţi asupra lor, direct spre răsărit…

— A, nu!

Duffy clătină din cap:

— Categoric nu. Vrei un atac frontal? Luna nu luminează nici cât să ajungem până la ei şi, după primul minut, au să ne audă.

Aurelianus deschise gura să vorbească, dar irlandezul ridică mâna:

— Nu, spuse Duffy. Trecem zidul lângă poarta de miazăzi, traversăm unul din podurile peste Canalul Dunării şi ajungem la podul cel mic, de lângă Taborstrasse, unde s-a împotmolit bătrâna corabie a vikingilor. Îi slobozim odgoanele şi ne îndreptăm în linişte spre răsărit, în josul canalului. Vâslim, bineînţeles, cu grijă, în aşa fel încât să nu fim văzuţi; vom folosi vâslele drept prăjini, ca să ne ţinem departe de mal. O să atacăm, deci, dinspre miazăzi şi, sper, prin surprindere. Iar pe tine şi pe Rege vă putem lăsa printre sălciile de pe malul canalului – un loc mai sigur şi mai apropiat, decât orice dâmb de pe câmpia dinspre răsărit.

Vrăjitorul se înclină.

— Foarte bine. Ideea ta e, sigur, mult mai bună. Vezi tu, eu nu mă prea pricep la treburi de război.

Duffy privi pe furiş la Aurelianus, suspectându-l dintr-o dată. Avusese, oare, de gând să-i propună de la început atacul prin canal, dinspre miazăzi? Nu cumva sugerase un atac direct, prin răsărit, numai ca irlandezul, contrazicându-l, să se simtă mai sigur pe sine?

Zâmbi. Merlin o lua întotdeauna pe căi lăturalnice şi nu era greu de înţeles de ce: vremurile erau tulburi şi intenţiile magicianului erau, aproape întotdeauna, altele decât ale lui. Îl bătu pe Aurelianus pe umăr:

— Nu-ţi face sânge rău pentru asta.

Le făcu semn nordicilor:

— Foarte bine, atunci, flăcăi, toată lumea sus! – le strigă. Ei zâmbiră şi-i răspunseră la semn; irlandezul repetă ordinul în norsk, Bugge îl tălmăci tovarăşilor lui şi se suiră cu toţii în căruţă, atenţi să

nu-l lovească, fără voie, pe Rege.

Duffy urcă pe bancheta căruţaşului şi Aurelianus se aşeză lângă el.

— A urcat toată lumea?, întrebă Duffy. Luă mormăielile pe care le auzi în spate drept încuviinţare şi smuci hăţurile. Căruţa se clătină, se urni cu greu şi porni, huruind, pe stradă. Cum stinseseră torţele, drumul şi casele rămăseseră luminate doar de lucirea argintie, ce se ghicea acolo unde cornul lunii străbătea norii, din ce în ce mai străvezii.

***

Reuşiră să urce cu toţii, nevăzuţi, pe creasta zidului de miazăzi şi, cu ajutorul a două frânghii lungi şi trei oameni de-ai lui Bugge, sarcina de a-l coborî pe Regele Pescar pe pământ, de partea cealaltă, se dovedi mult mai uşoară decât crezuseră. Apoi fu coborât Aurelianus şi ceilalţi se pregăteau să-i urmeze, când Duffy prinse, la doisprezece yarzi spre dreapta, scrâşnetul unei pietricele, sub talpa unei cizme.

Se întoarse, când, brusc, urmă o străfulgerare şi o bubuitură cu ecou prelung: un proiectil lovise crenelul de lângă el. Îngheţă.

— Nu mişcă nimeni, sau următorul zboară o căpăţână, veni un strigăt din aceeaşi direcţie ca şi detunătura, urmat de paşi grăbiţi.

— Nu mişcaţi, nu suflaţi!, şopti irlandezul în norsk.

Bugge încuviinţă din cap.

— Isuse, e Duffy!, exclamă o voce, pe care Duffy o recunoscu ca fiind a lui Bluto.

— Ce dracu' faci, aici, ticălos neastâmpărat?, se bâlbâi Bluto, însoţit de un gardian solid, care sufla vigilent în capătul aprins al fitilului archebuzei.

— Ăsta mai zic şi eu ţintaş, Bluto! – făcu Duffy, prietenos. A nimerit atât de aproape, încât era clar că n-avea de gând să dea greş.

— Îndeplinea ordinele, ce naiba!, se răsti Bluto. Toate santinelele au fost alertate că a fost văzută o iscoadă, care a izbutit să se ascundă în oraş, mai acum câteva ceasuri; li s-a ordonat să oprească pe oricine-ar încerca să iasă din cetate şi să-l ducă, dacă mai rămâne viu, la von Salm. Ştiu că tu nu eşti spion, Duffy, dar n-am de ales: trebuie să mergi cu mine!

În lumina palidă a lunii, ochii lui Duffy măsurară distanţa care îl despărţea de ţeava archebuzei: cu o lovitură laterală, poate ar fi izbutit să o îndepărteze de ţintă.

— Îmi pare rău, Bluto, spuse el. Nu pot.

— N-a fost o sugestie, Brian, rosti, aspru, cocoşatul. A fost un ordin. Ca să fiu sincer, eşti arestat.

Santinela făcu un pas înainte, gata să curme orice împotrivire.

În clipa aceea, irlandezul auzi primele bătăi ale clopotelor de la „Sfântul Ştefan“, anunţând ora 11.

— Uite, ce-i, Bluto, spuse grăbit. Trebuie să ies. Acolo, pe câmp, se pregăteşte un atac diavolesc şi dacă nu suntem acolo când începe, treburile n-or să meargă prea bine pentru Viena. Cred c-ai văzut destule, în ultimele şase luni, ca să fi înţeles ce rol de seamă are magia în această încleştare. Îţi jur, ca prieten vechi ce-ţi sunt, care ţi-am salvat viaţa o dată, şi pun destul preţ pe cuvântul dat, că trebuie să plec. Şi am s-o fac, fie c-ai să mă laşi, fie c-ai să-l pui pe el să mă împuşte în spate!

Se întoarse către Bugge şi-i arătă spre frânghie. Vikingul păşi pe muchia meterezului, apucă frânghia şi-şi dădu drumul în jos, pe zid, pe partea dinafară.

Duffy auzi zgomotul unei încăierări, apoi o bufnitură, şi privi repede în jur. Bluto ţinea, cu o mână, arma de ţeavă şi cu cealaltă sprijinea santinela leşinată, ţinând-o să nu lunece de pe pasarelă.

— Sper că nu l-am lovit prea tare, şopti el, cu un aer nefericit. Nu ştiu nimic despre niciun fel de magie, dar du-te, lua-te-ar naiba! Îţi eram, oricum, dator o viaţă.

Duffy deschise gura ca să-i mulţumească, dar cocoşatul plecase, fără să se mai uite înapoi. Curând, toţi nordicii coborâseră pe frânghie şi Duffy se pregăti şi el.

Îşi trecu frânghia prin spate, peste umăr, şi trase aerul nopţii adânc în piept: ceva se schimbase. Ce sunet încetase oare? Sau, poate, ce miros s-a îndepărtat? Apoi ştiu de ce se lăsase liniştea aceea nefirească: „Asta era“, îşi zise cu uimire. „Vântul, care suflă de două săptămâni, dinspre apus, a stat.“

CAPITOLUL XXII

Îl purtară pe Rege peste pod, pe malul canalului, îl ridicară pe puntea corăbiei vikinge, se îmbarcară şi ei şi dezlegară odgoanele. Duffy cu trei nordici împinseră vasul departe de mal, pe cursul apei, cu vâslele lor lungi. În câteva minute, corabia cu prova înaltă alunecă între malurile întunecate ale Dunării, tăcută sub crucifixul încremenit al catargului. Aerul nopţii, rece, mirosea a pământ reavăn; Duffy respiră adânc, adulmecând izul stătut al apei. Nordicii, în picioare lângă parapet, cercetau întunericul din faţă.

Ploile umflaseră fluviul şi apa canalului îi purta, năvalnică. Lui Duffy îi fusese teamă că, trebuind să vâslească, aveau să zăngăne din furci, dar se dovedi că nu era nevoie decât să împingă cu putere, din când în când, capătul vâslei, proptindu-l în mal, ca să nu se împotmolească. Curând, zidul cetăţii rămase la tribord; sălciile pipernicite mărgineau, singuratice, canalul.

În picioare, lângă proră, Duffy iscodea atent cu privirea malul celălalt, încercând să pătrundă dincolo de frunzişul întunecat, către grupul tăcut pe care-l căuta. „Ne văd, oare?“, se întrebă el. „Nu prea cred. Nu facem zgomot, n-au motive să bănuiască despre noi c-am şti unde se află şi nu se aşteaptă la un posibil atac decât dinspre apus.”

După vreo treime de milă, canalul începu să şerpuiască, îndreptându-se către sud, de parcă ar fi prevăzut dinainte reunirea cu Dunărea, de care îl mai despărţeau şapte mile. „Dacă cercetaşii lui Merlin îşi cunosc meseria”, îşi zise irlandezul, „grupul lui Ibrahim trebuie să fie acum spre miazănoapte.” Se întoarse către nordici şi le făcu semn să oprească nava la malul celălalt. Nu era greu, întrucât curentul tot într-acolo îi trăgea; oamenii de la tribord lăsară vâslele libere şi, în răstimp de un minut, chila dădu de nămol şi vasul se înclină spre mal, se lipi de el şi rămase liniştit.

Duffy păşi peste putea înclinată, către parapet, sprijinindu-se cu spatele ca să nu cadă în canal. Aurelianus veni lângă el.

— Treaba asta nu i-a făcut Regelui niciun bine, şopti vrăjitorul acuzator. Dar ţine să te vestească: e gata să fie dus pe mal.

— Bun. Acum ascultă: mă duc până acolo. Când am să-ţi fac

semn, să-l trimiţi pe Bugge împreună cu doi oameni. Mai întâi trebuie să ne asigurăm că nu există nicio primejdie. Apoi, când am să fac din nou semn, voi, ceilalţi, îl aduceţi pe Rege pe mal. Ai înţeles?

— Da.

— Foarte bine. Ne vedem curând, nădăjduiesc.

Irlandezul se lăsă în jos peste bord, clănţănind din dinţi, înfiorat, când apa îi cuprinse coapsele şi se căţără pe malul împânzit de copaci. Pe jumătate scrutând întunericul, pe jumătate bâjbâind, găsi o potecă liniştită: se întoarse spre navă şi făcu semn. În curând, lângă el erau trei nordici, care se luptau cu panta noroioasă, frecându-şi picioarele îngheţate. Dincolo de sălcii, peisajul pe care îl aflară nu era decât un orizont negru, despre care nu ştiau nici măcar dacă era apropiat sau îndepărtat.

O scânteiere de lumină albăstruie străpunse întunericul, în faţa lor, pentru o clipă, apoi dispăru, ca şi cum s-ar fi închis o uşă.

Peste clipocitul apei miloase, printre trestii, lui Duffy i se păru că aude stins voci cântătoare şi fâlfâit de aripi mari şi dintr-o dată i se făcu frică să privească în sus, gândind că dintre norii zdrenţăroşi îl vor aţinti, poate, nişte chipuri orientale, cu căutătură rea. „Canalul din spatele nostru", îşi zise el, „se uneşte cu Dunărea, care se întinde departe, înspre miazănoapte; cine ştie ce şarpe alb, imens, a urcat fluviul, dinspre paşalâcuri, şi acum se pregăteşte, căscându-şi fălcile pe tăcute, să ne înghită!".

Înspăimântat, se întoarse să privească şi, în lumina palidă a lunii, văzu feţele cu ochi holbaţi de groază, ale celor trei vikingi. „Trebuie să fi văzut sau să fi auzit ceva care mie mi-a scăpat", cugetă Duffy şi, la gândul ăsta, simţi spirala propriei lui spaime înălţându-se până la cer; „sau", îşi zise, „mai degrabă, ăsta-i răspunsul omenesc la ceva ce nu-i nici obiect, nici sunet – o ameninţare care întrece măsura înţelegerii şi care pluteşte, neîntrupată, în aerul liniştit.

Asta e“, îşi spuse, dintr-o dată convins. „Ibrahim face asta. A ridicat un soi de zid magic al spaimei în jurul lui, ca să-i alunge pe nepoftiţi." Mulţumită acestui gând, irlandezul putu să se desprindă de groaza care-l stăpânea şi s-o alunge, ca un îmblânzitor care ţine şarpele la distanţă. Scoase, forţat, un chicotit şi se întoarse către Bugge.

— E o şmecherie, îi şopti nordicului care tremura. La naiba, nu-i decât vrăjitorie, băiete, o sperietoare atârnată de uşă ca să-i oprească pe ţânci să intre fără să mai bată!

Bugge îl privi fără să înţeleagă şi irlandezul repetă, în norsk. Prinzând, de data asta, înţelesul, Bugge îi aruncă lui Duffy un zâmbet îngheţat, apoi transmise mesajul celorlalţi doi. Aceştia părură puţin mai uşuraţi, dar niciunul, din toţi patru, nu arăta liniştit cu adevărat.

Cercetară în susul şi în josul malului, câte cincizeci de yarzi, fără să vadă sau să audă ceva neobişnuit şi Duffy făcu din nou semn către corabie. Îi privi pe nordicii care lipăiau prin apă, în lumina nestatornică a lunii; patru dintre ei purtau, deasupra capului, patul de scânduri pe care stătea bătrânul Rege.

Când ajunseră toţi în stufăriş, Aurelianus se duse la Duffy.

— Regele Pescar e pe câmpul de luptă, spuse el încet, dar mulţumit, până peste poate.

Dintr-o dată, greutatea apăsătoare a spaimei dispăru şi Duffy izbuti să se liniştească. Brusc, căpătă sentimentul că pe mal, lângă el, avea mai mulţi războinici decât ştia; se întoarse, dar luna dispăruse în spatele unui nor şi umbrele dintre sălcii erau nedesluşite. Cu toate astea, simţea prezenţa multor necunoscuţi şi, lângă apă, prinse o mişcare ca a unei bărci care trăgea la mal şi din care coborau, tăcuţi în întuneric, oameni. În aer se simţea un fâlfâit şi rafale de vânt, iar din canal se auzea un clipocit moale, circular, făcut parcă de înotători sprinteni, pe sub oglinda lucie a apei. Aerul era atât de nemişcat şi încărcat de electricitate, de parcă totul se petrecea în ochiul unui uragan, dar sălciile toate, de-a lungul malului, se răsuceau înnebunite şi trosneau.

Bugge veni lângă irlandez şi, la o licărire trecătoare de lumină, Duffy căută semne de teamă pe faţa nordicului, dar fu uimit să afle numai o siguranţă şi o nădejde înflăcărată. Înţelese atunci că nordicii, ca şi calul său, când fusese, cu luni în urmă, atât de ciudat escortat prin Alpi, puteau să-şi recunoască instinctiv aliaţii, în vreme ce Duffy părea mai curând orbit de spaimele pe care învăţătura creştină i le vârâse în cap. Vikingul îl atinse pe umăr şi îi arătă ceva, cu degetul, drept înainte.

Perdeaua de nori se rupea şi începea să se lumineze; Duffy

putea acum să-i desluşească limpede pe cei trei bărbaţi înalţi, care aşteptau pe un deluşor. Fără să zăbovească, irlandezul porni spre ei, urcând panta ca să li se alăture, în vreme ce corpul numeros, dar indistinct, de luptători aştepta pe malul din spatele lui. Când ajunse pe spinarea dealului, cei trei se întoarseră spre el, dând din cap cu respect şi arătând că îl recunosc.

Cel mai înalt era masiv, cenuşiu şi mâncat de vreme ca o stâncă de pe ţărmul Mării Baltice; purta o bandă de pânză care-i acoperea orbita goală, iar celălalt ochi, sănătos, privi, rând pe rând, la faţa lui Duffy şi la sabia lui, cu o strălucire rece, prea tăioasă ca să poată fi numită plăcere. Cel de-al doilea, tot aşa înalt de stat, era mai măsliniu la piele, cu barbă creaţă, neagră şi dinţi albi, care străluciră, când îl salută cu un zâmbet fioros. Purta o piele de leu şi un arc scurt, puternic. Al treilea era mai zvelt, purta părul lung şi o barbă despre care Duffy ştia, chiar în lumina cea mai palidă a lunii, că trebuie să fie roşie-arămie. În mâna stângă strângea un ciocan lung, greu.

Cei patru se întoarseră să cuprindă cu privirea mulţimea adunată pe malul apei, care între timp, se lărgise, pare, cât un golf, pentru că văzu amarate cel puţin şase nave – printre ele, o caravelă spaniolă, o galeră feniciană şi până şi un vas de formă nedesluşită, ce părea să fie o biremă romană. Se auzi un şuierat prelung şi flamurile boţite începură să se zbată şi să se umfle pe catarge.

Duffy privi înspre sud-est şi văzu o oaste cel puţin tot pe atât de numeroasă, adunată în jurul unui cort negru, pe câmpie; în fruntea ei stăteau patru siluete înalte, în armură orientală.

Zeul cu un singur ochi ridică o mână şi o rafală de vânt răbufni din spatele lui, răsfirându-i pletele cărunte; apoi duse mâna în faţă, cu un gest ca de aruncare a suliţei şi, o dată cu vântul, toată forţa Apusului se mişcă înainte, tot mai repede şi mai repede, către cortul cel negru. Duffy, în primele rânduri, auzea tropotul copitelor, bocăniturile cizmelor, foşnet de aripi şi bătaia moale, ca de tobă, a unor labe imense care alergau.

Pentru Duffy, bătălia care a urmat a fost mai mult o învălmăşeală de imagini şi ciocniri fugare, fără legătură între ele. Despică în două o făptură asemenea unui fluture uriaş; bătând din aripile dintre care îl aţintea, cu chip de femeie, căscase gura ca să-şi înfigă dinţii lungi

în gâtul lui. Apoi îl înhăţă un ins obez, pleşuv, cu multe braţe semănând cu nişte şerpi subţiri, care începu să îl sugrume, gemând de plăcere, cu ochii larg deschişi; tăcu abia când o pisică uriaşă, cu ochi strălucitori, făcu un salt pe deasupra lui şi, cu o lovitură puternică de gheare, îi reteză capul. În vâltoare, Duffy se văzu în faţa unuia din cei patru războinici turci înalţi, care stătuseră în faţa oştirii Răsăritului. Mâna lui stângă, la fel de îndemânatică şi iute ca şi dreapta, care mânuia iataganul, arunca luciri metalice, ca de bronz şi zăngăni ca un cuţit, când pară cu ea tăişul sabiei lui Duffy; în fine, irlandezul izbuti să reteze braţul de la cot, iar când uriaşul se prăbuşi sub lovituri, mâna aurie încă se mai mişca, târându-se pe pământ ca un păianjen.

Nişte creaturi cu capete de crocodil, care se luptau cu piticii, se cocoţară una peste cealaltă ca să închipuie un adversar de înălţime corespunzătoare; oameni înfăşuraţi în flăcări galbene, care ardeau cu pară, trosnind şi sfârâind, se azvârleau ici-colo, căutând să-şi îmbrăţişeze duşmanii; cadavre descompuse, cu ochii duşi în fundul capului, se împleticeau pe lângă ei, înarmate cu săbii însufleţite, mlădioase ca şerpii. Deasupra lor, cerul era câmpul de bătălie al războinicilor înaripaţi, luptându-se cu iatagane şi săbii mai lungi decât un stat de om, şi al unor siluete luminoase şi prelungi, care se alergau ca norii pe vreme de furtună.

În sfârşit, Duffy țâşni, smulgându-se din clocotul mulţimii. Privi în jur şi văzu că şase dintre nordici mai erau încă lângă el; Bugge îi zâmbi, când se regrupară. La mai puţin de o sută de yarzi în faţa lor, se afla cortul circular, din mătase neagră, fâlfâind în bătaia vântului ca un liliac enorm, neputincios, pe câmpia luminată de lună. Abia îşi aruncase ochii pe el, când perdeaua de la intrare se ridică şi şase bărbaţi cu turban – ce lumină stranie, albastră ardea în spatele lor! – ieşiră şi-şi traseră iataganele sclipitoare, aşteptând, cu o înfăţişare sălbatică, atacul.

În câteva secunde, doi dintre ei căzură, spintecaţi în două de săbiile nordicilor; ceilalţi patru mânuiau cu înflăcărare tăişurile în formă de semilună, fără să cedeze teren sau să se retragă în flanc, încât fiecare era, în acelaşi timp, angajat în luptă cu un potrivnic şi străpuns de alţi câţiva. Înainte să fi putut da fie şi o singură lovitură, fură doborâţi la pământ, fără suflare, de oamenii lui Duffy.

— Ieşi afară, Ibrahim! Vino să împărtăşeşti soarta alor tăi!, strigă Duffy, şi, năpustindu-se înainte, despică dintr-o singură lovitură şuierătoare, pânza cortului, de sus şi până jos.

Mătasea căzu şi o făptură coborâtă dintr-un coşmar se ridică, se întoarse şi-l privi cu nepăsare. Părea cioplită din cărbune, cu chipul cumplit schimonosit, parcă ar fi zăcut secole de-a rândul îngropată sub scoarţa moartă a unui continent dispărut. Muşchii masivi şi neregulaţi, ca nişte stânci, îi jucau în straturi pe umeri şi un ţipăt hârâitor, strident, îi ieşi din gură, în vreme ce mâinile, cu degete boante, îl apucară pe Duffy.

Irlandezul căzu pe spate asemeni unui copac retezat şi, când fiinţa se avântă înainte, ridică sabia ca un om care-şi ridică braţul să se apere de valul înspumat.

Creatura se mişcă atât de iute, încât se înfipse singură în lama lungă, care nu întâmpină nicio împotrivire când pătrunse în trupul acela nefiresc. Peste o clipă, se smulse singură înapoi, gemând huruit, ca un cutremur care zguduie straturile de rocă încremenite în veşnicie. Căzu la pământ, se rostogoli ca o minge şi un nor de fiinţe mărunte, ca nişte licurici, îşi luă zborul din rana căscată în pântecul lui.

Ridicat în coate, irlandezul privi peste trupul prăbuşit al monstrului şi văzu, în cort, nişte siluete înfăşurate în mantii, aşezate în jurul unui foc care ardea cu vâlvătăi albastre, scânteietoare. Apoi, nordicii dădură năvală, trecând în salturi pe lângă el, urlând cu furie şi rotindu-şi săbiile, iar Duffy sări, nesigur, în picioare, gata să-i urmeze.

Cortul se cutremură ca de un concert dement, de instrumente de percuţie, când săbiile zdrăngăniră, cămăşile de zale zornăiră, ciocnindu-se, şi coifurile fură izbite straşnic. Duffy se năpusti la un turc înalt şi slab, luându-l drept Ibrahim, cu o lovitură care, dacă l-ar fi ajuns, l-ar fi spintecat în două; dar vrăjitorul sărise înapoi, ferindu-se, şi Duffy, purtat de elanul lui inutil, se răsuci pe jumătate.

Ibrahim înşfăcă o cărţulie şi sări sprinten în spatele cortului. Irlandezul îl văzu, înţelese că era prea departe ca să-l mai poată prinde şi-şi azvârli sabia înainte, ca pe un topor. Arma se învârti prin aer şi-l lovi zdravăn pe magician în umăr. Cartea, împroşcată de sânge, îi căzu din mâini, pe pământ, dar fugarul îşi recăpătă

echilibrul şi, chircindu-se de durere, strângându-şi cu o mână umărul sfârtecat, se făcu nevăzut în goană.

— Nu aşa repede, nemernicule! – mârâi Duffy, repezindu-se după el, dar un turc cu privirea turbată îi aţinu calea, ţintindu-l drept în faţă. Cum rămăsese fără sabie, irlandezul pară lovitura cu mâna stângă, în vreme ce cu dreapta îşi trăgea pumnalul. Fandă sălbatic, mormăind de durerea care-i pulsa în palma ciopârţită şi-l împlântă în pieptul potrivnicului.

Un iatagan se frânse în două în casca lui de oţel, lăsându-l buimac, pe când încerca să pareze o altă lovitură, cu garda pumnalului; împinse la o parte lama care-i stătea în faţă, dar ea se învârti fulgerător şi-i spintecă antebraţul. Temându-se să riposteze cu pumnalul, care era prea scurt, Duffy aşteptă încordat o nouă lovitură, dar turcul gemu, se încovoie şi se prăbuşi, străpuns din spate. Irlandezul se întoarse în loc, ca să cuprindă cu privirea întregul cort… Puţin câte puţin, se linişti şi-şi lăsă în jos vârful pumnalului, pentru că singurele siluete care mai stăteau în picioare erau ale vikingilor. Câteva dintre fiinţele acelea înaripate, care semănau cu licuricii, izbutiseră să pătrundă înăuntru, dar se întunecau şi cădeau fără zgomot la pământ.

Cartea zăcea acolo unde o scăpase Ibrahim şi Duffy străbătu încet cortul, o ridică cu mâna dreaptă şi o deschise: cerneala maronie era decolorată de vreme şi citi dedicaţia de pe pagina de gardă: „Pentru Merlin Aurelianus, aceste vrăjitorii modeste, de la mica ta succubus, Becky. Beltane, 1246.“ Şovăi o clipă, apoi rupse pagina, o împături, o vârî în buzunar şi azvârli restul în flăcările albăstrui. Îşi şterse sabia şi o băgă în teacă, apoi smulse o fâşie din ţesătura cortului şi o aruncă în foc.

— Să mergem, îi zise, gâfâind, lui Bugge, care, plin de sânge, încuviinţă din cap. Trei dintre nordici se mai ţineau pe picioare, dar al patrulea sângera din belşug, din rana deschisă în coastă. Duffy îi conduse afară din cort.

Vântul se pornise, ridicând vălătuci de praf în lumina lunii, dar câmpia era goală. Duffy scrută împrejurimile şi porni către zidul oraşului, care se înălţa, neregulat, la trei sute de yarzi înspre apus. „Cum şi-a recăpătat puterile magice“, reflectă Duffy, „Merlin poate să-l ducă pe Regele Pescar înapoi, în oraş, şi fără ajutorul nostru.“

Toţi cinci se îndepărtară, unul dintre ei sărind într-un picior şi sprijinindu-se de-un altul. Nu apucaseră să facă nici doisprezece paşi, când îşi văzură umbrele, prelungi, peste pământul mlăştinos: în spatele lor, cortul ardea ca o torţă, cu flăcări colorate viu, galbene şi portocalii.

După câtva timp, de pe creasta zidului se auziră strigăte şi irlandezul făcu semn cu mâna.

— Sunt eu, Duffy!, strigă el. Suntem creştini! Nu trageţi!

Apoi, armele turcilor începură să bubuie şi în canalul dinspre miazăzi se auzi un plescăit. „Încearcă să ne ia în bătaia tunului“, îşi zise Duffy. „Până acum n-au avut motive să tragă în colţul ăsta. Ibrahim trebuie să le fi dat de ştire… Ori, poate, a ajuns deja în tabără.“

Mai căzură încă două ghiulele, din care una dărâmă câţiva yarzi de creneluri, deasupra lui, iar cealaltă o urmă pe prima, în Wiener-Bach, direct în faţa zidului. „Şi-şi nimeresc ţinta“, observă el, furios; „ar fi mai bine să găsim un pod peste canal şi să ne adăpostim dedesubt. Parcă era unul, puţin mai încolo…“

Se întoarse către dreapta, ca să le facă semn vikingilor şi în clipa aceea, o formă neagră, masivă, susţinută de două aripi largi, se prăvăli din cerul nopţii şi-şi repezi cumplit iataganul către capul lui Duffy. Lama zăngăni, izbind coiful de oţel şi puterea loviturii îl azvârli, de-a tumbă, câţiva paşi mai în faţă. Zburătorul se trase înapoi, în întuneric, şi-şi luă zborul, râzând gros şi plesnind din aripile-i uriaşe.

***

Tremura în vântul rece, pătrunzător, încercând să stea în poziţie de drepţi, în ciuda oboselii şi a rănilor care îl dureau. Arthur, rănit de moarte, fusese pus în barcă; îşi ridicase capul însângerat şi-i zâmbise stins:

— Mulţumesc, spuse încet, şi rămâi cu bine.

Duffy dădu din cap şi îşi ridică sabia în chip de salut, când bătrânul monarh îşi lăsă capul înapoi pe perne. Sprijinit în sabie, irlandezul rămase pe ţărmul lacului luminat de lună, privind cum se îndepărtează barca, la cârma căreia stătea o femeie; alunecând peste apa sticloasă, se pierdură, încet-încet, în ceaţă.

***

Bugge ajunse primul la Duffy şi îl ajută să se ridice în picioare. Coiful irlandezului fusese despicat şi din rana de la ceafă sângele îi şiroia pe spate.

— Mi-e… bine, murmură el confuz. Pot… încă… să merg.

Îşi pipăi fruntea.

— Vai… Am reuşit? Ce-a fost asta? Vai…

Bugge nu înţelese cuvintele rostite în austriacă, dar îl apucă de braţ, în vreme ce un alt viking îl luă de celălalt şi cei cinci luptători greu încercaţi porniră spre podul peste Wiener-Bach. Se deschise pentru ei o poartă îngustă, foarte aproape de canalul Dunării care, îndată ce intrară, fu închisă şi zăvorită.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo?, rosti aspru un sergent speriat şi furios. Ce făceaţi? I-aţi trezit pe turci, asta-i sigur.

Nordicii nu-i putură răspunde, iar Duffy nu auzise întrebarea. Privea absent în josul străzii, la o casă de sub zid, cu acoperişul distrus de zidăria prăbuşită, şi din care începuseră să se prelingă flăcări. Sergentul se uită la trupa mânjită de noroi din cap până-n picioare şi-i strigă unui locotenent mai tânăr:

— Oamenii ăştia par zguduiţi de-a binelea şi cel puţin doi au nevoie să li se oblojească rănile. Barem insul ăla solid, cu păr cărunt, arată parcă i-ar fi arat cineva prin cap cu plugul. Trebuie duşi la infirmerie, în cazarma de la miazănoapte.

— Am înţeles!

Tânărul dădu din cap.

— Pe-aici, zise. Urmaţi-mă.

Îi luă braţul lui Duffy şi îl conduse înainte, pe stradă, iar nordicii îl urmară.

— Hei, Duff! îl strigă cineva de sus, de pe buza zidului. Eşti teafăr? Ce-a fost acolo?

Irlandezul se opri şi ridică ochii, încercând să-şi fixeze privirea.

— Care eşti acolo?, întrebă el. Cine eşti?

— Eşti beat? Eu sunt!

Văzu un braţ fluturând şi privi, cu ochii întredeschişi: era Bluto, lângă unul dintre tunuri, cu faţa luminată de dedesubt de flăcările care urcau.

— Am fost… – începu Duffy să-i răspundă, dar fu întrerupt de bubuitura exploziei unei ghiulele: bucăţi de piatră sfărâmată se

împrăştiară peste tot şi un pietroi care ricoşase găuri peretele unei case apropiate. O secundă mai târziu, o ploaie de pietre durui pe caldarâm, iar nordicii şi soldatul cel tânăr fugiră să se adăpostească.

— Bluto?, strigă Duffy.

Cocoşatul nu se mai vedea pe pasarelă.

— Bluto?!

— Domnule, spuse locotenentul, păşind cu grijă afară din adăpost, veniţi cu mine. Trebuie să vă duc la infirmerie.

— Dacă mai aştepţi un minut, am să-ţi aduc pe altcineva ca să-l duci acolo, spuse irlandezul, împingându-l deoparte. Cred că cocoşatul ăla prost e într-o stare gravă.

Se îndreptă către scări şi începu să urce.

Vântul ducea flăcările dincolo de zid şi lui Duffy i se păru că aude nişte aripi fâlfâind.

— La o parte, diavolilor!, mârâi, când ajunse la capătul scării; îşi scoase sabia, dar greutatea ei era prea mult pentru mâna lui rănită: alunecă din strânsoare şi căzu, strălucind o clipă în bătaia focului, apoi se auzi zdrăngănind jos, pe pietrişul străzii.

— La dracu'! scrâşni el. Atunci am să vă sugrum cu mâinile goale!

Privi în sus, pe cerul nopţii, dar niciun demon înaripat nu se avântă din întuneric spre el.

— Ha!, făcu el, ceva mai liniştit. Dacă-aş fi în locul vostru, şi eu aş sta la distanţă.

Pe pasarelă, de amândouă părţile meterezelor spulberate, zăceau împrăştiate aşchii colţuroase de piatră şi îl zări pe Bluto, chircit, cu faţa în jos.

— Bluto!

Irlandezul păşi, ameţit şi nesigur, de-a lungul zidului, care tremura, prăbuşindu-se puţin câte puţin, cu mici zguduituri, şi îngenunche lângă cocoşat. „E mort", îşi zise Duffy. „Are ţeasta sfărâmată şi cel puţin o piatră pare să fi trecut prin el." Se ridică şi se întoarse spre scară – apoi se opri, amintindu-şi că-şi dăduse cuvântul.

— Lua-te-ar naiba, Bluto, şopti, dar se întoarse, se lăsă pe vine şi ridică trupul fără vlagă, zdrobit. I se învârtea capul şi urechile îi

vâjâiau, pulsând. „Nu sunt în stare să te car pe scări, băiete“, îşi spuse. „Îmi pare rău. Am să las un mesaj pentru cineva…“

Aerul fierbinte, plin de fum, care îi răbufni în faţă, îi aminti de casa care ardea chiar dedesubt. Făcu, prudent, un pas către capătul pasarelei şi cercetă cu privirea ce se vedea jos: acoperişul ruinat fumega ca un bulgăre de mangal între flăcările care se înălţau pe ferestre şi se prăbuşi chiar atunci, într-un infern aprins, incandescent. Căldura era insuportabilă şi un roi de scântei trecu val-vârtej prin faţa lui; îngrozit, se aplecă puţin în afară şi aruncă trupul lui Bluto jos, în stradă; când îşi recăpătă echilibrul, începu să-şi scuture cenuşa fierbinte de pe haine.

„Trebuie să ajung jos“, îşi zise ameţit, frecându-şi ochii care-l usturau, orbiţi de fum. „Îmi simt gâtul şi spatele ude de sânge. Dacă mai sângerez mult, o să dau ortul popii.“

Se întoarse încă o dată spre scară când, cu un vuiet scrâşnit, întreaga bucată de zid se înclină în afară, ca un munte de argilă şi, într-o ploaie de pietre rostogolite, Duffy căzu, prin aerul rece, în apa întunecoasă a pârâului Wiener-Bach, cincizeci de picioare mai jos.

CAPITOLUL XXIII

Canalul Dunării era pustiu, mai puţin corabia vikingilor, care se mai legăna încă între parâme, lângă podul de pe Taborstrasse. Revărsatul zorilor trecuse de nu mai mult de-un ceas; cerul, deşi încă întunecat, începea să se deschidă la culoare, stelele se stingeau şi nu peste mult, luminile de la provă şi de la pupa aveau să devină de prisos. Vântul sufla cu putere dinspre apus, în josul canalului, şi mătura puntea corăbiei, făcându-l pe Duffy să tremure, când îşi reveni în simţiri. Se aşeză pe scândurile lustruite, se sprijini de balustradă şi-şi duse mâna la bandajul înfăşurat în jurul capului.

Aurelianus, ghemuit pe vine, vorbea pe şoptite cu Bugge şi ceilalţi trei nordici, dar se sculă când îl auzi pe Duffy mişcându-se şi se îndreptă spre el.

— Nu te prosti cu bandajul, spuse blând. Din fericire, ţeasta nu ţi-a fost zdrobită, dar ai să începi să sângerezi din nou.

Dădu din cap a mirare:

— Norocul tău că mi-am redobândit puterile magice. Erai ca un peşte sfârtecat, când te-am pescuit din canal. A trebuit să-ţi refac în întregime genunchiul stâng: ai să şchiopătezi puţin, de-acum încolo, dar îmi închipui că asta o să-ţi dea prestanţă. La fel, câteva organe au trebuit încurajate să se întoarcă la locurile lor şi să reînceapă să funcţioneze. M-am uitat în ţeasta ta şi nu e nicio sângerare internă, deşi s-ar putea să ai greţuri şi să vezi dublu, vreo zi, două. I-am spus lui Bugge de ce să aibă grijă şi ce să nu te lase să faci.

Duffy îi aruncă o privire nordicului şi deschise gura, gata să facă o glumă proastă, dar o închise la loc.

— Eu… nu-i mai ştiu limba, îi şopti lui Aurelianus.

— Da. Arthur s-a întors în Avalon şi acum eşti în întregime Brian Duffy. Va fi o uşurare pentru tine; în primul rând, cred c-o să ai vise mai puţine şi nu atât de vii.

Pocni din degete:

— A, te-am căutat prin buzunare şi ţin să-ţi mulţumesc – spuse, ridicând un ghemotoc de hârtie moale – pentru gândul care te-a făcut să salvezi foaia cu dedicaţie, din cartea lui Becky. Bineînţeles,

cerneala s-a şters cât ai stat în apă, dar a fost… un gând nobil.

Păşi până la apuntament:

— Ai să mergi cu ei spre nord-vest, de-a lungul canalului şi apoi în sus pe Dunăre. Aici nu mai aveţi nimic de făcut. Restul e treaba tinerilor.

— Şi cine o să vâslească? întrebă irlandezul. Nimeni dintre noi nu mai are putere, nici cât să taie o ceapă.

— Doamne, Dumnezeule, după reprezentaţia de aseară, crezi c-o să-mi fie greu să invoc nişte spirite mai prostănace să vâslească, un timp, la corabie?

„Moşul pare istovit“, îşi zise Duffy, „poate mai mult ca mine. Totuşi, în acelaşi timp, parcă pare mai puternic decât l-am văzut vreodată.“

— Poftim, adăugă Aurelianus, aruncându-i un sac greu, care zornăi, când lovi puntea. Asta-i din partea Apusului, în semn de recunoştinţă!

Rikard Bugge se ridică şi se întinse, apoi îi vorbi lui Duffy. Irlandezul se întoarse întrebător către Aurelianus. Magicianul zâmbi.

— Spune că Surter s-a retras înapoi, în Muspelheim. Mormântul lui Balder e neatins şi Ragnarok nu va veni nici în iarna asta.

Duffy zâmbi.

— Amin!

Aurelianus păşi pe ţărm, se aplecă să tragă scândura deoparte şi vâslele se mişcară haotic, o clipă, apoi începură să clămpăne ritmic în furci. Vrăjitorul dezlegă parâma şi o lăsă să-i alunece printre degete, apoi o aruncă în apă.

Irlandezul se ridică, tremurând, în picioare, sprijinindu-se greoi de balustradă.

— Ai la tine vreun şarpe? – îi strigă siluetei întunecate, a lui Aurelianus, de pe mal.

— Poftim!

Magicianul se scotoci în buzunare, pescui unul şi îl azvârli, învârtindu-l prin aer. Duffy îl prinse cu amândouă mâinile şi îl aprinse la felinarul de la pupa.

Corabia înainta acum şi Duffy se aşeză jos, în umbra adâncă, încât, până ce vasul trecu de primul cot şi se pierdu dincolo de

arcul vechi de piatră, vrăjitorul nu mai văzu nimic, decât punctul minuscul, de jăratic, de la capul şarpelui.

EPILOG

14 Octombrie

Era clar că Suleiman pregăteşte un atac. Din înaltul turlei bisericii „Sfântul Ştefan“, von Salm putea să vadă, prin ceaţa zorilor, pe toată întinderea câmpului, rânduri-rânduri de ieniceri călare şi mulţimea forfotitoare a achingiilor. Dincoace de zidurile Vienei, soldaţii veneau alergând, dinspre barăci, scoţând aburi pe gură, şi se adunau în locurile unde zidul fusese sfărâmat de mine. Pe la ferestre se iveau chipuri speriate, înlăcrimate, de femei, preoţii zoreau de la un regiment la altul ca să împartă binecuvântări generale, căci pentru spovedanii nu mai rămăsese timp, iar câinii, nedumeriţi şi tulburaţi de încordarea care plutea în jur, se ghemuiau sub căruţe şi lătrau furioşi la orice trecător.

Merlin, sus pe zid, în colţul de nord-est, zâmbi, puţin mâhnit. Vântul de apus, care se înteţise iarăşi, de cu noapte, îi flutură părul alb peste faţă, când ridică sabia grea şi o aşeză pe unul dintre crenelurile zdrobite.

Se aplecă prin despicătura lată şi privi lung, abătut, în jos, la şerpuirea noroioasă a pârâului Wiener-Bach. „Adio, Arthur”, spuse vrăjitorul, în gând. „Aş fi vrut să ne fi rămas puţin timp, ca să mai stăm de vorbă. Şi adio, Brian Duffy, irlandez bătrân şi ursuz. Mi-ai dat de furcă mai mult decât aş fi crezut, dar te-am avut la suflet. Lui Werner nu i-ai plăcut deloc… Bietul Werner! – s-a prăpădit azi-dimineaţă, din cauza rănii, cam în acelaşi timp când tu o luai din loc cu corabia lui Bugge. A, ştii, ai avut dreptate în privinţa lui Zapolya. S-a găsit o sfoară pătată de sânge, atârnată în afara zidului, undeva lângă poarta de miazănoapte. Bănuiesc că acum e în drum către Ungaria”.

— Bună dimineaţa, domnule – spuse răguşit o santinelă, un ins gras, strecurându-se cu greu pe lângă magicianul subţiratic, ca să-şi continue rondul.

— Cum? Ah, bună dimineaţa.

Oftă şi se uită în sus, la peticul de nori întunecaţi, dinspre răsărit, alungaţi de vântul primenitor. „Da”, cugetă bătrânul, „în ciuda

tuturor întreruperilor şi împotrivirilor, voi doi v-aţi făcut treaba pentru care aţi fost chemaţi. Aţi salvat berea şi, cu asta, pe Rege şi întreg Apusul. Atacul turcilor din dimineaţa asta nu mai înseamnă nimic; e doar ultima tresărire, disperată, a unui duşman înfrânt, care e hotărât să lase, cel puţin, în urma lui, cât mai multe ruine.“

Merlin ridică străvechea sabie cu amândouă mâinile şi o privi îndelung, ca pentru a şi-o întipări în memorie pentru totdeauna, apoi o zvârli în apele de la poalele zidului.

Se întoarse şi porni cu paşi mărunţi, gânditori, către scară. „Peste o săptămână plec spre Anglia“, socoti el. „Am să las, încă o dată, berăria în mâinile destoinice ale lui Gambrinus… Acasă mă aşteaptă lucruri pe care ar cam fi vremea să le descurc. Poate…“

Santinela se întoarse, grăbită, umflându-se în pene.

— Ce-a fost asta?, spuse, gâfâind.

Merlin păru uimit.

— Ce anume?

— Sabia pe care tocmai aţi scăpat-o în Wiener-Bach – n-aţi văzut când a căzut?

— Nu, făcu vrăjitorul, zâmbind. S-a întâmplat ceva?

— Ei bine, n-am văzut prea clar prin ceaţa asta deasă, ştiţi, dar aş putea să jur că o mână a răsărit din apă şi…

Santinela se opri, scărpinându-se la nas şi încreţindu-şi fruntea.

— Te-ascult, îl îndemnă Merlin, politicos. O mână…?

Vântul îi răvăşi iar părul şi şi-l dădu la o parte de pe faţă.

— N-are importanţă, domnule, şopti santinela. A fost o închipuire, sunt sigur. Zilele astea n-am prea dormit cum se cuvine.

Magicianul zâmbi cu simpatie.

— Puţini sunt, dintre noi, cei care-au dormit.

Trecu pe lângă el, îndreptându-se spre scară şi coborî în strada ninsă cu cenuşă. Tunurile turceşti începură să bubuie dinspre sud-est, dar vântul purtă vuietul departe, încât lui Merlin i se păru că nu aude altceva, decât paşi retrăgându-se, cuminţi, în depărtare.